

Стеван Немања

Политичка активност Немањина, готово кроз цео његов живот, условљена је упорном борбом између Византије и Мађарске о превласт у северним деловима Балканског Полуострва. Захваљујући тој борби, нарочито после смрти моћног цара Манојла, успело је Немањином државничком таленту да Србију развије као осетног политичког чиниоца на Балканском Полуострву и да јој да државни програм међу српским и сродним словенским племенима за читав низ векова. Од Немање почиње права српска држава Средњег Века; до његове појаве ми смо имали само хисторију племена, локалне покрете и личне покушаје, али нисмо имали праве државне мисли. Он је, како је то већ лепо истакао његов син, Стеван Првовенчани, "скупљач изгубљених делова свог отацтва, а и обновитељ".

Пре Немање, две главне српске области, Зета и Рашка, беху два јака и непомирљива супарника. Зета, као приморска област, била је под јаким утицајем старе романске културе и са много елемената њене етничке традиције. Бар, са католичком архиепископијом, био је један од главних расадника те културе; после Котор и Дубровник деловаху са своје стране. Ту је готово искључив утицај западне цркве. Сви натписи до краја XII века писани су тамо латински, као и много помињана *Дукљанска Хроника*. Позната је чињеница, да почетком XII века, кад се Немања родио, у унутрашњости, близу Подгорице, није било православног свештеника и да је новорођени био крштен по западном обреду. Поред Срба, у Зети је био добар проценат Романа и Арбанаса и утицај те етничке мешавине морао се и политички осећати. Према таквој Зети стала је конзервативна, патријалхална и расно много чистија Рашка, у којој се чувао народни језик и с њим остало народно наслеђе. У њој је утицај источне цркве, с народним словенским елементом, био толико јак, да је Немања, кад се вратио у ту област, могао и по други пут бити крштен и то, наравно, по источном обреду. Између такве две области морало је, по сили прилика, доћи до борбе. Прва српска држава образовала се у Рашкој и одатле је почела србизација суседних области. У XI веку Зета је успела, да се прва ишчупа испод грчке власти и да постане водећа сила међу Србима. Али та њена превласт траје кратко; једва нешто више од пола века. Перифериски делови једног народа, као и перифериске области, не могу бити језгра једне велике државе. С тога је појмљиво, што Зета или далматинска Хрватска нису могле никад окупити под своју власт сва народна племена, или су то чиниле само привремено, у изузетно повољним приликама. С Немањом је и то питање решено дефинитивно. Основа српске средњовековне државе постала је Рашка, која се налазила у средишту српских области и по том свом средишњем положају она је била централни део целог нашег државног организма.

Немањина породица пореклом је из Зете. У њој се често понављају имена предака, као што је то и иначе чест случај, и ми по тим именима можемо правити извесне закључке. Немањин први син носи име Вукан, Вукана Немањића Ђорђе, Стевана Немањића Радослав, а то су све познати имена из зетске династије. Вукан је био познати Бодинов рођак и моћни жупан у Рашкој; можда је он и непосредни предак Немањин. Отац Немањин изгледа да се звао Завида; колико се досад зна, он није био личност од већег значаја. Он је за време династичких борби у Рашкој, после Бодинове и Вуканове смрти, био протеран отуда и склонио се за извесно време у Зету. Ту му се 1114. год. родио Немања, у Рибници код Подгорице. Има предање, да је ту после подигнут манастир Св. Петра и Павла. Кад је његов отац успео да се врати у Рашку "на стално место", после пораза краља Ђорђа, Немања би крштен поново. Хтећи, да његов син у Рашкој могне бити од утицаја и чврста корена, отац је учинио ту карактеристичну промену, несумњиво као очевидан уступак схватањима, која су владала у тој земљи. Ако је то крштење желео сам Немања онда је то јасан знак његове политичке увиђавности и гипкости. Ово прекрштавање уједно илуструје противност између обадве културе, у Зети и Рашкој, и осећање њихових припадника кад се нађу на послу у другој средини.

Младост Немањина била је веома бурна. У својој области, у коју су спадале Подгорица, Ибар и Расина до Мораве, он је почео своје прво административно-политичко деловање. У породици је постојала традиција узајамног прогоњења и неповерења; саблажњиве сцене отимања о власт биле су на дневном реду. Њима је био заражен и сам Немања. Амбициозан и без много обзира он је хтео да прескочи старију браћу. Његов син биограф не крије, да је ради тога, природно, био омрзнут од браће и да је изазвао њихов отпор. Немања је с почетка водио гркофилску политику рачунајући да ће помоћу ње доћи пре до утицаја. Тако је допро глас о њему и до цара Манојла. Цар је, при свом доласку у Ниш (можда 1162. год.), позвао Немању и да га охрабри у том правцу богато га је обдарио, дао му област Дубочицу код Лесковца као вечну баштину и прогласио га у њој самовласним. Поновио је, дакле, и с њим донекле оно, што је већ раније пробао са Десом. Цар је, уклонивши Десу, а давши Немањи нарочит значај, свакако хтео да у Србији створи чисту ситуацију. У случају нових заплета са Мађарском није хтео да има неприлика и са српске стране.

Мађаре је цар Манојло био сасвим притеснио. Краљевић Бела морао је живети у Цариграду, где су га и оженили, а Белине земље, Далмација са јужном Угарском (испод Велебита), морале су доћи под цариградску управу. Мађари су ради тога огорчени и спремају отпор.

Цар Манојло, обавештен о њихову незадовољству и унутрашњим трзавицама, у два маха упада у Мађарску, 1163./4. год. Год. 1164. узео је цар јуришем Земун и похарао читав Срем. Уз Грке су ишли и обавезни одреди Срба. Друга грчка војска, под вођством Јована Дуке кренула је на запад, преко Србије и Босне на Далмацију. Без великог отпора Грци су узели 57 градова од Сплета до Бара. Покорили су том приликом Босну и Далмацију и натерали их, да признају грчку врховну власт. У северној Далмацији постаде грчки намесник Ниђифор Халуфа, а у јужној с Дукљом кир Изанаџије. Срем и суседне области дођоше под власт Костантина Анђела и Василија Трипсиха. За њихове управе подигоше се

порушене куле земунске, а утврдише се и београдска градска платна. Исто тако беше обновљене утврде Браничева и Ниша, а Браничево још и нарочито насељено.

У ово време у Србији се поново јавља Деса. Не знамо како је отишао из Цариграда, да ли с каквом царевом дозволом или као бегунац, али у Србији он је поново противник Византије. Кад се цар спремао да крене на њ, Деса се препане и замоли да га цар прими. Манојло, увек доста лаковеран, прими га; истина, с много прекора али без горе штете. Деса му се додуше закleo на верност, али без намере да држи обавезу. "Заклех се језиком", говори за њ један грчки писац, "али срце оста без заклетве". Немања је за то време био повучен, и свакако на страни Манојловој. Из тог времена су његове задужбине у Куршумлији, Св. Никола и Богородичин Манастир.

Млетачка Република која се раније обраћала за помоћ Византији због освајачке политике Фридриха Барбароса у северној Италији, поче видно да мења своје држање кад виде Грке као господаре Далмације. Она се приближи Мађарској као природном савезнику против Грка. У исти мах почели су да раде и међу српским племенима, нарочито у Рашкој, како би их дигли против Византије. На нови рат се није дуго чекало. Мађари кренуше војничку акцију већ 1166. год., да потисну Грке из новодобијених области. Прве успехе постигли су у Далмацији, где није било много царских посада, а потом и у Срему. Мађарски успеси с једне стране, а напредовање Грка у Италији, где су заузели важни Јакин с друге, определише Млетке да ступе у отворен савез с Мађарском. Цар Манојло, сагледавши опасност, реши се да целу ову акцију угуши у зачетку. На Мађарску кренуше три војске, једна с Дунава, а друге две чак преко Влашке и Молдавске, да упану у срце земље, изводећи један дотле неупотребљавани стратешки маневар. Док је главна мађарска војска оперисала према Дунаву, зашле су две грчке војске дубоко у њихово подручје изазвавши општу панику. Мађари бише присиљени да преко посредника моле примирје. Вероватно због неких њихових претераних захтева не дође до мира, него се ратовање настави и целе 1167. год., и то на мађарску штету.

У Срему и Далмацији грчку власт представљаху, како смо видели, царски намесници; док су у Рашкој, Босни и остацима Зете владали домаћи господари под врховном влашћу Грка. Срби из Рашке, за време овог ратовања, испунише своје обавезе према Грцима, пославши у њихову војску своје одреде, који се помињу на грчкој страни у борбама по Срему. Али, изгледа, да је баш због тог учествовања дошло до неког преврата у земљи. Год. 1168. ненадно избија на површину Немања и то, мимо сва очекивања, домало као противник Грка. Вести о овом периоду наше историје веома су мутне и човек тешко може добити слику о правом развоју прилика. Сасвим су нејасни подаци о Десиној судбини. Сигурно је само једно, да је устанак у земљи избио поводом учешћа Срба у овом рату, и да је цар Манојло лично дошао да га угуши. Великог жупана српског ухватио је и повео у Цариград као роба. Деса је, колико се чини, био за Мађаре. Али није јасно како се Немања, миљеник цара Манојла, нашао доскора као противник Грка. Њихови извори помињу он као мржњом, као човека дрска и незајажљива и као непоуздана. Немањин син и биограф, Стеван Првовенчани, описујући очеву младост, каже, како су га старија браћа замрзела, што је радио у својој земљи све на своју руку, не саветујући се с њима. По свој прилици, њима се није свиђала његова политика, која је првих година била гркофилска. Десу је сменио у Рашкој Немањин старији брат, чије је име, изгледа, било Тихомир. Овај с осталом браћом ухвати Немању и баци га у тамницу. Из тог затвора Немања се наскоро спасао, не знамо чијом помоћу, и одмах се спремао на освету. Успео је да остане у Рашкој победилац и да нагна браћу да траже склоништа у туђим странама. Мени се чини, да би објашњење за све ово причање могли дати овако. Немања се, вероватно, надао, да ће место Десе доћи он као дотадашњи представник грчке странке, док је Манојло довео на престо његова најстаријег брата. Љут због тога Немања мења своју политику, и савладавши браћу тражи наслона код Мађара и њихових савезника. Можда се њиховом помоћу и спасао из затвора. Тако разумемо и зашто цар против Немање шаље Тихомира са својим помоћним четама, међу којима је било Грка, Франака и Турака. Немања дочека противника на Косову, код Пантина, и страшно их потуче. Сам Тихомир заглави том приликом у Ситници.

Немања, сад као противник Византије улази у тешње везе са Млечима, који су због свог одметништва од Византије изазвали гнев Манојлов против себе. Млечани у Приморју почињу живу акцију против Грка. Немања жели да им се придружи, и то баш акцијом у том правцу, према Приморју, а посебно према Котору. Кад је млетачка флота, која је организована на брзу руку после напада на млетачке трговце у Цариграду (12. марта 1171.), кренула у септембру те године према истоку, покорила је, уз пут, Трогир и Дубровник. Тада је некако почела и Немањина акција. У исто време Немања је ушао и у везе с Мађарима и преко њих са аустриским војводом, који је био у сродству с мађарским краљем. С тога је једну своју војску Немања упутио и у моравску долину, угрожавајући саобраћај између Ниша и Београда. Имамо из тог времена неколико занимљивих података о Србима. У Равном, данашњој Ђуприји, на сред моравског пута, било је српско становништво. Оно није хтело да пусти у град саског краља Хајнриха Лава, крајем марта 1172., како су их грчки пратиоци краљеви као царске поданике нагонили на то. Срби су очигледно били узбуњени Немањиним акцијом, и нису хтели да приме саског краља као грчког пријатеља. Немцима су Срби, у својим шумама, изгледали дивљи, необуздани и суровији од животиња, са доста подмуклости. Срби су близу Равног извршили и један неуспели ноћни напад на њихов добро чувани табор. Срби су, писао је скоро у исто време Виљем Тирски, "народ необразован, без сваке дисциплине, становник гора и шума, непознат са земљорадњом. Срби су богати домаћом ситном и крупном стоком, млеком, месом, медом и воском." Дрски и насртљиви, они нападају суседство и угрожавају мир.

Код Мађара брзо наста промена. После смрти краља Стевана (4. марта 1172. год.), кад се Манојло беше кренуо с војском да им за краља доведе свог кандидата Белу, погрченог Алексија, дочека га у Софији њихово посланство и замоли да им свог кандидата упути на престо. Кад је тако без муке решио питање Мађарима, цар се окрену против Срба. Млечичи беху, међутим, настрадали у источним водама и од њих се није имало чему надати. Уплашен, Немања

се повуче у планине и отуд поручи цару да хоће да се покори. Кад је разабрао да се може надати милости, стигао је пред Манојла гологлав и босоног, с голим рукама до лаката, с конопцем о врату, подносећи цару мач, да с њим уради што хоће. Овај став потсећа у нашем народу на сцену при крвном умиру, кад кривац долази да моли милост. Пред царем Немања је пао ничице и молио за опроштење. Цар се смиловао, али га ипак поведе са собом у Цариград, да му украси победни тријумф. Висок и наочит Немања је био од свих примећен, а цариградска публика, као и њени писци, није штедела с потсмехом на његов рачун. У похвалној беседи цару архиепископа Јевстатија помиње се, да је Немања био "на боље окренут" више ранама него грозом. Српски народ је у тој беседи означен као "велики", а Немања као "чувен" или "славан".

После ове тешке лекције Немања више није помишљао на отпор против Манојла. Сав се дао на сређивање прилика у својој држави. Нарочиту је пажњу обратио сузбијању богумилске јереси и јачању православља. Против јеретика је употребио врло оштре мере: њиховом учитељу одрезао је језик, а следбенике је чак и спаљивао или натеривао у бег; имања им је запленио, а књиге спалио. Његова браћа морала су да му се покоре и признају његову врховну власт, да би могла да задрже своје области. Крај око западне Мораве држао је Страцимир, који је основао Богородичнин Манастир у Грацу (Чачку), а у Захумљу је владао "велики кнез" Мирослав, оснивач манастира Св. Петра на Лиму, за ким је била удата сестра босанског бана Кулина. Мирослав је навучао на се прекоре папске курије и 1181. год. проклетство једног папиног легата, што је узео заштиту неретљанске Качиће, који беху убили сплетског бискупа Рајнерија, и што је задржао за се бискупов новац. Сем тога, Мирослав је спречавао да се уреде односи и попуне места у некадашњим катедралним седиштима његове области. Мирославов шурак, пословични босански бан Кулин, јавља се поуздано од 1180. год., а вероватно је и од раније владао у Босни. Можда је он дошао непосредно из бана Борића, негде одмах иза 1163. год. Сад је, као и Немања, признавао врховну власт Византије.

Још у пуној мушкој снази, са 58 година, умро је 24. септембра 1180. год. силни цар Манојло, последњи велики цар Византије. Његова владавина, мада пуна успеха, била је у ствари више низ сјајно изведених војничких маневара, него државничких конструкција. И с тога је, још за његова живота, било јасних знакова да Византија пати од доста невоља, које он није успео да отклони; после његове смрти зло је, нагло и непоштедно, узело неодржив мах. Царев син, Алексије, био је малолетан, а његова околина, одмах од првог дана, поче борбу за власт. Вештим сплеткама и с ретким цинизмом дочепа се престола Андроник Комнен, рођак Манојлов, човек велике даровитости, али још веће покварености и свирепости. Чим су непријатељи Византије сазнали за Манојлову смрт и за кризе у династији, спремише се да поврате и окају све, што су изгубили за Манојлове владе. Већ у зиму 1080/1. заузели су Мађари северну Далмацију заједно са млетачким али њима оданим Задром. На вест, да је у Цариграду затворена Манојлова удовица, прешао је мађарски краљ Бела, пријатељ и штићеник Манојлов, 1182. год. у отворен нападај и на дунавској линији, према Београду и Браничеву, пошто је заузео Срем. Покољ Латина у Цариграду, који су помагали непопуларну владу царева удовице, изазва против Византије огорчене протесте и убрза одлуке за освету. Кад погибе царева удовица и после млади цар Алексије, уз друга лица из царске куће и аристократије, Андроникова владавина би жигосана као најгрубља. И Стеван Првовенчани код нас забележио је, како у Цариграду настаде "цар љути и квопролијатељ". Против Византије диже се мађарски краљ Бела и с њим у савезу Немања и, како изгледа, босански бан Кулин. Бела је хтео да свети цареву удовицу, своју свастик, а у ствари да настави експанзивну политику Мађарске, коју Манојло беше зауставио. Немања је ишао за тим, да ослободи Србе од Византије и да прошири своје државно подручје. Босанци су ратовали уз мађарску војску.

Византиску војску у источној Србији, према Мађарима, водили су Алексије Вранас – Андроник Лапардас. На глас, да је Андроник преузео власт у Цариграду, међу њима настадоше несугласице и потом растројство у војсци. Вранас је био за Андроника, а Лапардас против њега. Овај други напусти војску и крену за личним авантурама. Разумљива је ствар, да ова војска није могла бити подесна за веће акције. Мађарска и српска војска потиснула је Грке из моравске долине и продрла је све до Софије, опљачкавши Београд, Браничево, Равно, Ниш и саму Софију. Мађари су ту прекинули ратовање и вратили се натраг, а Немања је остао да даље ратује за свој рачун. Главна Немањина освајања извршена су у ово време, од 1183-1190. године; на жалост, тачна хронологија његове активности још није утврђена. Он је потпуно покорио Зету у целом њеном опсегу, заједно са Скадром, и читаво бокешко приморје. Од свих градова издвојио је и поштедио Котор (1185. год.); у њему је чак сазидао и свој двор. "Грчко је име истребио", пише Првовенчани, "да им се не помиње отад у тој области". Том приликом уклоњена је из Зете и стара домаћа династија, односно њен последњи владар, велики кнез Михајло. 20. августа 1189. год. нашла се Михајлова жена Десислава, у пратњи барског архиепископа Гргура и неких других дворских људи, као бегуница у Дубровнику, где је предала општини две лађе. Барски архиепископ узалуд је тражио веза и можда помоћи код свог спљетског у Христу брата; у овај мах није било никог, ко би хтео и могао да спречи Немањину акцију у том правцу.

Од јужних приморских градова против Немање се с успехом одржао једини Дубровник. Јаки градски бедеми штитили су малу републику под Св. Срђем с копна, док за удар с мора Немања није имао довољне флоте. Према дубровачким хроникама, писаним касније, али понајвише на основу старе грађе, напад на дубровачко подручје извела су 1184.(?) год. Немањина браћа, хумски господар и непосредни сусед Мирослав и Страцимир. Мирослављева флота страдала је 18. августа код Пољица, преко пута од малог острва Колочепа, а Страцимиров поход на Корчулу, после губитка флоте, завршио се с потпуним неуспехом. Поучена искуством, браћа су поновила нападај идуће године на Дубровник само с копна, али и опет без среће. 27. септембра 1186. потписан је уговор о миру који је и очуван. Жупан Невдал и Дружина Видошевић дошли су у Дубровник и утврдили погодбе мира са заступником норманске сицилске краљевине, чију су врховну власт признавали Дубровчани кратко време од 1185.-1192. год., с кнезом дубровачким Крвашем и

архиепископом Трибуном. Дубровчани су тим уговором добили слободну трговину по рашкој држави; право испаше на Немањином подручју и искоришћавање шуме. Хумљанима је за то дато право слободног промета у Дубровнику.

У лето 1185. кренута је и велика норманска офанзива против Византије, која је посредно помагала и Немањиним успесима. Нормани узеше Драч и Солун и спремају се на сам Цариград. У престоници изби буна, којој се стави на чело Исак Анђел, од 12. септембра нови цар. Андроник би ухваћен и у страховитим мукама убијен. Нормани, изгубивши у пљачкању потребну дисциплину, бише у јесен поражени на доњој Струми и изгубише све тековине.

У време ових општих покрета одметнула се 1185. год. од Византије и Бугарска, под вођством браће Теодора и Асана Белгуна. Да би се осигурали од Византије, која је, поред свих унутрашњих незгода, покушала да устанак угуши, Бугари уђоше у везе са Куманима преко Дунава и са Немањом преко Тимока. Немања је с планом ширио своју акцију према Бугарској; освојио је Ниш и продро у тимочку долину. Ту је заузео и порушио градове Сврљиг, Равно код Књажевца и Кожељ. Покушај цара Исака 1186/7. год., да покори Бугаре, није имао успеха; они су за непуне две године већ успели да прилично развију своју снагу. Цар Исак је у овој тешкој ситуацији за Царевину показивао више енергије него што се од њега могло очекивати. Да се ослободи најопаснијег противника, он се измирио с Мађарима и оженио се ћерком краља Беле. Уз њу је требало да добије и изгубљене градове у моравској долини. Али је Немања, ушавши у то подручје као освајач, хтео ту и да остане, осећајући и привредни и војнички значај моравске долине. С тога је он, по свој прилици, и помагао бугарски устанак и одржавао везе с њима.

На глас, да је 3. октобра 1187. султан Саладин освојио гроб господњи, крену се моћни немачки цар Фридрих Барбароса на нов крсташки поход. Он, који је век провео спорећи се са Римом и носио жиг некадашње црквене клетве, хтео је, пред крај живота, да једним великим делом, идеалом тадашњег витештва, даде доказа о својој дубокој хришћанској оданости. Срби су, изгледа, знали за њ. Он је био познати противник Византије у Италији. Како је Немања дошао с њим у везу не може се поуздано тврдити, али чини се, да је посредник био истарски крајишки гроф и титуларни војвода Хрватске и Славоније, Бертолд Андекс. Немањин брат Мирослав преговарао је с њим да за свог сина Тољена узме Бертолдову кћер. О Божићу 1188. год. дошли су Немањини посланици у Нирнберг, цару Фридриху, с поруком, да њихов господар радо очекује крсташе у својој земљи. Кад је у мају идуће године цар кренуо из Регенсбурга познатим путем преко Мађарске и стигао у моравску долину, могао је да види непосредно разлику између српског и грчког понашања. Читавим путем, до Немањине границе, нападали су грчки најамници и други пљачкаши, понајвише по заповести браничевског заповедника, пртљаг и позадину крсташке војске. Немања је, међутим, поздравео цара, кад је 27. јула стигао у Ниш, заједно са својим братом Страцимиром, најсрдачније. Они донесоше војсци обилате понуде у вину, јечму и месу. Немања је изложио цару своју антигрчку активност и понудио му своју сарадњу; да се опрости грчке власти, он је пристајао да призна Фридрихову, јер је могла бити свакако мање непосредно осетна. И Бугари су, исто тако у Нишу, по примеру својих српских савезника понудили цару сарадњу у борби против Грка. Међутим, Фридрих сад није ишао као непријатељ Византије; напротив, он је чак имао с њом једну врсту пријатељског уговора о слободном пролазу. Цар је с тога по свој прилици у Нишу још био уздржан.

Грци су, наравно, били обавештени о свему овом. На путу за Софију наиђоше крсташа на византиску војску, која је била тобоже упућена против Немање, али у ствари спречавала и пролазак крсташа и долазила с њима до сукоба, у разним кланцима, а посебно са њиховим одвојеним оделењима. Крсташа су имали нарочитих тешкоћа са снабдевањем војске, јер су им Грци правили разноврсне неприлике. С тога у Тракији дође до правог непријатељства. Љутит, цар Фридрих је помишљао да изведе чак и напад на Цариград. У Тракији он се, у исто време, решио и да прими понуде Срба и Бугара, који су му могли бити од знатне војничке користи. Сам Немања ценио је своју војну помоћ на 20.000 људи, а Бугари на два пута толико. Немања, иако већ у годинама, – сада је могао имати две-три године преко седамдесет, – није малаксавао у својој делатности, да што боље и што пре искористи све моменте. Он је пошао за крсташима све до Трајанових Врата, па је одатле скренуо на даља освајања, а цару Фридриху је послао своје изасланике у Андријанопољ. Преговоре је у име царско водило с Немањом Бертолд Андекс, његов нови пријатељ. Немања је освојио овом приликом читав низ градова: Перник, Земен, Велбужд, Житомиск, Стоб и само Скопље.

У Адријанопољу, 14. фебруара 1190. год., дошло је до мира између Грка и крсташа; Фридрих је свакако имао на уму више Саладина и прави циљ свог похода, него Исака и његове Грке. Чим се ослободио те опасности, цар Исак се реши да сву снагу обрне против Срба и Бугара. Брзо предузети поход против Бугара није успео; с тога се цар за нови поход против Срба спреми много озбиљније. У јесен 1190. (или можда 1191. год.) кренуо је он на Немању с добро опремљеном војском. Немања се пред Грцима повукао с југа и негде на Морави прими битку. У тој борби прошао је рђаво. Његова војска би потучена, земља тог краја опустошена, а његов двор, вероватно у Куршумлији или у њеној близини, попаљен. Али Немања није био савладан; он је борбу могао наставити и негде у својим планинама Рашке. Цар Исак је с тога волео, да се с њим нагоди и пристао је да буде врло попустљив. Дobar део Немањиних освајања остаде Србима; тако сва Зета, Косово с Липљаном и Метохија до близу Призрена. Византија је гледала само да растави Србе од Бугара и да задржи главна места моравског пута, као Ниш и Равно. Срби су, међутим, већ у великој мери преплавили околину тих места и раширили се и према истоку и према северу, и то као врло непоуздани грчки поданици. Да обезбеди грчки утицај у Србији, цар Исак је уговорио, да његова братичина Јевдокија, кћи Алексија Анђела, пође за средњег Немањина сина Стевана, који ће имати да наследи оца на престолу. Такви услови мира показују најбоље колико је Немања ојачао, колико се Србија дигла, и како се њена снага и осетљивост Немањина сад, ипак, поштовала. При ранијим поразима српски су жупани били срећни ако спасу главу и одрже престо; византиска

милост била је често чиста милостиња и добијала се с највећим унижавањем. Сад, међутим, са Србијом се преговара, чине јој се уступци и тражи се њено пријатељство. Истина, то се дешава у доба Исаково, а не у Манојлово; у време кад Византија тешко болује од домаћег рата.

Овим миром с Грцима завршио је стари и већ заморени Немања своје ратничке подвиге. Резултат његових дугогодишњих настојања био је врло позитиван. Под његовом влашћу почело је прибирање српских области у једну целину. Добивши Зету, Немања знатно проширује српску област на мору, а новим освајањима померио је српске границе из брдских предела у три велике суседне долине: у моравску, косовску и метохиску. Излазећи тако из свог планинског склоништа у свима правцима, а нарочито на широки царски друм дунавске долине Срби постају активан и важан чинилац у балканској политици, много више него што су дотле били. Босанска династија је у родбинској вези с Немањом, а Бугари су му савезници. У српској државној политици осећа се, да поред авантуристичког и случајног и четничког, што је дотле превлађивало, има и нечег државничког и стваралачког, одређеног за будућност и за трајнији живот. Тај потез нечег стабилнијег и монументалнијег одлучно карактеришу Немањине црквене грађевине. До њихова времена ми као да нисмо имали ниједног српског црквеног споменика веће уметничке вредности; то може бити разлог, што се код народа није очувао готово никакав спомен о нашим владарима пре Немање, и што је предање о њима, невезано за видне објекте, готово потпуно ишчезло из памети. Са Немањом, који је, не гонећи католике, православље учинио државном вером, почиње богата серија наших величанствених средњовековних задужбина, достојних пуне уметничке пажње. Црква Св. Николе у Куршумлији, Ђурђеви Стубови и надасве још и данас добро очувана красна Студеница најбољи су докази Немањина успона. За Студеницу кажу стручњаци, да јој је техника "стајала на висини најсавршеније сувремене технике на западу". Ко се одлучује на таква дела несумњиво је да осећа у себи способност живота и после смрти и да верује у стабилност онога што је успео да створи.

Кад је византиски цар Исак 1194. год. покушао да сузбије бугарску експанзивност и у свом ратном походу рђаво прошао, јави се против њега моћна опозиција, којој је био један од вођа његов брат Алексије, таст Стевана Немањића. Можда то, да уступи место Алексијеву зету; а можда и неповерење Византије према Немањи као старом савезнику Бугара; а можда и физичка клонулост, иако је она најмање вероватна – би узрок да се Немања, на Благовести 1195. год., одрекао престола. За његова наследника не дође старији му син Вукан, него средњи Стеван, византиски зет, што много говори у прилог мишљењу да је Немањина абдикација дошла из политичке потребе. Вукан доби на управу Зету с Требињем, Хвасно и очинску Топлицу. Трећи, најмлађи Немањин син, Растко, његов мезимац, беше негде у јесен 1191. или 1192. год., одушевљен причањима о Светој Гори, отишао тамо у руски манастир и примио монашки чин и ново име Сава.

Мало дана по Немањиној абдикацији, 10. априла 1195. год., цар Исак би у табору код Кипселе свргнут с власти и ослепљен, а на царски престо дође сплеткама врло вешти Алексије.

Пошто се одрекао престола Немања се, заједно са женом, замонашио у Расу, у цркви Св. Петра и Павла, па се онда повукао он у Студеницу, а жена му, сад прозвана Анастасија, у Богородичин Манастир код Куршумлије. Немања је из Студенице пратио развој политичких догађаја. Кад је видео да је грчка царска криза остала без даљих последица и без опасности по Србију и да је нови и нератоборни цар пажљив према свом зету (именовао га је чак севастократором), – решио се Немања да напусти земљу и да остатак живота проведе у Светој Гори, уз свог љубимца. У јесен 1197. год. дошао је монах Симеон на Атос и ту проживео нешто више од две године. У споразуму са светогорском општином и сином Савом, а по дозволи цара Алексија, пуном пажње према Симеону и Сави, подигао је Немања 1199. год. на северном делу Свете Горе манастир Хиландар као српску обитељ, "која ће служити за примање људи од српског народа", како изрично пише у царевој хрисовуљи. Хиландар је, по царевој одлуци, постао "самосталан, својевластан и самоуправан", односно права царска лавра. Хиландар је постао најактивнији српски манастир Средњег Века, расадник црквене културе и писмености византиског типа, и место за најсолидније образовање наших монаха. У народној традицији "б'јел Вилендар усред Горе Свете" заузима једно од најчаснијих места. У њему је Немања, са 86 година живота и испустио душу, на сурој рогозини и с каменом под главом, 13. фебруара 1200. год. Као родоначелника династије Немањића, као заслужна бранитеља и утврдитеља православља у Србији и као човека који је свој бурни живот окајао монашком ризом и молитвом, српска црква прогласила је Немању за светитеља.

Латинско Царство и стварање Српске Краљевине

Немањина ненадана абдикација и потискивање најстаријег његова сина са великожупанског престола нису могли проћи без кризе у земљи. Вукан се осећао увређеним. Саблажњива сцена братске борбе око византиског престола имала је свог одјека и у српским земљама. Вукан, рачунајући са још несмиреним сепаратистичким струјама у Зети и са католичким елементом у њој, који је тешко подносио претежни утицај православља у Немањиној држави, долази на мисао да искористи то супарништво. Непосредан повод за то дао му је нападај мађарског принца Андрије на хумску земљу. Овај је од брата Емерика отео 1197. херцештво Далмације и Хрватске и већ је с раног пролећа наредне године напао Хум. Дајући изванредан поклон манастиру Св. Кршевина у Задру, 6. маја 1198. год., Андрија помиње своју победу "како у Хуму, тако и у Рашкој". У житији свог оца Стеван, који прича како се одазвао његову позиву да помогне зидање Хиландара, казује, како је том приликом, дакле 1198./9., уздајући се у Христа и његове молитве, био без страха од

оних који су га нападали, нити се бојао "шетанија иноплеменика варвара". Вукан је с Андријом склопио савез против брата с намером, да његовом помоћу дође на српски престо. У лето 1198. год. Андрија се сукобио поново с братом Емериком и изазвао с тога против себе папино проклетство. У Андријином случају Вукан је нашао непосредан пример више за своје држање према Стевану.

Да обезбеди победу својој ствари Вукан се те године био обратио и папи молећи га да у његову земљу упути своје легате и појача надзор и утицај западне цркве. 8. јануара 1199. папа се одазвао тој молби и упутио је у Зету два своја посланика. Али шаљући их папа је своју препоруку за њих упутио у исти мах и великом жупану Стевану и женама обојице браће. Папа, према том, није тим актом показао нарочито истицање Вукана мимо владајућег брата; он је само радо прихватио прилику да појача утицај Рима у тим областима где је православље почело да узима маха. Вукан, да би стекао папино поверење, сматра и приказује долазак легата као нарочиту срећу за своју земљу и даје им пуну слободу рада. У исти мах он обавештава папу, како је у његовом суседству зло стање. "У земљи мађарског краља, т.ј. у Босни", пише он, јерес је ухватила маха, јер је сам бан Кулин са женом и сестром, удовицом кнеза Мирослава, и са многим сродницима и са више од 10.000 душа прешао у њу. Вукан не каже која је то јерес, али је вероватно да мисли на богумилство. Мађарски краљ натерао их је, да се упуте папи и да тамо прикажу своје веровање, али су се они, казује Вукан, вратили са измишљеним писмима, као да им је то папа одобрио. С тога он сад моли папу, да саветује мађарском краљу, нека их "истреби из своје државе као кукољ из шенице".

Али све те доставе нису могле одлучити папу да иступи против Стевана. А сам Стеван држао се врло вешто. И он је, из страха од католичког савеза, предусретљиво примио оба папина легата и у свом писму папи, као "свом духовном оцу", поручивао, да ће упутити своје посебно посланство у Рим. Оно је доиста и дошло, и то са нарочитом молбом Стевановом, да му папа пошаље краљевску круну. У папи, Стеван се надао добити заштиту од нападаја мађарског суседа и свога брата. Мисли се, да га је тежња да докаже свој раскид с Византијом определила, и да отера и своју жену, грчку принцезу Јевдокију, наводећи, иначе, као разлог за тај поступак њену шугу и, како се причало у Цариграду, још и неверство. Ми, међутим, држимо да то неће бити. Стеван је Јевдокију отерао голу, само у кошуљи, очевидно љут ради њених поступака; толика безобзирност може се тумачити једино великом личном раздраженошћу. Сами Грци, који говоре о том догађају, нису му никако придавали политичке мотиве.

Папа Иноћентије III, који је пред очима имао само црквене интересе, био би пристао да Стевану пошаље круну, само да би придобио једног шизматичког поглавара више. Али је мађарски краљ одлучно устао против те намере. То је чак и поспешило његову одлуку, да напане Стевана. У савезу са Вуканом продрли су Мађари 1202. год. у Србију и покорили је. Вукан је постао велики жупан, добио је рашке земље и нишку област, а Емерик узе за се титулу српског краља и област источно од Мораве. Вукан је, тако, постао мађарски вазал, као што је био и босански бан Кулин. Стеван сам прича, како је том приликом Србија била опустошена, а он се нашао ван отаџбине. Изгледа, да се склонио у Бугарску, пријатељима свога оца. Између Бугара и Мађара дође брзо, још 1203. год., до сукоба ради граница у источној Србији. Калојован или Јованица, бугарски владар тога времена, срчан и свиреп, оста победитељ; Мађари морадоше да се повуку из Браничева, а Вукан из нишког краја. Стеван се, после те бугарске победе, вратио у Србију, на свој престо, а Вукан се повукао у Зету.

И босански бан Кулин налазио се у сличној опасности. Вуканова достава и тужба спљетског надбискупа, да је Кулин дао уточиште прогнатим јеретикима из Сплјета и Трогира, потакну енергичног папу Иноћентија III да упозори писмом краља Емерика на понашање Кулиново и да га позове да томе учини крај. Босански бан, позван на одговорност, избегао је опасности само тако, што се направио да не разуме у чему би била јерес његове земље и тражећи тобоже поуке. Папин легат за Балкан, Иван де Каземарис, дошао је на то у Босну и 8. априла 1203. на Болином Пољу примио свечано и обавезно одрицање Босанаца од извесних верских обичаја, које су дотле држали. Представници Босне, с истим легатом, отишли су потом мађарском краљу и поновили пред њим своје одлуке и положили заклетву. Том акту присуствовао је и Кулинов син непозната имена. Тако се Босна спасла једне беде, која јој је, у доба тадашње мађарске агресивности, могла донети великих неприлика.

Заузимањем активног и ауторитативног папе Иноћентија III дошло је почетком XIII века до новог крсташког рата. Год. 1202. беше се у Млечима и њиховој околици искупила прилична крсташка војска. Али незгода за њу настаде у том, што крсташи нису имали да плате сву погођену суму за превоз, која је износила 85.000 марака сребра. Млечи искористише те новчане неприлике крсташа и понудише им, после извесних преговора, да ће пристати да их превезу на дуг (сума дуга износила је око 34.000 марака), ако им крсташи помогну, да уз пут савладају одметнути Задар. Стари дужде, Енрико Дандоло, коме је тад било на деведесет година и који беше слеп, пође сам са крсташима, давши тако пример и својим суграђанима. Али он је пошао на исток с другим жељама и мислима него што их је имало његово крсташко друштво.

У исто време јавила се и акција византиског принца Алексија, сина ослепљеног цара Исака. Он је предузимао све могуће само да сруши свог стрица имењака. У Риму је нудио црквену унију, а крсташима политичке и економске услуге, само да му помогну повратити изгубљени очев престо. Млечани су радо пристали на сарадњу, једно да извуку штету причињену Латинима приликом њихова покоља у Цариграду, а друго, да поврате изгубљена трговачка тржишта и добију нове повластице.

У јесен, 8. октобра 1202., кренула је велика млетачка флота на исток с крсташима. 24. новембра пао је Задар у млетачке руке. Тамо стиже доскора и принц Алексије. И поред протеста папина и отпора неких крсташа, ту би решено да крсташки поход, место у света места, крене најпре на Цариград. Крајем априла 1203. упутила се крсташка војска из Задра, са новим грчким царским претендентом као Алексијем IV. Као свог новог цара поздравише Алексија уз пут Дубровник и Драч. 23. јуна стигла је флота у Сан Стефано, пред Цариград, и одмах наскоро почела опсаду. Цар Алексије III, уплашен, побеже из престонице у Бугарску, а сам град бранио је његов зет Теодор Ласкарис. После Алексијева бегства, у ноћи 17. јула, изгледало је, да је циљ крсташа постигнут. Слепи Исак изведен је из затвора и враћен на престо, а 1. августа крунисан је Алексије као његов савладар. Млечани, којима се није напуштао Цариград, затражише исплату од 100.000 марака сребра, која је била уговорена као цена за њихову сарадњу. У исто време тражено је и да се изврши обавеза у погледу црквене уније.

Притисак финансиских органа на народ, да се исцеди онолики новац за Млечане, који није поштедео ни цркве и њихово благо, и ови преговори с Римом узбунише свештенство и цео народ. И избегли цар Алексије III, правећи се као жртва православља и туђинске обести, разви из Адријанопоља живу агитацију против новог стања у Цариграду. Видећи, како латинофобија у народу узима све више маха и како постаје неодољива, млади цар Алексије мења своју политику и напушта своје помагаче. "Бедно дерле", рекао му је тад разјарени Дандоло, "ми смо те дигли из блата и опет ћемо те у њ бацити!" Борба између Латина и Грка поста неизбежна. Али и међу самим Грцима настадоше нереди и сплетке. Оба цара, отац и син, бише крајем јануара 1204. свргнути с власти. Исак, стар и изнемогао, умре од страха, а Алексије би задављен. Док се водила борба око њихова престола, трулу и искварену Византију бранило је, у главном, неколико варошких најамника и војвода Алексије Мурзуфло као нови цар Алексије V. Последњег дана, кад су крсташи јуришајући већ продирали у Цариград, побегао је и тај нови цар, а за његова наследника би извикан храбри Теодор Ласкарис. Али он није имао шта више да спасава. 13. априла 1204. Латини су постали господари горде византиске престонице, у коју, од њеног оснивања, не уђе дотад никад туђин као освајач.

У Цариграду је после тога основано Латинско Царство. Желећи да појача значај Млетака и њене привредне интересе, стари Дандоло, душа целог овог предузећа, радио је на том, да нови цар не буде јака личност, ни нова царевина јака држава, јер ће само тако Млечи моћи одржати свој престиж и натурати своју вољу. Сам за себе он круне нити је требао ни тражио, и кад му је понуђена он је одбио. Али његовим утицајем би изабран за цариградског императора Балдуин Фландриски и 16. маја крунисан у опљачканој Аја Софији. За патријарха у Цариграду би постављен Млечанин Тома Морозини и уза њ, за Св. Софију, још тринаест млетачких каноника. Али је за сваког познаваоца прилика на Истоку било јасно, да такве мере неће довести до црквене уније. Уз ранија насиља при заузимању Цариграда ово отимање Св. Софије беше само разлог више, да се у душама ортодоксног грчког свештенства развија још дубља мржња на завојевача и створи трајнији јаз између обе цркве.

Старо Византиско Царство распаде се у више делова. Поред Цариградског, територијално врло ограниченог, Латинског Царства, доби Бонифације Монтефератски Маћедонију са престоницом у Солуну. Пелопонез, Епир, Илирик и нека острва добише Млечи, који поседоше и један део Тракије и један део самог Цариграда. Други француски племићи подобијаше разне мале кнежевине. И Грци сами, тамо где су успели да се одрже, развише се у више држава. У Никеји се образова ново грчко царство, као наставак цариградског, под последњим владарем цариградским, Теодором Ласкарисем. Независно од њега развише Комнини своју власт у далеком Трапезунту. Деспотат Арте у Епиру држала је још једна грана династије Анђела.

Природна је ствар, да је тако важна промена имала великих последица на целом Балкану. Од балканских држава падом Византије понајвише се користила Бугарска. Њен владар, Калојован, већ је и нешто раније био ступио у везе с папском куријом, а сад их је само усрдније развио. У јесен 1204., 7. новембра, папин кардинал Лав посветио је трновског архиепископа Василија за бугарског примаса, а сјутри дан крунисао је Калојована за "краља", не "цара", Бугарске. Калојован се за то, у име свог народа, подвргао врховној власти римске цркве. Калојовановом примеру следио је и српски велики жупан. Његову вољу да из Рима добије краљевску круну помиње папа у једном писму из исте 1204. год. Али мађарски краљ, који није могао спречити веза између папе и Бугара, успео је да спречи краљевску титулу за српског великог жупана.

Бугарска је била и прва држава, која је почела борбу с Латинима и имала успеха. У борби с необично одлучним и брзим Калојованом допао је као заробљеник у бугарске руке сам цар Балдуин, после изгубљене битке код Адријанопоља, 15. априла 1205. Тамо је после убијен, на веома грозан начин. На цариградски престо дође Балдуинов брат, Хенрик Фландриски, или Јерис Филандер, како га по грчком зове Стеван Немањић. У борби с Бугарима погинуо је 1207. и Бонифације Монтефератски. Калојован је, чинило се једно време, био главни чинилац на Балканском Полуострву. Али га је брзо нестало. Кад је, после погибије Бонифације, пожurio да узме Солун, пао је под његовим зидинама од удараца једног свог војводе, 8. октобра 1207. С њим је застала и бугарска офанзива и полет обновљене бугарске државе.

Оснивање Латинског Царства утицало је, природно, и на односе у Србији. Дубровачка Република, место дотадашње византиске врховне власти, прима 1205. млетачку. Град је задржао своје старо уређење, али му је, ради контроле, кнез увек имао бити Млечанин. Кнезови су најпре бивали доживотни, а после само са мандатом од две године. У

својим трговачким односима са суседима Дубровчани су и даље имали слободне руке. Тако су, на пример, већ 1206. год. тражили и добили трговачке повластице од Михајла Дуке, епирског деспота.

У самој Србији Стеван Немањић је мудро пратио развој догађаја, не излажући се ни за крсташе ни за Бугаре. Исто је тако остао миран и Вукан у Зети. Сава, у својој биографији Стевана Немање, прича да је Вукан био жив, кад се он вратио у Србију почетком 1208. год. доносећи из Хиландара мртво тело очево. У Студеници, 19. фебруара 1208., Немања је сахрањен поново, а над мртвим очевим телом Сава је коначно измирио оба брата. Али већ у лето те године Вукан више није био жив или бар није био на власти, пошто се као дукљански краљ помиње његов најстарији син Ђорђе.

Ђорђе се, на име, 3. јула 1208., заклео на верност млетачком дужду, без обзира на свог стрица Стевана, и био спреман да с Млечанима заједно ратује против Арбанаса Димитрија Прогоновића, зета своје куће, који је према Млечанима био непоуздан. Изгледа, да се Ђорђе у Зети сматрао као самосталан и да је политику водио на своју руку.

После смрти Калојованове настадоше у Бугарској велики метежи. Малолетни Јован Асен, син Асена I, мораде да бежи из земље, а власт уграби сестрић Калојованов, Борил. Услед одметања и непризнавања његове власти Борил је изгубио много од тековина свога ујака. Мађари му одузеше Београд и Браничево и проширише своје границе све до данашње Ћуприје у Србији. Калојованов сродник Стрез, врло угледан и чак претендент на престо, добеже Стевану Немањићу. Он је, вероватно, потсетио Стевана на услуге, које је њему, у сличној прилици учинио Калојован. И поред протеста Борилових, Стеван се заузео за Стрезу, побратио се с њим и помогао га војнички да се дочепа тврдог Просека на Вардару и да се ту учврсти. Из Просека Стрез је проширио своју власт све до Охрида и близу Солуна. Сам Стеван казује, да је "отео и предао њему пола царства бугарског", оставивши га да влада у Просеку под његовом заштитом. Борило није у први мах могао да спречава све те своје противнике, јер је био наставио борбе с Латинима и у њима претрпео тежак пораз (2. августа 1208. код Филинопоља). Кад Латини, заузети у борби с Грцима и због својих међусобица, нису до краја искористили своје победе, Борило, добивши одушке, почиње разрачунавања с противницима, које је, с друге стране, његов пораз био охрабрио. У Трнову, 11. фебруара 1211., одржан је државни сабор против богумила, а у ствари против цареве опозиције. Наскоро потом, посредовањем папиним, дошло је до измирења између Борила и оба суседна католичка владара. Цар Хајнрих поста зет Борилов, узевши његову братучеду, а Мађари су спасли његову власт, пославши му помоћ да угуши једну велику побуну у видинској области.

Пошто је средио односе с католичким владарима и са Хенриком чак склопио и савез, одлучи се цар Борило да напане српског велико жупана. Стеван му није био пријатељ, и бугарска опозиција, као и Стрез, налазила је код њега склоништа и можда потпоре. Заједно са Хенриком кренули су Бугари на Србе, по свој прилици 1214. год. У близини Ниша, једним ноћним препадом, Срби су савезнике помутили и нагнали на повлачење. Да се освете за тај пораз, и да постигну сигурнији успех, савезници почеше да се боље спремају. Обећањима и изгледима на неку добит, они премामीше на своју страну Стрезу и дигоше га против Стевана. Стеван посла просечком господару свог умног брата Саву, да га одврати од тог савеза. Али Савино наговарање оста без успеха. Тад се пришло другим средствима. Савини биографи причају, како је Бог, на Савину молбу, послао "анђела љута" који прободе Стрезу. После његове погибије напад савезника би на извесно време одложен. Стрезову област заузеше, међутим, Латини из Солуна (сам Просек и његов крај), а делом Грци из Епира, који овладаше Скопљем и северном Македонијом.

Епирски деспот, Михајло I, беше се за ово време осетно ојачао. Под његову власт беше дошла цела Албанија с Драчем, и сад, како видесмо, и северна Македонија. Ово последње освајање, и нарочито заузимање Скадра, доведоше Михајла у сукоб са Стеваном. Али до рата између њих није дошло. Један слуга убио је Михајла у брачној постелји и тим, као и код Стреза, решио питање најкраћим начином, вероватно 1215. год. Наследник Михајлов, његов полубрат Теодор, брзо нађе начина да се измири са Србима. Михајлов брат Манојло узе за жену једну од српских принцеза, а сам Стеван намеравахе да узме Марију, кћер погинулог деспота Михајла, удовицу Евстатија Фландриског, брата прве двојице латинских царева, али му то не дозволише црквене власти грчке ради блиског сродства. Касније је, не знамо тачно које године, Стеванов најстарији син Радослав узео за жену Теодорову кћер Ану. Њихов заручни прстен очуван је до данас, на ком, у грчким стиховима, стоји написано: "Веренички прстен Стевана, изданка од лозе Дука, прими рукама, Ано, роде Комнина."

За Србију настаде велика опасност, кад између Латинског Царства и Мађарске дође до ближих веза. Политички планови ове двојице католичких владара узимали су у своју комбинацију Србију као подручје које им је на путу за непосреднију сарадњу. Њихове намере нису биле скривене. Год. 1216. решише се цар Хенрик и мађарски краљ Андрија да се састану у Нишу, и то с војском и један и други. Очеvidно, поход је спреман само против Србије, јер са Бугарском беху у добрим односима. Сам Стеван Немањић пише, да је намера противника била "прогнати ме и земљу отачаства мога разделити и себи задржати". Они су били упутили позив и Стевану, да дође на тај састанак. Стеван, дипломатски врло вешт, у споразуму с братом Савом, одлучи да покуша раставити савезнике. С мађарским краљем у последње време није имао никаквих сукоба, па му се споразум с њим учинио лакше могућ. С тога пође са Савом преда њ, пре састанка у Нишу, на границу код Равног (т. ј. данашње Ћуприје). Ту дочека краља Андрију 10. априла са свима почастима, као пријатеља, и гостио га је дванаест дана. Изненађен, краљ Андрија је одговорио на те љубазности пажњом са своје стране и одустао је од намеравања борбе. Кад се тако обезбедио од Мађара, пошао је онда Стеван с Андријом заједно у Ниш, као пријатељи. Хенрик, међутим, "пун гнева и јарости", није се дао лако

сломити. Он је од Стевана на сваки начин тражио један комад Србије, макар и мали. Стеван, сигуран да га Мађари неће напасти, није попустио и чак се спремао да казни Хенрика. Он даде посести све кланце око Ниша, вероватно и грделичке и сићевачке, да спречи Латинима повратак или да натера Хенрика на попуштање. Хенрику у тај мах није било до борбе. У солунској држави беше дошло до крупних трзавица и Маргарита, солунска владарка, сестра краља Андрије, молила је Хенрика за помоћ. С тога он, кад је наишао на Стеванов отпор и видео да не може постићи што жели простом претњом, одустаде од даље акције. Повлачење му је осигурао краљ Андрија, који је посредовао код Стевана. Одмах из Србије Хенрик је пошао према Солуну, али га је на том путу изненадила смрт, 11. јуна 1216. год.

Овај савез двојице католичких владара против Србије, и осамљеност Србије у политици, натераше Стевана да тражи негде наслона. С тим у вези требало је напуштати донекле и чисто православску оријентацију српске државе, како је замишљао Немања и изводио Сава. Можда је чисто католички краљ Андрија већ у Равном тражио каквих обећања у том правцу. Несумњиво је, да је Стеван 1217. год. извео крупан преокрет у својој политици. Омогућила му га је свакако брачна веза са Аном Дандало, унуком славног дужда Хенрика, која је остварена негде у то време. Да ли преко Млетака, или непосредно, Стеван је ступио и у везе са папском куријом и тражио тамо поново краљевску круну и извесну моралну потпору. Папа Хонорије III одазвао се тој молби радо, јер она је значила нову тековину римској столици на Балканском Полуострву. Један посебан папински легат, који је преко Сплета отишао у Србију, донео је круну за Стевана и 1217. год. крунисао га њом.

Тај преокрет Стеванове политике није био добро примљен у земљи. Традиција православља већ је била ухватила корена. Против Стевана се нарочито диже његов брат Сава, дотадашњи му верни сарадник, главни претставник православља и византиске црквене културе у Србији и по свом чину и по свом светогорском васпитању. Сава није хтео да изазива борбе у земљи, да је не би изложио каквим неприликама, него је напустио Студеницу у Србији и отишао у Свету Гору.

Међутим, баш ове исте године, 1217., на Балкану настају крупне промене. Место умрлог цара Хенрика дође на цариградски престо Петар Куртнејски, његов зет. Кад се он кренуо на своју царску дужност из Рима, где је био крунисан, покуша да отме, по жељи Млечана, Епирцима Драч. Тим изазва њихову освету. Не успевши под Драчем, цар Петар се упутио сухим за Цариград, али га Епирци на том путу негде око Шкумбе предусретоше и убише. Царева погибија изазва у сплеткама богатом Цариграду збуњеност и читав низ нових интрига и прегоњења у Бугарској. После смрти латинског цара Хенрика, цар Борило губи сваки ослонац и бива потиснут с власти кад се 1217. појавио законити наследник, избегли Јован Асен II, праћен руским четама. Борило се држао једно време у Трнову, али га најпосле издаде народ и племство и отвори градска врата младом цару. Год. 1218. Борило је изгубио престо и очњи вид. — Мађарски краљ Андрија беше се у августу 1217. год. из Сплета кренуо на крсташки рат у Палестину, с кога се идуће године без имало славе вратио у завађену и презадужену земљу. — Једине две државе на Балкану, чије стање беше сређено и које су могле да се користе овом помућеношћу, беху Србија и епирска држава деспота Теодора.

Погибија цара Петра и одлазак краља Андрије знатно су изменили увете, под којима је краљ Стеван стварао своју латинифилску политику. Он то брзо увиђа и политички врло гибак, водећи рачуна и о православној опозицији у земљи, он се решава да се врати на стару линију. С тога се мири са Савом, који, да се осигура православље у Србији, тражи да се изведе организација српске цркве. Таква организација добро би дошла Стевану и из чисто политичких разлога. Црква његове државе налазила се под врховном влашћу охридског архиепископа, који је био епирски поданик. Теодор епирски, који се истакао као противник Латина и на чијем је подручју погинуо цар Петар, имао је због те латинофобије несумњивих симпатија међу свештенством у Србији. Утицај његов и његове охридске архиепископије могао је, с тога, постати можда и опасан по Стевана; отуд код овог склоност да се за Србе створи посебна српска црквена организација. Сава је лично узео на се, да иде у Никеју, цару и патријарху, и да тамо изради самосталност српске цркве.

У Никеји Сава је био срдечно дочекан. За цара Теодора Ласкариса то је значило, да у Србији може добити једног савезника више, и то на Балкану, за борбу против Латина. Сем тога, како је између Никејаца и Епираца постојала извесна суревњивост у питању евентуалног наслеђа Византије и Цариграда, кад се једног дана скрхају Латини, то је, разумљиво, у Никеји било радо примљено да се Србија обраћа њима и да се на доста лак начин може добити њено пријатељство. За патријарха то је значило враћање истоку и његовом утицају једне земље, која је била у опасности да постане папинска домена. Они с тога пристадоше да српску цркву признају автокефалном. За архиепископа самосталне српске цркве би посвећен сам Сава, једна од најјачих личности тадашње Србије, човек са много веза међу Србима. То је било 1219. год. Сасвим је разумљиво, да је оснивање самосталне српске цркве изазвало протесте из Охрида, а нарочито од Димитрија Хоматијана, тадашњег архиепископа.

Србија је тако за владе Стевана Немањића, првог свог венчаног краља, добила две велике тековине у свом државном развоју: постала је краљевина и добила је своју самосталну црквену организацију. Немањино дело, већ у првом нараштају, бива дограђено са несумњивим успехом. Србија је постала права држава, са својом индивидуалношћу и са својим несумњивим стваралачким амбицијама. Али, и то треба додати, да у читавој нашој прошлости није било периода, где су на управи земље била два члана династије с тако изузетним способностима, као што беху Стеван и Сава, и у тако уској и на један циљ концентрисаној сарадњи.

Организаторски рад Савин у српској цркви био је врло енергичан. Он је, пре свега, тој новој организацији дао чист национални карактер. Грка владику, кога је затекао у Призрену, свргнуо је и у место њега поставио Србина, свог ученика, односно свог човека. И то није једина црта његове борбености. Одређивање седишта новооснованих епископија изведено је исто тако с нарочитом државноверском намером. Архиепископија је стављена у Жичу, у нову задужбину краља Стевана, далеко на север од Раса или Студенице, а недалеко од мађарске границе. Епископија у Дабру на Лиму стављена је готово на саму границу босанску, да делује на тамошњи православни елеменат и да сузбија богумилско учење. Зетска епископија смештена је на Превлаку, у Боку Которску, ван саме праве Зете, а Хумска у Стон: – обе готово на периферији краљевине, али очевидно са циљем да сузбијају католичну акцију која се нарочито ширила са подручја которске и дубровачке бискупије. У раније време и православни су манастири били подвргнути надзору католичког барског надбискупа; после Савине акције тај се одношај почиње да мења у обрнутом правцу. Православље је, после Савине организације, постало коначно државна вера немањићске Србије. Сава је у том погледу радио доследно и без имало обзира. Богумиле је сузбио из Србије још његов отац Немања, а Сава је, као светогорски латинофоб, учинио са своје стране све да спречи и ослаби утицај католичанства. Преко свештенства, на које је сам непосредно утицао и примером и поуком, Сава је дизао и општи културни ниво целог народа, настојећи да у њему развија људске врлине и смисао за грађанске дужности. Српску државну мисао немањићске династије створио је физички Немања, а интелектуално Сава. Национално, или боље речено, етничко јединство било је у то доба још недовољно свесно и не би спречило да и даље долази до онаких сукоба каквих беху они између Рашке и Зете, односно између католичанства и православља. Верско јединство било је у она времена једини делујући амалгам и, захваљујући Савину раду, оно је доиста и деловало.

Друга линија Немањића, кнеза Мирослава, владала је у Хуму под врховном влашћу рашког великог жупана, односно краља. Власт неких чланова те породице ширила се понекад и на суседне далматинске градове, који су иначе имали и задржавали своју локалну аутономију. Тако је наследник кнеза Мирослава, у нас славна и позната по ванредно драгоценом Еванђелију које је за њ писао дијак Глигорије, кнез Петар (1198-1227.), био 1223. год. изабран за спљетског кнеза и уведен у ту дужност од спљетског грађанства и поред врло огорченог отпора од стране католичког свештенства. Као спљетски кнез он је дуго оштро водио борбу са хрватским браством Шубића. По саопштењима из каснијих извора, кнез Петар је, познат и иначе као борбен тип, ратовао и са краљем Стеваном и у том ратовању је рђаво прошао, изгубивши сву област на левој обали Неретве.

Краљ Андрија, по повратку из Свете Земље, протестовао је против тога, што је Стеван узео краљевску круну и претио је чак и ратом. Али је стање у његовој земљи било тако рђаво, да се краљ није смео ни усудити да је излаже новим напорима. Племство је било толико ојачало и притеснило Андрију, да је морао 1222. год. објавити своју чувену *Златну булу*, која је, исто као и нешто мало раније издата енглеска *Magna charta*, сужавала краљевску власт у корист племства. Стеван није знао за све то, па је покушао да на Андрију делује дипломатским путем. Можда је с тим у вези шиљање Стеванова посланика Методија у Рим папи Хонорију III, да тај са своје стране утиче на мађарског краља. Сем тога Стеван је упутио у Мађарску и брата Саву, по свој прилици, у другој половини 1219. или почетком 1220. год., да и он умири Андрију. Савини биографи причају, како се краљ Андрија тобоже с почетка опирао, али да је на крају попустио пред очигледном светошћу Савином. Савина је мисија свакако успела, али више с тога што краљ Андрија није могао, а не што није хтео да ратује. Односи између Србије и Мађарске постали су после тога доста срдачни. Из обзира према мађарском краљу пропустио је Стеван 1221. год., да несметано прође кроз његову земљу нови латински цар, Роберт Куртнејски, син погинулог цара Петра, а шурак Андријин. Један француски извор тога времена (*Extrait de la compilation dite de Bandonin g' Avernes*) казује, да је том приликом дошло до једне подвале српском краљу. Цар Роберт имао је уза се једног "сержана" из Лила, за кога се говорило да је његов незаконити стриц. Лепу кћер тога сержана дао је цар богато нагиздати и, претстављајући је као своју рођену, успе, да је протури за жену "српском краљу", вероватно једном сину или неком блиском рођаку Стевановом. Није нимало вероватно да је то била Јелена, Францускиња, удата за трећег сина Стеванова, пошто је Јелена морала бити млађа бар за читавих 15-20 година.

Српске међусобице

Стеван Првовенчани је крај живота провео у миру. Пред смрт, која га је задесила око 1227. год., он се по очевом примеру покаљује и постао монах Симон. Свом наследнику Радославу оставио је државу потпуно сређену и унутра и у односима са свима суседима.

Радослав је био потпуно у сенци свог моћног таста. Теодор епирски беше 1223. год. освојио Солун, прогласио се за цара и постао најсилнији владар на Балкану. Али, понесен великим и наглим успесима, он беше преценио своју снагу и ушао у борбе са много противника, с Латинима, с Грцима Никејског Царства и најпосле с Бугарима. Једино је Србе оставио на миру. Радослав, син једне грчке, а супруг друге грчке принцезе, осећао се и сам као Полугрк. Његов заручни прстен има грчки текст; грчки се потписује и на повељама. Он се не поноси именом Немањића, него својом царском лозом Дука. Грчки је натпис и на његовом бакарном новцу у облику зделице, који је он први почео да кује у Срба, по узору на новац свог деда цара Алексија. Српски летописци помињу утицај Теодорове кћери на Радослава, коју зову "нова Далида", казујући буквално, да му је она завртела главу. Чини се, да је Радослав, под утицајем Епираца, попустио и пред протестима охридске цркве против српске црквене автокефалности; несумњиво је, да је с Грцима тамо опет успоставио ближе везе. Поуздано је, да га је Димитрије Хоматијан, охридски архиепископ, с којим је био у преписци ради разних теолошких питања, хвалио, и писао је патријарху Герману у Никеји како је Србија побожна земља, украшена "чашћу ваљаногa морала сваке врсте". Хоматијан је иначе лично био противник српске самосталне

цркве и протествовао је, како знамо, код Саве кад је она добијена. Незадовољан таквим стањем у Србији Сава је напустио земљу и кренуо на исток, у света места, 1229. год. На том путу он се свратио на никејски, Теодору непријатељски, двор, код цара Јована Ватаца.

Кад је 1230. год. цар Асен победио цара Теодора код Клокотнице и заробио га, био је уздрман и Радославов положај у Србији. Бугарски цар сматрао је Србију, ради великог Теодорова утицаја у њој, као неку њему вазалну државу, и с тога је, после ове победе довршујући у Трнову своју лепу цркву у славу Четрдесет Мученика, хвалећи се постигнутим успехом, записао, како је добио целу Теодорову земљу "од Једрена до Драча" и земље "грчку и још арбанаску и српску". И доиста највећи део Теодорове државе дође под непосредну власт Асенову; у Солуну само, с Тесалијом и Епиром, оста на власти Асенов зет Манојло. Српски принц Владислав, други син Стевана Првовенчаног, постаде исто зет Асенов. Он је, наскоро по паду Теодоровом са осталим незадовољницима у Србији почео борбу против Радослава. Радослав се држао једно време, али је пред моћнијим братом морао најпосле да побегне из Србије, крајем 1233. год. Склонио се у Дубровник. Тај мудри трговачки град, који је све више ширио свој промет и од цара Асена добио повластице за своје трговце, примио је с пажњом и добеглог српског краља. Из захвалности он им је, за случај да се врати на престо, дао обилате повластице: да тргују без царине, да не плаћају могориша и да су им слободни виногради, које су дотле засадили по жрновничкој жупи. Из Дубровника је краљ Радослав можда нешто покушавао против брата, краља Владислава, јер је овај у то време почео да узнемирује малу републику, која се из страха обраћала и босанском бану Нинославу да је по потреби заштити. Због пажње према краљу Радославу добили су Дубровчани извесне повластице у земљи деспота Манојла, 1234. год., камо је из Дубровника отишао свргнути краљ са женом, вероватно с намером да тамо тражи енергичнију подршку. У Драчу, прича један стари српски биограф, чекало је Радослава ново разочарање. Тамо му неки Франак уграби жену, а њему самом угрози живот. Лишен круне и жене, краљ Радослав се одрекао светске сујете и примио је монашки чин. Као монах Јован, повучен и заборављен, умро је у неком манастиру по свој прилици у Студеници, где је сахрањен.

Стриц Радослављев и Владисављев, Сава, који се био вратио с истока и утицао да борбе између браће не узму опасније размере за Србију, није био задовољан стањем ствари. Србија је за дуг низ година била поштеђена од сукоба са суседима и тај мир могла је да искористи за своје унутрашње јачање. На том је нарочито радио Сава. Теодосије, Савин биограф, приписује њему у заслугу, што је дошло до брака између Владислава и Асенове кћери Белославе. Али, као што је раније, за време Радославово, у Србији преовлађивао утицај цара Теодора, тако се сад за време краља Владислава, у Србији осећао утицај цара Асена, у време од 1230-1240. год. најмоћнијег владара на Балкану.

Нападај Мађара на Асенове земље и њихово заузимање Београда и Браничева, 1232. год., и врло затегнути односи с латинским баронима у Цариграду, определише цара Асена да раскине везе са папском куријом, која је била на страни његових противника. Тај корак царев наишао је на велико одобравање целог православног клира. Дотле је постојала врло јака опозиција свештенства из бивше Теодорове државе, односно од стране охридске цркве, која није дозвољавала да православни епископи и свештенство признају власт бугарског примаса – патријарха, пошто је он, са своје стране, признавао папину врховну власт. После раскида с Римом, Асен је покушао да обнови везе с патријаршијом у Никеји, али се отуд тражило као први увет да бугарска црква призна врховну власт никејској. Асен на то није пристао; он је желео измирење, а не понижење своје цркве. С тога, и без пристанка Рима и Цариграда, он даде изабрати за православног бугарског патријарха Јоакима. Али је, ипак, из разумљивих разлога, тежио, да својој патријаршији изради признање. У помоћ му је дошла нова политичка ситуација. Против савеза католичких држава, Латинског Царства и Мађарске, требало је створити савез православних држава. Асен с тога нуди преговоре никејском цару, Јовану Ватацу. Створени споразум између њих прихватио је деспот Михајло и вероватно краљ Владислав. За Саву, стрица Владислављева, зна се, да је крајем 1233. год. напустио свој архиепископски положај и као свог наследника оставио Сремца Арсенија. После је отишао поново на исток, у Јерусалим, Александрију и на Синај, одатле у Антиохију и Никеју, а из Никеје у Цариград и Свету Гору. Свршивши тај велики пут, он се кренуо у Бугарску, у Трново, цару Асену. Тај пут Савин у све четири престонице патријарха православне цркве и навраћања у Бугарску, куда му се није требало враћати у Србију, по свој прилици је у вези са поменутом акцијом Асеновом за признавање бугарске патријаршије. Асену је Сава, као угледна личност, са доста веза, по свој прилици послужео као посредник у том послу. Успех је био постигнут. У Галипољу, на малоазиској страни, 1235. год., објављен је грчко-бугарски савез и признање бугарске патријаршије од сва четири патријарха. Оба стара биографа Савина, Доментијан и Теодосије, кажују, да је цар према њему био врло пажљив. Код Асена је Сава и умро, у Трнову, 14. јануара 1235. год. Одатле је пренесен у Владислављеву задужбину у манастир Милешево, где је са свим сјајем српске цркве положен у нови гроб, 6. маја 1237. Ту се сачувао и његов лик, рађен од неког уметника ређе врсте, који је умео да својој фрески да индивидуалан израз са много непосредности. Сув, с дугом брадом, проседом, која казује да Сава није умро у дубокој старости, са извесном оштрином у крупним цртама, које показују јаку вољу, Сава има продирне сугестивне очи, сличне дубокој води. Читав лик има крепчине и претставља више државника него светитеља. Према њему ликови младог краља Владислава (имају два), плава, с малом негованом брадом, с нечим меким у изразу, изгледају просто као да су са неке феминизираних природе. То, што је Владислав на обе фреске приказан као млад, иако је доживео свакако преко педесет година, и непосредност Савина лика, говоре очито за то, да је фреске радио неки мајстор непосредно после подизања манастира и Савине сахране. Као оснивач српске самосталне цркве, њен први архиепископ и организатор; као јака личност, која је утицала на сређивање и снажење Србије; као први наш књижевник, коме, поред типика за карејску ћелију и манастире Хиландар и Студеницу, захваљујемо и за прво, лепо писано, оригинално житије српско (рађено као увод за Студенички Типик) Стевана Немање; – Свети Сава је проглашен за свеца. Он је најпопуларнији

народни светитељ, с националном бојом још од XIII века, и централна личност многобројних хагиографских мотива народне усмене књижевности.

У ово време беше нарочито озлоглашена на папској курији босанска држава. Доставе, да се тамо уврежила нека опасна јерес, гониле су на активност и Рим и Будим; први из верских, а други из политичких мотива. Пример јаке руке, која је у божјем гневу "дивно беснела" страховитим оценама у Тулузи, у Француској, изгледао је као створен и за полуварварску Босну. Шаљући 1221. год. свог легата Аконција у Босну, папа се тужио да јеретици тамо јавно исповедају своју веру "као што ламиије доје своју штенад голим сисама", па је с тога позвао краља Андрију и угарски епископат, да их униште. Краљ Андрија у то време није могао да делује у Босни, исто као што није могао ништа предузимати ни у Србији, заузет унутрашњим кризама. Једино су Мађари успели, да 1125. год. Босна буде подвргнута у црквеном погледу мађарској калочкој подбискупији. Папа је, одобравајући тај акт, позвао надбискупа, да у својој новој области строго делује против јеретика и да против њих проповеда и прави крсташки рат. Надбискуп калочки, Угрин, покушавао је доиста, да предузме нешто по жељи папиној и нашао је и једног војсковођу, Јована Анђела, сестрића мађарског краља Андрије, византиског емигранта, који је тада, са мајком заједно, био господар Срема. Али озбиљне кризе у Мађарској и после сукоби с Бугарима нису дозвољавали ни Анђелу, као ни другим Мађарима, да се заплићу у босанске ствари.

Народној цркви у Босни запрети већа опасност тридесетих година XIII века. Пренестински бискуп Јаков беше 1233. год., као папин легат, свршио један посао у Мађарској и онда стигао у Босну. Својим великим ауторитетом, и политичким и црквеним, он је утицао на тадашњег босанског бана Нинослава да даде изјаву, да ће он остати у католичкој вери, иако су његови преци били јеретици. Својим писмом од 10. октобра 1233. год. папа је Нинослава, на основу те изјаве, примио под своју заштиту и гарантовао му интегритет "правом предрагог ми у Христу сина нашег светлог краља Угарске". Нинослављев рођак Пријезда прешао је исто тако на католичанство. Онима, који су тад деловали у Босни, тај сам чин покрштавања није био довољан као јемство за његову исправност, него су тражили нешто још непосредније. Пријезда је морао дати свог сина за таоца, и касније је сам Нинослав, уверавајући папу о његовој исправности, требао молити чак у Рим да буде пуштен. Кад се тако тешки услови постављају члановима владајуће куће, и они их примају, онда је несумњив знак да онај који то тражи претставља неку необичну снагу. Верска активност католика у Босни после тога врло је жива. У Босну се, још исте године, упућује један посебан бискуп, Јоханес Вилдесхаузен, родом Немац из Фрајбурга. Доминикански ред, познат као врло оштар у прогањању француских јеретика, долази исто тако, по папиној наредби, да делује у Босни. Легати римски бивају све чешћи; Босни се очевидно поклања све већа пажња. За њу се на папској курији говори, да због јеретика изгледа "као пустиња и шикара, пука трња и коприва, и постала је легло гуја". Нови бискуп има толико самосвести и енергије, да неће да води рачуна ни о жељама мађарског краља, и сам папа мора да га смирује и, у интересу курије, нагони на попуштања. Међутим, у земљи постоји јак народни отпор. Из Рима се с тога, једним писмом од 17. октобра 1234. год., тражи чиста ситуација у Босни, и, ако не помогне друго, препоручује се крсташки рат. Хрватског херцега Коломана папа Гргур IX изрично упућује на ту дужност, а кад се он одазвао, папа га је, горњег датума, узео под своју заштиту као војника Христовог. У Риму се овој експедицији давала толика важност, да су крсташа за Босну били изједначени са ослободитељима Свете Земље. Такво расположење у Риму изазивала је Угарска, да би га после могла искористити у своје политичке сврхе. Краљ Андрија је излагао папи опасност од непоузданих босанских банова и потребу да се власт над Босном потпуно преда мађарским краљевима, који се не би дозвољавали да се у земљи јавља све ово, што је сад у њој. Папа је примио те сугестије Мађарске и 9. августа 1235. год. одобрио је краљеву одлуку, да Босна припадне Андријином сину Коломану.

Коломан је и почео рат у Босни, у име вере, а у ствари у име својих и мађарских освајачких циљева. Бан Нинослав, који је ранију изјаву дао под притиском, био је прави претставник отпорних Босанаца. Они нису хтели нову веру, коју су им доносили на мађарском мачу. Снага Мађарске овог времена била је врло велика. У ратном походу против Аустрије они су 1235. год. дигли војску, која се, вероватно претерано, ценила на 200.000 људи, али која је била силна ако је износила и половину тог броја. Нинославу није било лако ни иначе. У земљи је један део великаша пришао Мађарима (н. пр. усорски кнез Сибислав, син иначе непознатог бана Степана), а други се плашио. Он се с тога повлачио у своје тешко приступачне планине и избегавао отворену борбу. Због тога се ратовање прилично отегло. Мађари постигоше извесне успехе у Захумљу и Западним Странама, али праве, средишње Босне нису могли освојити. Год. 1238., 26. априла, писао је, истина, папа, да је Коломан уништио јеретичку напаст; 23. децембра исте године говорио је о "десници Створитељевој која триумфује", али сви ти успеси, у колико их је било, беху кратка века. Већ 1240. год. долази бан Нинослав безбрижно у Дубровник и ту чак обећава Републици да ће је узети у заштиту, ако би дошло до њеног сукоба с рашким краљем. Кад две године после рата с Мађарима Нинослав узима на се улогу заштитника и излаже се опасности, да уђе у један нов рат, значи: прво, да његов положај у Босни није био нимало несигуран и друго, да мађарски ударци нису нанели његовој држави толике штете, да би јој требало дуже времена за опорављање.

На папској курији предлагали су исто тако оштре мере и против старих неретљанских гусара, који никако нису хтели да се окане свог старог заната. Плеће Качића било је у том погледу највише на злу гласу. Краљ Андрија им је претио казненом експедицијом; папа Хонорије III позвао је суседне Сплетеане, да и они сузбијају то зло. Качићи се нису дали обуздати; они су самом папином легату Аконцију спремали замке. По свему се чини, да је било извесних веза између Босанаца, Неретљана и Захумљана; чак није немогуће да је заседа против Аконција дошла баш као словенска реакција на римске покушаје, да сломију отпор наших људи. "Патарени" међу Качићима главни су ослонац за ту

претпоставку. Притиснути нешто јаче, Неретљани су год. 1226. мало попустили, али их је зао глас гонио и даље. У дубровачкој обавези према Млецима од 13. јануара 1232. изрично се вели, да Дубровчани неће примати у свој град Качиће и Омишане, "или друге карамије и плџачаше или отимаче", и да ће помагати Млечане, ако крену своје лађе против њих. У опште, биће непријатељи свима гусарима "од Драча до Млетака". Тек за време припрема за крсташки рат у Босни, Омишани су из предострожности, 17. марта 1235., склопили мир са Дубровником.

Рат је у Босни беснео у пуном јеку, кад је краљ Владислав пренео у Милешево тело Св. Саве. Савез Владислављева таста, цара Асена, са никејским Грцима показао се одмах на делу и 1236. год. удружени победнички савезници угрожавали су сам Цариград. Владислав није улазио у ту акцију, као што се није мешао ни у друге политичке послове Бугара. Али би по свој прилици био увучен у рат између Бугара и Мађара, који су ови спремали, осокољени успехом у Босни, нешто из својих рачуна, а нешто по позиву папе Гргура IX, да није дошло до оне страшне најезде Татара, која је 1241. год. преплавила Мађарску и захватила и северни део Балкана. Као вихор јурнуле су коњичке хорде Татара однекуд из руских степа у средњу Европу. Куманске чете прснуле су пред њима на све стране; руски кнежеви беху покорени; пољски градови Краков и Бреслава порушени. Мађарски краљ, у борби с њима, претрпи страховит пораз и мораде бежати чак у Приморје, на Раб и у Сплет. Татари су пошли за њим, али већ расути по широком подручју, преко ког су превалили. Разбијени од Хрвата под Клисом, они су преко Босне, Србије и Бугарске дошли на доњи Дунав, харајући и пустошећи уз пут све до чега су могли доћи. Поштеђени су остали у Приморју само градови с јаким бедемима (страдали су ипак Котор, Свач и Дриваст) и за коњанике тешко проходне шуме са збеговима. На земљишту јужне Русије прибраше се ти и други одреди поново и основаше моћну татарску државу Златне Хорде. Тај њихов поход извазвао је узбуну кроз све земље куда је прошао. Нешто тај потрес, а још више смрт цара Асена (+1241.), који је био главна Владислављева подршка, бише узрок, да се у земљи јавио покрет против њега. Њему се догодило исто оно, што и његовом старијем брату Радославу после пораза цара Теодора. Као нови краљ избио је њихов трећи брат Урош, звани Храпави (ваљда због осплица), негде током 1242. год. Занимљиво је, да је главни отпор против Уроша организовао не Владислав, него његова жена, која се беше можда тога ради, склонила у Дубровник. Није вероватно, да јој се Владислав није придружио само с тога, што је био негде затворен. Дубровачка Република обавезала се краљу Урошу, да на свом подручју неће трпети никакве агитације против њега. Владислав се после измирио са Урошем и признајући врховну власт млађег брата владао је, чини се, у Зети. Један запис из манастира Милешева, из 1264. год., писан је, вели се, "у дане благоверног краља Уроша и брата му краља Владислава".

За владе прва два сина Стевана Првовенчаног Србија је била под политичким утицајем моћнијих суседа, епирских Грка и Бугара. Ни једна ни друга владавина нису биле с тога много популарне; Владиславу се, на пример, пребацивало да је Св. Сава био "бегун" испред њега. Али, та владавина и једног и другог брата, мада на очи неславна, била је ипак од знатне користи за Србију. Ради јаких веза, које су имали и Радослав и Владислав, нико од суседа није смео да их узнемирује; Епир и Бугарска, који су им могли постати врло опасни, претворили су се у заштитнике. С тога краљ Урош, кад је дошао на владу, затиче земљу неистрошену и способну за подвиге и с тога је могао да се јави с извесним ауторитетом у часу, кад је имало да се ликвидира питање већ дотрајалог Латинског Царства.

Далмација је страдала понајдуже од последица татарске најезде; између Сплета и Трогира дошло је чак до рата, који је претио да узме опасније размере. Бежећи испред Татара краљ Бела се био спасао у Трогир, где га примише с пуно пажње. Из захвалности он је повељом од 18. марта 1242. год. дао том граду извесне поседе, од којих су неки од раније били спљетска својина (н. пр. Острог). Због тога Сплѣћани нападоше на Трогиране кривећи их за отимачину. Трогиране су помагали хрватски племићи одани краљу, а Сплѣћани, којима једно време није ишло добро, позваше као савезнике босанског бана Нинослава, хумског кнеза Андрију и још неке суседе. Бана Нинослава изабраше чак за свог градског кнеза. Догађаји се после тога сплеташе. Босанско-спљетски нападај на тврди Трогир није успео, али је зато страдала трогирска околина. Сплѣћани нападоше и друга нека места, као Клис. Угрожени градови обратили се у невољу самом краљу. Овај узе ствар врло озбиљно, нарочито ради Нинослављева учешћа и поче спремати две војске: једну против Сплета, а другу против Босне. Војску против Сплета водио је славонски бан Дионисије; она је у лето 1244., у заједници с Трогиранима, напала град и присилила га на предају. У миру, склопљеном 19. јула, Сплѣћани су били прилично унижени; краљева даривања Трогиранима морала су бити испуњена. Из амнестије, коју је уговор предвиђао, били су искључени спљетски савезници, с Нинославом на челу. Војску против овог другог водио је сам краљ Бела и допро с њом до града Глашког. Појединости о том ратовању нису познате, али је сигурно да Босна овом приликом није много страдала. У повељи од 20. јула 1244., којом краљ даје повластице и потврђује имања босанској цркви, каже се да је на то пристао и бан Нинослав са својом браћом и великашима. Краљ се налазио у глашком граду од 15-21. јула; судећи, према том кратком трајању и овој повељи може се чак мислити да до борбе није ни дошло, него да се бан покорио краљу и изгладио ствар мирним путем.

Западњачка оријентација у Србији

Средином XIII века почела је да се врши велика промена политичких односа на Балканском Полуострву. Грчки елеменат почиње поново да узима маха. Никејско Царство, за време Јована Ватаца, води енергичну и у главном све успешнију борбу за васпостављање Византије и ортодоксије у Цариграду. Најпре у савезу с Бугарима, а после без њих и против њих, они освајају постепено изгубљене позиције на Балкану. Од Бугара су отели целу источну Македонију они, а западну Грци из Епира. Кад је стари ослепљени цар Теодор, давно ослобођен из бугарских ропства, покушао из

свог Водена једну акцију против Никејаца, у вези са Епирцима, дало је то Ватацу добродошао повод да скрха и Епирце као могуће такмаце и да поседне добар део Маћедоније и Арбанију с градом Кројом, 1253. год.

Поред Грка на јужном делу Балкана, јаку политичку активност показују, у исто време, и Мађари на северу. Они се уплићу у бугарске међусобице и од 1246. год. Бела IV се назива "краљем Бугарске". Око 1247. год. Мађари стварају мачвански банат испод Саве и за првог управника постављају краљева зета, черниговског руског кнеза Ростислава Михајловића, који поред Мачве добија још североисточни крај Босне са Соли и Усором. После смрти босанског бана Нинослава (+ иза 1250.), Мађари су, искористивши тамошње нереде изазване највероватније верским сукобима, ушли с војском у Босну и покорили је. Краљ Бела писао је папи 11. новембра 1253. год., како има посла с јеретичима Бугарске и Босне "против којих се управо сад боримо с нашом војском". После пораза босанско је подручје било раздељено у више мањих баната и области, које је као од милости делио мађарски краљ. У самој ужој, старој Босни, после ове борбе, јавља се као бан неки Пријезда, вероватно онај исти Нинослављев рођак из 1233. год. Њега доцније чланови породице сматрају као родоначелника династије Котроманића. У писмима мађарског краља он се назива као "fidelis noster" ("наш верни"), а имао је, добијене од њега, и поседе ван Босне, око Горњег Михољца. Да је према Мађарима био у правом вазалском одношају сведочи чињеница, да 1260. год. његове чете суделују у мађарској војсци, кад је та ратовала са чешким краљем Пшемислом Отокаром II. У исто време Мађари су се дали осетити и у Хуму. Жупан Радослав хумски, син кнеза Андрије, дотле рашки вазал, бележи се као "веран клетвеник господину краљу угарскому".

Краља Уроша сви ови догађаји нису с почетка непосредно погађали. Његови први сукоби беху са малом Дубровачком Републиком, која је, изузетно, у овој прилици телла да води политику великог стила и да уђе и у опасније авантуре. Повод за сукоб било је неколико (агитација Владислављеве жене, земљишна погранична питања на требињској граници, трговачке повластице и др.), али је најважније спорно питање било о правима и поседима дубровачке и барске католичке архиепископије међу Србима. Питање је уз верски добило и чисто политички карактер. Краљ Урош, сасвим природно, помагао је настојања барске архиепископије из јасног разлога, што је желео да католичка црква Србије буде под влашћу његова, а не туђег поданика. Краљ Урош није заступао искључиву православску традицију Св. Саве, можда по том што је био син Ане Дандолове, а свакако под утицајем своје жене Јелене, која је била из врло угледне али ближе непознате француске породице. Анжујска династија назива је "својом драгом рођаком" и нема сумње да је с њом у некој вези. У Приморју је било доста католика; Урош је према њима био предусретљив, а краљица Јелена, која се удала за Уроша око 1245. год., била им је прави заштитник. Урош је хтео да задовољи своје католичке поданике и да на папиној курији изрази непрепорно признање барске архиепископије, које јој је од средине XII века било одузето, 1199. год., за Вукана Немањића, обновљено и после опет оспорено. Дубровачка Република чувала је права своје цркве с упорношћу пуном енергије. У интересу тобоже старих и стечених права обе су цркве, и барска и дубровачка, извршиле у то време читав низ фалсификата папинских повеља. Год. 1247. изradiше Дубровчани на папској курији, да се барски каптол подвргне дубровачкој цркви. Кад је у мају те године дошао дубровачки каноник Матеј у Бар, да изврши решење, наишао је тамо на непредвиђен отпор. Барски каптол изјављивао је, да он не признаје то решење, а пук и клирици узрујано су викали: "Шта се нас тиче папа? Наш је папа господин наш краљ Урош!" Син градског кнеза с неколико младића морао је лично да спроведе Дубровчане до пристаништа, да их не би разјарена светина и телесно напала. Овакво држање католичног елемента даје најбоље сведочанство о успеху толерантне политике краља Уроша. Ма колико се узимало у обзир, да су се Барани овако држали јер су били у питању њихови локални интереси и патриотизам места, ипак би тешко било веровати, да ће једна католичка опћина претпоставити једног краља шизматика папи, ако тај краљ и његова политика доиста то не заслужују. Обавештен о тој ствари папа, за чудо, није осудио толико Баране колико Дубровчане. Водећи у првом реду рачуна о интересима цркве, а нешто и из политичких разлога, папа је 1248. год. именовао за барског архиепископа једног веома цењеног црквеног мисионара и свог пријатеља Јована де Плано Карпили. Њему је поверио да тачно проучи овај спор.

Дубровачка Република је већ 1249. стала тражити савезнике. Те године обећао је бан Нинослав Дубровчанима, да ће их штитити у случају нападаја српског краља. Суседног хумског кнеза Андрију, српског вазала, склонили су те исте године да им даде обећање, како ће лепо примити Дубровчане који њему добегну и да им даде изјаву да не ће поћи на њих с њиховим непријатељем. По том би изгледало, и то је врло вероватно, да су се Дубровчани бојали нападаја српског краља због свога држања, а не да је иницијатива потицала од њих. Али, кад су, мимо свако очекивање, они дали ухватити и затворити барског надбискупа, кривица за изазивање пада на њих. Почетком 1252. год. водила се права парница између Барана и Дубровчана, у присуству обојице архиепископа; а у лето те године пошао је Урош на Дубровник. Мала република успела је да за овај мах смири краља с мало штете, иако су духови били узрујани. Урош се љутио што се преговори у Риму бесконачно отежу и осорно је изјавио, да у његовој држави нема никакве власти ни папа ни римска црква; краљ Владислав отишао је још даље, па је чак и псовао папу и назвао псима и њега и све кардинале. Изненађује, свакако, и упорност Дубровника, који је тражио, поред толиког устручавања са српске стране, да њезина црква буде врховна власт једне већ моћне краљевине. Не попуштајући никако, а уплашени нападајем од 1252. год., Дубровчани желе да се још боље осигурају и да с добрим савезником евентуално сами пређу у нападај. Таквог савезника нашли су у Бугарима. У лето 15. јуна, 1253., склопљен је у Дубровнику савез између његове владе и Бугара, и то изрично "врху зло творење неверног краља Уроша". По том уговору, Дубровчани су имали дати помоћ Бугарима и на копну и на мору и предати им све градове које буду узели. Дубровчани ће као награду добити слободну трговину по Бугарској, све раније повластице по Србији, мало проширење земљишта и врховно право своје цркве над приморским католицима Србије. Годину дана доцније, 22. маја, придружио се том савезу и хумски жупан Радослав, син Андријин. Није сигурно, да ли је Радослав ушао у тај савез пре бугарског нападаја на Србију или услед њега.

Бугари су, доиста, после склопљеног савеза упали у Србију и продрли су дубоко, чак до манастира Св. Петра на Лиму, који су опљачкали, а можда и до Жиче. Како је дошло до бугарског повлачења из Србије није данас сигурно познато; највероватније је да је било страног посредовања, било византиског, било мађарског. После бугарског повлачења Дубровчани су дошли у тежак положај. Осамљени, они су морали тражити мир, који је склопљен 23. августа 1254. По том миру Дубровник је морао да плати један део ратне штете. Дугогодишњи спор између њихове и барске цркве решен је у корист ове друге; и то је решен тако, што су Дубровчани одустали од парницења. Барска архиепископија постала је отада неоспорена католичка метропола Србије. Горе од Дубровчана прошао је жупан Радослав. После овог рата о њему се губи сваки траг; биће вероватно да га је краљ Урош свргао с власти и његов део Хума тешње спојио са својом државом.

Иза смрти цара Јована Ватаца (+1254.) покушаше Бугари да поврате Македонију, али нису имали среће. Неуспех у том рату изазва у Бугарској метеже и погибију цара Михајла II, а потом и грађански рат. После дугих криза би, најзад, за цара изабран Константин Тих, унук Немањин вероватно по женској линији и после зет никејског новог цара Теодора II Ласкара. Своју повељу манастиру Св. Ђорђа Горга код Скопља Тих пише тако, да се види како је водио рачуна о свим својим везама; он ради како су радили "свети и православни цареви грчки и бугарски, и жупани и кнезови и краљеви српске земље. Нешто више успеха имао је у својој антиникејској политици после Ватацове смрти епирски деспот Михајло. Он је искористио запосленост цара Теодора у Малој Азији и 1258. почео је непријатељства у Македонији и Албанији. Да би имао више сигурности он је ушао током догађаја у савез са франачким кнезовима Вилхелмом Вилардуенским, господарем Ахаје и Манфредом краљем Сицилије. Овом је, као мираз уз своју кћер, уступио Крф, Драч, Валону, Канину и Берат. Као некад за времена Роберта Гвискара што су Нормани из Јужне Италије закорачили у Албанију, сматрајући тај пут као најприроднији да се одатле шире према унутрашњости Балкана и загосподаре Јадранским Морем, тако се имало поновити и овог пута. Албанија у брзо постаје домена франачких господара.

Краљ Урош је с почетка имао извесних веза са царем Ватацем. Као непосредни, Бугари су му били опаснији и он је радо гледао њихово потискивање од никејског господара. Али после Ватацове смрти Урош хладни према Никејцима, можда зато што му се чинило да су, после многих успеха, сувише ојачали своју моћ. Можда због каквих родбинских веза он прилази Михајловом савезу, у ком западњаци имају тако видног удела, а можда му је изгледала сигурнија добит у савезу малих. Год 1258. почела су непријатељства. Епирци су освојили највећи део западне Македоније, помагани од Срба. Заповедник византиске војске и историчар Георгије Акрополита беше се повукао у прилепски град и ту се затворио. И Срби су преко Кичева кренули на тај град и узели га, разбивши једну грчку војску која им је била пошла у сусрет, али нису могли да освоје саму прилепску тврђаву, односно онај град, који се, на једном стрмом брегу, издиже изнад вароши и који је данас познат под именом Марково Кале. Срби су кренули после тога на Скопље и узели га, а прилепска се тврђава, на крају крајева, предала заједно са својим заповедником, кога у оковима одведоше у Арту. Усред ових борби умре цар Теодор II, пореметивши пред крај памету; тек после дужих криза дође за његова наследника војсковођа Михајло Палеолог, човек храбар и способан, али личан и потпуно безобзиран. С њим долази на власт нова византиска династија Палеолога, која влада све до пропасти Цариграда и грчке државе.

Кад се учврстио на престолу, цар Михајло пребаци одмах војску у Европу, да прими борбу с тамошњим непријатељима. Његов брат Јован потуче код Костура удружене Епирце и Франке, па одмах настави даље продирање. Брзо падоше Охрид, Дебар и околна места. "Такви су становници тих западних области", образлаже Акрополита себи за оправдање ту појаву, да се у тим крајевима народ без много отпора мири са променама власти, "лако се подвргавају свима господарима". Само с помоћу свог зета Манфреда, коју му овај посла у најтежи час, могао је Михајло да се одржи у својој области Епира и северне Тесалије. Грци су заузели читаву Македонију, а потисли су и Србе из Скопља. Изгледа, да је краљ Урош, видећи судбину Епираца, сам повукао своју војску из Македоније и тако избегао тежој борби са никејским трупима. На српско подручје оне нису прелазиле.

Али главни византиски успех овог победничког ратовања беше васпостављање њихове власти у Константиновој престоници. Једним ноћним препадом, 25. јула 1261. год., заузеше никејске трупе Цариград и протераше отуд Латине и њихова цара Балдуина II. Цар Михајло Палеолог, као обнављач Византије, "отац отаџбине" свечано је метнуо на главу царску круну у Аја-Софији. Његова политика после тог успеха има више амбиција и замаха. Он је у сукобу с много суседа, а нарочито с Бугарима, против којих војује дуже али без сталне среће. Са Србима се у то време није носио. Ови су били једним делом заузети на северу, као помоћници Мађара, у њиховим борбама с чешким краљем Пшемислом Отокаром II (1260. год.). Како су Срби постали нека врста мађарских вазала не да се утврди на основу извора; ја лично мислим, да је то била цена мађарског посредовања у српску корист за време српско-бугарског рата 1253/4. год. Српске помоћне чете помињу се у мађарској војсци изрично уз сигурно вазалне Босанце и Бугаре из области деспота, после цара Јакова Светослава. Да српско-мађарске везе постану ближе, оженио се старији син Урошев, Драгутин, Катарином, ћерком краља Беле IV. Кад се женио Белин син, Бела Млађи, 1264. год., у сватове, код Беча, дошао је и "краљ Србије", вероватно краљ Урош главом. Можда је те везе с Мађарима развијала краљица Јелена, а можда су оне последица непосредних мађарских успеха 1253. год. у Босни и њихова учвршћивања у Мачви.

Када су у Мађарској, 1267. год., настале борбе између старог краља Беле и његовог првенца сина Стевана, које су узеле велике размере и завршиле Белиним поразом, и када се чинило да је Мађарска, услед тих борби знатно ослабљена, решио се краљ Урош да се опрости њихова турска и да се и сам окористи тим заплетима. Исто је то био покушао мало раније и бугарски деспот Светослав, али без успеха. Да би успео према Мађарима Урош се хтео да

осигура пријатељством са Грцима. Цар Михајло је радо прихватио везе са Србима. Против њега спрема се из јужне Италије врло озбиљна акција, којој је био на челу Карло Анжујски, брат француског краља Луја IX, краљ "обеју Сицилија". У мају 1267. склопио је он уговор с протераним латинским царем Балдуином, на двору папе Климента IV, да се почне наскоро с обновом Латинског Царства. Његова је војска посела Крф, узевши то као етапу за даље акције. У таквим приликама цар Михајло је морао водити рачуна о држању Срба. Споразум између њега и њих био је брзо готов, и да би био солиднији требало је да краљевић Милутин, други син Урошев, узме Михајлову кћер Ану, и да он као царски зет постане наследник престола. Међутим, неуспех Урошев с Мађарима поквари све планове. Он беше 1268. год. продро у Мачву, али га ту Мађари потпуно потукоше и заробише. Мађари су и према краљу Урошу, као и према деспоту Светославу, показали доста пажње; они су их задржали на престолу, тражећи само више гаранција за будућност. Те су се гаранције, међу осталим, састојале вероватно у том, да се краљевићу Драгутину, као мађарском зету и приврженику, да удео у власти и већи утицај на државне послове. У актима после тога Драгутин се, доиста, назива "млађи краљ".

На политику Урошеву утицали су нарочито догађаји у суседству после 1271. год., односно после смрти епирског деспота Михајла, кад се његова држава распала у два дела и кад су Анжујци из јужне Италије, користећи се тим, посели главне албанске градове Драч, Валону, Берат и Кроју и још нека места. Балкански народи, противници Грка, почеше се спремати да ухвате тешње везе са Карлом Анжујским. У септембру 1271. год. очекивани су на анжујском двору посланици Србије, Бугарске и Албаније, иако његова војска тек 1272. почиње своје операције у Албанији. Тад су Анжујци створили први пут посебну албанску државу, "regnum Albaniae", на чијем је челу, у њихово име, стајао капетан-маршал, са седиштем у Драчу. Шест угледних албанских таоца седело је, међутим, на двору краља Карла. У мају 1273. год., српски и бугарски посланици долазе на Карлов двор, где их врло лепо примашу. Краљица Јелена је сродница Карлова, а краљ Урош се изрично зове "одлични пријатељ". У овај анжујски савез улази и тесалски господар, севастократор Јован, који се домало орођава с Урошем и даје своју кћер за његова сина Милутина. Испало је, дакле, тако, да је грчки цар, који је први кренуо мисао о савезу балканских држава против нове латинске инвазије добио тај савез против себе. Србија је, после узалудне акције против Мађара, ушла потпуно у везе са западњачким силама; краљ Драгутин важи као мађарски поузданик, а краљица Јелена је најсигурнија потпора западног свештенства и, с њим у вези, и заточник западне оријентације.

Видећи опасност од западњака цар Михајло намисли да је отклони предлажући папској курији унију између православне и католичке цркве. Ради тога сазвао је велики црквени конгрес у Лиону, 1274. год. У преговорима око уређења црквених питања Михаило је учинио велику погрешку што је изнео предлог да се укину, као неканонски основане, трновска патријаршија и српска автокефална архиепископија и да се српска и бугарска црква подвргну охридској. То изазва, сасвим природно, огорчење и код Срба и код Бугара; уопште, читав тај посао са лионским сабором и овај став Михаилов против српске цркве деловали су на Србе, да лакше приме антивизантиску политику Урошеву у савезу са западњацима, која им иначе свима не би била по вољи. И грчки клир, са чијом осетљивошћу и утицајем цар није рачунао у довољној мери, устаде против његове црквене политике. Цар Михајло је свакако рачунао, да би укидање трновске патријаршије и српске архиепископије и њихово подвргавање Грцима могло бити сматрано као неки добитак и да би то могло утицати да се лакше приме остали закључци лионског сабора, али се преварио. Књижевно и културно знатно развијена грчка јерархија прозрела је суштину лионских закључака, који су доносили превласт и признање папства, и није хтела ни помишљати да за љубав споредних уступака прегори свој начелни став.

Цар Михајло, и довољно мудар и довољно предузетан, није се зауставио само на дипломатској и верској акцији. Имајући изврстан ослонац код Албанаца он је предузео и војничке мере да сузбије Анжујце на Балкану. С јесени 1274. год. његова војска је посела Берат и прешла те и наредне године и на боља освајања у драчкој области потискујући анжујске чете. Ове се одржавају, у главном, у Приморју, где их штити и снабдева краљева флота.

Краљ Урош, који није имао успеха ни према Грцима ни према Мађарима, тражио га је према малој Дубровачкој Републици, којој никад није био прави пријатељ, поред свега што се чинило да су миром од 1254. год. решена сва спорна питања између њих. Дубровник је 1265-6. год. подизао своје јаке бедеме са копнене стране, "да би обухватио подграђе Св. Николе де Кампо и боље бранио пристаниште". У исто време тражена је у Млечима и помоћ против опасног рашког суседа. Занимљиво је, да је тада, као добра католичкиња, краљица Јелена била на страни Дубровчана и да им је чак, писмено, понудила услуге на рачун свог мужа и државе, којој је она била краљица, обећавајући им, да ће их на време извештавати о краљевим наредбама. Да ли је тада дошло до непријатељстава и каквог су обима она била није познато; тек од 1268. год. повећава Република свој годишњи данак краљу. Али ни тај нови споразум није био дуга века. 1275. год. дошла је српска војска поново под Дубровник, под вођством самога краља, и хтела је јуришем да га заузме. Дубровачки кнез, Петар Ћеполов, први пут у дубровачкој историји, не ограничи се само на успешну одбрану, него сам, с војском, изврши из града препад на Србе и потисну их од градских бедема. После тог успеха поче дубровачка флота нападати српске обале и пљачкати их. У једном таквом нападају настрадаше осетно од једне српске заседе, која похвата око 40 њихових племића. Бенедикт Гундулић као вођа и један Млечанин, заменик Ћеполов, бише, по наредби Урошевој, ослепљени. "Дванаест дубровачких посланика, обучених у црно одело, преклињали су новог дужда, Ђакома Контаринија, да их помогне с флотом, после чега су два млетачка посланика, који стигаше на две галије, посредовали те се мир наскоро обновио".

Годину дана после тога дошло је, по мађарском примеру, и у Србији до борбе између оца и сина. Млади краљ Драгутин, у ког су Мађари, као у свог зета, имали више вере, добио је помоћ од мађарског двора и са том помоћу он је

потакао очеву војску на гатачком пољу, у јесен 1276. год. Архиепископ Данило у Драгутиновом житију приказује ствар тако, као да Урош није хтео да, по обећању, додели сину једну већу област за владање и да је овај, онда, био присиљен да власт отме силом. У ствари, на Драгутина је деловао пример његова таста, краља Стевана V, и тадашње неодређено држање Урошево у борби између Грка и Анжујаца. Краљ Урош повукао се после пораза у Захумље, можда у требињску област, и доскоро се закалуђерио и постао монах Симон. Умро је вероватно 1280. год., а сахрањен је у његовој лепој задужбини, у Сопоћанима, Рашкој на извору, у манастиру, који је поред Милешева очувао најлепше српске фреске XIII века. Збацивање Урошево није прошло у Србији без протеста. Сем краљице Јелене, која је осуђивала то дело, против њега је био и главни претставник српске цркве, архиепископ Јоаникије, који је због тога напустио свој положај. После су, из захвалности, краљица Јелена и краљ Милутин дали пренети његово мртво тело у Сопоћане, да лежи поред тела Урошева.

Значај Урошеве владавине није био у политичким успесима; ти су, како се види, били или врло мали или понекад никакви. Чак би се пре могло рећи, да је линија његове спољашње политике, врло кривудава, завршила у многим негативно. Његова вредност претежно је у унутрашњем јачању државе; а у спољашњој политици његова је главна заслуга само у том, што је, за разлику од своје браће Радослава и Владислава, место њихове пасивне, узео више активну политику, покушавајући да је води више самостално. Он је тражио нове оријентације, а није хтео да се, као његова браћа, држи само једне линије, без имало личне иницијативе. У тим тражењима није био увек срећне руке, али је прилично погодио општи пут бар у једном правцу; савез са западњацима против Византије била је једина политичка могућност да Србија постигне извесне користи ако не одмах и непосредно, а оно, под добрим вођством, у скорој будућности. У унутрашњој политици његов успех је неоспоран. С каквим је разумевањем средио црквене односе у земљи види се најбоље по том, што га католици зову својим папом, а што православни архиепископ с њим заједно напушта своју власт. Да учврсти православље и да династију тешње веже са црквом, он је свакако доста учинио да његов брат Предислав постане архиепископ Сава II, по угледу на њихова великог стрица. За Урошев двор је учени калуђер Доментијан писао житије Св. Саве и Св. Симеона Немање.

Краљ Урош је први почео експлоатисање рударства у Србији, а посебно сребрених мајдана у Брскову, и то, по свој прилици, помоћу саских рудара који су испред Татара пребегли из Ердеља у Србију. Прве капитале за тај посао давали су Дубровчани и Которани као комисионари Млечана; можда је због неког финансиског питања и дошло до каснијих сукоба између Краља и Републике Св. Влаха. Први српски бронзани новац по грчком узору почео је да кује краљ Радослав, али тај покушај није имао готово никаква привредног значаја. Српски средњевековни новац почиње од краља Уроша. Он је први почео ковање сребрених динара, по угледу на млетачке матапане, који су господарили у трговачком промету по источном делу Средоземног Мора, и тај тип новца задржан је и од свих његових наследника. Тим је српска држава примила, у новчаном погледу, западњачки карактер; према западу је, преко Котора и Дубровника, упутила и свој главни извоз не само рударских, него и других домаћих сировина, претежно сточарског порекла (месо, вуна коже, сир, восак и сл.).

Краљ Драгутин остао је читава свог живота одан Мађарима, поред свих криза и промена кроз које је прошла њихова држава крајем XIII и на почетку XIV века. Исто је тако остао у пријатељству и са напуљским двором. Утицај сродничких веза преко Драгутинове жене Катарине био је у оба случаја од знатног утицаја. Драгутин уопште има доста обзира у својим односима према западњацима; Млетачка Република нема разлога да се тужи на њ, исто као и наш Дубровник. Ради тога краљ Драгутин ужива симпатије западних писаца и истиче се увек као пример честитости према млађем брату Милутину.

У Бугарској је од 1277.-1280. беснио грађански рат. Цар Константин, сломивши ногу, беше постао теже покретан и није могао с успехом да сузбије предузећа многих огорчених противника, раздражених нарочито поступцима његове царице. 1277. он је изгубио круну и живот, а онда је почело страховито клање у земљи. После дугих борби и невоља дочепао се, најзад, 1280., царског престола један Куманац, Ђорђе Тертерије. Против њега су Грци радили на све стране, и онда је сасвим природно што се цар Ђорђе одмах придружио анжујском савезу против њих.

Ратовање савезника на албанској страни није било много срећно. Сами Албанци беху претежно уз Грке и у доста случајева чине неприлике и Србима и анжујским четама и људима. У јесен 1278. год. има помена о том, како Албанци нападају српске и дубровачке караване, који иду из Брскова у Котор. У јесен 1279. предати су у Бриндизију, у затвор, неки албански прваци као издајници напуљског краља. У пролеће 1281. год., после извесног напредовања у средњој Албанији, до Берата чете краља Карла бивају тучене и потиснуте с осетним губицима. Љут, с тога, а пун планова, Карло, помоћу својих широких веза увлачи у савез и Млетачку Републику; спрема велико предузеће против Грка; и озбиљно се носи мишљу да у најкраће време обнови Латинско Царство, коме би био на челу његов зет Филип, син Балдуина II. Али и цар Михајло не чека скрштених руку да дође ударац. Он је против краља Карла нашао савезника у арагонском краљу Петру, зету краља Манфреда, кога је 1266. срушио напуљски господар. Као последица грчко-арагонског савеза дошло је 31. марта 1282. год. Сицилијанско Вече, покољ Француза на Сицилији, и општи устанак против њих. Византиски цар бацио је угарак у саму Напуљску Краљевину и онда није никакво чудо, што краљ Карло за једно време није могао предузимати ништа на Балканском Полуострву.

У вези са овом анжујском акцијом у Албанији било је и српско кретање против Грка. Оно, као ни анжујско, није вођено с почетка у великим размерама: карактеристично је, међутим, да није ишло с њим у истом правцу. Срби су ратовали у

подручју око Шар-планине, и тек кад им се придружио један угледни грчки пребег, војвода Котаница, почели су да шире свој круг и да се упућују с појединим четама дубоко у Македонију, чак до Сера. После свог успеха у Албанији Грци угрозише и Србе, који морадоше да се повлаче. Нешто тај неуспех, а нешто несрећа, што је сломио ногу, при јахању, под градом Јелечем, изазваше код краља Драгутина тешку потиштеност. Архиепископ Данило приповеда, да је краљ сматрао свој пад као божију казну за поступак према оцу; али је још вероватније, да је на њ деловала недавна коб његова рођака, хромог бугарског цара Константина. С тога он у Дежеву, 1282. год уступи престо свом млађем брату Милутину, а за себе задржа западни део области око Рудника, Подриње, и Хум са Требињем. Драгутин је предао престо Милутину као неке врсте регенту, желећи да наследство престола остане свакако у његовој линији, односно синовима му Владиславу и Урошицу. Тако су ствар и приказивали неки савремени страни писци; један анонимни приказивач Србије из 1308. год. изрично вели, како је сам Драгутин говорио, да је престо уступио привремено, за време своје тешке болести после пада, и да полаже своје право на њ. Данило, међутим, вели, да је Драгутин Милутину "даровао престо свој". У манастиру Ариљу, у Драгутиновој задужбини, бележи се 1296/7. год. како је тад владао "млади краљ Урош самодржац", па се тек за њим помиње ктитор "господин краљ Стефан, брат краља Уроша". Касније, кад је прездравио, 1284. год., добио је краљ Драгутин од свог шурака краља Ладислава, а против воље његове таште Јелисавете Куманке, Мачву са Сремом, Београд и од Босне крај Соли и Усоре, која је дотле држала сама Јелисавета. Драгутин се с тога и назва "сремски краљ", по средишњој области своје нове државе. Његове престонице беху Београд, који тад први пут долази под српску власт, и Дебрец у Срему. Драгутинову ту област аноним из 1308. назива Србијом, док за Милутинову има име Рашка. У Босни; он у јесен 1284. постаде зет краља Драгутина, узевши његову кћер Јелисавету. Та брачна веза имаће после велика значаја у хисторији Босне и Србије.

Србија као главна балканска држава

С Милутином је Србија добила једног владара ретких особина. Његов велики политички таленат, који га је показивао као правог потомка Немањиног, донео је његовој држави неколико сјајних успеха. За његово време, срећена финансиски, снажна војнички и добро вођена дипломатски, Србија постаде најмоћнија држава на Балкану и знатно утиче на судбину целог суседства. Милутин је увек знао шта хоће и имао је амбицију и потеза једног правог државника. Али, као што обично бива, он је, идући за својим циљевима, гледао само своје интересе и био је себичан и безобзиран до бруталности. Ради власти, коју не би испустио ни под коју цену, он је газио преко свега; ни најрођенији му нису били поштеђени од свирепости, ако је осећао да сметају његовим интересима. Јака личност, која је надлазила своју средину, он је своју вољу често изментао у ђуд и од задовољавања те ђуди правио понекад не само породична, него и државна питања. Његове очи, у индивидуално рађеним портретима у Нагоричану и Грачаници, криве и мале, имају нечег лукавог и пожудног, као две битне црте његовог карактера. Милутин је био велик владар, али рђав као човек; Драгутин је, као личност, имао много више моралног осећања. Милутинов пример, још више него Немањин, даје непосредан доказ, да државу јачих размера не стварају људи сентименталних особина; ко и сувише води обзира о другима упада у опасност да понекад помери своје. Српска црква, која је Милутина поред свих личних грехова, и то за црквена схватања доста тешких, ипак прогласила за свеца, учинила је то гледајући његове успехе и његово дело, које је неоспорно било велико и трајно.

Промена на престолу у Србији, после Драгутинове абдикације, није утицала на спољашњу политику у Краљевини. Не знајући за Сицилијанско Вече и немогућност Анжујаца да наставе балканску акцију по првобитном плану, Милутин је, веран савезу с њима, продужио рат са Византијом и заузео је Скопље, оба Полога, Овче Поље, Злетово и Пијанец. Ова освајања од 1282. год. остају стална српска тековина. Скопље домало постаје један од главних градова Србије, у којој су превлађивала сточарска и ратарска насеља уз нешто трговачких и рударских. Српско продирање у вардарску долину, које је први започео Немања последњих година своје офанзиве, за време Милутиново постаје главни циљ српске експанзије. Са југа су, у исто време, с успехом почели акцију против Палеолога и Тесалци. На савезничке односе између Срба и Тесалаца као да није утицало ништа то, што је Милутин вратио кући своју прву жену, кћер тесалског деспота Јована. На вест о овим нападајима крену се сам цар Михајло, да сузбије и казни освајаче. Легенда каже, како су уплашене избеглице уверавале цара, да му неће остати ни сам Цариград, ако не сузбије опасног српског нападача. Цар је око себе прибирао повећу најамничку војску, али га у сред припрема задеси смрт у селу Алагама код Радоста, 11. децембра 1282. год. Кренута војска, у којој је било доста Татара, пошла је ипак на Србију и допрла до Липљана и Призрена. Један њен део пошао је и даље, жељан плачке и плена, али је љуто настрадао у набујалом Дриму, кад је покушао да га на коњима преплива.

Иза цареве смрти српска офанзива, почетком 1283. год., обновљена је с већим снагама. У акцији је учествовала војска и Милутинова и Драгутинова. Она је, у смелом залету, допрла врло дубоко, све до близу обала Егејског Мора, код Атоса и Кавале. Опљачкане беху читава струмска и серска област. Кад се Драгутин вратио натраг, не могући да издржава ратне напоре, Милутин је ратовање наставио сам, иза једног малог одмора, и 1284. год., помаган од суседних арбанашких великаша. Овог пута он је заузео области дебарску, кичевску и поречку, а опустошио је крај око Охрида; "није било кога да му се противи и да га укори", каже биограф краљев. Тако су српска освајања у Македонији проширена с источног и на западни крај. Српске државне границе помакао је Милутин овим срећним ратовањем до пред градове Струмицу, Прилеп, Охрид и Кроју; највећи део Словенима насељене Македоније дошао је под српску власт. Тежиште српске државне политике померило се према истоку и југу. Рашка престоница и дежевски двор напуштају се и краљевска седишта постају Приштина и Скопље. До Милутина Србија је гравитирала само према Јадранском Мору; сад, овим новим освајањима, она се видно упућује према Егејском. Док је Рашка претстављала српско средиште подручје, гравитација према Јадранском Мору била је природна, тамо су водиле Неретва и посредно

Морача и сви главни стари путеви; Дубровник, Котор и Бар беху главне излазне тачке из унутрашњости. Од Милутина средишња српска област постаје косовска висораван и подручје Шар-планине; ту се стјечу путеви и правци и према југу, низ Вардар, и према истоку према Брегалници, и према северу, низ Мораву, и према западу, одакле је добивала своју главну етничку снагу.

Син цара Михајла, цар Андроник II (1282.-1328.), слаб и поводљив владар, није имао снаге да спречи српску експанзију, која је за ово кратко време показала снажан полет и ненадане успехе. Он је највећи део своје активности провео у дефанзиви, и то понекад више у ставу молиоца, него што би одговарало још увек поштовања достојној снази Византије. У осталом, било је и врло тешко сузбити српску експанзију. Од Немањина времена Срби нису предузимали офанзива великог стила, које би прошле народну снагу, исто као што земља није страдала ни од једне теже непријатељске најезде, која би је бацила за дуг низ година у назадак. Прикупљена народна енергија тражила је да се искористи. Код брђанских елемената, као што је био српски у рашким планинама, има те неодољиве тежње да избије на чистину, у пределе лакшег живота. Војничком продирању претходило је етничко; до XII века мешовито становништво Косова и Метохије бива у XIII веку готово у већини славизирано, односно србизовано; чак грађански елемент у оно мало градова Метохије и Косова добија осетан проценат српског живља. Трговачки обрачуни у Дубровнику и Котору у другој половини XIII и првој XIV века показују тај словенски прираст у довољној мери. Српском наглом јачању највише је допринело брзо развијање српске финансиске снаге. Експлоатисање богатих сребрених рудника, у Брскову, Руднику, Трепчи, Брвнику и другим местима давало је владару велике приходе, који су употребљавани добрим делом за набавку добра оружја и добре најамничке војске. С развијањем рударства развила се и трговина, у којој понавше учествује млетачки капитал. Повећани трговачки промет јачао је, са своје стране, државни приход. Добивши тако јача сретства, српска држава је сасвим природно, могла доћи и до свог јачег израза. Српски замах овога времена није с тога искоришћени успех једног подесног момента, него унутрашња потреба једног ојачаног организма.

Краљ Милутин је нарочито саблажњавао савремени свет својим поступцима према женама. У том погледу за њ није било никаквих препрека ни обзира. Своју прву жену, тесалску принцезу, која му је родила сина Константина, вратио је просто кући. Оженио се други пут својом пријом, сестром своје снахе Катарине, Драгутинове жене, Јелисаветом, коју је завео као калуђерицу. Од ње је добио кћер, којој је дао чудно име Царица. И њу је отерао после кратког времена и већ 1284. год. венчао се са Аном, ћерком бугарског цара Ђорђа Тертерије. Данас не знамо, да ли је овде била по среди нека страст или какав политички рачун. Ђорђе Тертерије, чију су земљу Татари пленили неколико пута и чију је врховну власт он признао 1285. год., није у овај мах био неки значајнији политички чинилац. Тертеријева се политика састојала у то време у том, да тражи споразум на све стране; можда је он гледао да придобије Милутина овом брачном везом, из које је рођен Стефан Дечански.

У браничевској области беху се осилила два бугарска великаша, браћа Дрман и Куделин. У Ждрелу на Млави, у данашњој горњечкој клисури, беху се они утврдили, одметнули од сваке власти и узнемираваху и српско и мађарско суседство. У њиховој војсци налажаху се као полуљачкаши а полунајамници људи разних народности, а понавше Бугари, Татари и Куманци. Озлојеђени на њих Мађари су почетком 1285. год. упутили против њих једну војску да их казни. Њиховом примеру следовали су мало касније и Срби. Краљ Драгутин, као непосредни сусед, покушао је сам да их казни, али им није могао учинити ништа, јер су се били одлично утврдили у иначе тешко проходном кланцу. Драгутин је, по свој прилици претрпео пораз, јер Дрман и Куделин пређоше одмах у нападај против њега и заузеше му извесне крајеве. Драгутин позва Милутина на договор у Мачковце на Морави и замоли га за помоћ. Милутин се одазвао. Уједињена српска војска ушла је потом у Браничево, потукла и протерала љачкаше и њихове господаре, и завладала читавом облашћу. Браничево је предато Драгутину; тада је први пут дошло под српску власт и остало у њој цело време после тога.

После овог пораза Дрмана и Куделина решио се видински кнез Шишман, који је можда имао неких веза с њима или полагао право на њихово подручје, да се обрачуна са Србима. Изненада, не зна се тачно које године, продро је он све до Хвосна, а намеравао је, међу осталима, да опљачка пећску архиепископију. Али ту је претрпео пораз од српске војске, која је дохрлила однекуд с југа, и морао се нагло повлачити. Срби су се дали у потеру за њим и гонили су га све до Видина. Шишман се с муком пребацио преко Дунава, док су Срби заузели видински град. Са леве обале реке послао је побеђени кнез људе, да моле краља за преговоре. Мир је склопљен на основи: да Шишман призна врховну власт српског краља, а као јемство имала је бити Шишманова женидба са кћерју једног српског велможе. Доиста, Шишман је доскора узео кћер великог жупана Драгоша, а доцније његов син Михајло Милутинову кћер Ану, коју доцније писци зову народски и Недом.

Ово ратовање Срба по Браничеву и видинској области доведе их у сукоб с татарским ханом Ногајем. Ногај, који је имао посебну област од подручја данашње Румуније, од Железних Врата и Дунава, до иза Крима, у извесној још не утврђеној вези са Златном Хордом у Русији, био је моћан господар и знатно је утицао на политичке прилике у земљама северног Балкана. Пред њим је побегао у Византију бугарски цар Тертерије и био замењен у власти војводом Смилом, као новим бугарским царем под врховном влашћу Ногајевом. У суседним руским областима његова се реч слушала без поговора. Византиски цар Михајло Палеолог дао му је још 1273. год. своју једну кћер за жену. С тога је, приликом царева спремања против Срба 1282. год., његовој војсци дошао у помоћ и један већи татарски одред. Силни Ногај, који је имао раније сукоба и са Пољацима и са Мађарима, био је спреман да напане и Србе, јер је он од Срба освојена подручја, нарочито видинску област, сматрао као своју домену. За тај нападај он је

већ кренуо и војску. Милутин, кога су обавестили о Ногајевој снази, уплаши се и понуди преговоре. Врло је вероватно, да је краљ том приликом дао обавезе, да не мисли предузимати никакве даље акције у тим областима. Као залог у своју добру вољу упутио је Ногају као таоца свог сина Стевана са неколико друге деце из властеоских кућа. Они су остали међу Татарима све до Ногајева слома и погибије, кад је дошло и до распадања његове државе. Хронологија тих догађаја још није утврђена; датуми се разилазе у крупној мери.

Кад су настале међу Татарима међусобне борбе, одлучио се бугарски цар Смилец да се ослободи њихове врховне власти. Да то постигне он се обратио за помоћ краљу Милутину. Споразум између Срба и Бугара имала је да утврди брачна веза између Милутинова сина Стевана и Смиљчеве кћери Тодоре. Али се Смилец није могао одржати. Њега је срушио с власти Тертеријев син Светослав у заједници с Ногајевим сином Чеком (Чаком), кога је после Светослав дао убити. Шта се догодило после са Смилцем није познато; сигурно је само то, да се Милутин није ради њега одлучивао ни на какве оштрије мере; он је у то време био заузет крупним преговорима са Византијом.

После погибије мађарског краља Ладислава (+1290. год.) настадоше у Мађарској велике борбе око његова наследства. Сва се земља поделила у два табора: за последњег Арпадовца Андрију III "Млечића", у пола однарођеног и непопуларног "домаћег" принца и за анжујског принца Карла Мартела, сестрића краља Ладислава, а сина краља Карла II. За анжујску страну беше добар део моћнијег хрватског племства и с почетка и краљ Драгутин и његов син Владислав, њихови сродници. С тога Владислав добија од анжујске стране 19. августа 1292. год. војводство целе Славоније сем области које су већ припадале кнезовима Водичким и Франкопанима. Међутим, мало после те награде, Владислав као да је дошао у ближи додир са краљем Андријом; бар се, 1293. год., венчао са његовом нећаком Костанцом из познате млетачке породице Морозини. Из смрти Карла Мартела (+1295.), напуљски анжујски двор поставио је као свог новог кандидата Мартелова сина, Карла Роберта. Драгутин овог пута није био за тог новог кандидата и правио му је сметње.

У том мутном времену од 1290-1300. год., бан Павле Шубић, пошто је већ имао Далмацију и један део Хрватске у својој власти, баца очи и на Босну. Он предузима неке ближе непознате војне походе у босанске земље и 7. априла 1299. год. јавља се први пут с новом титулом "господара Босне". Изгледа да је то била нека лична узурпација Павлова, јер упада у очи да о Босни нема помена у повељи од 4. августа 1299. год., којом Карло Напуљски потврђује сва права и области Шубића. Ако је и добио штогод од босанских земаља, то је с почетка могло бити само на западним странама. На истоку, област Соли и Усора држао је краљ Драгутин, а у средишњој Босни изгледа да се бар још тада држао Драгутинов зет Степан Котроман.

За време ових борби око мађарског престола краљу Драгутину није запала нека виднија улога. Извесни подаци говоре за то, да је био на страни свог пашенога; то показује, сем донекле држања његова сина, нарочито препорука напуљског двора Драгутину и његовој жени, да помогну Карла Роберта, који се с почетка 1300. год. спремао да пређе у Далмацију, а одатле у Мађарску. После се видело, да Драгутин није испунио те наде, бар не с почетка. Исте 1300. године кнез Ђуро Шубић доиста је и превео Карла у Сплет, а 1301. год. је умро краљ Андрија. Тако је Карло остао једини претендент. Он је, природно, био обавезан Шубићима и за овај мах обасуо их је својом милошћу. Њима за вољу, потврдио је њихову сроднику кнезу Хрватину и његовој браћи босанску област доњих крајева. Сам бан Павле уступио је свој део Босне свом млађем брату Младену 1301. год. Павлов син Младен, зван иначе и Младен II, спомиње се 1304. год. као кнез "Трију Поља и читаве земље кливањске".

Мађарски епископат беше навукао на се гнев папе Бонифација VIII, што није помагао његова кандидата Карла Роберта и што је и после смрти Андријине тражио краља за Мађаре на другој страни. Да поправе свој положај, они дођоше на мисао, да предложе папској курији борбу против јеретика у Босни, и то и духовну и физичку. Као много пута раније, и сада је Босна имала послужити као вентил за опасну напетост у Угарској. До борбе је доиста и дошло, само је она испала сложенија и тежа него што се надало у мађарским круговима. У ту борбу уђоше и Шубићи. Год. 1302. стајали су један против другог босански бан Стеван Котроман и бан Младен Шубић и то чак на међи босанске државе, у области око Дрине. Стеван се свакако повукао у област свога таста, краља Драгутина. У јуну 1304. бан Младен је погинуо од "неверних јеретика". Борбу је наставио његов брат Павле и имао је успеха; од почетка 1305. год. он се зове "господарем читаве Босне", коју даје на управу свом сину Младену II. Како се Карло Роберт држао тад потпуно уз Шубића, то је краљ Драгутин охладео и према њему, поред свих сродничких веза и препорука, и чак му правио неприлике на граници и међу великашима.

Хумску земљу држао је чврсто краљ Милутин од 1284. год., кад је Драгутин, добивши северне области, уступио требињски крај мајци краљици Јелени, и кад је Милутин запосео остале крајеве хумске земље. У њима је он као намесника поставио свог сина Констатина. Краљ Милутин је током 1303-4. преговарао с баном Павлом и имао с њим чак и један састанак у Врући близу Макарске. Према Хуму Шубићи нису ништа постигли, он је и даље остао неокрњен у српској власти. Краљ Милутин, видели смо, наставио је политику свог оца и брата у погледу савеза с Анжујцима. Краљ Карло беше упутио у Албанију свог сина Филипа Тарентског, да управља том облашћу. Али Филип беше слаб да одолева византиским нападајима, који пред крај XIII века беху постали прилично успешни. Он је око 1295. год. био изгубио чак и Драч старо изходно место анжујских потхвата против Византије. Од Византинаца га је преотео и држао кратко време краљ Милутин. Год. 1296. град је био у српској власти. Кад је и како упуштен не да се поуздано утврдити.

Грцима је било јасно, да треба одвојити Милутина од Латина, да би ове могли сузбити с Балкана. Удружени Срби и Латини претстављају опасност чије се све могућности не даду сагледати. С тога се у Цариграду одлучују, после неуспеха њихове офанзиве против Срба, под вођством способног и хваљеног Михаила Главаса, да Милутина задовоље признавањем уступања највећег дела оних области које је освојио и да га тако, по могућности, придобију на своју страну. Као вођа посланства српском краљу би упућен крајем децембра 1298. год. Теодор Метохит, доцније велики логотет, човек вешт и пронаољив, који је, идући пет пута у Србију ради краљеве женидбе, сам забележио своје врло занимљиве утиске с Милутинова двора. Из једног његова писма добро смо обавештени како је у Србији постојала јака опозиција против споразума с Грцима; људи су говорили да је мир потребан Византији, а не победничкој Србији. Један део Грка, као Котаница, који се беху придружили Србима, бојао се краљева споразума с царем и радио је против њега. Код неких Срба, којима је ратни плен и пљачка знатно увећао приходе, било је опирања из чисто материјалних разлога. Краљ Милутин био је, међутим, лично вољан да преговара. Као печат уговора имала је и опет да буде једна женидба. Цар је раније био понудио краљу своју сестру, удовицу трапезунтског цара Јована II. Краљ Милутин беше пристао, али се византиској дами није ишло у непознату и за њу варварску земљу, а сем тога хтела је да остане у Трапезунту уза сина Алексија, који се није слагао са ујаком. Да не би увређени краљ ради тог отказа прекинуо све везе, до којих је Грцима било много стало, цар Андроник понуди сад Милутину своју кћер Симониду, још младо дете од пет година. Овај четврти брак краљев, и то с дететом, само је појачао опозицију Срба против тог споразума и код властеле и код једног дела клира; незадовољства је било и код Грка. Опозицију цариградског патријарха и његових једномишљеника цар је морао да ублажава другим уступцима и изјавом, да је своју кћер просто жртвовао да изрази отаџбини преко потребни мир. Сем тога, било је и покушаја суседних владара, да се осујети споразум између Срба и Грка, који би могао знатно изменити односе на Балкану. Стари савезници Милутинови, епирски Грци, односно синови тесалског деспота Јована, наваљивали су на Милутина писмима и порукама да не верује Цариграду и да, у тешкој вези с њима, настави почети посао на рушењу цариградских властодржаца. С друге стране јављали су се са својим понудама и Бугари. Удовица цара Смилца, пореклом Гркиња, иако већ у роду с Милутином, као ташта његова сина, обратила се сада Милутину са предлогом да је узме за жену и тако добије и Бугарску Царевину. Метохит казује, како уплахиена удовица и њени помагачи "шаљу сваки час поруке и изасланике, преклињу краља да има пре њих на уму и да се не узда у царева обећања, јер нису искрена нити ће се остварити". Али Милутин оста непоколебљив. Брак са византиском царском кћери ласкао му је сујети, чинио му се као награда за његове политичке успехе и дизао му углед према брату у питању краљевског наследства. Год. 1299. дошло је до коначног споразума. Србија је задржала освојене градове, тобоже као мираз уз цареви кћер, али се заклетвом везао краљ на ново пријатељство и узајамно су дати таоци. На сред Вардара, после Васкрса 1299. год, краљева трећа жена би, као да је какав кривац, предата Грцима, ради њихове веће сигурности, а с њом Котаница и српски таоци. На истом месту предали су Грци Симониду и своје таоце. Милутин је сам дочекао своју младу жену; кад је прешла Вардар он је сјахао с коња и клекао пред њу. Брак са Аном раније је проглашен незаконит, да би се Милутин, мимо црквене одредбе, могао венчати и четврти пут. Тако је Стеван, Милутинов син из тог брака, посто одједном незаконито дете.

У Солуну, на састанку између Андроника и Милутина, то је пријатељство добило још тврђу везу. У својој једној повељи манастиру Хиландару Милутин спомиње с поносом, да је на мачу добио јужну Србију, али не без сујете истиче и то, како је постао зет грчког цара, који му онда даде "онузи земљу у пријљу".

Ова промена Милутинове политике изазвала је незадовољство не само код пријашњих савезника, него и у његовој рођеној земљи, и у самој његовој породици. Краљица Јелена, мајка Милутинова, побожна старица није била задовољна ни са краљевим политичким држањем, ни са његовим необичним браком. Милутинови поступци показивали су безобзирност једне врло тврде, сујетне и себичне душе. Грци су, изгледа, знали нешто о том јер су од Милутина изрично тражили да се на уговор о миру закуне и Јелена. Милутин се извињавао мајчином старошћу и даљином и тегобом пута. Ово тражење Грка да краљица мајка уз краља буде јемац мира свакако је важан доказ за политички значај и утицај Јелене. Милутиново држање оштро је осуђивао и његов брат Драгутин. Има вести, да је већ тада помишљао и на оружан сукоб, прозирући очевидно и друге планове Милутинове, али се уздржао, бојећи се помоћи византиске војске коју је Андроник за тај случај ставио на расположење, немајући довољно потпоре у тада растрваној Мађарској и на другој страни заузетим Напуљцима. Сем тога, и његов зет, Стеван Котроман, био је угрожен од Павла Шубића, па је требало обратити пажњу и на те ствари.

Први, кога је погодила ова промена Милутинове политике био је Дубровник. Млечани, врховни господари мале републике под Срђем, беху почели огорчен рат са Ђеновом, савезником Византије. Да помогне новој тазбини српски краљ је употребио оштре мере против Дубровника, коме раније беше признао сва права и повластице дотле уживане. Он је 1301. год. дао по Србији позатварати дубровачке трговце, а Дубровчани на то заузеше Мљет и блокираше ушће Бојане. Дубровачки трговци из Брскова тужили су се 8. маја 1302. својима на мору, како се, "у овој земљи зло чини". Млетачким заузимањем дошло је 14. септембра 1302. год. до мира, по ком краљ поново "створи милост граду Дубровнику".

Са Милутином и новом политичком ситуацијом била је веома задовољна цариградска дипломатија. Њој је савез са Србијом дошао у прави час. Да је, место споразума, морала представљати рат са Србима или, из опрезности, држати у Европи веће гарнизоне, она би имала у Малој Азији тешкоће, које би, можда, била у немогућности да отклони, а камоли да савлада. Јер у ово време почиње брзо продирање Турака према малоазијској обали. Ојачали као вазали селџучког икониског султаната, Турци, под својим вођом Османом, рођеним 1258. год., постају активни већ од краја

XIII века. Још 1288. год. потукли су они Грке код Мелангине и пренели тамо своју престоницу, потурчивши и саму варош у Караџахисар; а 1301. год. пала је у њихове руке и Никомидија. После распада икониског султаната Турци почињу да стварају нову малоазијску државу. То стварање могло је бити само на рачун Византије. После удarca, који су 1301. год. код Бафејона задали Турци византиском престолонаследнику Михајлу, та је опасност постала јасна за све државнике у Цариграду. Цар Андроник, да би с више изгледа одолевао Турцима, узео под најам једну јаку дружину шпанских ратника, "Каталане", који су дотле служили као најамници у борбама по Италији. У борби с Турцима Каталани су с почетка имали успеха, али већ после две године проведене у византиској служби они, пусти, недисциплиновани и острвљени крвљу, обрћу 1305. год. своје оружје против својих изнајматеља, истина не без византиске кривице, јер, не беху солидни у плаћању. У току тих борби, озлојеђени Каталанци превозе се у Европу, на Галипоље и после на Касандру, и почињу одатле пустошење суседних области. Служили су једно време и једним делом и као најамници код Бугара. Од њихових насртаја био је, негде 1307. год., угрожен и манастир Хиландар, који је пожртвовано, с много напора, одбранио игуман Данило, чувени писац житија српских краљева и архиепископа, захваљујући добрим делом и помоћи коју му је послао краљ Милутин, у људима и новцима. Биограф Данилов пише како "тада није било наћи ниједну стазу куд би се могло мирно проћи, него борбе и ратнике". Краљева помоћ уништила је један део пљачкаша, а други су се, после извесног времена, повукли у стару Грчку.

Сем са Турцима у Малој Азији, Грци су имали великих тешкоћа и са Бугарима, са којима се беху заплели у један дуг а не много срећан и сигуран рат, који су 1307. год. завршили са великим попуштањем. Краљ Милутин, пратећи пажљиво развој догађаја, почео је сумњати у могућност одржања Византије као озбиљног политичког чиниоца. Нимало сентименталан, он је с тога одмах ушао у везе с онима, који су могли доћи у обзир као евентуални пријемници њених поседова. У првом реду беше то анжујски двор. Обнова Латинског Царства беше поново стављена на дневни ред. Брат француског краља Филипа IV, Карло Валоа, беше се оженио унуком латинског цара Балдуина II и са њом добио у мираз титулу њеног деда. Помаган од брата и извесних других елемената на западу, он се почео да спрема на рат и да тражи везе ради нападаја на Византију. Напуљски двор пратио је све те припреме са симпатијом. Драч је опет од 1305. год. у власти Филипа Тарентског, сина Карла II, који се спрема и на даља освајања. Већ у лето 1306. год. покушао је Милутин, преко скадарског епископа, да понуди савез Филипу. Био је, наравно, с обзиром на његову моћ, радо примљен. 6. августа те године одредио је Филип свог канцелара, који је имао примити заклетву од краља, а у јесен се и сам лично састао са Милутином. Краљ Карло је одобравао те везе и потврдио је уговор. Сем са Филипом, Милутин је ушао у везе и са самим Карлом Валоа. Марко Лукарев из Дубровника и Трифун Микаели из Котора отишли су, као његови посланици, папи и "цару" Карлу у Француску, да и с њим склопе савез. На француском двору се, природно, јавио интерес за српску краљевину и један њихов човек, један доминикански калуђер, би упућен у Србију, да је ближе сагледа и проучи. Његов извештај с тога пута, писан почетком 1308. год., очуван је и садржи занимљивих података, иако је писан са мржњом на краља Милутина и ради њега намерно са неколико неистина. Српски краљ претстављен је као непоуздан, развратан и суров. Пишчеве симпатије су на страни католицизма пријатељскијег краља Драгутина, који је још и у роду са Анжујцима. Краљ Милутин се сад тобоже боји напуљског двора, јер би му краљ Карло, као католик, могао отети Приморје, у ком је већина незадовољних католика; а друго он се боји још и тог, да стварањем Латинског Царства не изгуби своје тековине, које су га довеле до близу Солуна. Али се Карло Валоа није обазирао на тај извештај. Он је 27. марта 1308. склопио савез са краљевим посланицима близу Мелена. Главна тачка тог савезног уговора било је заједничко освајање Византиске Империје "против Андроника који влада тим Царством и његових наследника". Тим уговором Карло је потврдио Милутину као српски посед ове земље и градове, које је раније добио од Византије и држао у својој власти: читаву област између Прилепа и Просека, Овче Поље до Штипа, дебарску област до реке Маће и кичевски крај до "Хокерије", који су сви, по тврђењу посланика, доносили краљу свега 5.000 флорина годишње. Врло је важно за ове територијалне потврде, да их Милутин не тражи за Скопље и Полог, које свакако сматра као неспорне у сваком случају; док се за Штип каже у ратификацији уговора, да га краљ држи за се и за своје наследнике, "нити желимо обавезати се претекстом поменуте заклетве (на уговор) да ћемо га напустити". Тим уговором Милутин је обећао прећи у католичку веру и своју кћер Царицу, рођену с мађарском принцезом Јелисаветом, дати за Карлова млађег сина, исто Карла. На Милутина је свакако деловао и успех анжујског принца Карла Роберта, који је, иако некрунисан, већ током 1307. год. постао стварни господар Угарске. Папа Климент V веровао је тврдо у то обећање и писао је на више страна (патријарху у Градо и прокураторима фрањеваца и доминиканаца), да приведу у дело краљеву прелажење у римску цркву и да му, као знак папине пажње, предаду његову заставу. С Милутиновим посланицима стигла су у Србију и два француска свештеника, као цареви изасланици, да приме од краља потврду уговора. Милутин их је примио и потписао уговор 25. јула 1308. год. у шатору код "Голих Хума". Много доцније, тек у децембру 1313., потврдио је тај уговор и француски краљ Филип.

Верујући у озбиљност тих планова Милутин је, одбацивши обзире према византиском двору, још те исте године прешао у нападај. Кренуо је војску у старом правцу, према Солуну и Егејском Мору. Од каталонских савезника Турака, који су с њима заједно, пљачке ради, прешли у Европу, Милутин је узео у најам један део чета: 1.000 коњаника и 500 пешака. Вођа те најамничке војске беше неки Мелик или, како га Данило зове, Мелекиљ, Турчин, који је, служећи хришћанске владаре, постао и сам хришћанин. С том војском Срби нападаше и солунску област, али бише одбијени. Разуздана руља најамника обрну се, после тога, против самог Милутина. Али их овај савлада и оштро казни; Мелик би убијен, а његово братство разјурено и премлаћено.

После извесног времена Милутину је постало јасно, да је западни антивизантиски план више дело авантуристичке фантазије, него реалних припрема. Његов страх од нове најезде Латина на Балканско Полуострво показао се као неоснован. Успеси Филипа Тарентског у Албанији беху незнатни и без већег утицаја на балканске односе. Кад је то

учио, Милутину није дуго требало да промени своју политику и да се врати својим грчким пријатељима. Кад је то извршио не да се тачно одредити, али свакако још 1309. год. У то време, 1309. год., папа Климент V прешао је у Авињон и довео тим до пуног изражаја сукобе у римокатоличкој цркви, који су владали између Талијана и Француза. Ти сукоби слабе углед папе и спречавају у осетној мери, њихов рад већег политичког замаха. Кад је исте те године папа проклео Млетачку Републику учинио је само то, да је један од највећих чинилаца у балканској политици био излучен из сарадње с њим, и то, наравно, на његову штету. Карло Валот, човек од више комбинација, мало после савеза са Србима, беше, заједно с братом, ушао у преговоре да дође и до немачке царске круне, која је, погибијом краља Албрехта (1. маја 1308.), остала без свог носиоца. Доцније, он је потпуно заокупљен унутрашњим питањима Француске. На промену краљеве политике можда су вршили извесан утицај Млечани, који су били огорчени на папу и Французе. Они као да упућују Милутина и на покрете против Албаније, односно, против тамошње анжујске власти. У једном писму Млетачке Републике краљу од 10. маја 1309. год., Урош се зове "краљ Србије, Хума, Дукље и Албаније." То је први помен Албаније у титули српског краља. Тај назив можда није употребила као прва српска канцеларија, него млетачка, али је њим обележена видна линија у Милутиновој балканској политици и с тога је и важан и карактеристичан.

Краљ Милутин није могао одмах предузимати веће акције у Албанији. Било је важних питања и на другој страни. Требало је помагати, најпре, Византији у борби против Турака. Једно турско оделење, као оно Меликово и од прилике исте снаге, беше под вођом Халилом засело у Галипољу и по примеру Каталина вршило плјачке по читавој Тракији. Византија сама није могла да их савлада; тек са српском помоћу они су 1312. год. били потпуно уништени. Из захвалности према Србима цар Андроник је, међу осталим, поконио Хиландару село Куцово. Ово је био први хисториски сукоб између Срба и Турака, на европском тлу. Али није био и једини. Турско продирање у Малој Азији узимало је све више маха. Нису ту били у питању мањи или већи плјачкашки одреди, него свесна експанзија једне младе и добро организоване државе. Грчке војске нису могле да одоле турским ударцима и претрпеле су више пораза. Грци су већ гледали Турке где се приближавају Никеји и Бруси и где их опасују једним снажним ланцем. Византија је, осећајући се сама слабом за борбу с њима, тражила савез на више страна. На Србе је рачунала као на хришћанске и сродничке пријатеље. Краљ Милутин одазвао се позиву свог таста, цара Андроника, и упутио је 1313. год једну српску војску, са доста властеле, у Малу Азију, под вођством великог војводе Новака Гребострека. Срби нису хтели да се подвргну грчкој команди, него су сачињавали посебно оделење. Њихово ратовање у Малој Азији било је успешно; чак у Нагоричину, у манастиру Св. Ђорђа, унесено је у црквени натпис како краљ "у то лето изби Турке", док Данило говори о тамошњим српским победама у самим суперлативима.

У ово време краљ Милутин има и две тешке кризе у породици. Између њега и његова брата Драгутина односи одавно нису били искрени и срдачни. Милутин је био себичан и једном добијену власт очевидно није хтео испуштати из руку. Драгутин је желео да престо осигура свом сину, а то је према таквом Милутину могао постићи само силом. Сем тога, Драгутин је осуђивао Милутинов последњи брак и сам по себи, и ради веза са Византијом. Безимени извештач од 1308. год. изрично каже, да је међу браћом избио рат и разлаз ради неслагања у питању о престолу, који је трајао још и те године. Византинци су, још приликом удаје Симонидине, дали Милутину нешто помоћних чета да би се успешније бранио од Драгутина, за кога су знали да је непријатељ те везе и политички и јер је она имала да подигне Милутинов престиж. Борбе у Босни почетком XIV века између Шубића и Драгутинова зета Стевана и састанци Милутинови с Павлом Шубићем у то време можда су с тим у вези. Ратовање између браће имало је мањих и већих пауза. Једно посредовање познатог писца Данила између оба брата забележено је у време кад је Данило био хиландарски игуман, по свој прилици негде између 1305.-7. год. Кад је Милутин упутио своју војску у помоћ Грцима, Драгутин га је напао поново. Српска властела, којој је Милутин натурио своју вољу и која је осуђивала његове ђуди, прешла је у већини на Драгутинову страну. Милутина је из врло тешка положаја спасло свештенство. Оно је заирало од Драгутинових веза са западом, док је Милутин, мада суров и безобзиран, задужио српску цркву обилатим прилозима, зидањем и оправљањем многих манастира и јачањем свештеничког staleжа. Вођа Милутину оданог свештенства беше познати биограф Данило, човек вешт, окретан и с пуно знања, који је некако у то време постао епископ бањски. Њему је Милутин поверио своје велико благо на чување. С тим новцем, на дукате, Милутин је прикупио најамничку војску, састављену од Турака, Татара и Осета, и спремио се на прави рат. Али од тог домаћег рата плашила се цела земља. Свештенство се живо заузео да се распра стиша и да дође поново до споразума. Хиландарски игуман Никодим би упућен од оба краља и сабора српске земље у Цариград, цару Андронику и патријарху Нифону, очевидно с мисијом, да тамо јави за текст споразума и вероватно добије неку санкцију. Драгутин је овом приликом проширио своју област и добио је Рудник; да ли је било још неких других промена није познато. Као симбол измирења дошло је подизање манастира Бањске на повлашћену игуманију, о чему је издат заједнички чувени Светостефански Хрисовул, са учешћем оба краља. Псеудоброкар, непријатељски расположен према Милутину, казује исход читава спора овако: Милутин је у борби остао побеђен. "А по том Стефан (Драгутин), смиловавши се на крв свога брата, опрости му, и по својој драгој вољи подели краљевину са својим братом." Пошто је умро Драгутинов син Урошић, то је други син његов, Владислав, имао наследити очеву област, а Милутин да остане краљ Рашке као синовчев вазал. Ако је, под притиском, доиста пристао на то, Милутин ни једног часа није помишљао да ту обавезу доиста и одржи.

Други сукоб имао је Милутин са сином Стеваном, рођеном из брака са Аном Тертеријевом. Како је био поништен краљев брак с његовом мајком, Стеван се, одједном, обрео као незаконити син. Неки страни писци и зову га тим именом. Да је то морало вређати младог принца и охладити његове односе са оцем разуме се само по себи. Како је Милутин употребио Симониду још као неразвијено дете и покварио јој материцу, то је било јасно да ће тај брак остати неплодан. Царица Ирина, ташта Милутинова, жена врло амбициозна и предузимљива, обасипала је Милутина

разноврсним поклонима са нескривеном намером да његов престо осигура једном од својих синова. Она је послала с тога у Србију, негде иза 1308. год., најмлађег сина Димитрија, али се тај наскоро вратио. Младом грчком принцу учинила се српска држава сувише сурова. Да ли је после тога царица извела други, исто тако неуспео, покушај са старијим сином Теодором, који је постао монфератски господар, како то прича један грчки хроничар, није сасвим поуздано. Међутим, готово је ван сумње да се утицај таштин на Милутина није ограничио на само то једно питање. Са Симонидом је дошло и нешто грчке дворске пратње и она је сигурно уносила своја схватања и навике у српски двор. Да то није могло проћи без протеста српских дворских лица и властеоских породица не треба ни истицати посебно. Најогорченији је био краљев син, Стеван, који је најновијом очевом женидбом изгубио највише. Оглашен за незаконитог губио је изгледе на власт или суделовање у њој; а покушај са Димитријем казивао му је, да то оглашавање није била проста формалност, него да ће се из ње извући све правне последице. У Зети, где је био намесник очев, око њега се почела купити незадовољна властела. Можда је ту било и опозиције западњачког приморског елемента против византофилске политике краљеве. Који је био непосредан повод Стевановом устанку није познато, као ни тачно време кад је он избио. Милутин пожур с војском да угуши побуну. Пред очевом силом Стеван се повукао иза Бојане. Данило прича, да је Милутин понудио тад сину преговоре и да је овај, дирнут, отишао оцу и молио за опроштење. Кад га се дочепао, у Милутина није било милости. Он је Стевана дао оковати, одвести у Скопље и тамо ослепити; онда га је, убогаљена, послао у Цариград, свом тасту, заједно са женом и два сина, Душаном и Душицом. Сва је срећа била за Стевана што очева наредба о ослепљењу није до краја извршена. Крвник, који је имао да то учини, био је поткупљен и није пробо несрећном краљевићу зенице. Бојећи се оца, Стеван је то крио за читава његова живота и стално носио завој. У Цариграду, цар Андроник је имао саучешћа према Стевану, коме је тамо умро млађи син, и са своје стране није чинио ништа, што би отежавало судбину изгнаника и заточеника.

Не знамо како је краљица Јелена примила вести о овим стварима; можда их није ни дочекала. Умрла је у дубокој старости 8. фебруара 1314. год. Пред крај живота примила је у Скадру монашки чин, и то православни. Сахрањена је у својој задужбини, манастиру Грацу, где је по љутој зими пренесена из свог двора, из Брњака.

Мало после мајчине смрти разболео се и краљ Драгутин. Осећајући крај живота он се покаљуђерио и добио име Теоктист, пошто је од раније показивао извесне аскетске склоности и осећао потребу да своје тело кажњава ради грехова младости. Умро је 12. марта 1316., нацивевши сина Урошица, а сахрањен је, не као и син му у његову манастиру Ариљу, него у Ђурђевим Стубовима код Раса, у Милутиновој области. Милутин је Драгутинову наследнику Владиславу оспорио не само право на врховну власт у Рашкој, него и на очев део државе. Он је одмах упао с војском у синовчеву област, ухватио је Владислава и бацио га у тамницу. Његову област, сем Босне, припојио је својој држави. С краљем Драгутином нестало је у Босни и његова зета бана Степана. Степанова жена мора да бежи с децом из земље, и то, судећи по том што су једни побегли у Дубровник, а други у Медведград, у великој журби. Дубровник се после често хвалио, како је прогната баница на његовом подручју нашла склоништа и заштите. Можда су с тим у вези Милутинови нападаји на Дубровник 1317/8. год., који су обустављени заузимањем Млечића.

У Босни се, на рачун Котроманића, проширио бан Младен II Шубић, који их је, у главном, и потиснуо, видећи да се после Драгутинове смрти нема ко заложити за њих. Само бан Младен није знао да очува тековине свог оца. Осион и прек он је изазвао против себе најмоћније хрватске племићке породице, као Франкопане, Курјаковиће, Бабониће, Нелипиће, неке приморске градове као Трогир, и босанске племиће Хрватиниће и Миховиловиће. Мађарском краљу Карлу Роберту, који се и иначе носио мишљу да крши моћ великаша, добро је дошло ово огорчење против бана Младена, и он се брзо решио да бана потпуно ослаби. Вероватно, да поправи свој положај и добије нове присталице, бан Младен је довео у Босну за бана Стевана II Котроманића, сина Стевана I. Дубровчани су се после хвалили, да је у том било и њихове заслуге. Нови босански бан, који је био бистра глава и врло вешт политичар, био је с почетка потпуно зависан од Младена, готово само његов намесник. Бан Младен је, на пример, молио папу за дозволу да се Степан може венчати са кћерју кнеза Мајнхарда Ортенбуршког, с којом је био у сродству. Папа се одазвао тој молби писмом од 18. јула 1319. год.

Питање о наследству Драгутинових земаља, које су биле мађарско лено, доведе до сукоба између Мађарске и Србије. Краљ Карло енергично је устао против Милутинова присвајања тих крајева. Он је, по препоруци папиној, створио против њега читаву коалицију и организовао је нападе са више страна. Сем са севера из Мађарске, против Србије се јавише непријатељи и из Далмације, које је водио Младен Шубић, и из Албаније, где су Анжујци имали своју странку. Положај Милутинов беше прилично тежак. Али је Србија већ била толико ојачала, да је из те борбе изишла не само без губитака, него у неколико и као победница. Први су почели непријатељства противници с југа. Српска властела из Стона, три брата Бранивојевића, почеше одмах с нападајима на суседне области Шубића, гледајући у бану Младену отвореног противника. Од 10. априла 1318. год. почео је он да се зове, уз све дотадашње титуле, још и "главним господаром хумске земље". Милутин се, у истом духу борбе, прозва "краљем Хрватске". У рату који се водио 1318/9. год. бан Младен је рђаво прошао и добио је мир тек посредством Дубровчана, пошто је морао дати таоце и међу њима и рођеног брата, омишког кнеза Гргура. У зиму 1318. год. знало се у Риму, да је против Милутина устао и Филип Тарентски и читав низ арбанашких првака под вођством три брата Мусакија. Папа Иван XXII соколио је 1319. год. одметнике и борце против Срба и обећавао им своју помоћ. Покрет је изгледао доста широк. Као непријатељи Срба помињу се многи арбанашки прваци као Павле Матаранго, Виљем Аријанит, Владислав Гонома, два брата Блиништа. Али Милутин се одржа и на тој страни. Мађари су напали на Милутина са севера, у Мачви и Београду. Једна војска продрла је до Колубаре, а друга је на јуриш узела Београд и запалила га. Али нити је прва могла да иде даље од Рудника, ни друга даље од Космаја. Краљ Карло је позивао папу, да крене у акцију остале владаре католичког света,

како би са њиховом помоћу могао да продре до мора и освоји сву Милутинову државу. Очеvidно је, да он не би тражио ту туђу помоћ, да је сам имао довољно снаге да изиђе на крај са Милутином. Папа, љут противник шизматичког краља, за кога каже да је "у свему непријатељ хришћанске вере", развијао је доста живу делатност да створи гвоздени обруч око њега. Поред писама упућиваних албанским главарима и бану Младену, он је, после молбе мађарског краља, стао позивати и чешког и пољског краља и друге неке немачке кнезове, да помогну Мађаре и католичку ствар против "рашког неверника". Сви ти људи имали су, међутим, пречих брига код куће, а нису налазили ни довољно разлога да се упуштају у ту далеку и по њих бескорисну експедицију. С тога, цела ова акција оста без последица. У запису из 1319. год. на сребрном олтару што га је дао поставити у храму Св. Николе, у Барију, штованом код Срба још од Немање, Милутин је са извесним поносом дао забележити, да је господар земље "од мора све до реке великог Дунава". Србија је, довољно јака и стабилна, с успехом могла издржати ову знатну пробу оптерећења.

Јак и безобзиран у својим државничким акцијама, Милутин је такав исти био и у породичним односима. Суров, циник, човек само своје воље. Од њега и његове љубоморе пропиштала је и Симонида, која се све више развијала у лепу жену. Краљ није више био млад да би освајао; а ни раније док је био млад, изгледа да никог није обавезао својом љубављу. Невољен ни од ког, отуђен од најрођенијих, он је имао незавидну јесен живота. Симонида је чак и бежала од њега. Искористила је мајчину смрт, 1317. год., да се врати сама у Цариград. Отуд није нипошто хтела у Србију. На претње Милутинове отац је силом натера да пође тамо. На путу, Симонида у Серезу прими монашки чин само да се спасе од Милутина. Али њен брат, деспот Константин, који је добро знао шта би бесан Милутин могао да уради после тога на штету Византије, раздера сестрину монашку ризу и предаде Симониду Србима, без обзира на њен плач и јаук. Милутин је доскоро, око 1320. год., под утицајем свештества, а нарочито архиепископа Никодима, опростио најзад сину Стевану и дозволио му да се врати у Србију. Претварајући се да је потпуно слеп, Стеван је умирио оца и добио од њега на управу жупу Будимље, где је повучен живео чекајући своје време.

У Византији је цар Андроник од 1320. год. имао тешке кризе у породици и држави. Те године умро је његов син и наследник Михајло, а заменио га је као наследник престола његов син Андроник. Овај није марио свог тврдицу деда и нестрпљив, одмах је зажеleo да старца потпуно потисне с власти. У грчком друштву, склоном сплеткама, у ком стари цар ни иначе није уживао много симпатија, он је нашао доста одзива и створио јаку странку, која је била готова да одмах загази у борбу. На челу унукових људи био је паметни и препредени доместик Јован Кантакузен. У пролеће 1321. год. дошло је у Византији до отворене борбе. Бугари су држали страну старог цара. Милутин се колебао. У време озбиљне напетости он је послао свог изасланика, калуђера Калиника, да позове натраг 2.000 куманских најамника, које је зет био позајмио тасту за борбе на истоку. Калиник је ушао у преговоре с младим царевићем, коме би српска помоћ решила цело питање и који је с тога живо желео. Милутин, ником поуздан пријатељ, показивао је склоност да напусти таста, само је желео да се претходно састане с младим Андроником негде близу границе и да се с њим погоди за цену помоћи. Како се сукоб између деда и унука у лето 1321. год. привремено смирио, а како се увиђавнијим људима у Цариграду чинило опасно српско и бугарско посредовање у целом том спору, то је и питање о Милутиновој помоћи било за извесно време одложено. У брзо потом Милутина је нестало за увек. Изненада, 29. октобра 1321. год., он је умро у Неродимљу, по мишљењу лекара од апоплектичког удара, једва коју недељу иза завршетка своје лепе Грачанице и пошто му је стари таст, да га одобровољи, и из захвалности, уступио манастир Св. Николе код Сера. По Милутиновој смрти краљица Симонида вратила се у Грчку и умрла је као калуђерица у манастиру Св. Андрије.

Милутин је дигао Србију до главне балканске силе. За његова времена српска држава се нагло развила у свима правцима: и културном и економском и војничком. Њене границе обухватиле су први пут браничевску област на северу, а трајно је у њен састав ушла северна Маћедонија са Скопљем као новом престоницом. Мачва с Београдом, дата Драгутину као мађарско лено, постаје све више српско подручје. Милутин се не може огласити за великог само због његових оскудних моралних особина; иначе, после Немање то је свакако најкрупнија политичка личност Србије кроз цео XIII век, односно личност која је за Србију државнички највише учинила. Једино је Свети Сава јача духовна вредност од њега. Напретку Милутинове државе свакако је много доприносило и то, што се у њој усталила његова власт за скоро четрдесет година, па се у тако дугом року могла доследније провести извесна консолидација прилика и ојачати ауторитет централне власти поред свих њених незгодних страна.

С Милутином је нарочито дошао процват црквене уметности и књижевности као јасан знак општег полета земље. У његово време радила су три велика писца наше књижевности: Теодосије, оригинални прерађивач врло популарне Доментијанове биографије Св. Саве и писац службе и похвале Св. Симеону и Св. Сави; епископ Данило, краљев политички помагач, вешт и као човек и као писац, који је дошао на мисао да даде читав низ биографије српских краљева, својих савременика (краљева Драгутина и Милутина и краљице Јелене) и српских архиепископа (од Арсенија); и архиепископ Никодим, дипломата Србије у традицији Св. Саве, чији је велик поштовалац, који је 1319. завршио свој важни превод типика Св. Саве Јерусалимског. Сам је Милутин тражио и помагао преписивање богослужбених књига и рад око њих. Једно лепо еванђеље, рађено по његовој жељи 1316. год. и од њега поклоњено Карејској ћелији Св. Саве налази се и данас, одлично очувано, у ризници манастира Хиландара.

Нарочито је заслужан краљ Милутин за нашу црквену архитектуру. Он је од свих наших владара највише подигао и обновио црква и манастира, и то не само у Србији. Наши стари летописи бележе, да је он владао 42 године и подигао 42 цркве. Његове две најсјајније задужбине у земљи јесу: још и данас у целини очувана Грачаница, последње његово дело, и од Турака разрушена Бањска. За ову другу говорио је Андра Стефановић, познати стручњак у старој српској

црквеној архитектури: "По својим доста великим дименсијама, по техничкој савршености, по лепоти размера, по богатству орнаментике, по архитектонским облицима најсавршеније и најпрецизније изведеним, по лепо смишљеним и оригиналним капителима, ову грађевину стављамо на прво место од свих грађевина у романском стилу подигнутих на српском земљишту. Колико је мени познато, савремено талијанско грађевинарство може показати примерке само већих дименсија од ове старине српске, али се ова грађевина у свему осталоме може по техници и естетици да равна са најсавршенијим талијанским грађевинама свога доба. И не само то, него је техника тако савршена, да слободно могу рећи да ни данашња техника не би могла показати што савршеније од ове грађевине, у погледу прецизности израде, лепоте размера и лепо смишљене и органски изведене грађевине".

Петокубетна у византиском стилу грађена Грачаница, зидана с укусно сложеним редовима опека међу камењем, нема иначе друге спољашње декорације, али оставља врло леп утисак оплемености својих линија и размера и хармонијом целине. Њен се облик данас често употребљава у модерној српској црквеној архитектури. Од других цркава које је Милутин издигао и обновио у земљи важније су: Бородица Левишка у Призрену (1306/7.), и Тројеручица у Скопљу; храм Јоакима и Ане у Студеници (1314.), Св. Никита у скопској Црној Гори, Св. Константин у скопском граду и др. Упада у очи повелик број цркава посвећен Св. Ђорђу: у Нагоричину (1313., живописан 1318.), на Серави, Св. Ђорђа-Горга, у Ораховици у Дабру. С мајком је обновио из темеља католички стари манастир Св. Срђа на Бојани. Год. 1293. сазидао је данашњу главну цркву у Хиландару, пошто је порушио стару Немањину; проширио је конаке и читав манастир заштитио градом. Близу мора, на месту старе Самарије, подигао је град с пиргом, Хрусију, да би бранио прилаз Хиландару од разбојника с морске стране. Још и данас очувани високи пирг близу морске обале почео је већ са врха да се руши. Сем у Србији Милутин је зидао и помагао цркве и у другим крајевима. У Солуну је подигао цркве Светој Тројици, Св. Николи и Св. Ђорђу и царски двор, а обдарио је цркву Св. Димитрија. У Серу је створио обитељ Св. Јовану; у Цариграду је дао подићи једну цркву у чувеном манастиру Продрому. Милутин је основао и у јерусалиму манастир Св. Арханђела као склониште за српске хације и као афирмацију српске државе и на тој, у хришћанству тако штованој, старини. И ту је пошао трагом Св. Саве, који је први подигао тамо мали манастир, откупивши једну ћелију. Милутинова дарежљивост проширила се и до Синаја. Ту је, у славном манастиру Богородичином, подигао храм Св. Стевану, коме је посвећена и Бањска. У том манастиру постојала је, као и у Јерусалиму, лепа збирка српских рукописа од XII-XVI века, која још није подробније проучена, али која је, срећом, прилично сачувана. У Цариграду је Милутин подигао и једну велику болницу, с много кревета, и купио за њено издржавање много села; сабрао је у њу веште лекаре и дао им добру плату, да би стално били уз болеснике. У тој болници постала је наскоро школа за учење медицине; или боље, она је добила карактер једне медицинске клинике.

Све те штедре поклоне могао је краљ Милутин да чини захваљујући својим великим приходима од нових, добро искоришћаваних рудника. Теодор Метохит у свом опису краљева двора казује, како им се Милутин претставио сав накићен. "Око тела имао је више накита од скупцепог камена и бисера, колико је год могло да стане и сав је трептио у злату. Цео дом блисташе свиленим и златном украшеним намештајем." Грчко посланство, храњено обилато најразноврснијим јелима, добивало је храну на златним и сребреним тањирима и посућу. Краљ је посланицима поконио "своје најлепше хаљине, које је само један пут носио и опасао нас је појасима које је тек један пут пасео." Често их је звао за своју трпезу. Оволика дарежљивост долазила је, вероватно, нешто и отуд што је краљ хтео да се истакне пред грчким посланицима, у часу кад се преговарало да постане царски зет, али је добрим делом постала и црта његова карактера, омогућена лепим приходима.

У дубровачким књигама има нешто података о њиховом трговачком промету са Србијом на почетку Милутинове владе. По рачунању Г. Чремошника 1282. год. роба, коју су српски трговци, поглавито из Брскова, узели у Дубровнику на кредит, — у колико су обрачуни очувани или уопште забележени — износила је 13.206 солида и 11 гроша. Било је свакако и робе која се узимала за готово или у размену и на кредит који није уписан. Год. 1325. промет се знатно развио и износио је око 160.000 перпера годишње. Како је добар део српске трговине ишао и преко Котора и Бара, то је сума промета свакако већа. Али и овако, према дубровачком делимичном рачуну, види се лепо како је тај развој био доста брз и све већих размера.

Потискивање Бугара као српских такмаца

Како је Милутин умро нагло, а како, врло неповерљив, за живота није решио питање наследства, то је одмах по његовој смрти дошло до борбе око његова престола. Ни сам погреб краљев није прошао на миру. Кад је мртво тело Милутиново преношено у Бањску да се тамо сахрани било је читавих пљачкашких одреда, који су хтели да отму чак његов леш.

Борба о престо трајала је дуго и водила се врло оштро; да Србија није била доиста јака и очврсла, могла је због ње да има знатних неприлика. Као наследник Милутинов сматрао се његов син Константин, некадашњи хумски намесник, који се није ничим истицао и који, изгледа, није био од неке веће вредности. У лози Немањића, рађеној у Грачаници, вероватно последње године Милутинова живота, нема Стевана као Милутинова сина, а насликан је Константин. Овај се уз Милутину и Симониду помиње и у барском натпису. Последњих година, после смрти краљице Јелене и прогонства Стеванова, добио је на управу Зету. Ту је проглашен за краља, и ту је, у Скадру, ковао и свој новац. То, што је он дошао у Зету иза Стевана, иако је био старији од њега (потицао је из првог Милутинова брака), и што је Милутин,

место њега, пристајао на своје шураке као могуће наследнике, говорило би јасно за то, да га Милутин није ценио и да је узео у комбинацију кад није било другог кандидата. Стеван кога су сматрали као излучена из наследства због поништења брака његове мајке и због тога, што се мислило да је слеп, створио је врло брзо своју јаку странку. Чим је чуо за очеву смрт, Стеван је збацио завоје с очију, објавио да му је Св. Никола повратио вид и спремао се да избори своје право. Понудио је Костантину да поделе власт, а кад овај није пристао почела је борба. Стеван је боље стајао. Костантиново одбијање да се нагоде, Стеваново мучеништво, веровање у чудесну моћ његова исцељења и његово словенско порекло по мајци, освојише му симпатије већине народа. Костантинова лична слабост испољила се и том приликом, кад није могао и разумео да спречи Стеванов успех. Главни клир напусти Костантина. На Богојављење 1322. год. крунисао је архиепископ Никодим Стевана за краља, а његова сина Душана као "младог краља." Стеван се после крунисања службено зове Урош III, пошто се Милутин звао Урош II. У борби са Стеваном Константин је био савладан и ухваћен. Псеудоброкар казује, да је био убијен врло свирепом. Тај према Стевану рђаво расположени писац казује, да је Стеван дао Константина "опружити на једном комаду дрвета, па му клинцима проби мишице и бутине, па га онда расече на две поле, по средини." У народ је, међутим, ушло предање, како је Стеван из његове лубање дао направити пехар.

Други претендент на престо беше Драгутинов син Владислав. Он се, после Милутинове смрти, избавио из тамнице и одмах истакао своје старо право на престо. Уза њ пристаде добар део властеле из области његова оца, где је управа Драгутинова била у бољој успомени од Милутинове. Владислава је помагао и мађарски краљ, а вероватно и његов сестрић, босански бан Степан. Сем тога, имао је посредне помоћи и од Бугара. Хумски епископ Данило, познати стари писац, слат је тим поводом у Трново и у Цариград, да посредује мир. С њим Стеван није с тога могао свршити тако брзо као с Костантином, иако му, у Рашкој, од Владислава није претила већа опасност, нити је овај тамо морао да створи неко моћније упориште. Ратовање се између њих отегло све до пролећа 1324. год., у главном на северним границама, око Рудника. На крају је Владислав, ипак, подлегао и савладан није хтео да се склања у североисточну Босну, у тај крај његова оца, него је отишао негде у Мађарску, где је и умро. Његово подручје у Босни посео је тад дефинитивно босански бан.

Овим метежима у Србији највише се користио Степан II Котроманић, мудри босански бан, који се ванредно вешто држао и у свима другим кризама свога времена и који је од дотле мале босанске државе створио политичког чиниоца од значаја. Он је, за време тих престоних борби, освојио од Србије готово цело хумско подручје и дао Босни широк излаз на море. То освајање употпунио је после и у неретљанској крајини, искористивши катастрофу Младена Шубића. После неуспеха Младенова у рату са краљем Милутином ојачао је против њега покрет далматинских градова и непријатељске властеле. Осион, Младен није имао много пријатеља; чак ни рођена браћа нису хтела да иду до краја с њим. Већ 1319. год. одметну се од њега Шибеник, а наскоро и Трогир, нашавши заштите код Млетачана. Сабор хрватских великаша, који је Младен сазвао да би на њему створио расположење против Млетача, обрну се против њега сама. Брзо би чак створен савез између побуњених градова и великаша, да се скрши Младенова моћ. Том савезу придружио се, међу другима, и бан Степан. Кад је краљ Карло добио вести о том покрету, он је, незадовољан Младеном и његовом невестом политиком, која је довела до млетачког јачања у Приморју, послао славонског бана Ивана Бабонића да докрајчи побуну, а и сам се са војском упути у Далмацију. Младен је био поражен од својих противника и на мору и на копну, код Блиске. Кад је краљ Карло стигао у Книн, скрушени Младен дошао је преда њ с даровима и као молилац. То му је спасло главу; иначе, краљ му је одузео банску власт и одвео га са собом као заробљеника из Далмације, негде крајем септембра 1322. год. С Младеновим падом Стеван је остао једини господар и бан Босне. Он се, у главном, верно држао уз мађарског краља, као његов вазал, и с тога је без сметње морао добити области Драгутинова сина Владислава. Због постигнутих успеха и мудрим уступцима он је придобио за себе и кључког кнеза Вукослава Хрватинића, коме даје жупе Бањицу и Врбању и градове Кључ и Котор.

За времена бана Степана Босна се почела дизати и економски. Трговачки промет с Дубровником и Приморјем постао је живљи. Као у Србији и овде експлоатација рудника доноси држави богате приходе. С баном Степаном почиње и ковање босанског новца. Док је бан Младен ковао свој новац опонашајући млетачке сребрене гроше као и Срби, дотле је бан Степан приближио свој тип новца дубровачком. Има чак његова новца, који с једне стране имају босански, а с друге дубровачки натпис. Њих је бан Степан ковао по дубровачким калупима, можда с намером да уједначи одомаћену врсту новца. Упада у очи, да у Босни нема онако монументалних црквених грађевина, какве се у исто време подижу у Србији или у Далмацији. Можда би разлог за то могли тражити у нејединствености вере у земљи и у честим верским сукобима, иако је тешко протумачити: зашто бар католичка црква није била предузетнија у том погледу, да лепотом и величином својих храмова прави утисак на богумиле и православне.

Српски господари из Хума прешли су делимично под власт босанског бана, а делимично су се повукли на суседно подручје требињских другова. Борбе на граници претвориле су се у четовање. Нарочито страда стока и трговачки каравани. Дубровачка Република кривила је за то понајвише угледну властeosку кућу Бранивојевића из Стона, која је била у вези с породицом Војиновића, једном од првих кућа у српском краљевству. Кад је Дубровник сам дошао у опреку с краљем Стеваном зло се само појачало. Дубровачки трговци беху се у Острвици, на Руднику, солидарисали с људима краља Владислава. Краљ Стеван сматрао је, да су то они учинили у споразуму са својом владом и гледао је у том, природно, акт непријатељства. С тога је вероватно да су нападаји пограничних војвода Бранивојевића и гатачког Војина били његов одговор на тај поступак. Срби су с повећом војском напали дубровачку област и нанели јој грдне штете. Дубровчани, у невољи, послаше два грађанина да умире краља Стевана, а у исто време замолише и Млетачку Републику да се заузме за њих. Ова је то одмах и учинила, прекинувши све трговачке везе са Србијом. Дубровачке

хронике спомињу да се том приликом заузео за њих и бан Степан. До мира је најзад дошло 26. марта 1326. Дубровчани су се после тога свирепо осветили Бранивојевићима. Ови су, и после мира, настављали своја пљачкања, али су доскора пали у дубровачке руке. Иако су били озлоглашени и својевољни, за Бранивојевиће су се ипак, ради њихових породичних веза, заузимали и српски двор, и босански бан и војвода Младен, родоначелник Бранковића, и војвода Војин, таст Брајка Бранивојевића, али узалуд. Дубровчани су баш овог Брајка уморили глађу, држећи га затворена у једном кавезу, на јавну саблазан. Другог брата, Браноја, осудио је српски суд на смрт и казна је извршена у Котору, пошто су Дубровчани подмитили све утицајне личности и силом спречили његову мајку да оде код краља Стевана и измоли милост за сина.

После пропасти Младена Шубића један део хрватске властеле пренео је своју мржњу на целу његову породицу. Било је с тога за Шубиће доста тешких дана, иако се они, још за времена, беху изјаснили против поступака свог непромишљеног братственика и чак делимично ступили и у савез против њега. Бан Степан је стајао на њиховој страни. У борби против кнеза Нелипића, под тврдим Книном, 1324. год., страдале су уз Ђуру Шубића и босанске помоћне чете. Две године доцније, кад је краљ Карло опремио војску да скрха ојачаног Нелипића, као недавно бана Младена, бан Степан је ишао заједно с мађарским краљем, али нису имали велика успеха. Боље среће беше Степан у Приморју, где је без велика отпора заузео читав крај од Цетине до Неретве, изузимајући једини Омиш. То је, изгледа, била наплата за помагање Шубића у овим борбама.

За чудо је, да у време од 1324-1328. год. Србија није предузимала ништа, да поврати изгубљено хумско подручје. Шта више, бан Степан је у то доба одржавао везе са српским двором и пограничном српском властелом од утицаја. Вероватно је то дошло с тога, што је краљу Стевану требало извесног времена да среди земљу после грађанског рата, што је ушао у извесне акције против Византије, па је избегавао нове сукобе с противником који је био од вредности и сам по себи, а и по везама с мађарским краљем, који је стајао иза њега.

Краљ Стеван је после смрти своје жене Теодоре намеравао да се ожени ћерком Филипа Тарентског (још 1323. год.). Тај му је брак требао ради веза са анжујским двором, да преко њега ослаби политички значај и залеђину сукоба с краљем Владиславом, Драгутиновим сином. Стеван је чак, ради тог брака, обећавао прећи у католичку веру и утицати на измену црквених односа у својој земљи. Али његова понуда, коју су препоручивали Дубровчани није успела, можда из обзира према Владиславу, чије су везе с Анжујцима биле старије и дубље. Кад није успео на тој страни, Стеван се обратио Византији. Тамо је као супругу добио 1324. год. дванаестогодишњу Марију Палеологову, братичну Симонидину, а унуку напред помињатог и навођеног Теодора Метохита. Отац невестин, синовац цара Андроника II, Јован Палеолог, био је дуже времена намесник у Солуну и добро обавештен о приликама у Србији. Овај брак Јовану је добро дошао да оствари своје давне жеље за једном посебном државом, која би имала Солун као главни град, а Македонију као своје подручје. Тај део Византије одредио је још раније цар Михајло Палеолог оцу Јованову Константину. У том правцу помагала су га два његова шурака, браћа Метохити, заповедници Струмице и Мелника. Са помоћу српског краља тај би план могао лако да се претвори у дело. После Маријине удаје, он је са женом дошао зету у госте, "на виђење", и ту је живо радио да га придобије за тај план. Стеван је доиста пристао, и српски нападај и пустошења, у вези с Јовановим четама, у серској и струмичкој области последица су тог договора. Цар Андроник, уплашен том акцијом, понуди Јовану измирење и даде му титулу ћесара. Овај се поколеба и пристаде да се врати, али се изненада разболи и умре у Скопљу, на зетову двору. Његова жена, "стидећи се Ромеја због мужевљевог понашања", не хтеде да се враћа, него оста у Србији. Стари Метохит беше узео на себе улогу, да уреди целу ову ствар; можда је он утицао на цара да упуту у Србију једно посебно посланство, поред једног његова сина. Царевом посланству придружио се и чувени писац Нићифор Григора, који нам је доста живо описао цео тај пут, а који је иначе о Метохиту имао изванредно високо мишљење. На том путу, прешавши Струму, посланство се с муком пробијало кроз недавно опустошена места и густ шипраг. Њихови пратиоци певали су покатак на сав глас јуначке песме, које су се разлегале по брдима и стенама куд су пролазили. На путу су, по ноћи, изненада, срили неке људе, омалена раста, обучене у мрка одела од вуне, руна, оружане копљима и секирама, а понеки и с тобоцем стрела, од којих су се Грци у први мах уплашили, а који су се, после поздрава показали ведри и пристојни. То су били погранични стражари, који су надзирали путеве и чували суседство од пљачкашких упада. У Струмици су, о Васкрсу, гледали народна кола, у којима су играли и стари и млади. За три дана стигли су из Струмице у Скопље. Овај град Григори се учинио мали и он га зове πολυχιον. Ћесарица, коју писац приказује као најумнију жену свог времена, пошто је пред Грима болно оплакала мужа, пристала је, најзад, да се врати. Један члан посланства, Торникије, имао је с краљем посебне преговоре и одмах се, без осталог друштва, вратио цару. М. Ласкарис има право кад мисли, "да је потреба повратка ћесарице била само један изговор, који су саветници Андроника старијег употребили да пошаљу посланство у Србију. Јер се у то доба обе странке, т. ј. и странка деда и странка унука спремале за рат". Резултат тих преговора беше савез између Андроника II и Стевана, који је према старом цару имао извесних обзира и ради његова благог поступка према њему за време изгнанства у Цариграду.

После једне подуже кризе, у Бугарској 1323. год. би изабран за цара видински кнез Михајло Шишмановић, зет краља Милутина и краља Стевана (по сестри). Он је успео да у борби с Грцима и грчким штићеницима поврати Бугарској старе границе и да грађанским ратом ослабелу земљу дозове себи. Да то постигне добро су му биле дошле византиске борбе између деда и унука, од којих је Византија патила неколико година. Андроник млађи, који је уживао симпатије цариградске публике, успео је 1. фебруара 1325. год. да га дед призна као свог сувладара. Иако је тим постигао свој циљ, он се ипак није задовољио. Није на њему ни његовим присталицама била довољна опомена ово јачање Бугарске, или још опасније јачање Турака у Малој Азији, који 1326. год. освојише Брусу и пренеше тамо своју

престоницу. Шта више, оба цара потражише за своје обрачуне помоћ суседних држава; Андроник II уђе у везе са Србима, а његов унук с Бугарима. Српска војска, под војводом Хрељом, би упућена у Сер и Струму, али је остала неактивна, задовољивши се с нешто плачке, као свој прилици с тога, што је добро обавештени Хреља, као први српски војвода на граници према Грцима, видео да је актинији унук надмоћнији и боље спремљен. Током зиме и пролећа 1328. год. млади Андроник је заузео сву византиску Маћедонију и Албанију. Присталице дедове могле су се одржати само у градовима око српске границе, у Мелнику, Просеку и Струмици, где су им Срби указивали своју помоћ. Краљ Стеван, који је изишао с нешто војске на границу, није се упуштао у борбе, иако су га завађени Грци позивали; он је, по Хрељиним обавештењима знао, да је војска младог цара боља и да нема смисла без веће потребе, излагати се ударцима. Кад је млади Андроник освојио Прилеп, онда је грчки заповедник Просека, Михајло Асен, пореклом Бугарин, сам предао свој град Србима, не хотећи да га преда противнику свог старог цара. Толико је била велика мржња између једне и друге стране! Већина становништва и војске пристајала је уз младог цара победника, коме Цариграђани једне ноћи отворише врата престонице. Стари цар, у мају 1328. год., би ухваћен, натеран да се одрекне престола и упућен у манастир.

Између Срба и новог цара Андроника III дошло је због свега овог, а нарочито због поселања Просека, до врло запетих односа, управо до рата, који је вођен, истина, са српске стране као неко погранично четовање. Срби су, по Андрониковом одласку из Маћедоније, покушали били и да освоје Охрид. Цар је, једва опорављен од болести, лично дојурио под угрожени град и спасао га, а Србе је потиснуо и заузео и нека утврђења на граници. Овакво држање Срба изазвало је Андроника да се против њих реши на одлучније мере. Савезника за једну већу експедицију он је нашао врло брзо у бугарском цару Михајлу.

Цар Михајло од свог доласка на престо није био добро расположен према Србима. За време Владисављево акције против Стевана он је имао извесних потеза, који су нагнали Србе да му шаљу посебно посланство. Још више је охладео према њима, кад је пустио своју прву жену Ану (у каснијим изворима звану Неду), па се оженио Теодором, сестром Андрониковом (1325. год.). Природно би било, да је Михајло после тога, држећи се свог новог шурака, постао отворен противник и старог Андроника и његових српских савезника. Он, међутим, није био поуздан пријатељ ником. Усред савеза он је једно време оставио свог шурака, ушао у преговоре са дедом и упутио у Цариград 3.000 својих људи, да помажу старог цара против унука. Кад опрезни старац није хтео пустити у град бугарску војску, опозвао је Михајло испод престонице и почео с њом лично борбу против Византије. Његова ташта, вешта и енергична жена, успела је да га смири са младим Андроником тек под погодбом, да се чим пре обојица оборе на Србију.

Бугари су са зебњом пратили српско учвршћивање у вардарској долини. Они су се, истина, често залетали према Тракији и сањали више пута о свом освајању Цариграда, али су њихове тежње још чешће имале као конкретнији предмет Маћедонију и придобијање њеног радног словенског елемента. Српско ширење у том правцу претстављало је препреку, коју је требало отклонити. Постојала је вероватно и тежња, да се, у друштву с Грцима, сломи српска премоћ, која је постала очевидна. Цар Андроник и Михајло лично су се два пута састајали, код Андрианопоља и Созопоља, и на тим састанцима утврдили су свој план за акцију против Срба. Цар Михајло је током 1329. и прве половине 1330. год. чинио озбиљне припреме за обрачун са Србима. Купио је за своју војску татарске и осетске најамнике, а утврдио је и савез са влашким кнезом Јованом Басарабом. Ни Срби, наравно, нису остали скрштених руку. Обавештени о бугарским спремањима и савезу, и они су почели набављати најамнике; Грегора помиње 1.000 "Келта", а Кантакузен 300 "Аламана", све коњаника. 1. маја 1330. изишла је наредба краља Стевана, којом је забрањивао Млечанима увоз оружја и робе у Бугарску; сам се спремао врло живо. Пре него би дошло до борбе, која је Србима задавала много бриге, Стеван је понудио Михајлу пријатељски споразум, али се његово посланство вратило без икаква успеха.

Бугари су кренули на Србију у јужном правцу, према Струми и Брегалници, свакако с намером да с те стране лакше дођу у везу са Грцима. Срби одлучише да предухитре савезнике пре него што им се сједине војске. Надајући се Бугарима са севера Срби су се груписали на добричком пољу, односно на ушћу Топлице у Мораву, хотећи да с њима сврше посао док су још сами. Цар Михајло, који је пре упада у Србију ишао с војском све до Видина, вероватно да ту прихвати татарске и влашке савезнике, па онда окренуо далеко према југу, прешао је српску границу код града Землена, код Струме. Чувши за правац бугарског кретања Срби похиташе да их предусретну. На путу се краљ зауставио у цркви Св. Ђорђа у Нагоричину и у манастиру Сарандапорском. На реци Каменци сачекао је остатак своје војске и ступио поново у безуспешне преговоре с Бугарима. Ту су му свакако стигле и вести, да дисциплина у шареној бугарској војсци није најбоља и да су се многи војници расули по околини тражећи хране. Када су у зору 28. јула 1330. год. стигла и последња српска одељења краљ им је дао мали одмор, а онда је пред подне код Велбужда напао Бугаре свом снагом. Број српске војске, а вероватно тако исто и бугарске, износио је око 15.000 људи. Срби су се борили одлично. Нарочито су се истicali војници младог краља Душана, који су били вешти стрелци; "они су стрељали са обе руке и никако нису грешили", казује савремени српски описивач борбе. Западни најамници, искусни у борби, јурнуше право тамо где се налазила бугарска царска застава и сам цар. Бугари су били изненађени српским нападом, брзо се сметоше, и нагоше у бег. Сам цар Михајло, који је једно време покушавао да их среди, каже и сам да се бегом спасе. Његова несрећа беше потпуна. На том бегу он је пао с коња, а српска потеря га стиже, уби и донесе краљу Стевану. Овај га је дао сахранити у Нагоричину, у цркви Св. Ђорђа. Разбијену бугарску војску Срби су далеко гонили и многе сасекли; нарочито се у борби истакао млади Душан. Остатке бугарске војске извео је брат Михајлов Белаур (румунски "Змај") у Мраку, у родомирски крај. Српска војска пошла је за Бугарима, у њихову земљу. Ту јој је стигла вест, да се цар Андроник, који беше пошао на Србију с југа и прикупљао војску у Пелагонији оперишући на граници,

повукао са српских међа, на глас о бугарској погибији. Срби су сад несметано могли да оперишу у Бугарској. Уплашени бугарски бољари сретеше, међутим, краља у Извору код Радомира и замолише за мир. Било је Бугара, који су том приликом нудили краљу да се уједине Србија и Бугарска. Стеван је пристао на мир, врло повољан по дојучерашњег противника. Он је повратио на престо своју сестру Ану и њеног малолетног сина Јована Стевана. За сваки случај царицу је отпратио у Трново један одред српске војске. Иначе, унутрашњу управу у Бугарској краљ није хтео да мења; све власти и лица остали су онакви, какви су били и пре пораза. У територијалном погледу Србија се, исто тако, није хтела много користити; у најбољем случају извршена је само понегде исправка границе.

Срби су овом победом постигли врло много. Бугарска је била ослабљена и коначно сведена у своје границе између Дунава и Марице, да се за читав Средњи Век никад више не усуди и не узмогне обрнути према вардарској долини. Том победом Србија је себи потпуно обезбедила посед Македоније и несметан излаз на Егејско Море. Са царицом Аном дошао је у Бугарску српски политички утицај; у Трнову се од Велбужда стално водило рачуна о држању Србије и њеним интересима. Овом победом Србија је за дуго разбила сваку нову могућност политичких савеза на Балкану против себе; њу више на Балканском Полуострву не сме да изазива и напада ниједна друга држава. Свест о тој победи, тако давној али тако важној, одржала се у народној поезији све до XIX века. У песми Вукова Зборника "Бан Милутин и Дука Херцеговац" пева се о погибији бугарског краља Михајла и о том како је цар Степан сео "у земљу бугарску" и "умирио земљу Бугарију." У Босни је, у зборнику Б. Петрановића (III), забележена и друга песма о "Цару Душану и краљу Михајлу." У хисториском погледу, по свом значају и по својим последицама, победа на Велбужду претставља један од најкрупнијих датума у нашој прошлости Средњег Века.

Грчка војска није сачекала повратак Срба из Бугарске, него се с југа пребацила у Тракију, да тамо искористи невољу и узгред опљачка дојучерашњег савезника. Срби су се, после малог одмора, упутили и на југ, против њих и повратили су без муке заузета места на граници. И у том походу истакао се млади краљ Душан.

Краљ Стеван (Урош III) славан је нарочито по својој задужбини, манастиру Дечанима, подигнутим недалеко од Пећи, по коме је добио и своје име: Стеван Дечански. Народне песме с поносом помињу тај још увек потпуно очувани манастир, који је зидан од "камена мерцаније," доношена тобоже чак преко мора; манастир који је леп "да га лепшег нема" и висок "да га вишег нема". Градио га је Которанин, фратар Вита, за пуних осам година, 1327-1335. год., и унео је у њ, сем полета и снаге, укусне комбинације романских западних традиција са нешто источњачких елемената и дао му је много орнаментике и скулптуре у белом мрамору. "Техничка прецизност", казује Андра Стевановић, "може се такмичити са данашњом техником". Дечанска хрисовуља, којом је краљ дао богате приходе манастиру од села и људи, јесте највећа српска повеља, и ванредно је значајна за проучавање српског државног живота у Средњем Веку.

Али краљ Стеван није дочекао довршавање те лепе грађевине. Као што је имао тешку младост, тако му беху тешки и последњи дани. Он је најтрагичнија личност династије Немањића, која је највећи део живота провела у жртви, болу и патњи. Још као дечко он је таоц код Татара; лишен после мајке на начин који је био пун понижења и за њу и за њега; гоњен од оца и дат целату на ослепљење; свргнут с власти од сина; а можда и уморен од свирепих противника. Против њега су устајали и отац и брат и син. Као да га нико није волео, или се бар нико није залагао за њ. Тешко је рећи одакле све то долази и да ли у понечем није било и његове кривице, али он је доиста био мученик. Кад би узели да је за сукобе с оцем више кривице до Милутина него до њега, то не би могли рећи са сигурношћу и за последњи сукоб са сином му Душаном. Настављач списа архиепископа Данила казује без устручавања, да Стеван, отац, "ненавист диже на свог сина". Има мишљења, да је ту мржњу изазвала друга жена краљева, Гркиња Марија, која да је желела да обезбеди престо или удео у власти свом сину Симеону-Синиши, кога је добила у браку са Стеваном. Друго тумачење спора између оца и сина своди се на политичка неслагања. "Један од главних разлога што је у лето 1331. год. изведена насилна промена на престолу", пише Ст. Станојевић, што је збачен краљ Урош и на престо подигнут млади престолонаследник Душан, ваља тражити у незадовољству, које се појавило због промене, изведене у Бугарској, којом је сузбијен српски утицај тамо, и што су тиме, како је српском јавном мњењу у тај мах могло изгледати, уништени сви резултати победе код Велбужда."

Колико се данас зна, ствари су се развијале овако: већ у јесен 1330. год. знало се, да су отац и син противници и да се спремају на борбу, тражећи обојица извесне помоћи од Дубровчана. У пролеће 1331. год. кренуо је краљ Стеван на Душана, који је живео у Зети, и продро је до Скадра рушећи синове посаде. Том приликом потпуно је разорио Душанове "палате многе дивне", које беху подигнуте на обали Дримца. Душан се пред оцем повукао на другу страну Бојане. На очеве позиве да му се покори и врати није хтео да се одазове, бојећи се, да отац не поступи према њему онако, као некад Милутин према Стевану. Ипак, после дужих преговора, они су се некако измирили везавши се узајамно "страшним клетвама". Душан је, иза тог, прешао у Требиње, месеца маја, а одатле је, по позиву, сишао у Дубровник и ту био врло срдечно дочекан. Али, започета борба тињала је и даље. Краљ Стеван, сумњајући на сина, тражио је од њега безуветно да му лично дође. Не верујући оцу, који је био упоран, Душан је намеравао да остави Србију и тако избегне очеву гнев. Али његова зетска властела, незадовољна управом Стевановом, стаде отворено на Душанову страну и диже с њим заједно буну. Неочекивано, они стигоше пред Неродимље, где се налазио Стеванов двор, спремни за борбу. Краљ је једва успео да сам на коњу, са мало људи, побегне у Петрич. Потера је одмах пошла за њим, ухватила га ту и предала Душану. Овај је, по савету властеле, читаву очеву породицу упутио у град Звечан, где је имала бити чувана. Одмах иза тога сазван је државни сабор у Сврчин, где Душан би признат и поново крунисан за краља, на Малу Госпојину, 1331. год. Стари краљ Стеван није дуго преживео свој пад. Умро је 11. новембра исте године, и то, како се чини по наводима неких писаца, насилном смрћу.

Немире у Србији искористили су Бугари, да отерају с власти непопуларну краљицу Ану. За новог цара би доведен син кнеза Срацимира и Михајлове сестре, Јован Александар. Али не желећи тој акцији дати политички, антисрпски карактер, иако га је вероватно у дубини било, Бугари су пожурили да ту промену прикажу, у главном као више личну и унутрашњу ствар. Сам нови цар Александар живо је желео, да у Србији не добије непријатеља и ради тога је одмах почео преговоре о том, да се ороди са Душаном. И доиста, већ о Ускрсу 1332. год. извршено је венчање младог српског краља и Александрове сестре Јелене. Односи између зета и шурака постали су иза тога срдачни; Душан је, без икакве бојазни од Бугара, могао на широко да развија своје акције и према Грцима и према Мађарима.

Стварање српског царства

Краљ Душан, необично развијен, главом већи од свих савременика, "краљ међу свима људима свог времена у свету највиши", како прича савремени Филип Мезиер, већ прослављен у борбама због свога јунаштва, изазивао је дивљење већ самом својом појавом. Његове крупне очи, онако изразите у славној фресци Лесновског Манастира, као да су продирале у душу. Дугуљасто лице, уоквирено малом проредом брадом, више тамне него плаве немањићске пути, има озбиљност и далеко упрт поглед, какав, иначе, на фрескама сретамо обично само код Христа Вседржитеља. У целој појави осећа се моћни самодржац, свестан снаге коју представља. Као сви бољи Немањићи он је одличан војник; уз Немању свакако лично најхрабрији. У дипломатској вештини беше можда нешто мање окретан од Стевана Првовенчаног, вероватно с тога што му је у оноликој снази, мање него оном, требало дипломатског довијања. Од Милутина је наследио државу не само давно и сигурно стабилizовану, него и подигнуту до главне силе на Балканском Полуострву, али је срећа што од свог деда није наследио и његове моралне особине. У свом односу с људима Душан је био знатно друкчији од Милутина, исто као и у породичном животу. У Душану се јавља и једна црта немањићског наслеђа у погледу женског утицаја. Тај силни цар, који је господарио на Балкану, био је необично попустљив према својој жени Јелени, која је, више него иједна друга владарка пре ње, утицала на државне послове и на цара лично и о којој традиција у дубровачком граду није била нимало ласкава.

За Душанова времена Србија достиже врхунац своје моћи. Бугарска зависи од његове милости; Византија вапи за његову помоћ; Млечи траже његово пријатељство. Период Душанове владавине то је уопште, као неким чудним стицајем прилика, период великих владалачких личности. У Мађарској је његов савременик Лајош Велики (342.-1382.), у Чешкој Јован Луксембуршки (1319-1335.) и славни Карло IV (1346-1378.), код Турака силни Оркан (1326-1358.).

Као некада бугарски цар Симон, тако је и Душан своју прву младост провео у Цариграду, са оцем у прогонству, и ту је добио прве и најснажније утиске. Једући изгнанички хлеб у једној средини где је био заточен, он, природно, није могао да ту средину посматра без извесне примесе огорчења, које ће се доцније претворити ако не у мржњу, а оно ипак у извесно злопамћење. Он је, иако још врло млад – рођен је негде око 1308. год., у Цариграду је живео од 1314-1320., – имао ипак могућности да у престоници изближе позна тамошњу публику, пуну страсти и ниских инстинката а са пуно прохтева и амбиција. Нема сумње, да је на младу душу остављао нарочит утисак сав блесак богатог царског града и торженственост његова дворског церемонијала, на које се у пуном традиција Цариграду много пазило.

Кад се вратио у Србију Душан је већ био развијен дечак, који је са разумевањем пратио подвиге свога оца да добије престо. Год. 1322. он постаје "млади краљ". Његов први војнички поход, у ком је показао личну вредност, то је био његов сукоб са босанским баном Степаном, 1329. год. Студенички игуман Никола забележио је, како је Стеван Дечански послао Душана "на безбожне и погане бабуне", и како је млади краљ однео победу над њима и добио "бесмислени плен". Душаново лично учешће у велбушкој битци бећ смо истакли. Није, онда, чудо, што је млади краљ задобио симпатије војске и већег дела властеле, која је у његовој борби с оцем прешла на његову страну.

Један опис Србије, с почетка Душанове владавине, писан 1332. год., а посвећен француском краљу Филипу VI, писан, истина, тенденциозно, "антишизматички", даје ипак доста грађе за извесну слику о стању у њој. "Ова краљевина или и нема никаквих тврдох места ни градова, или их има веома мало; краљевина је то јадна и жалосна, градови су у њој без јарака и без зидова. Зграде и дворови, како краљевски тако и осталих племића, саграђени су од брвана и од дрвета; нити ја тамо где видех двора или куће од камена или од земље, мањ у латинским градовима по приморју. А краљевина је та много богата житом, вином, уљем и месом; пријатно је испресецана текућим водама, изворима и рекама, окићена шумама, планинама, долинама и равницама, и пуна сваковрсне дивљачи: у кратко рекавши, добро је и одабрано све што у њој ради, нарочито у крајевима приморским. У Србији има сада пет рудника злата, и толико исто рудника сребра, где рудари непрестано раде. И осим тога има руда сребра, помешаног са златом, који су заиста ту скоро нађени на многим другим и различитим местима и поврх свега има доиста прекрасну и милу драгоценост, која ће имати скупу цену у свему овом веку." Исти тај извештај казује, како су Латини и Арбанаси незадовољни српским режимом; "и они сви, и сваки појединци, као да би се посветили, кад би могли руке умочити у крв поменутих Словена."

Да је ово казивање било основано на непосредном сазнању казују јасно опасне побуне те исте 1332. год. Промена на престолу у Србији као да беше охрабрила извесне нередима склоне или Србима непријатељске елементе. Арбанас Димитрије Сума и зетски војвода Благоје дигоше устанак у Приморју с пролећа 1322. год., помагани од извесних великаша у Зети. Мисли се, да је устанак избио с тога, што се ти људи нису сматрали "довољно награђени за услуге у борби против Уроша III." Други разлог може бити и онај чести и доста обични, да се после једне побуне јављају брзо и друге с људима који само у таквим променама могу да избију на површину или да задовоље своје прохтеве. Овај

устанак смирен је врло брзо, и то, како се чини, мирним средствима, понајвише посредовањем Дубровчана, чији су трговци имали доста веза и утицаја у том крају.

За ово посредовање Дубровчани су били брзо награђени. Још од сукоба са Бранивојевићима, од 1326. год., и од српског потискивања из Хума, после међусобица иза Милутинове смрти, Дубровачка Република носила се мишљу да "за повећање и добро државе, те да би је могли сигурније имати и држати", како су то сами образлагали, ступи у преговоре са српским двором, да закупи Стон. Те године су преговори доиста и почели, али се није могло доћи до споразума. Радећи на том даље, Дубровчани су све више показивали тежњу да Стон не само закупе, него да га потпуно купе, да би га могли "обзидати и утврђивати по својој вољи". Та жеља јављала се код њих све више, отада им је постало јасно, да ће ради Хума између Босне и Србије доћи до сукоба, у којима би они могли имати тешких неприлика, ако се Стон претвори у ратно поприште. Надирање бана Степана II према морској обали узимало је све шире размере. Оно га је, у лето 1331. год., довело чак до сукоба са Млетачком Републиком, која је енергично хтела да заштити своје отоке Корчулу и Брач, на којима је разапео своје нити активни босански бан. Млетачка Република спремала је чак и једну експедицију против бана. Кад је Дубровник био позват да опреми једну лађу, извињавала се мала република у Млечима да им је веома незгодно истаћи се против бана, који би им могао бити опасан и направити велике штете (24. августа 1331.). У ствари, бан је био готов на то и без тог акта непријатељства и сматрао је за потребно да шаље у Дубровник претећа писма, да би их само направио што безопаснијим. Дубровчани су избегавали све сукобе, који им не могу донети ништа друго сем штете, и искрено су се трудили да на обе стране створе расположење за мир. Они су гледали да некако измире бана и са краљем Душаном. Босански бан био је стваран господар Хума, али је Стон, са својим полуострвом, признавао врховну власт српског краља и био његов. Да би дошли до Стона, а неизазвали било једног било другог господара на непријатељства, они су, готово у исто време, преговарали са обадвојицом. Душана су приволели да им га прода после пријатељског посредовања у Зети 1332. год. У Малом Већу Републике решено је 7. јануара 1333. год., да се за Стон плати 8.000 перпера од једном и да се као сталан годишњи доходак плаћа краљу 500 перпера. За подмићивање краљевих великаша одобрена је сума до 1.000 дуката, а главном поверенику краљевом Которанину Николи Бући обећано је једно земљиште у самом Дубровнику и нешто у Стону. Босански бан имао је добити само прве године 600 перпера, а иначе само по 500, без друге какве суме, која би се исплаћивала одједном. Краљ Душан није имао много разлога да одбије понуду за једну област, која је готово ван његова домаћаша и чија би га одбрана стала несумњиво више него што она вреди и него што значи за његову моћ. Он им је с тога 22. јануара 1333. коначно продао Стон. Дао им је уза њ и један део приморја до дубровачке међе и Посредницу "како оптјече Неретва до мора". Бан је издао своју повељу 15. марта исте године. Али у тој повељи нема помена о Посредници, коју је Душан, истина, дао Републици, али коју су у ствари држали Босанци. Узалуд је Дубровник покушавао да добије и то место. Саму Посредницу нису добили уопште никад, а приморје око Сланог припало им је тек пред крај XIV века. Кад је Душан чуо за ову Степанову повељу расрдио се на Дубровчане и хтеде да поквари целу погодбу. Уплашени Дубровчани пожуреше се са посланством да му објасне ствар и да га ублаже. Новом повељом од 19. маја 1334. тражио је краљ и Дубровчани су се обавезали, да у тај крај не примају друге људе из његова краљевства сем оних, који су се тамо већ затекли, и да дозволе краљеве претраге у том правцу. Осим тога, дубровачка се властела заклела, да у Стону и Рату остане "поп српски и да поје у црквама". У случају да дође до рата између краља и Републике Стоњани су морали бити изузети и нису смели бити употребљени као борци на дубровачкој страни. Занимљиво је, да је после продаје Стона један део угледне хумске властеле прешао од бана краљу. Тако је, на пример, поступио жупан Милтен Драживојевић, немирни сусед Дубровника, који је са својим људима крстарио од Неретве до Оногшта.

Дубровачка Република, чисто и строго католичка, није радо трпела православно свештенство и православну веру у Стону, у којој је још Св. Сава био основао епископију са важном мисијом у том крају, на граници православног подручја. За епископску цркву одредила је Република већ 22. августа 1335. год. католичког свештеника, а 1349. довела је фрањевце у то место. Да не би изазвала Душана дубровачка је влада с почетка имала извесних обзира, али је после и тога нестало. Као средство за потискивање православних употребљена је, поред верске пропаганде, и аграрна реформа, која је на стонско земљиште доводила дубровачке племиће и као њихове раднике католичке сељаци. Захваљујући тим мерама Република је постигла, да већ крајем XIV века на Стону није било православних. Један извештај из 1394. год. каже: "Фратри, божијом помоћу, онај народ преобратише и покрстише и све досад преобраћају оне што сваки дан долазе у тај крај из земаља шизматика". Стонски доходак од 500 перпера годишње примао је с почетка српски двор, а од 1350. год. уступио га је Душан српском манастиру Св. Архангела у Јерусалиму.

Византиски цар Андроник III показивао је много енергије, да обнови посрнули углед Византије. Али, иако је имао успеха према противницима мањег значаја, као што беху Ђеновљани, он ипак није могао да постигне оно што је желео. Византија његова времена налазила се између два противника, набујала и неодржива, који су премашили њену снагу. На једној страни, у Азији, беху Турци, чија је снага расла сваки дан; на другој, у Европи, Срби, чији су прохтеви расли са сваким новим добитком. Сем тога, у Византији самој, као последице грађанског рата беху остали многи неподмирени рачуни и личне освете, који су морали доводити до сукоба и разноврсних пакости. Једна од таквих пакости довела је 1334. год. до српског посредовања. Византиски намесник на Западу, Сиргијан, који је био заповедник и на српској граници, би у Цариграду осумњичен ради велеиздаје. Огорчен на дворске дошаптаче, а и у опасности од казне или прогона, он добеже Душану и понуди му своје услуге. Тако сад доиста постаде издајник своје отаџбине, ако то у време прве оптужбе још није био. Душан прими његову понуду и одмах пређе у нападај против Грка. Један део српске војске водио је сам Сиргијан. Вест о том нападају уплаши све Грке, којима је била добро позната лична вредност њихова одметника. Срби, без велике борбе, освојише на једној страни Охрид, а на другој

Стумицу. Сиргијан заузео Костур и друга нека места на албанској граници. Победоносна српска војска стиже под сам Солун, у ком је већ било извесне склоности за предају. На вест о тој опасности кренуо сам цар Андроник, да спасе свој најважнији град после престонице. У исто време плели су Грци све мреже, да ухвате или упропасте Сиргијана. Лерински заповедник Сфранцес, претварајући се као да је и он одметник, дође Сиргијану да тобоже заједнички раде, па после доста муке успео да га тешко рани у једној заседи. Сиргијана, већ у самртном ропцу, донеше пред Душана, који га је оплакао и сахранио као најрођенијег. Сиргијанови људи, обезглављени, а мамљени од Грка и преклињани да не буду издајници, почеше прелазити Андронику и тако у два-три маха доведоше своје српске савезнике у тежак положај. То је био један од разлога који је деловао на Душана да прими Андроникове понуде и склопи с њим мир, па чак и савез, 26. августа 1334. год. Савез, као чвршћа гаранција мира, био је у тај мах потребан за обе стране. Грцима је требао да би добили слободне руке на другој страни, а Србима с тога, што се на њих спремао мађарски нападај са севера. По уговору Грци су добро прошли, јер им је Душан вратио добар део освојеног земљишта, а задржао је само пограничне градове с ужим областима: Охрид, Прилеп, у ком сазида свој двор, Костур, Струмицу, Лерин, Сидирокастрон (српски Железнац), Воден и Черман. "Ово све узео за три године свог краљевства" пише с поносом краљев биограф у Данилову Зборнику. Цар Андроник, за сваки случај, подиже за одбрану Солуна нови град, такозвани Гинекокастрон, који тако утврди, да би га чак и жене могле бранити; отуд му је остало и име "женски град" или "женско", очувано све до Светског Рата са доста словенског становништва.

Мађарски краљ Карло Роберт, који се од раније спремао против Срба, наишао је, за време тих Душанових операција на југу, да је за њ најпогоднији моменат, да воспостави мађарску власт у северним областима Србије. С тога је с великом војском кренуо преко Дунава. На глас о том пошао је Душан против њега са својим Србима и једним делом грчких чета, које му је дао цар Андроник као савезник. Из Жиче, где се обавестио о мађарском кретању, пошао је Душан на непријатеља, који је на глас о доласку његове снажне војске почео нагло узмицати и гушајући се бежати преко Саве, са грдним губицима. Читава ова борба водила се од пролећа до лета 1335. год. и завршила се потискивањем Мађара са подручја Србије. У њиховим рукама остали су само неки тврди градови као Београд, Голубац и мачвански град.

У ово време пада и једна занимљива и врло важна епизода из породичног живота Душанова. Његов брак с краљицом Јеленом није имао деце; око 1336. год. радило се на том да се он растави. Између Душана и аустријског војводе Отона вођени су 1336. год. преговори, да се Отонова синовница Јелисавета, кћи немачког краља Фридриха Лепог, уда за Душана. Аустриски посланици дошли су били тог пролећа у Србију, путујући морем од Истре до Котора. Изгледа да је као посредник у тој ствари служио витез Палман, заповедник немачких најамника у Србији. Млада Јелисавета, која није била питана за пристанак, згрозила се од помисли да бива гурнута негде у непознат свет, у једну варварску земљу на истоку, за једног краља туђе вере и већ жењена, и сва уплахирана она се тешко разболела и умрла још те јесени. С њом је сахрањена једна интимна сентиментална трагедија, везана за једну нашу хисториску личност, необична и по постанку и по везама и по својим упола мистичким последицама. Кад је краљица Јелена била обавештена о тим плановима Душановим, она се пожурила да роди, и то баш сина, и да тако умири Душана. И доиста, у зиму 1336. или почетком 1337. год. Јелена је, на сумњив начин, добила свог јединог сина Уроша и тако учврстила свој положај на двору.

Грци су 1336. год. проширили своје поседе на западу, зауевши Тесалију, у којој беше умро последњи грчки династа Стеван Гаврилопул. Душан се за то време налазио на југу своје државе и у Радовишту се састао с грчким царем кад се тај враћао из Тесалије. Том приликом познао се и с грчким војводом Јованом Кантакузеном. Извесна питања на западном делу Балканског Полуострва беху тад постала прилично актуелна. У Албанији се спремао неки покрет против Срба, а Грци су, добивши Тесалију, хтели да дођу и у посед Епира, где, исто тако, беше нестало господара. Заједничка акција или бар неукрштање интереса на тој страни чинило се, да би било од користи и по Душана и по Андроника.

Напуљски краљ Роберт беше 22. маја 1335. год. затражио од арбанашких поглавица, да положи заклетву новом кнезу драчком Карлу, пошто је умро његов отац а њихов дотадашњи господар, Јован. До године, он је узео за свог капелана и саветника фра Доминика Топију, члана једне од најугледнијих албанских породица. Да је то чинио с намером да албанске прваке одбије од Душана и привуче себи, види се јасно по сплеткама које су наскоро настале. 19. августа 1336. упутио је Краљ Роберт једно писмо албанским поглавицама Душанове области, у ком је изражавао своје задовољство, што они показују спремност да се одметну од свог господара и обећавао им на пролеће већу војничку акцију. Дотле, њихова је задаћа имала бити, да као пчеле прибирају у своје коло остале поглавице, а он им упућује за сва обавештења своје поверенике Јована Сарда, који је с њима већ преговарао, и Корада Капуанца. У сам Драч, ради бољег успеха целе ствари, имао је поћи или сам кнез Карло или његов млађи брат Лодовико. Доиста, те године јавили су се у Албанији озбиљни немири око Берата, Канине и Клисуре; али, као што се види, ни у области српској, него у византиској. Све те покрете покушао је да пресече цар Андроник, који беше пошао да осваја Епир, па уз пут напао и казнио побуњена албанска племена. У први мах цар је добио Епир без борбе, али кад се он удаљио развила се пропаганда за самосталну епирску државу, коју нарочито помагаху западни противници Византије. Кад устанци успеше да протерају византиске власти и да заузму Арту, крену Андроник по други пут на запад и уведе ред, 1340. год.

У то време краљ Душан је био тешко болестан. Са болешћу дошла је и једна криза малодушности. Забринут ради активности противника он је тражио наслона код Млечана и био готов на велике услуге и обавезе према њима. Млечани су му требали у првом реду ради њихове флоте, која би имала да онемогући војничке превозе из јужне

Италије у Албанију. Душан је обећавао Млечанима, у јуну 1340. год., своје помоћне чете у јачини од 500 људи, и то не само у суседству Србије, него и у самој Ломбардији. У великом часу опасности он би лично дошао на челу своје војске. Млеци су, сем војничке помоћи, требали да обезбеде сигурно склониште Душану и његовој породици у случају невоље. Млечани су, на тај позив, уврстили краља и његову породицу у своје грађане, али се нису одлучили ни на какве обавезе конкретније врсте. Душану се једно време чинило да ствари иду против њега, и да он не може, овако болестан, да их окрене на боље. Византиски цар постигао је последњих година лепе успехе и припојио Царевини две важне области, Епир и Тесалију. У Албанији се јавио покрет против Срба. Анжујска кућа ту и у Мађарској ради против њега и има уза се босанског бана Степана II. У Македонији, у области српске државе, војвода Хреља, један од најмоћнијих великаша, изневерава Душана и прилази Грцима. Предао им је своја три града, с важном Струмицом и за то добио титулу ћесара.

Али, наскоро дође ненадан преокрет. Грчки цар Андроник III, који је показивао активност јаче енергије и који је Душану могао задати доста бриге и спремити много препона, умре још млад 15. јуна 1341., од болести коју је задобио војујући по Епиру. С њим леже у гроб последња нада Византије. Грађански ратови, који су настали иза његове смрти, истрошише и оно мало снаге што беше остало и довели су земљу буквално до руба пропасти. Андроников син и наследник Јован био је још малолетан. С тога му као савладара поставише очева пријатеља и прослављеног војсковођу Јована Кантакузена. Али, против Кантакузена, који је био својевољан и показивао склоности да не само одржи у својој руци сву власт до царева пунолетства, него да је обезбеди за себе и за своју породицу и после тога, диже се царица мајка, Ана, пореклом Талијанка, и сама врло амбициозна и веома лична. Борба између њене и Кантакузенове странке изби брзо и узео домало opak облик.

Глас о смрти Андрониковој пренуо је Душана. Већ ради Хрељина одметништва он се био одлучио да крене на југ, а сад, ненадано, стиже пред Солун. Уплашено намесништво у Цариграду пожури да ублажи краља, бојећи се тежих заплета. Јер против Византије диже се у исти мах и бугарски цар Јован Александар, тражећи да му се изда његов противник Шишман, син цара Михајла. Буне избише и у Епиру и у Албанији; а на трачким обалама појавише се турске гусарске лађе пленећи и пустошећи. У тој тако тешкој ситуацији, личне борбе у Царевини, место да се стишају, плануше још јаче. Кантакузена прогласише за издајника, свргоше га с власти, узеше му имања и све части и на крају му чак и дворе похараше. Свестан своје вредности, пркосан, жудан власти, а имајући уза се један део војске и великаша, Кантакузен се сам прогласи за цара (26. октобра 1341.) и утврди се у Димотици.

Не могући да освоји Адријанопољ, Кантакузен се беше почетком 1342. год. упутио према Солуну, да узме тај други по важности град Царевине, иако је знао да се ту, можда, може сукобити не само с Душановим аспирацијама, него и четама. Али ни један ни други нису имали среће. Душан је био потиснут од Водена, а Кантакузен од Солуна. Кантакузен, шта више, беше стратешким операцијама грчке војске присиљен да се повуче на север и пређе Србима. Са два своја сина, Матијом и Манојлом, и са 2.000 војника дошао је он у Просек и ту се предао српском заповеднику града. Из Просека би упућен у Велес, на подручје његова познаника и пријатеља Војводе Оливера. Кад је Душан, који се баш налазио на путу у походе свом шураку у Бугарску, добио вест о том, поздравио је одмах важног пребега и позвао га на свој двор. Јула 1342. год. примили су Душан и краљица Јелена на свом двору, у Приштини, самозваног византиског цара са много пажње. Лепо дочекан, Кантакузен је остао на српском двору скоро годину дана. Склопио је са Душаном и савез за бољи рад. Цена тог савеза и српске помоћи Кантакузену да се дочепа власти у Византији имала је бити та, да Грци уступе Србима све градове западно од Кавале, у којима би се већина становништва изјаснила за српску власт. Зло грађанског рата давало је наде на Душанову двор, да би та као нека врста плебисцита могла испасти у корист Срба. Обрт политичке среће показивао се већ у понашању појединих људи. Ћесар Хреља, краљев одметник, нашао је за мудро да се опет поврати свом господару и да му као добитак преда још и град Мелник савладавши у њему посаду састављену од Кантакузенових људи. Али, треба нарочито нагласити, да савез између Кантакузена и Душана није био нимало искрен, од самог почетка. Кантакузен је добро знао, да ће Срби тражити наплату за своју помоћ и да та наплата може бити само на рачун грчког подручја. Што српско учешће буде веће, биће природно, већи и њихов рачун. Али њему је било стало до тога, да српском помоћу добије власт и сломи противнике; после ће, кад се учврсти, он гледати да врати све на што је морао пристати у тесном положају. Већ и при преговорима у Србији било је доста тешкоћа; и мада зависан од Душана, Кантакузен се дуго бранио да прими увете који су му постављани. За Кантакузена се много заузимала краљица Јелена. Да се нађе решење био је чак сазван и сабор од 24 српска великаша, на коме је главну реч водила краљица. Њеном утицају и потпори великог војводе Оливера успело је, да нађу то посредно решење, које је остављало отворена врата на обе стране. Кантакузен се могао тешити, да тим решењем Србима стварно није још ништа дао; преговори и расправе око начина провођења могу трајати месецима, а дотле може избити стицајем прилика или случајем и неки по њ и Грке срећнији излаз из целе ситуације. Душан је опет добро видео, да му ова криза у Византији може добро послужити да прошири Србију, и кад већ једна страна тражи његову помоћ он је гледао да је и добро наплати. Понуђено Кантакузеново решење није му било много по вољи, али га је, под утицајем краљице и њених једномишљеника, примио, рачунајући с тим да ипак све обрне у своју корист.

У јесен 1342. год. почела је савезничка акција против Сера. На челу војске беше сам Кантакузен и српске војводе Оливер и Вратко. Поход је, изгледа, био схваћен мало олако. Српски војници са уживањем су пили младо вино, коме нису били много вични, и због тога су се у великом броју поболели од срдоболје; на 1.500 људи платило је главом без иједног непријатељског удarca.

Кантакузенови људи осуђивали су то непажење на чување своје снаге и кад се, због осетних губитака, војска морала враћати не свршивши ништа, један добар део Грка остави савезнике и пође својим послом. Душан је међутим, помоћу мита, добио Воден. Тај успех ојачао је Кантакузенову странку на западу и југу Балкана и још те јесени, помоћу свог нећака Јована Анђела, који је тамо био намесник, Кантакузен осигура Тесалију за себе.

У Цариграду су за то време радили свима средствима, да разбију савез између Душана и Кантакузена. Деловали су чак и преко бугарског цара Александра, свог пријатеља а Душановог шурака. Душану је странка царице Ане нудила одмах све, што му је имао да обезбеди савез са Кантакузеном, то јест читаво подручје западно од Кавале и Филипија сем Солуна, – само ако им изда, убије или бар засужњи противника. Веран датој речи Душан је одбио два грчка посланства и на пролеће 1343. год. поново је, заједно с Кантакузеном, предузео ратни поход. Једно време водио је војску сам Душан. Како је крајем 1342. год у децембру умро превртљиви ћесар Хреља, кога су вероватно прилике и Душаново незадовољство с њим нагнали да оде у Филски Манастир, где је постао монах Харитон и где је и сахрањен, то је краљ подвргао себи његову важну пограничну област. После тога је нарочиту пажњу обратио Албанији, у којој је од лањске године његова војска с успехом деловала, тако да је у јуну 1343. год. Кроја, као главни град средње Албаније била већ у Душановим рукама. Он је тад потврдио граду све раније повластице. Кантакузен је ратовао и опет под Сером, који се упорно бранио. Да покажу своју тврду одлуку истрајности у борби, они су Кантакузенова посланика, који је дошао да преговара о предаји, не само убили него чак и рашчеречили и његове комаде тела извесили на градске зидине, да буду опомена и спољашњем и унутрашњем непријатељу. Кантакузен није имао начина да их савлада и казни. Постоји и чињеница, да се српски војници под њим нису борили са вољом и да су му у два-три маха отказивали послушност. То и неуспеси под Сером учинише, да се Кантакузен поче осећати нелагодно међу Србима. Јавила се сумња. Она се појавила нарочито од онда, кад је Кантакузен преваром добио Бер, на који је већ раније Душан био ставио руку. Сигурно је сем тога знао и за поруке из Цариграда, а у сумњи га је појачао нарочито долазак млетачког посланика Марина Венијера (у лето 1343.) од кога се бојао да ће, по жељама и молбама из Цариграда, утицати на Душана, да се дотадашњи савез раскине. Вероватно се у Србији била мало охладила и она странка, која је раније радила за њ. За Душана је већ чуо, да га је заузимање Бера, у ком се Кантакузен настанио, довело у велику јарост. Због свега тога Кантакузен се реши да напусти Србе и потражи срећу на другој страни. Упутио се против Солуна. На краљев позив, да дође на нове преговоре, није се хтео одазвати. То онда изазва Душана, који је то можда једва дочекао, да пође на њ. У исто време стизала је и цариградска флота у помоћ Солуну. Да не би дошао међу два непријатеља, Кантакузен се брзо повукао у Бер. Природна је ствар, да је после тога дошло лако до споразума између Душана и царице Ане. Да би споразум постао чвршћи би, крајем августа, верен мали шестогодишњи краљевић Урош са сестром младог цара Јована Палеолога.

Гоњен од Византије и напуштен од Душана, Кантакузен се беше нашао у врло тешком положају. Његова одлука створена је, међутим, брзо. Једини активни непријатељ цариградских господара беху у тај мах Турци. Против њих тражила је Византија баш ове, 1343. год., помоћ млетачке флоте. Кантакузен, који је и од раније имао веза с њима, затражи турску заштиту. Омар, ајдински емир, један између најмоћнијих у Малој Азији, брзо се одазва вапају угроженог, као што је годину пре спасавао у Димотици и жену Кантакузенову од Бугара. Турци с Омаром и са својом великом флотом чамаца избише ненадано на ушће Вардара. С Кантакузеном заједно покушаше узалуд нови напад на Солун. Али уједињена хришћанска флота Млечића, родских витезова и кипарског краља, које је окупио и бодрио сам папа, уништи код Халкидике турске лађе. Турци, одсечени од своје базе, нађоше се на муци. Краљ Душан, који је за то време освајао по Албанији и Маћедонији и био, у тај мах, близу Зихне, посла против тих Турака, којих је било око 3.000 људи, свога војводу Прељуба, са тешком коњицом. Код Стефанијане, између Солуна и Сера, дође до сукоба. Ту Турци вешто преварише Србе. Повучени на један брежуљак, пун грмља, они су сачекали да српски коњаници одседну с коња и да се с напором, у тешким оклопима, стану пети уз брдо. Онда су они, за тили час, слетели низ брдо, на другу страну, дочекали се српских коња, побили нешто људи и одјурили у Тракију, где се налазио Кантакузен (1344. год.). У Тракији је Кантакузен и без њих имао успеха, а сад је постао озбиљна опасност. Из Цариграда су звали у помоћ и Србе и Бугаре. За време тих борби у Тракији чешће се помиње неки војвода Момчило. То је један од оних на Балкану доста обичних епских авантуриста, који је као четник служио и Србима и Грцима, делујући у главном у Радопи и по јужној Маћедонији. Год. 1344. оставио је Душана и прешао Кантакузену. Његова чета била је у ствари права, и то врло озбиљна, војска и имала је на 5.000 пешака и на 300 коњаника. Кантакузен га одликује чином севастократора, а царица Ана чином деспота, само да би га придобила на своју страну и везала чвршће. Али он није веран ником. Напустио је доскора и Кантакузена и прогласио се као потпуно самосталан. Самовољан је био несумњиво увек. Оставивши Кантакузена напао је одмах његове турске савезнике, па и њега сама. Али то му беше пред главу. Озлојеђени Турци, заједно с Кантакузеном, нападоше га непошtedно. Момчило је тражио склоништа у тврдом приморском граду Перитеориону, али га грчки становници нису хтели примити, и он је, недовољно спреман, морао да уђе у борбу на пољу. Засути турским стрелама попадали су он и његови другови после храбре одбране (1345. год.). Епска песма српска пренела је тог родопског војводу у херцеговачки Пирлитор и дала о њему и његовом крилатом Јабучилу једну од најлепших својих творевина.

Док се Кантакузен бавио на истоку, заузимао је Душан полагано западне делове Балканског Полуострва и јужну Маћедонију. У јесен 1345. год. беху у његовим рукама Берат, Валона и Канина у Албанији, и Костур, Драма, Филипи, и Хризопол у Маћедонији. Узео је и Бер, Кантакузенову базу у том крају. Кавала, односно тад звани Крстопол, постаде крајња тачка византиске западне границе. Неосвојив за Србе остаде бедемима добро опасани и упорно брањени Солун, за којим је Душан жудио целог живота. Успеси које је краљ постигао од 1331.-1345. беху доиста велики. На Балкану Душан није имао такмаца. Физички већи од свих људи он је то био и као владар балканског подручја. Према

Србији све су друге државе ишле у други и трећи ред. Бугарска се привијала уза њ, Византија се хватала за његов скут. Босна га се бојала. Душан осећа своју снагу и превласт Србије. Освојивши и значајни Серез, најважнији град између Цариграда и Солуна, краљ 15. октобра 1345. пише Млетачкој Републици са пуно поноса, да је постао "господар готово целог Царства Ромејског."

Видећи своје успехе и немоћ Византије Душан долази на смелу и велику замисао. Он жели да постане господар Цариграда и да на рушевинама иструлеле Византије подигне моћно царство једног млада народа, пуна полета и стварне снаге. Посед Цариграда стари је сан свих словенских држава које су се стварале око Византије, на Балкану и Црном Мору. За њим су тежили Симеонови Бугари, Душанови Срби и после Руси кроз готово цео XVIII и XIX век. У старом Серу, далеко на југоистоку Македоније, Душан ствара одлуку да прогласи Српско Царство. Већ јануара 1346. полази његово посланство у Млетке, да пријатељску републику обавести о његовој намери и да јој понуди савез за освајање остатака европске Византије. Тај савез с Млечима Душану је требао највише ради флоте које сам није имао а без које је било немогуће потпуно опсести и савладати Цариград. Само с копнене стране није га дотле могао нико освојити. Али Млечи нису пристајали на ту понуду; једно с тога, што су у то време ратовали с Мађарима ради Далмације, а друго, што им није ишло у рачун, да се слаба влада Византије, која им је често из нужде, давала многе олакшице замени владом једне јаке а младе и усред тога можда осиромашне државе.

За свечани чин царева крунисања, које је имало да видно, за све векове, обележи врхунац моћи Српске Државе, сјајни успех генерацијама с планом прибиране и развијане народне енергије, чињене су велике припреме. Уз цара је требао постојати и патријарх, који ће извршити крунисање; уз царство и иначе треба да буде патријаршија, највећа црквена уз највећу световну власт. За крунисање није се могло ни мислити на цариградског патријарха; а на бугарског за такав чин у српској држави није се хтело мислити. За патријарха српског Душан даде прогласити архиепископа Јањинија, свог доброг сарадника, који је раније био логотет. Пристанак за проглашење српске патријаршије дали су само од Душана у пола или сасвим зависни црквени поглавари, бугарски патријарх и автокефални охридски архиепископ. Проглас, према том, није био строго канонски, него више израз самовоље и сопствене снаге. Ради тога и ради политичког карактера читава акта бацила је цариградска патријаршија проклетство на ову српску црквену тековину и прекинула с њом везе.

На крунисање Душаново, које се имало извршити у Скопљу, скупила се сва господа српска, световна и црквена. Поред српског патријарха нашао се ту и бугарски, а беше много епископа и црноризаца, нарочито из Свете Горе. Дубровачка Република послала је нарочито изасланство с богатим поклонима. На Васкрс, 16. априла 1346. год., крунисан је Душан за цара, а његов син, деветогодишњи Урош за краља. Србија је постала Царевина, с пуном амбицијом да замени у пола сломљену Византију. То казује и нова титула Душанова, која га означава као Цара Србљем и Грком – βασιλεὺς καὶ αυτοκράτωρ Σερβίας καὶ Ρωμανίας, и његова изрека, да му је Богородица помогла да "краљује великим и славним градовима грчким и да буде наставник великим и светим царевима грчким". С том амбицијом Србија је узела на се и извесне традиције, установе и ликове цариградске империје, који су сматрани као атрибут и наслеђе царског достојанства, иако су имали у понечем чист византиски карактер, који је извесним делом био и производ њихове културе. Рим је, речено је једном лепо, био град, који је створио једно царство; а цело једно царство стварало је Цариград. У њему је с тога гледан идеал царства, царски град по превисходству. Грци су га сами звали само Град и Константинов град, а у Словена је он добио име Цесарь градъ и Цариградъ. С тога су традиције тог града, врло поносна на свој престонички положај, биле примане од свих суседа са несумњивим респектом, и с тога су и некад Симеон бугарски, као сад Душан српски, иако политички противници Византије, прихватили са жудњом њен царски нимбус.

Поставши цар, Душан је наградио све своје важније сараднике. Како се сам попео у чину по византиском узору, тако је по истом обрасцу унапредио и њих. Титулу деспота, највећу после царске, добише царев полубрат Симеон, брат царице Јелене Јован Асен, који је био у Душановој служби, и Јован Оливер, можда супруг Душанове маћехе Марије и господар овчеполске, тиквешке и мориховске области и оснивалац манастира Лесново. Севастократорима бише проглашени цареви рођаци: војвода Дејан, за којим је била удаа Душанова сестра Теодора, господар кумановске области и Бранко Младеновић, чије се порекло изводи од Вукана Немањића, с породичним имањем на Косову, у Дреници, а коме Душан беше недавно поверио охридски крај. За ћесаре је произвео: Војихну, господара Дrame; војводу Прељуба, зета царева и војводу Гргура Голубића. Сем поједина лица, цар је наградио и обдарио и многе цркве и манастире. Овом је приликом, највероватније, скопљанска митрополија одликована да буде првопрестона.

Цар је показивао у ово време велику пажњу према цркви. Преко ње је хтео свакако да ублажава и привлачи грчки елеменат, који с новом царевином није имао ништа заједничко сем вере. Хтео је уз то, да богатим даровима придобије за себе свештеноство уопште, које је држање цариградске патријаршије могло да направи нерасположеним према цару и његовој творевини. У том погледу изгледа да је нарочито полагао на светогорске монахе, на најутицајнији духовни елеменат у Македонији. Он је лично 1347. походио тамошње манастире и богато их обдарио. Тамо су му, ипак, несумњиво замерали, што је попустио упорној царици Јелени да и њу поведе са собом и да прекрши старо освештано правило Свете Горе, да на њено тле, међу монахе, не сме крочити женска нога. Год. 1350. уступио је 500 перпера годишњег дохотка, који је Дубровачка Република плаћала српском владару за предати Стон, јерусалимском манастиру Св. Арханђела. Св. Арханђелима посветио је Душан и свој манастир, на Бистрици више Призрена, за који је изабрао место још 1343., хотећи да се захвали арханђелу Михаилу за оздрављење од болести. Стару цркву, посвећену истим "војводама небеских сила", он је почео зидати у пролеће 1348. год., а довршио је 1352. Она је, на жалост, срушена

готово до темеља; недавно извршена ископавања са проналаском раскошне орнаментике и скупог материјала употребљеног мермера дају само једностран наговештај о стилу и вредности те задужбине. Занимљиво је, да је народна песма очувала помен на Душанов култ Арханђелов и да му овог свеца даје за кућног патрона.

На глас да се Душан дао крунисати за цара пожурио се Кантакузен, да се крунише и он. Пет недеља после свечаности у Скопљу крунисао је јерусалимски патријарх (цариградски, очевидно, није хтео) Кантакузена у Адријанопољу за цара (21. маја 1346.). Неуморан и непопустљив, он тражи савезнике на све стране. Кад је његов дотадашњи савезник Омар погинуо у једној борби код Смирне, Кантакузен се обратио силном Орхану, вођи Османлија. Да га чвршће веже за себе он му је дао за жену своју кћер, жртвујући по дотадашњем византинском обичају, за своје политичке циљеве рођену децу. Помаган од Турака, он поправља свој положај; а кад у Цариграду погибе његов главни противник, Алексије Апокавк, окренуло се и јавно мишљење у његову корист. Свет је био сит грађанског рата и његових све тежих последица, а плашиле су га и амбиције нове српске царевине. Кантакузенова странка веровала је у способности свог шефа и хтела је, да му, уз компромис са законитим царем, обезбеди власт и утицај у држави. 3. фебруара 1347. отворише му с тога они капије престонице. Кантакузен би крунисан поново за цара и дата му власт да десет година царује сам у име младог цара, који ће постати његов зет, а да после тога царују заједно. То измирење није поправило положај Византије. Изнурена земља беше клонула и изгубила веру у себе; према Душановој Србији она је представљала, како тачно каже К. Гелцер, силу трећег реда.

Као заповедник области према српској граници, од Дидимотике до Кавале би постављен Кантакузенов син Матија. Он је, као царев син, имао да ободри Грке под српском влашћу и да им да наде на скоро ослобођење. Доиста, чим је учврстио свој положај у Цариграду, Кантакузен шаље посланство Душану, у ком му захваљује за учињене услуге и тражи повраћај узетих градова. Душан је то одбио и дао тим прилику цариградској влади да покуша нову ратну срећу. Помаган од Орханових Турака, којима је један од вођа био и Орханов син Мурат, доцније цар, Матија нападе Србе на источној граници, око Кавале. У тим борбама грчко становништво страдало је више од Турака, жељних плена, који нису много разбировали коме шта припада, него од самих Срба. Сам поход грчки, због таквог понашања Турака, не донесе за савезнике никакав успех.

За то време учвршћивао је своју власт нови, млади краљ мађарски, Лајош после прозван Велики, који је дошао на престо 16. јула 1342. год. На северу Србије он је посео Мачву и узео тврде градове Београд и Голубац; а на западу, у Далмацији, беше почео дугу борбу с Млечима за посед Далмације. Због тога је приближавање између Душана и Млетачке Републике дошло готово само од себе. У Далмацији хрватски великаши беху подељени, једни за Млетке, други за Мађарску.

Босански бан, Степан II Котроманић, био је на муци за кога да се определи. Дотле, он се сматрао као један од најисправнијих вазала краља Карла. Сад, кад на владу у Мађарској долази један шеснаестогодишњи младић неизвесних способности, њему се чини да није мудро везати своју судбину уз Мађарску. Ради тога он 1343. нуди Млечима савез са жељом, да у њ уђе, поред хрватских великаша из Далмације, још и краљ Душан. Републици у тај мах није било у интересу, да се босански бан меша у далматинске послове с њом заједно, јер је желела да тамо ради сама и чисто за свој рачун. Она с тога не одбија потпуно банову понуду, али је и не прима. Видећи ту уздржаност Млетака, а чувши за велику војску Лајошеву, која се кретала према Далмацији, бан Степан се реши, да поново иде с Мађарима, али да ипак, потајно, одржава везе и с Млечима. Кад су се водиле борбе око Задра, бан, иако учествује на мађарској страни, чини ипак неке услуге и Млечанима и, како сами Задрани пишу, само се његовом држању има приписати, да су они, на крају крајева, морали доћи поново под власт Млетака (15. децембра 1346.). Степан је нарочито желео, да га Млечани измире и с царем Душаном, који је на њ био киван ради одузимања Хума и који то питање није никако хтео да скине с дневног реда.

Кад је 1346. год., у лето, дошло до измирења између краља Душана и Лајоша, који је хтео да добије слободне руке на западу, босански бан се беше уплашио за свој положај. Рачунајући на Млетке, које је обавезао држањем у борбама око Задра, и на њихов пријатељски одношај са ојачаним Душаном, он поново мисли на савез између Босне и Млетака. Млечани с почетка не улазе у то питање, али су вољни да код Душана посредују за бана. Али, кад се погоршала ситуација у Далмацији на млетачку штету, они му 11. октобра 1346. поручују, како рачунају с њим и мисле на савез. У исти мах они су му јављали, да је њихов посланик нашао цара Душана дубоко у грчкој земљи и да је цар, за љубав Млетака, вољан да се измири с баном, али под условом да му овај врати Хум. Постоји ли сумња о праву на ту земљу, цар је пристајао да се о том нарочито расправља, с потребним доказима. То је први пут у нашој историји, да су владари били вољни један територијални спор решавати не оружјем, него правном расправом. Ако бан не пристане на то, поручивао је Душан, онда он, заузет већим пословима на истоку, пристаје на примирје од две-три године са сигурним гарантијама да неће бити узајамних нападања. Такво држање царево забринуло је бана и определило га, да се одлучи за краља Лајоша и да у наслону на њ обезбеди и свој лични положај и свој посед. С тога напушта мисао и о савезу с Млечима, иако одржава доста срдчане везе с њима. Његовом посредовању има се, делимично, захвалити, што је, најпосле, иза дугих преговора дошло до мира између Млетака и Мађарске, 8. августа 1348. Важно је, да је и цар Душан са своје стране препоручивао Лајошу мир са Млетачком Републиком. Та акција Душанова долазила је донекле и због веза, које је сам почео да стиче у Далмацији. Синовац бана босанског и далматинског господара, Младена II Шубића, а унук моћног бана Павла, Младен III, који је држао градове Скадрин, Клис и Омиш, беше се у јесен 1347. год. оженио Душановом сестром Јеленом. Наскоро потом, 1348. год., Младен је умро од куге, која је

захватила цео Балкан и добар део Европе, и оставио је иза себе посмрче, Младена IV. Душан је одржавао везе са рано обудовелом сестром и водио је бригу о њој.

Краљ Лајош дао је погубити 23. јануара 1348. војводу Карла Драчкога као непријатеља свога брата; а исте године умро је и Јован Анђел, намесник византиског цара у Тесалији и Епиру. Цар Душан искористи обезглављеност тих земаља, да настави и употпуни своја освајања на тим странама. Још исте године он је заузео цео Епир са Јањиним и Артом, а његов војвода Прељуб заузео сву Тесалију, доспевши до млетачког приморског града Птелеа. Прељуб постаде царев намесник у освојеној земљи; Албанију, са Валоном и Бератом, доби царев шурак Јован Асен, а Епир царев полубрат Симеон. На читавом западу Балкана од Дубровника до Крфа једини Драч беше још остао у власти напуљског двора. Пуна Душанова титула, која се јавља у неким повељама, гласи од 1348. овако: "Ја у Христа Бога благоверни и богом постављени Стефан, цар свима Србима и Грцима и западној страни, то јест Албанији, и Поморију и свему Дису (Западу)."

У тим освојеним областима Душан је проводио антигрчку политику. Он је доста отворено помагао Арбанасе против Грка. Брђанска албанска племена беху почела још с краја XIII века постепено освајање суседних долина, а од XIV века све више узима маха њихова експанзија према Тесалији и Епиру. Цар Андроник III узалуд је покушавао да спречи тај процес, коме се и сав други грчки свет опирао. Разумљиво је потом, што су Арнаути тражили потпоре код Срба и у њиховом походу од 1348. узели жива учешћа. У Прељубовој војсци њихов број морао је бити врло велик, кад су читав тај одред Млечани по њима звали "Албанци". Срби су Албанцима за то давали знатне повластице, нарочито њиховим главарима.

Душанова политика на јужној граници Маћедоније ишла је јасно за тим, да ту област обезбеди за српски етнички посед. Као некад Св. Сава, он потискује грчке црквене великодостојнике и на њихова места доводи своје Србе. Тако је на најважније место, за митрополита у Сер, довео ученог игумана Арханђелова Манастира код Призрена, познатог књигољупца Јакова, очевидно с намером да ту развије своју словенску црквено-просветну активност. С Косова креће у Охрид, на ту исто тако важну тачку, угледне и одане Бранковиће, чија задужбина Заум, на Охридском Језеру, још и сад подсећа на њих. Мудри Угљеша Мрњавчевић почео је своју државну службу у Требињу, па је после, можда сам, а можда у вези с братом Вукашином, који се 1350. наводи као жупан на југу, у Прилепу, премештен на ту страну. Жупан Војихна, који се 1323. год. помиње у северној Србији као присталица краља Владислава, сина Драгутинова, биће по свој прилици онај Ђесар Војихна, који добија на управу Дрину, најизложенију српску област на југоистоку. Није нимало случајно, што Душан упућује баш на ту страну своје најугледније и најспособније великаше; он је очевидно хтео да те области на граници буду под влашћу њему најоданијих људи и да дођу под што боље управљаче. Људе тамо требало је задобијати и ауторитетом и праведношћу.

Ипак, Душан у тој својој политици није био сувише прек. Да је водио обзира о грчкој култури види се понајбоље по том, што је многе од њихових манастира обилато даривао и писао им повеље на њихову језику. У освојеном Епиру, као изузетак од горњег правила, кога се држао у Тесалији, поставио је за намесника свог полубрата Симеона, који је био, по мајци, грчког порекла. Нићифор Грегора чак истиче, да је Душан, као цар, видно променио свој став "по обичајима Ромеја" и да је за Србију од Дунава до Скопља, оставио старе уредбе и обичаје, и да је за нове области увео лично управу по старом римско-византиском праву. Да је северну Србију, односно Српску земљу, оставио стварно свом десетогодишњем сину, да он ту управља, како вели Грегора, неће бити потпуно вероватно у стварности. Али упада у очи оно, што је А. Соловјев добро нагласио, да је, мимо византиски обичај, Душан крунисао себе за цара, а Уроша за краља. "Rex iunior Урош врши непосредну краљевску власт у читавој држави и непосредно управља у грчким земљама "по римским законима". "У великој даровној повељи Хиландару г. 1348. Душан јасно разликује два дела своје државе: Србљне и Романих. И тачан попис метохија у тој повељи даје нам могућност да видимо, које области спадају у један а које у други део. У српску земљу спадају: Плав, Зета, Морава, Пилот, Липљан, Призрен, Полог. У Романију спадају: Просек, Штип, Брегалница, Струма, Струмица, Сер, Редина. Изгледа да и скопска област спада у Романију... Иста се подела спомиње још и у међународном уговору с Дубровником 20. септембра г. 1349. Ту се свуда строго разликује "земља царева и краљева", "тргови цареви и краљеви", "властелин царев и краљев" и сваки поданик царев и краљев. Видимо как из једне повеље г. 1353, да краљ Урош као "краљ свѣмъ Србл не мѣ" потврђује исте године даровницу свог оца манастиру Св. Арханђела, вероватно зато што се објект даровнице налази у "Српској земљи". "Али та подела, изведена правно и теориски, није се могла привести до краја у дело, и то из више разлога. Византиских правних традиција, које су се одржавале, било је и у градовима "српске земље" раније заузетим и већ асимилованим, док су српски управљачи, поред свих тежњи да се држе грчког права уносили и у нове области понешто од својих обичаја. Друго, српски је елемент дошао као победилац и, поред свих обзира, имао је доста пута прилике да се истакне као носиоца нове силе. С тим заједно ишло је и српско етничко освајање и јачање националне свести код маћедонских Словена. Најзад, ни сам Душан није био човек, који би своју власт поделио, а најмање са сином још дететом. Сем тога, јужне границе његове, за читаво време Душанове владавине, нису се могле усталили због непопустљиве царево жеље за све новим освајањима; у њима се мање-више готово стално налазила војска, која је имала своје законе и своја схватања; а цар је, из војничких и других разлога, морао држати тамо поуздане управљаче, вође, па и друга спореднија лица, која су могла бити једино Срби.

Освајајући јужну Маћедонију, Епир и Тесалију и улазећи све дубље у чисто грчке области Срби су све више долазили под утицај грчке културе и подлагали су јој. Осећала се њена традицијама богата надмоћност. Она је освајала у старо доба велики победнички Рим, а камо ли неће балканске, још увек добрим делом сирове Словене. Од почетка XIV века

почиње та, тако да речемо, византинизација међу Србима и захвата најпре двор и највише кругове. Две Гркиње краљице, Симонида и Марија, брзо једна иза друге, уносе у Србију своје дворске обичаје, церемонијал и неке чинове, и понешто нове материјалне културе. Везе српских великаша с Грцима бивају чешће и непосредније; Хреља Оливер, Момчило, Угљеша и др. знају грчки. Неки се и жене отуда. Стеван Дечански провео је седам година у Цариграду са сином Душаном, који је најлепше детињство провео ту и примио, нема сумње, у сјајној престоници не само извесне утиске, него и много навика. Србија је у XIV веку давала често склоништа знатнијим грчким избеглицама од Котанице до Кантакузена. Од Душанова времена, стварањем Царства, грчки утицај постаје још живљи и у јужним областима непосреднији; сам српски двор са деспотима, севастократорима, ћесарима, логотетима, протовестијарима, алаготорима и сличним титулама опонашао је непосредно Цариград. Јачању тог утицаја помагала је знатно и црква, која је била сва, од свог почетка организована по грчким обрасцима.

Дело цара Душана

Млечићи, који су предвиђали скори рат с Мађарима и својим старим супарницима Ђеновежанима, желели су, да за идуће борбе нађу потпору код Душана. Ради тога је један њихов посланик, праћен тројицом Дубровчана, кренуо у Србију 6. априла 1349. Млетачка жеља је била, да цар Душан добије слободне руке, да би могао, несметан ни од кога, притећи у помоћ њима, у часу потребе. Посланство је с тога требало, да, поред извесних својих питања о преговорима и царини, посредује и за мир између Србије и Византије и Србије и Босне. Како од тог посланства није било одмах повољна одговора, бан је послао у Млетке свог кнеза Ниноја да пожури ствар молећи троје: 1) да Република посредује код цара, да се између њих утврди "љубав, добра воља и слога"; 2) да му обрече помоћ, ако би дошло до чега поводом подизања његова новог града, по свој прилици Новог на ушћу Неретве; 3) да Република прими под своју заштиту њега и његова места. 16. јула решено је у Млецима, да се одговори бану, како ће се Република одмах обратити цару; али су примећивали бану, како им се чини незгодно да он подиже град на земљишту, које је још увек спорно међу њим и царем.

Млетачко посланство успело је да реши код цара само своја питања. И Дубровчани су израдили укидање новоодређене царине у Требињу. У погледу споразума с баном цар није имао никаква новог разлога, да мења своје раније добро познато мишљење; без попуштања банова преговори ће поново остати на пређашњој мртвој тачци. Још мање је хтео Душан да попусти у питању Византије. Зар да склапа мир с њом сад, кад је она очевидно у назатку и да пред њим као победиоцем већ блеште у даљини кубета самог Цариграда? Место да склапа мир по предлогу Млетака, Душан мисли да и сами Млеци треба да уђу у рат, да му флотом помогну освојити Цариград и да за то добију награду било у Цариграду, читав крај Галате, било епирски деспотат. Његов посланик, Которанин Михајло Бућа, полази у пролеће 1350. год. с нарочитом мисијом, да тај царев план подробније развије пред млетачким сенатом и придобије Републику за њ. Млеци, заплетени у сукобе с Ђеновом, а и иначе волећи да Цариград држе слаби грчки цареви, којима ће њихова помоћ бити често потребна, него моћни српски цар, одбили су да уђу у тај савез. Њихова се влада бранила својим обавезама према грчким царевима, односно сад према обојици, и грчком и српском, и изјављивала да не може без нужде газити заклетве. Исто тако Млечани су одбили и цареву жељу, да се ради тога лично састану он и дужде Андрија Дандало, у Дубровнику или на ушћу Неретве.

У јесен 1350. год., поред свих млетачких настојања да се постигне споразум, избио је рат између Србије и Босне. Повод су дали Босанци. Они су чешће правили испаде на граници и вршили пљачке, од којих је један упад у Конавље, пред Божић 1349. год., био већег обима. У Дубровнику се већ тада мислило, да би то могао бити повод за рат. Царев посланик у Млецима пребаacio је 13. априла 1350. Републици, да је Душан на њихово заузимање имао обзира према бану, а тај је добро злим вратио и пљачкао и узимао његова места и земље, па то чини и сада. С тога нека га Република опомене да врати и надокнади штету, иначе ће бан имати да осети цареву освету. Млечани су доиста покушали да посредују, али узалуд. Душан је тражио враћање Хума, а бан Степан није хтео ни да чује о томе. Цару је било, веле доцније вести, пала на ум и ова комбинација: да његов син Урош узме банову кћер Јелисавету и да с њом добије Хум као мираз, да тако поштеди банову осетљивост. Кад бан није пристао ни на то, рат је постао неизбежан.

Сам цар Душан, праћен царицом и младим краљем Урошем, кренуо је против бана, октобра 1350. год., са јаком војском и са четири лађе. Можда му је дошло нешто помоћних чета и од његове сестре, удовице Младена Шубића. Душанова војска освоји читав крај на ушћу Неретве и пође према Цетини. Трогир и Шибеник поздравиле цара и одликоваше га својим поклонима. Упада у очи, да Душан освајање Хума није предузео из Требињске области, и да напад на Босну није извршио непосредно из Рашке, него тим заобилазним путем. Намеће се с тога мисао, да је тај Душанов поход имао и неких других циљева. Можда је цар хтео да давно изгубљене западне делове Хума својим присуством опомене на стару припадност; или је можда хтео да предузме штогод и у корист области Шубића и своје сестре, што нам изгледа мање вероватно; или је акцијом на тој страни хтео да живље заинтересује Млечиће за савез с њим. Дубровачки писци кажују, да се бан Степан повукао у планине, а Душан да је "огњем и мачем" продро до Бобовца. Српски летописи имају о том погрешну хронологију, а бележе да је цар "сву (Босну) повинуо пода се". Уз цара је, у овој борби, пристао и известан број босанске властеле, несумњиво православне и богумилске, која је била противник верске политике банове. Усред опсаде тврдог босанског града стигло Душану неповољни гласови из Македоније и он, с тога, прекиде даље бављење у Босни, сврати у Дубровник (око 13. новембра) и одатле пожури да час пре стигне на јужно бојиште.

Кад је цар напустио Босну, вратише се банови људи опет у своје старе области. 20. августа 1351. наредила је Млетачка Република Шибеничанима, да врате бану робље, а овај њима да накнади штете, да би унапред могли живети у љубави; а 22. новембра прочитана је у дубровачком Великом Већу банова порука, да могу њихови трговци долазити у његове земље без икаква страха и ту трговати као у самом Дубровнику.

Положај на југу Македоније беше се доиста за Србе нагло погоршао. Византинци су искористили царско присуство и овај рат у Босни да што брже поправе стање у Солуну и око њега. У том граду, изложеном честим српским нападима, опасаном Србима са свих копнених страна, и отсеченом од остале грчке државе, беше се створила једна доста јака странка под вођством Андрије Палеолога, која је радила за Србе. Хотели да направи што јачи утисак у угроженој области, оба грчка цара дођоше у Солун. Андрија Палеолог, бојећи се прогона и казне, пребегне Србима. Као помоћници грчке војске, коју је добио Матија Кантакузен, стиглоше из Мале Азије нова турска одељења. Али Турци, жељни пљачке, приђоше у невеликом броју Матијиној војсци, док се већина разишла на друге стране – један део оде чак у јужну Бугарску – да хара и пљачка. Грци су, ипак, прешли у нападај, немајући против себе веће српске војске. Лако су освојили град Бер, искористивши скеле постављене за оправку градских зидина. Градска посада српска би разоружана, па пуштена, а немачки најамници могли изићи слободно са свом опремом. Срби су много полагали на посед старог важног Бера, славна кроз читав Средњи Век ради свог стратешког положаја и мноштвина цркава. Одмах, чим су добили тај град, Срби су у њ довели доста велику посаду и прегли су одмах са огромним бројем радника (говорило се о 10.000) да обнове његове бедеме, и то у великом обиму, како би се у град могао склонити не само што већи број људи, него и стоке, и то са местом за пашу. Његов губитак изазвао је с тога врло мучан утисак, тим више што је при томе било и издаје. После Бера падоше Воден, Острово, Нотија. Нападај на град Србију храбро је одбио војвода Прелуб, иако се грчко становништво одмах споразумело са нападачима. За време овог ратовања упадало је, уопште, у очи, да је грчко становништво – што се, у осталом, могло и очекивати – било брзо спремно и вољно, да се придружи својим саплеменицима против нових српских господара. Од отвореног устанка задржавао их је дуго страх од јаке личности Душанове и, једно време, сазнање, да је Византија сувише слаба да их подржи. Кад им се сад учинило, да су се прилике у Константиновој царевини средиле, они су се лако одлучивали да приђу својима, и чак су их, према Кантакузенову причању, и сами позивали. У том је правцу вршена и жива агитација с грчке службене стране. Сам Кантакузен је искоришћавао сем тога и своја ранија познанства и везе с појединим српским заповедницима и мамио их је разним обећањима. Било је у том погледу и извесног успеха; примери ћесара Хреље и војводе Момчила казују довољно јасно, да су код појединих великаша лична корист и самовоља били јачи од осећања дужности и оданости својој држави и свом владару. Тако су и сада давали извесна обавештења Кантакузену или улазили у преговоре с њим хрисопољски заповедник Брајан, заповедник Гинекокастра Вук, па чак и угледни Хлапен, који ће после постати таст Краљевића Марка. Један део ових људи, уплашен офанзивом Кантакузеновом и отсуством Душановим, преговарао је с Грцима понекад и с тога, да би обезбедили своје поседе и положаје.

Ненадна појава цара Душана пред Солуном, усред зиме, помрсила је планове Византије. Грци одмах понудише преговоре. Пред самим капијама града, праћени од својих војвода и гарде, састали су се сва три цара, оба грчка и српски, да потраже споразум. Гневан, Душан је обасео Кантакузена прекорима ради незахвалности, ради извршеног нападаја, ради савеза са Турцима, наглашавајући узгред да је Кантакузен, који сматра Србе и Душана као отимаче грчког подручја, у ствари главни отимач, који је присвајао оно што по закону припада другом, т. ј. младом Палеологу. Кантакузен је био блажи и гледао је да "издипломатише" Душана; његова беседа, коју је сам писао и конструисао у старости, можда није тачна у целини, али даје сву аргументацију коју је он могао навести у своју корист. Кантакузен је признавао Душанову великодушност према себи лично, али је, наравно, бранио грчко право на њихове области, које су Срби неправедно притисли. Није он никад мислио, да за свој спас жртвује најкрупније интересе своје отаџбине. У осталом, Душан није мислио искрено, искоришћавао је његову невољу, и најзад је прекинуо савез с њим и почео чак и да га гони. Овај почети рат није управљен против српских земаља, него има да поврати несумњиво грчко подручје, које је Душан освојио у једној кризи Царства. Да не би сву ову, нарочито за Кантакузена незгодну, аргументацију водили јавно, пред целом пратњом, њих су два преговарала једно време и насамо. Кантакузену се чинило, да је његово разлагање имало утиска, иако је он од Душана тражио, да се повуче на старе границе и васпостави првашње стање, уступајући му дефинитивно од нових тековина, као крајњи ступак, само градове и линију Зихна, Сер, Мелник, Струмица и Костур. Душан је с почетка тражио да му се врати све што је било узето пре ове последње офанзиве, па је током разговора показивао извесну склоност за попуштање. Тачно је, да је други дан расположење на обе стране било ведрине и да је дошло чак и до заједничке части. Кантакузен тврди, да је Душанову попустљивост поколебало држање његових противника. По тобож већ постигнутом споразуму, дошле су Душану присталице Палеолога, са предлогом да се не мири с Кантакузеном, него да помаже младог цара, који још увек, са својим присталицама, нерадо гледа туторство и личну супрематију свога таста. Душан је, при таквом стању ствари, ако је чак и тачно да је било дошло до споразума на овој основи, коју је као крајњу линију грчког попуштања био предложио Кантакузен, лако променио своју одлуку. Што да попусти и уступа, кад је стање у Византији још увек мутно и без опасности да се може зло окренути против њега? Сјутри дан, његови весници објавили су Кантакузену прекид преговора и објаву рата. До нове борбе између Кантакузена и Душана под самим Солуном није дошло, него се Душан упутио да повраћа отете градове. Брзо би освојен Воден, а за њим и важни Бер, који је узео војвода Хлапен.

Приликом заузећа Водена Душан је врло оштро поступио према Грцима, који су га изневерили. Гоњеном у борби начелнику града Лисаку би ишчупана брада, па је, злостављан и иначе у оковима послат на суђење у Скопље, али је на путу умро. Сам град је за казну опљачкан, а неверни становници расељени. Обавештен о непоузданом држању грчког становништва и по другим местима, цар је наредио најстроже истраге и казне. Колико је последња агитација, с

вером у успех Кантакузенове офанзиве, била узела маха, види се најбоље по том, што су чак неки грчки грађани Скопља, у нади да би Грци могли допрети чак и до тог града, ушли у преговоре с Кантакузеном, нудећи му за тај случај своју сарадњу. Скопске Грке спасао је тамошњи митрополит, коме је било поверено суђење, правдајући их да су преговарали од страха, а не из зле намере. Душан се, после ових догађаја, могао јасно уверити, да је његов једини ослонац у српском и словенском елементу Маћедоније, а да је све друго нестално и чак непријатељски расположено. Ревизија дотадашње политике свела се, у главном, на личне промене и казне; док су, у ствари, требале бити извршене много коренитије измене. Српска снага, та која је била прави стуб Царевине, није могла дотицати да очува све те далеке тековине. Је ли мудро цепати ту снагу и слабити је гарнизонском службом у местима и срединама, где њено присуство, у часу озбиљне опасности, ипак неће моћи да измени судбину? Је ли мудро да Прељуб српским грудима брани границе Тесалије, кад нису потпуно сигурни ни Струмица ни Воден? Експанзија српске снаге била је очевидно на штету њене солидности; пре него се ратовало због Тесалије или Тракије или Епира требало је обезбедити и пригубити ближа подручја, с Маћедонијом на челу.

Од овог времена Душан своју енергију збира, да изврши још један обрачун с Византијом, можда коначан. Да то што сигурније постигне, он намерава да уклони с Балкана опасне грчке савезнике, Турке, који су у последњим борбама имали знатна удела. Постоји једно схватање у науци (Н. Јорге, писца једне велике *Хисторије Османског Царства*), која Турке овога времена приказује као људе, који су имали малу важност, који су били послушно оруђе у рукама њихових позивача ("кад их позваше, они дођоше; кад их отпустише, они одоше") и који су "приморани" да пређу у Европу и оснују своју државу. Схватање је то површно и врло упрошћено. У ствари, Турци су представљали већ тада снагу, која није слутила на добро. У Малој Азији њихово систематско продирање лишило је Грке њихових главних градова и богатих области и сатерало их до саме обале. Не нуде се њима узалуд царске кћери, војни савези и богати поклони. Кад су први већи одреди Орканови стигли у Цариград, свет их је тамо дочекао с радосним клицањем, не само с тога што су Грци били радосни ради доласка нових помоћника, него и што су ти помоћници представљали стварну снагу. Да су ти помоћници били понекад далеко од тога да служе као просто оруђе Грцима видело се већ досад у више прилика. Турци су, нема сумње, показали прави интерес за Европу тек од онда, откад су тамо били позвати; њихови први одреди нису били ништа друго него обичне помоћне чете, које слушају наредбе својих господара; али врло брзо те помоћне чете постају нека врста извидница. Чим су Турци видели, како стоје ствари у Европи, каква је снага њихових грчких послодаваца и како је богат плен коме се с оне стране Дарданела могу надати, они су се лако решили да искористе то стање и то ново подручје. Тим пре, што је Византија, исцрпена другим кризама, била стално у новчаним неприликама, не могући да исплаћује уредно најамничке награде и тако донекле и сама упућивала грамжљиви туђи елеменат да се наплаћује сам. Османлије нису, као ни други пљачкаши, пазили много на то, да ли ће оштетити своје најмодавце, а нарочито онда, кад ти најмодавци не врше према њима примљене обавезе. Рачунајући с тим, Душан намисли да турске чете или премама на своју страну или да их одврати од помагања Византије. С тога шаље једно своје посланство у Брусу и, по Кантакузеновом примеру, нуди султану ништа мање него своју кћер за жену. Бар тако прича Нићифор Грегора. Султан је српско посланство примио с чашћу и отпратио га с даровима, али оно није доспело да се здраво и читаво врати у Србију. Једна грчка чета, коју је водио намесник Халкидике, предусрела је код Родоста српско посланство и њихову турску пратњу, па их делом поби, а делом зароби. Тај поступак веома је огорчио Турке и само велико унижење Кантакузеново могло је да смири Оркана. Велика је штета што о том посланству нема никаквих ближих података. Душан је свакако ишао за тим, да Византију сасвим осами и да је онда, слабу и растровану, савлада без тежих напора. Његове планове није било тешко прозрети. Видимо, да су им Грци ухватили нити и да су се пожурили да све осујете. Они су добро осећали, да им је турска помоћ, иако под скупу цену, тада била главно средство да колико-толико зауставе српски налет.

У том тако тешком положају Византији нимало није требао рат са Ђеновом, у који се уплела поглавито због ђеноваших трговачких колонија у Галати. Тај рат имао је и за Душана извесних незгода. Он је, пре свега, определио Млечане, супарнике Ђенове, да узму страну Византије. Даље је, млетачким посредовањем, дошло до извесних преговора између Бугарске и Византије, вођених с почетка ради напасти од турских пљачкаша. Душан је употребио сав свој утицај да те везе, које су могле ићи и даље, лиши крупнијег политичког значаја; али је, за сваки случај, уговорио с Дубровчанима да не извозе и не продају оружје у Бугарску. Изгледа, да је увек активна Душанова жена, царица Јелена, дала мисао, да се њена млађа сестра Теодора уда за грчког цара, пошто се тај растави с Кантакузеновом кћери. Тако би сва три царска двора дошла у тесну породичну везу, а Душан би у том породичном савезу имао главну реч.

У великој поморској битци пред Цариградом, 13. фебруара 1352., Млечани са својим грчким пријатељима не могуше савладати ђеновску флоту. Уплашен тим неуспехом, Кантакузен се поче трудити, да се измири с Ђеновом и њиховим турским савезницима. Учинио је то несумњиво с тога, што му је било јасно, да је немогућно водити борбу на толико фронтова и одржати се против свих напасти. Сукоб с царем Јованом беше поново на помолу. Већ у лето 1352. водио је млади цар борбе с Кантакузеновим сином Матијом, само ускоро пожуре отац у помоћ. Да се осигура за нове сукобе и да не би губио времена у превозу чета, Кантакузен понуди Турцима град Чимпу на Галипољу. Ови су примили понуду и 1352. год. прешли су у Европу, на одређено место, ако и не с намером да ту оснивају нову државу, а оно свакако у жељи, да у Европи добију јако упориште за своје акције. Њихов прелазак у Европу, према томе, ако и није био завојевачки, с већим планом, није ипак био ни онако случајан како се понекад хтело да прикаже. Стојан Новаковић тачно је рекао једном приликом: "Све грчке странке из опалог Источног Римског Царства служиле су се Турцима непрестано и у свима приликама како против унутрашњих тако и против спољних непријатеља. Немоћ и страно слепило политичког супарништва водили су Турцима руку и показивали им шта треба да раде".

Цар Јован, видећи припреме Кантакузенове и бојећи се да сам прими борбу против њега и његових опасних савезника, обрати се за помоћ српском и бугарском цару. Да покаже своје искрене намере он посла Душану као таоца свог брата Михаила. Тај акт најбоље показује значај Душанове личности и сарадње и однос византиског цара према њему. Душан се одазвао том позиву, који је био приправљен читавим његовим политичким радњом последњег времена. Одазвали су се и Бугари. Српску коњицу водио је казнац Градислав (?) Бориловић. Близу градића Емпитија дође до борбе с Турцима. Боља и окретнија турска коњица савлада Србе, уморне с далека пута, док Бугари побегоше, а Грци падоше у плен. Та битка решила је борбу. Као победник Кантакузен прогласи свог зета лишеним престола, а за савладара подиже сина Матију (1353. год.) Цар Јован се повуче у Солун.

Притисак Турака осећао се све више. Њихове коњичке чете, сурове и грабљиве, нису водиле много рачуна о становништву подручја кроз која су пролазиле и од њих је наскоро процвело и савезник и душманин. Непријатељи Кантакузенови бацали су кривицу за ту напаст на њега и имали су у том правцу доста успеха код света који је страдао и био киван и огорчен. Кантакузен је и сам увиђао, да му нови савезници почињу постајати опасан терет. Он с тога куша да их се ослободи. Али сва његова настојања, па чак и богате новчане понуде, да се Турци врате у Азију остају без успеха. Друга беда, која је задесила јужну Тракију, а коју Турци одмах искористише, беше страховити земљотрес од 2. марта 1354. Од њега нарочито настрада Галипоље. Турци, у великом броју, из Чимпе и нарочито из Азије, нагнеше у опустели град и крај и поседоше га. Земља би одмах подељена у спахилуке и уведене турске власти. Узимање земље и поседа извршено је насилно, без много обзира према стародавницима. Тако се Турци угнездише на Балканском Полуострву.

Долазак Турака у Европу донео је опасан елеменат за њену безбедност. Силни Оркан, са својом организаторском способношћу и јаком руком, беше створио од њих одличну војничку снагу и домало политичког чиниоца прворазредног значаја. "Са старинским вештинама пустињског разбојника спајају ови нови малоазиски Турци финесе њихових грчких суседа". Нагли развој раније запуштене Брусе, њихове престонице од 1326. год., давао је довољно доказа чак о конструктивној вредности њених господара. Сматрати Турке овог времена као просте пљачкашке хорде, које је само пук случај довео у повољну ситуацију, сасвим је погрешно и нехисториски. Код њих је, у ово време, владала једна воља, која је добро знала шта хоће и имала шири интерес. Поред Оркана, који је главну пажњу обраћао војсци, деловао је и његов брат Алаедин као велики везир. Тај човек био се у младости повукао од света, али се после као наш Св. Сава, вратио на братов двор и ту живо радио на организовању нове државе. Нарочиту је пажњу посветио финансијама, као главном извору државне снаге, почињући од 1328. год. ковати Орканов новац. Само државно уређење у младој турској држави било је у основи демократско: сваки човек од вредности могао је слободно напред. Вредност се људи ценила понајвише по војничким врлинама. Јер све што је постигао, Оркан је, у ствари, постигао помоћу ратничке вредности Турака, који су свима традицијама били везани за ту врсту рада.

Опасност од Турака опазили су доста рано сви суседи. Гомиле бегунаца са Галипоља доспеше до самог Цариграда, где су са ужасом причале о турској најезди. На Кантакузена диже се општа повика и гнев. Он постаде једна од најнепопуларнијих личности, јавно окривљаван због довођења Турака у Европу. И он сам увиђао је своју погрешку, али касно. Зауевши Галипоље, Турци су на његове протесте с иронијом одговарали, да они нису прекршили уговора, нити се огрешили о савезнике; они су само посели места потпуно напуштена. Узбуђена маса у престоници, незадовољна Кантакузеном, поче прилазити у редове странке младог цара Јована. Још ове исте године, 22. новембра 1354., успеше његове присталице да Јована доведу у Цариград и сруше Кантакузена. Осећајући се крив и одговоран, Кантакузен изгуби старо присуство духа и не покуша нов војнички отпор, него се помири са својим новим монашким чином, који је значајно одрицање од сваке светске сујете. Као монах Јоасаф (од 10. децембра 1354.), предавши се богословским студијама и писању хисторије свога времена, Кантакузен је умро у дубокој старости 1383. год.

Угнездивши се на Галипољу Турци брзо почеше да шире своја освајања. Још 1354. год. узели су Кипселу, на доњем току Марице, и Малград, па продужише пљачке и походе дуж читаве обале Мраморног Мора све до Цариграда. Од раније научени на плен на бугарском подручју они 1354/5. год. почеше проваљивати и преко бугарске границе. Једна бугарска хроника каже, да су допрли чак до Софије. У сукобима с турским одредима изгубио је цар Јован Александар два своја сина, од којих му Михајло беше наследник и савладар.

Цару Душану давали су сви ти догађаји довољно повода, да се озбиљно посвети турском питању. Турци су сваким даном постајали видно јачи и агресивнији. Оном ко је мислио да иде даље према Истоку и Цариграду они су представљали ако не несавладљиву, а оно свакако опасну препреку. Сметали су чак и у поседу стеченог. Брзи, лако покретни, смели, вешти ратници они су српској војсци задали већ дотад два-три осетна ударца. Ако им се за времена не пресече даље укоренивање у Тракији, они, са својим јаким резервама у Малој Азији, могу доста брзо постати не само врло непогодан сусед, него можда и такмац за питање византиског наслеђа. С тога Душан долази на мисао, да једном већом акцијом учини крај њиховом задржавању у Европи. Али, да би могао према њима развити своју пуну снагу, требало је да добије слободне руке на другим странама, нарочито на северу, где су Мађари у последње време, од 1353. год., почели показивати своје старо непријатељско расположење. Требало је и иначе помирити западни свет, посебно талијанске републике и француски двор, са српском акцијом у Тракији, којој би непосредни циљ био одбијање Турака, а посредни, готово сигурно, посед Цариграда. Можда је цар желео, да се у његовој борби с Турцима не нађе на противничкој страни која хришћанска сила, можда Ђенова, стари пријатељ Турака и Душану и Србији не баш пријатељска ради њихових веза са Млещима. С тога свега, Душан се решава да се обрати папи, да му понуди унију

своје цркве с римском, а да папа зато њега призна и прогласи "капетаном Хришћанства", борцем за веру, и да га тако заштити од непријатељства других хришћанских држава.

Душанова верска политика до тог времена није била много пријатељска према католицима. Православна јерархија имала је моћан утицај у Србији од почетка XIV века и није хтела бити много толерантна. После српских освајања на југу тај се утицај само повећао; православље је била једина спона која је везала српске освајаче с побеђеним Грцима и која би, можда, временом могла учинити, да се та два елемента више приближе. С тога је Душан задуго био чист православлац. У чл. 6. његова *Законика* католичка вера звала се "јерес латинска". Тим чланом цар је наређивао, да се врате у православље сви они, који су раније проверени. Ко то не учини биће кажњен, исто као што ће бити кажњен и католички поп, који би православног превео у своју веру (чл. 8). У старе праве католике тим није дирано, они су могли мирно остати у својој вери, као што су и чинили. Цар је само пресекао сваку католичку пропаганду на штету православља и дао је пуну заштиту вери, коју је сам исповедао и која је била државна.

С католичке стране било је покушаја да се цар привуче западној цркви. Папа Климент VI, верски врло активна а иначе и политички моћна личност, био је незадовољан Душановом црквеном политиком и тражио је од њега почетком 1346. год. да престане с прогонањем католика и да врати которској бискупији нека одузета места. Постоји мишљење, да је још тада, дозволивши изузетно хрватским глагољашима словенску службу у прашкој надбискупији, папа намеравао, да помоћу чешког краља Карла IV и у Чешкој боље образованих словенских калуђера "постигне жељено јединство вере". С тога да је Карло IV подигао глагољашки манастир Емаус у Прагу (1347. год.). Почетком 1347. год. дошла је у Рим од скадарског епископа вест о Душановој склоности за унију, што је на папином двору изазвало живљу активност, да се та склоност приведе у дело. Писано је одмах неколико писама важнијим католичким општинама Србије, какве беху Котор, Бар и Скадар, и неким угледним лицима, да покушају деловати на цара. Нарочито се много полагало на утицајног Которанина, Николу Бућу, царева протровестијара и главног финансиског стручњака Србије. Али су те вести, изгледа, биле недовољно проверене. Кад папине пријатељске поруке и позиви нису помагали прешло се 1350. год. на претње. Позивани су мађарски краљ, Млеци и велики мајстор јовановског реда да они ефикаснијим мерама утичу на српског цара. Али све то није помогло; на ове последње позиве није се нико ни одазвао, заузет другим бригама. Душан је био противник католика и њихове пропаганде понајвише због албанске политике напуљског двора, који је своје главно оруђе у борби против њега налазио у католичком елементу.

Кад је краљ Лајош задовољио своје прохтеве у Италији и измирио се с напуљским двором, почео је, потстицан од папе, веће припреме за своју нову балканску политику. Год. 1352. ушао је са Ђеновом у савез против Млетака, а у јулу 1353. год. оженио се Јелисаветом, кћерју босанског бана Степана II, и везао тако још тешње Босну за своју државу и политику. Домало, његово непријатељско расположење према Србима постаде јавна ствар.

То држање Лајошево и опасност од Турака и определили су Душана, да 1354. год. лојално потражи наслон на папску курију. У Авињону није више било Климента VI, него га је наследио Иноћентије VI. Њему је у лето те године стигло царово посланство, које је водио ранији которски, а сад трогирски бискуп Вартоломеј, носећи царово писмено обећање да ће прићи западној цркви и услове под којима би он то био вољан учинити. Посланство се чак заклело, да су Душанове намере искрене и добра воља ван сумње. Али одговор авињонске курије није био онакав, каквом се цар надао. Папа је, истина, љубазно одговорио 29. августа, али у том одговору, из обзира према француском, а још више према мађарском и напуљском двору, он цара није назвао царем, него краљем, што на Душана очевидно није могло оставити добар утисак. После, папини легати отезали су веома дуго свој одлазак за Србију; само посланство добило је пропратно писмо тек на Бадњи-дан 1354. Главна личност папина посланства беше учени Француз, падски бискуп Петар Тома. На путу за Србију бискуп Петар се, по папину налогу, састао у Пизи с чешким краљем Карлом, који је ишао у Рим да се крунише за немачког цара. Из Пизе упутио је Карло 19. фебруара 1355., једно врло важно писмо цару Душану, "нашем у Христу најмилијем брату". Краљ се радује царовој жељи да приступи сједињењу цркава, која ће бити олакшано тим, што ће се у богослужењу моћи задржати словенски језик. Заједнички словенски језик, "племенити", како се каже у писму, јесте важна веза, која спаја ова два словенска владара, на коју Карло, да би јаче утицао на Душана, посебно удара гласом. Ако Душан устраје на свом почетом путу, Карло му обећава своје посредовање код мађарског краља и помоћ при даљем освајању у Грчкој.

Али, управ у време кад се Душан решио на тај тако важни корак, мађарски краљ организује свој поход на Србију и тако разбија битну претпоставку целе ове Душанове комбинације. Зашто да он изазива потресе у земљи, који поред свега његова личног ауторитета, ипак не би могли изостати, кад он од тог свега дела нема никакве практичне користи? Ако папин углед не може да задржи курији тако оданог мађарског краља ни у часу, кад се, ради придобијања новог друга, обично свуда, у таквим приликама показује највећа предусретљивост, — шта ће му онда сва та унија? Душан њу није требао, што су га мучили неки верски проблеми, него из непосредних практично-политичких разлога. Кад ти нису испуњени, он сад не само што је одбацио мисао о сједињењу цркава, него се чак љути на њу и можда на себе сама, што је примио.

Краљ Лајош упао је у Србију у лето 1354. год. Да га сузбије, Душан је кренуо на север и у августу већ се налазио под Рудником, у Брусници. По свој прилици ради ових верских питања, цар је позвао патријарха Јанићија у Жичу, да се с њим посаветује. Патријарх се ту разболео и на повратку у Пећ умро је у Полумиру на Ибру, 3. септембра. После Душанова доласка мађарска је офанзива заустављена. Лајошева војска страдала је, сем од Срба, још и од неке

заразе, од које је умро и сам краљев брат, хрватско-далматински херцег Стеван. После његове смрти мађарска војска повукла се из Србије без икаква успеха. Душан није могао да против ње предузима јаче мере једно с тога, што се журио на југ, где су се догађале ствари од пресудног значаја, и друго, можда, с тога, што није хтео да јачим противнападом изазива Мађаре на осветне борбе.

Љут ради овог мађарског напада, Душан није хтео да скрива своје огорчење пред папиним изасланством, које му је стигло негде у марту 1355. год. Биограф бискупа Томе даје врло занимљив опис тог састанка. Душан је, вели он, био "телом већи од свих људи на свету овог времена и страхан у лицу." Папине посланике дочекао је охоло, опкољен властелом и војском, и дао им је одмах до знања, да је од лањске године изменио своје држање. Биограф казује, да је због цареве срџбе сам бискуп Петар био у опасности. Душан је чак забранио својим католицима у војсци, да нипошто не смеју присуствовати мисама, које је бискуп служио. Кад је, за инат, "желећи смрт да би се умножила католичка вера", бискуп једно јутро одслужио мису, позвавши на њу све верне, и кад је упркос забране, на њу дошли немачки најамници, цар се беше разгневио још више. Али се умирио привидно доста брзо, кад му је вођа најамника, вероватно Палман, изјавио, да су они спремни, за одбрани вере не претрпети казну него ући и у борбу. Такво држање бискупова, у његовој земљи, утицало је на Душана, да потпуно одустане од раније намере. Озлојеђен због пропале мисије, бискуп је из Србије, на повратку кући, кренуо краљу Лајошу и тражио од њега да рат настави свом жестином.

Краљ Лајош се, доиста, почео спремати на Србе, али не могаде током 1355. год. прећи у нападај. Можда није имао ни праве воље да прими борбу с Душаном, чију је снагу знао и видео. Сем са Србијом он је рђаво стајао и са Млетачком Републиком, нешто због млетачких веза са Србима, а много више због њеног учвршћивања у Далмацији. Због извесних градова у Далмацији, посебно због Клиса и Скрадина, који су припадали Шубићима, односно Душановој сестри Јелени, удовици Младена III, било је доста прегоњења и преговарања. Те градове су хтели и Млечани и Мађари и Босанци, док је Душан желео да их очува сестри као својој савезници, можда као стратешке тачке према Босни, са њене западне стране. Душанова војска ушла је 1355. год. у те градове. Како цар није хтео никаква сукоба с Млечанима, он је, видећи њихову несавладиву жељу да добију те градове, пристао да његова сестра поведе преговоре о продаји. Видећи нерасположење скрадинског грађанства против својих људи, а чувши можда и за цареву смрт, његов војвода Ђураш Илић предаде тај град Млечанима 10. јануара 1356. год., како му цар беше раније наредио. Град Клис преотели су Мађари.

Душан се надао да ће му догађаји у Византији из друге половине 1354. год. знатно помоћи да се приближи свом давном циљу. Борбе између старог Кантакузена и младог цара не беху завршене падом првога. Очекују борбу наставили су Кантакузенови синови, иако су добро осећали колико им успеху смета огорчење које је завладало против њихова оца. У широком народу, који је највише страдао, страх од Турака претварао се понегде у панику. Један млетачки извештај из Цариграда од 6. августа 1354. говорио је, да би тамошњи грађани пристали и на туђу власт, чак и на млетачку или српску, само ако би та могла да их заштити од азијатског савезника. С тога, у часу, кад су догађаји у Византији могли добити какав ненадни, по Србе повољни, обрт, Душану је пало врло тешко, што је морао да се заплиће у нове сукобе с Мађарима. Тим треба објаснити сем оног непредузимања противнапада на Мађаре и ову предусретљивост према Млечићима у Далмацији. Његова је главна пажња била на југу. Одатле, у једној повељи од 5. децембра 1355., имамо и последњи помен о њему и његову раду. Две недеље доцније, 20. децембра, Силни Цар Душан био је већ покојник. Умро је изненада, не зна се од чега, у најбољој мушкој снази, и у време кад је српској држави и хришћанском Балкану уопште требала једна централна воља најапсолутнијих квалитета. Душан је био сахрањен у његовој задужбини, у Арханђелову Манастиру код Призрена. При ископавањима, која су вршена у манастиру 1927. год., нађен је у југозападном делу цркве један мраморним плочама обележени гроб, за који се мисли да је Царев. У гробу није нађено ништа сем нешто испретураних костију, пошто је гробница раније претресана и опљачкана.

С Душаном је стара српска држава достигла врхунац своје моћи. Постала је царевина, прва сила на југоистоку Европе, не такмац него готово господар Источног Римског Царства. Уз царство се дигла и патријаршија, као највећи степен црквене власти. Српски замах није никад био већи, ни напор плоднији. Бар не на очи. Јер у ствари Душаново дело, мада велико и мада блиставо по царском сјају, и мада снажно по уложеној енергији, није било трајнијих квалитета. За терет једне Империје српска снага тада још није дотицала; она је могла да дело сублизу изведе, али не и да га одржи. Млада српска енергија била је напрегнута преко мере и с тога је врло брзо морала наступити реакција. Величина постигнутог, чисто политички говорено, била је варка а не стварност. Српски елеменат обухватио је више него што је могао да асимилије, да приљуби и да стварно усвоји; он се трошио на далеким подручјима, која су била ван домаћаја његове културе, његове расе и чак његових политичких интереса. Шта је значило за српску политику посед Тесалије или јужног Епира? Какве је користи могла имати земља од тога? Штете је међутим, било. Док се наша снага трошила тамо на југу, српски је елеменат поступно потискиван на западу, у Хуму, и угрожаван у Мачви. Босна је отишла сасвим у мађарску сферу. Губила се линија Неретве, са најчистијим делом наше расе, а ишло се чак на обале Месте. И што је најважније, с тим новим становништвом грчких области, српска држава није добила прилив снага за даља дела, него опасан терет, који се у свима сумњивим ситуацијама, као 1350. год., показивао као наш непријатељ. То је створен,

реалан суд о Душанову делу, дат из даљине, после читава низа векова, кад човек има пред собом преглед свега што је било и сасвим нов и друкчији поглед на ствари.

Хисторијски, Душан је радио онако, како је одговарало схватањима његова времена. Он је наставио дело, које је већ било започето, иако његови претходници, можда, не би до краја ишли баш тим путем. Тешко се било отети искушењу, па не прихватити плен који се готово сам нудио и на који су га звали сами они, којима је припадао. После, онога времена, успех се ценио по величини освојеног подручја – од тих схватања није био слободан још ни XIX век! – а не по његову етничком саставу. Освајач је веровао у своју моћ поковања побеђених и није тражио ништа друго него покорне поданике. Људи су често веровали, да је довољно дати само господара или управнике својих схватања и свога племена, па осигурати акцију смиривања и лојалног подаништва. Тако је поступао и Душан са довођењем српских племића и првосвештеника на управна места у новим областима. Он се трудио с пажњом, да нове крајеве приближи српској мatici и ову њима и да од њих створи целину. Он није у историји ни први ни последњи који је тако мислио и тако радио. Даље треба имати на уму, да је Душан, сам јака личност, веровао да се дело које он ствара може одржати и да одговара доиста његовој снази и снази државе којој је он на челу. Зар је он могао помислити да ће с њим заједно да се почне рушити и његово дело? Зар је могао мислити, да од толико рука које су с њим сарађивале неће бити ниједне да достојно прихвати крму у руке?

Колико се Душан истински трудио да своје државно дело среди и стави на солидне основе сведочи најбоље његов *Законик*, један од најдрагоценијих културних споменика средњовековне Србије. У уводној речи *Законику* он каже, како се решио, поставши цар, да потражи "неке добродетељи и свеистине и православне вере постави законе, као што их треба имати и чувати по светој и свих саборној и апостолској цркви господа Бога и Спаса Исуса Христа и по земљама и градовима, да се не умножи у држави царства нашег нека злоба и зло варалиштво и лукава ненавист, него да поживимо у свакој тишини и ћутљивом житију и у животу православне вере са свима људима царства нашег, малим и великим." Стварање царства наметало је, природно, и велике административне и законодавне дужности, да се велика творевина организује и уједначи. "Велика освајања Душанова", разлаже врло лепо млади руски историчар А. Соловјев, "изазвала су и потребу великог законодавног рада. Јужне области његове нове царевине одавна су навикле на писано грчко право. Српске судије и епископи по грчким градовима морали су да се упознају са тим правом, да се њим и даље праведно служе. И као први корак јавља се (вероватно у зими 1347-1348, за време боравка Душанова на Св. Гори) српски превод најновијег и најбољег византијског правног зборника, т. зв. *Синтагме* јеромонаха Матије Властара, написане у Солуну год. 1335. Ово је приватни зборник од великог значаја, јер он обухвата и читава црквено-правну грађу *Номоканона*, и византијско световно право. Властарева *Синтагма* је, можемо рећи, једна исцрпна енциклопедија читавог византијског црквеног и световног права. Њезин словенски превод Душанова доба постао је брзо популаран не само у српској, него и у бугарској и у румунској и у руској цркви. Ипак овај зборник био је сувише гломазан за свакодневну употребу, садржавао је сувише много чисто црквених правила. Стога се јавља на српском језику, вероватно исте године 1348, једно скраћење Властарева *Синтагме* "ради потреба царског суда". У том српском скраћивању остала је само једна трећина *Синтагме*. Избрисана је готово цела канонска, црквена грађа али су остали сви световни закони византијских царева... Скраћена *Синтагма* сачувана је у много рукописних примерака (али само у Србији, непозната је била бугарским, румунским или руским судовима). Овом скраћеном *Синтагмом* служиле су се без сумње Душанове судије по јужним, грчким земљама царевине. Осим тога, служили су се за аграрна питања такозваним "Законом Јустинијана", кратком српском компилацијом (?) из старог византијског *Nomos Georgikos*, који је одавно важио у грчким земљама. Ова два српско-византијска зборника (скраћена *Синтагма* и *Закон Јустинијанов*) могла су да се примењују и у северним, чисто српским крајевима Душанове царевине, јер су многа њихова начела (нарочито брачног и грађанског права) одавна била позната у Србији и примењивана од епископа по варошима, од игумана по манастирским метохијама при суђењу и управљању. Кроз сто и педесет година, које су протекле од времена Св. Саве, могли су и Срби у Рашкој да навикну на многе одредбе византијског права. Немноги сачувани споменици српског приватног права показују да се н. пр. уговор о куповини и продаји вршио за Душанова доба потпуно по византијским правилима у једној чисто српској вароши као што је био Призрен. Доиста, српска правна и административна терминологија, још пре Душанова времена, показује доста утицаја византиског, као на пр. у речима и појмовима: парик, метох, пронија, панађур, прикија, стас, перивол, ексод, харисати, гарепсати, номик, кефалија, севаст, прахтор, апоклисијер, кастрофилакс и сл., да црквено, чисто грчко уређење и називе, и не подвлачимо нарочито. Византиско право и улазило је у наше земље најпре преко цркве и црквеног законодавства, које је нарочито својим типцима и преводом *Номоканона* освештао Св. Сава.

Душан је свој *Законик* прогласио 21. маја 1349. у Скопљу, на сабору пошто је дуже времена био проучаван и припреман. Нова допуна, доста велика, објављена је пет година доцније, 1354. Први, већи део, са 135 чланова прилично систематски поређаних, садржи претежно одредбе државног и административног права, док други део нема доследног система и носи карактер накнадног дометања, које су изазвале непосредне потребе. Извори законодавне радње Душанове још нису проучени систематски и исцрпно, те се не може у сваком случају са сигурношћу одвојити шта је рецепција византиског и старог римског права, шта остатак нашег обичајног права, а шта евентуално позајмица с које друге стране. Професор Ф. Тарановски, познати стручњак за словенско право, указује у *Душановом Законику* на трагове "дубоке и тако рећи исконске старине" (н. пр. враћање коња и оружја цару после смрти властелинове, што опомиње на односе у старим војничким "дружинама"; задруга са старим међусобним зајемчивањем и др.); док је на другој страни Н. Радојчић упозорио на важне чланове 171 и 172 *Законика*, којима се закон диже изнад царске воље и признаје му се апсолутна важност, нашавши да су позајмица из византијских Василика^[1]. У сваком случају *Душанов Законик* представља значајан и искрен напор, да се цело државно уређење стави на правну основу и да се код свих

поданика његове државе добије уверење о закону као уједначавајућем чиниоцу у Царевини. Код српског елемента, где је правно осећање чувано готово само по традицији, овом законодавном радњом развијао се смисао за правну одговорност и чињени су покушаји, да се место старих обичаја уведу делимично нови, освештани у животу једне Царевине дугим низом векова или година.

[1] Н. Радојчић за ту позајмицу налази и овај мотив: "Цареви Андроник Старији и Млађи су се много – бар с речима – трудили да обнове снагу закона и углед судова у оном делу Византије, што им је био заостао. Њихови покушаји, истина, изгледају данас као безизгледна афектација, али су их Грци, српски поданици, због иредентистичких политичких разлога без сумње идеализирали, и цар Душан је морао и овакве византинске кораке одбијати. Тако је српска држава, највише због освојења цивилизованијих византинских области, с развијенијим законодавством, морала унети у свој Законик чланове 105, 171 и 172, до којих би иначе, да се српско средњовековно право нормално развијало, много касније доспела".

Душан је грчко законодавство, и исто као и грчку цивилизацију, сматрао напреднијим од српскога и примао га је не само за нове грчке, него и за старе српске области. Допуном из 1354. год., он судско уређење грчких градова проширује на све градове његове државе, налазећи да је правнички боље. Али тако нису поступали западни племићи, који су господарили у грчким областима. "У XIII и XIV веку француско, каталонско и млетачко племство у Атини и у Пелопонезу, на Кандији и на Кипру донело је собом систем персоналних закона. Потпуна права уживају само "Франци" који се управљају по својим феудалним законима. Грчко право потиснуто је у позадину, Грци су сматрани за нижу, освојену расу. И само поједини Грци добијају великом мукоту *privilegium francitatis*, повељу на повлашћена франачка права и постају онда пуноправни држављани. Тога нема у Душановој држави; цар готово и не зна за националне и покрајинске разлике, него тежи да створи јединствен правни систем."

Србија Душанова времена, по свом карактеру, била је сталешка држава. Племство и свештенство имали су повлашћен положај; они су сачињавали и сабор српске земље. Остало становништво, у колико нису били грађани и занатлије (посебно рудари) са својим нарочито утврђеним правом, беху прости себри. Себри би, према том, сачињавали наш трећи staleж, коме су, истина, припадали и грађани, али са више права. Највећи део себара био је сељак, слободан (у огромној мери) и закупник "меропх". Они су и једни и други били везани за земљу и стајали у извесним обавезама према власнику њихова села или засеока, који су обично били: владар или чланови владарског дома, цркве и манастири и црквене власти (добра архиепископије, епископије и др.), и властела. Због војне дужности, коју су морали вршити код световних господара, а од које су често били изузети људи на црквеним имањима, сељаци су бежали на ова друга, све док то Законик није забранио, из лако разумљивих разлога. Чл. 139 меропх је имао право, у колико се према њему поступа против закона, да се парници, чак и са самим царем, и да му нико не сме за то учинити каква зла. Несумњиво је тачно, иако то у Законнику није нигде изрично наведено, да су сељаци, у свом селу, имали извесну самоуправу.

С Душановим Закоником Србија је постала правна монархија у пуном смислу те речи; хтело се, да се појам самодршца не поклапа с појмом својевољца, као што је то раније, поред свих ограничења датих традицијом, личном обавезом и признањем извесних права, ипак могао бити случај. С јачањем свог угледа и царске моћи Душан није хтео да јача и власт своје воље или своје ћуди, него је, у напону својих успеха, изашао са свечаном објавом, која је прогласила законитост основом државног поретка и њој подвргла све власти, са царском заједно.

Распад Српске Царевине

Цар Душан је умро још млад, у пуној мушкој снази, са непуних педесет година, и није доспео да своје организаторско дело изведе до краја. Сувише је био у акцији, и то ових последњих година највише, и земљи није оставио довољно времена да се прибере и у миру, који једини утиче на привикавање реду и раду, сређује своје односе. Његов наследник Урош, са деветнаест година, био је недорастао за огромно наследство, а и касније, кад је постао зрео човек, није показивао ниједне црте очеве. Није био ни добар војник, ни мудар државник, ни вешт тактичар. Народно предање дало му је одавно назив Нејаког, који се може применити колико на његову младост, толико и на његове интелектуалне особине. Савремени српски летописи, који су о њему писали с видљивим саучешћем, говоре за њ, да је био "по истини красан и достојан дивљења по изгледу"; али "млад смислом"; да је одбацивао старачке савете, а причао и волео савете младих, и да је с тога зло прошао. У фресци манастира Псаче Урош је представљен као крупан човек, велике браде, нешто дугуљасти лица, с извесним цртама познатог Душанова лика, али без ичега другог, из чега би се могли изводити ма какви закључци о њему као човеку.

Још за живота цара Јована Александра беше у Бугарској дошло до цепања државе. Сам је цар, да умири свађу у породици, поделио Бугарску у два дела, у северну Бугарску, с главним градом Видином, коју уступи свом сину

Страцимиру, и у јужну, с Трновом, коју намени другом млађем, сину Шишману. Незадовољни царевом политиком и слабошћу показаном последњих година његове владавине, извесни крајеви почеше се отворено одметати. Тако се одвојио од Царства Балчик са Калиакром. Да би прекинуо све везе са Трновом тај крај се одрекао чак и црквене заједнице с њим и признао врховну власт цариградског патријарха.

У Србији, за Душанова времена, није се могло поћи тим путем. Он је био и сувише јака личност, да би тако што допустио. Али се, одмах по његовој смрти, јавила иста тежња за цепањем и у Србији, која је била добрим делом карактеристика овог времена. Кантакузенов пример нашао је својих последовача и код нас исто као и ови случајеви из Бугарске. Први који је успео да поремети ред у српској држави беше Душанов полубрат Симеон, намесник у Епиру, коме је отац, Стеван Дечански, спремао престо још као детету и ради њега изазвао сукоб с Душаном. За живота Душанова о Симеону нема готово никаквих вести; он се, како се то каже у народу, готово није жив чуо. Симеон је сад тражио за себе или царску круну или удеоништво у царевању, као што је био обичај у Византији. Помоћ у том потхвату дао му је његов таст деспот Јован Комнен из Валоне. Са војском од каквих 5.000 људи кренуо је Симеон од Костура према северу тражећи од властеле, преко чијих је области пролазио, да га прогласе за цара. Али највећи део српске властеле остаде ипак на страни Урошевој. То је било из више разлога. Прво, што се то догодило непосредно иза Душанове смрти, кад је још деловао ауторитет његова рада и поретка; друго, што је Урош био у праву, јер је већ ушло у обичај, да на престолу оца наслеђује син ("од оца је остануло сину", вели народна песма за Урошево царство); и треће, што је Симеон био, по мајци, васпитањем и после бављењем међу Грцима сматран као Полугрк. Најближи суседи Симеонове области не пристадоше уз њ; тако Хлапен, господар Водена и Бера, и Бранко Младеновић, господар охридског краја. У борбама, вођеним у лето 1356. год., страдао је нарочито град Бера, док су у свој Албанији, а нарочито у јужној, настали нeredи и општа несигурност. Људи господара доње Зете, око ушћа Бојане и Дрима, Жарка Мркшића, за којим беше удата Теодора сестра браће Дејановића, нанели су том приликом штете Дубровчанима, исто као и грађани Драча, тако да је цар Урош морао посредовати у њихову корист.

Али, како Срби нису марили Симеона као Полугрка, тако га нису марили ни Грци као Полусрбина. Чим су они осетили, да је у Србији нестало чврсте руке Душанове, у њих се одмах јавила тежња да се ослободе српског господства. Потомак старих епирских господара, деспот Нићифор јави се већ у пролеће 1356. год. у Тесалији и позва грчке сународнике да му се придруже у борби против Срба. За кратко време пристаде уза њ сав Епир и Тесалија. И Нићифор и Симеонов таст желели су, да Симеон успе у Србији, па да, после тога, лако прегори губитак југозападних области Царевине. Његов неуспех помео им је донекле рачуне. Не желећи никако, да се Симеон врати у грчке области, Нићифор покуша да се сам, непосредно пријатељским начином, нагоди са Србима. Знајући за велики утицај царице Јелене у Србији, он се обратио њој са предлогом, да отеравши прву жену, узме једну Јеленину сестру. Али све његове планове пресекоше Албанци. Чим је нестало Душана, па се Грци осетише нешто слободнији, они почеше да се одупиру албанској експанзији, а племићи нарочито почеше силом повраћати своја раније им одузета и Албанцима раздељена имања. Албанци, који се беху ојачали под српском влашћу и постали самопоузданији, решише се на крвава обрачунавања. У борби код Ахелоја (1358. год.) погибе деспот Нићифор, а његова војска би поражена и разјурена.

После неуспеха међу Србима, а уплашен Нићифоровом акцијом, Симеон је током лета 1357. покушао да се измири са Урошем. Као један од посредника имала је бити и Дубровачка Република, која је добро стала на српском двору. На државном сабору у Скопљу, држаном првих дана априла 1357., у присуству царице мајке и патријарха Саве, даровао је цар Урош 10. априла острво Мљет својој властели Басету Биволичићу и Трипи Бућићу "да им је у баштину." 24. априла, на Рибнику под Призреном, дао је цар Дубровчанима четири разне повеље; потврдио им је старе повластице и уступио им је подручје од Љуте до Курила, за којим су дуго жудили. Дубровник је, као пријатељ Царевине, узео на себе улогу посредника и у овом сукобу између Уроша и Симеона. Споразум је нарочито олакшао Нићифоров пораз. Симеон је, помогнут посредно од Албанаца, могао сад без опасности да поврати своје области. Али се ипак није смирио. Почетком 1359. год. он почиње нову борбу и продире до близу Скадра. Један дубровачки трговац, чак из пожаревачког Кучева, писао је 3. фебруара 1359., како га је страх од Симеонова нападаја и с њим скопчане несигурности задржао да није послао неке товари олова. Ни тај покушај Симеонов да продере у Србију није имао среће. Али цела његова акција донела је ипак извесне промене у склопу српске државе. Он није успео да дође до српског престола, али је стварно одвојио из српске државне заједнице главни део грчких области. У својој престоници Трикали он је живео потпуно у грчком кругу, као какав грчки династ, посветивши се готово искључиво својим поданицима грчке културе. У његовим повељама грчко име иде пре српског; а он се сам потписује само грчки и као грчки принц истиче своје порекло од Палеолога, а не од Немање: Συμεων εν Χριδωτω θεω τδτοζ βαδilenζ χαl αυτοχρατωρ Ρωμανων χαl Σερβων ο Παλαιολογοζ или се још понекад додавало Ουρεδiζ ο Παλαιολογοζ. Неколико његових повеља очувано је нарочито у тесалским, веома живописним и на врло стрмим стенама подигнутим Меторским Манастирима, којима је био дарезљив ктитор. Са суседним српским великашима, које није успео да покори, ступио је у породичне везе, да их не би добио као сталне непријатеље. Тако је посинку моћног војводе Хлапена, Томи, сину Ђесара Прељуба, дао за жену своју кћер Марију, уступивши му после на управу читав Епир, у ком је Јанина постала главно место.

Да слободни Грци из суседства Србије неће остати мирни, чим осете да у Србији ствари не иду како треба и да је нестало снажне руке Душанове, могло се и очекивати. Чим је сазнао за српске међусобице, напао је Матија Кантакузен, у заједници с једним турским одредом од неких 5.000 људи, српско подручје, мислећи да ће на доста лак начин моћи да га поврати својој држави. Али, мимо очекивања, наиђе под Сером на добро спремљену српску војску,

коју је водио Ћесар Војихна. Грци и Турци бише потучени и нагнани у бег. Сам цар Матија, да спасе главу, сакри се у неком тршчару близу Филипија, али га ту нађоше ловачки пси. Ухваћена, Срби су га предали његову противнику цару Јовану Палеологу, по наредби царице Јелене, која се налазила у свом селском граду, где је задржала власт, иако се одмах по Душановој смрти замонашила, и постала монахиња Јелисавета.

У то време завршавала се дуга борба Млетака и Мађарске за посед Далмације. С пролећа 1356. год. изгледало је, као да ће краљ Лајош наставити почето ратовање у Србији; његов проглас од 4. јуна из Загреба, у коме је скупио војску, говорио је изрично, да се спрема рат против шизматичних Срба, које треба превести у јединство вере, и да краљ мисли обновити своје право над Србијом. Али место на Србе, краљ Лајош је изненада окренуо ту војску против Млечана. Повод је нађен у том, што су Млечани сарађивали са Србима, нарочито у Далмацији; али главни разлог овом рату било је мађарско настојање, да потисну млетачки утицај на хрватском и далматинском приморју и да источну обалу Јадранског Мора обезбеде искључиво поседу круне Св. Стевана. Још у марту 1356. узела је мађарска војска Шубићев Клис, који је бранила српске посаде, и добила је наскоро дозволу да одатле сме правити испаде против свих суседних општина сем пријатељског Сплета. Мађарска војска, која се скупила у Загребу, није кренула у Далмацију, него је напала Млечиће на њиховом подручју у самој Италији. Мађарима се придружише горички грофови, аквилејски патријарх и аустријски војвода. У самој Далмацији, уплашени од мађарске силе и њених успеха, далматински градови почеше напуштати Млечане и прелазити сами под мађарску врховну власт. Тучени и угрожени од надмоћнијег непријатеља Млечани бише присиљени да моле за мир. Преговори о њему завршени су 18. фебруара 1358. у Задру. Тим миром Млетачка Република одрекла се свих својих посела и права на Јадранском Приморју од Кварнера све до Драча.

Овом приликом признала је врховну власт Мађарске и Дубровачка Република. Млетачка власт и непосредни политички утицај, који су трајали у граду Св. Влаха од 1204. год., престадеше за увек; и ничег се Дубровчани, за целог трајања своје историје, нису плашили више него да се та власт не понови. Мађари су оставили Дубровачкој Републици сва њена автономна права; обавезали су је једино да плаћа годишње 500 дуката "у знак подложности и признавања". Годишње обавезе плаћања Дубровчана српском краљу (2.500 перпера) и босанском бану (500 перпера) имало су отад да се упућују мађарском двору, да не би био доведен у питање суверени положај мађарског краља као врховног господара Дубровника. Мала република наставила је, међутим, да исплаћује и даље своје обавезе према Босни и Србији, истина с нешто покушавања првих година да им избегне, осетивши мудро, да би у противном случају били тешко погођени њезини трговачки интереси. На дубровачким бедемима и лађама имала се од 1358. год виси мађарска застава. Дубровник је, даље, примио обавезу, да својом флотом помаже мађарске акције. У својој повељи од 27. маја 1358., којом је све то утврђено, краљ Лајош је обрекао Дубровнику, да ће га бранити од свих нападаја и уступио им је, додуше само тим писменим актом, област од Курила до Стона. Занимљива и за Републику од нарочитог значаја беше краљева дозвола, да Дубровчани могу несметано трговати са Србијом или Млечима чак и онда, кад се те државе налазе у спору са Мађарима. Ова промена врховне власти донела је и извесне промене у унутрашњем уређењу Дубровника. Место млетачких племића кнежева сад долазе ректори из круга домаће властеле, чија власт траје само месец дана. Разлог те промене није тешко погодити. Дубровачка властела имала је чешће сукоба с кнезовима из Млетака, који су понекад злоупотређавали своју власт или хтели да је сувише искористе; и у самим Млечима дуждевска самовоља доводила је понекад до сукоба и потребе, да им се рад ограничава разним мерама. У Дубровнику се дуждевски систем свесно заменио сенатском републиком, у којој је чисто аристократски карактер власти очуван све до њеног слома.

Кад је тако, са потпуним успехом, завршио рат с Млечима, краљ Лајош одлучи, да се обрачуна и са Србијом. Свакако је био обавештен о Урошевим тешкоћама у јужним областима и о бољим изгледима за обнову борбе него што су били они из 1355. год. Краљ Лајош је замишљао нападај против Срба у већем стилу: с копна и са мора. Краљ Лајош је желео да помоћу далматинске флоте сузбије и Србе са Приморја, као што је учинио и с Млечићима; изнуђено млетачко одрицање од свих посела од Кварнера до Драча имало је да покаже мађарске тенденције и према Србима. Како Срби нису имали флоте, а како им Млечани нису смели помагати, чинило се на први поглед да ће њихово сузбијање ићи доста лако. Није се, међутим, узимала с мађарске стране довољно у обзир чињеница, да се сва залеђина приморских градова јужно од Дубровника налазила у српским рукама. Повод за нападај с копна, дала је Мађарима борба двојице српских великаша у северној Србији, чија нам имена нису позната. Кад је био притешњен од свог противника, један од те двојице, не могући добити помоћ од Уроша, обратио се Мађарима и тако изазвао њихово посредовање. У мају 1359. год. прешла је велика мађарска војска у Србију. Поражени у једној већој борби, Срби су се повлачили у своје планине носећи све што се могло и водећи са собом и стоку. Мађари су продрли у Србију "осам дана хода" од дунавске и савске линије, али вероватно не даље од рудничких планина или Западне Мораве. У тешко проходне српске планине нису се хтели упуштати, чак ни онда, кад је у лето стигао сам краљ Лајош с новим четама. Српски отпор из шумом обраслих предела, с много брда и увала, зауставио их је од брзих и смелих продирања у унутрашњост. С тога је читав тај поход завршен с релативно малим успесима: сем што је угрожени српски великаш признао врховну власт Мађара, краљ Лајош је као једину несумњиву добит имао осигурање посела Мачве. Српска гранична линија остала је несумњиво северно од Рудника.

У подручју од Конавља па све до Подриња, с Требињем, Гацком и Полимљем, владао је сродник и пријатељ цара Уроша, кнез Војислав Војиновић. Овај је пажљиво пратио успехе Мађара у Далмацији знајући добро, да ће после Млечића доћи на ред Срби. Због тога, што је Дубровник признао врховну власт мађарску Срби су почели да зазиру и од свог старог приморског пријатеља и убрзо њихови одношаји не само да хладне него постају чак и непријатељски.

Чим су у јесен 1358. почела мађарска непријатељства против Србије, кнез Војислав тражи од Дубровника извесна обавештења о његовој држави, нарочито с обзиром на Стон, који су они утврђивали. Дубровчани су на то забранили трговину с Војиславом, хотећи му на тај начин спречити снабдевање из Приморја, и дали су тако одговор, који је био врло близу објави непријатељстава. То, доиста, наскоро и започеше; да се убрзо, изгледа посредством жупана Санка Милтеновића, за извесно време смире. Али кад су Мађари 1359. године ударили поново на Србију и негде код Рудника потукли српску војску, у којој је вероватно суделовао кнез Војислав, Дубровчани упустише своје људе у Конавље и Требиње, и примише у свој град нека лица, која су пљачкала. На ту нелојалност кнез Војислав није ипак одговорио одмах непријатељством, него је најпре тражио накнаду и предају криваца. Кад Дубровчани, уздајући се у мађарску победу, почеше одговарати превртљиво, крену Војислав на њих своје људе и оплени Реку, Рожат и Шумет; заплени један дубровачки караван и сам лично крену у близину Дубровника. Претио је отворено, да хоће да поврати поново Стон хумској држави и да и иначе напакост Дубровнику као клетвенику Мађарске.

Преплашена том Војислављевом одлучношћу Дубровачка Република покуша, да кнеза некако смири, али се у исти мах обраћала на све стране за помоћ и заштиту. Мађарском краљу писали су, да је нападај дошао по наредби српског цара и да је у вези са последњим ратовањем; они би, према том, били жртва своје верности према мађарској круни. Али су се Дубровчани могли брзо уверити, да ће се тешко ради тог пограничног спора кренути у њихову помоћ краљ или неко други или да би требало врло дугих преговора па да то учине. Њихова трговина, међутим, којој је пут ишао понајвише баш преко Војновићева подручја, страдала је осетно и ради тога, што каравани нису смели да иду или што су, кад би ишли, били предусретани и пљачкани. Дајући вољу за невољу они нађоше, да је ипак најбољи начин, да се нагоде са кнезом и кад је тај пристао да се мири, тражећи 4.000 перпера оштете, они склопише с њим мир око 25. августа исте године.

Али ни овај склопљени мир није био дуга века. Дубровчани су још тада осећали, да је, и поред створеног споразума, остала међу њима јака тражина неповерења. И то их осећање није преварило. Удовица цара Душана обратила се почетком 1360. год. у Дубровник са захтевом, да јој се врате или исплате неке драгоцености, које је републичин човек, Мароје Гучетић, царев протевестијар пре Душанове смрти, наводно однео са царева двора. Република се бранила тим, да то тражење није оправдано; доказујући, на основу царева опросног писма, да је Мароје прав. Одбијена тако са својим тражењем царица мати се обратила кнезу Војиславу, да он или уреди ствар или казни Дубровчане. Овај се одмах одазвао позиву и упутио је у Дубровник врло оштру поруку. Забринута, Република је одмах, око 10. фебруара, упутила мађарском краљу једно писмо, у ком се потужила на Војислава, који "као вук насрће хотећи да прождере јањце", молећи свог заштитника, да им отклони опасност. У исто време, они су употребили сву своју слаткоречивост, да се објасне са српским двором и кнезом Војиславом. Нарочито су искористили свадбу младог цара Уроша, у лето 1360. да честитајући весеље увере двор о својој искреној доброј вољи и да израде у Сеници 29. септембра, широке повластице за своју трговину по читаву подручју српске царевине, – па према томе и у области кнеза Војислава, која је у царевој повељи нарочито поменула, мимо дотадашњи обичај.

Цар Урош је узео за жену Ану, кћер влашког кнеза Александра. Једна сестра нове царице била је удата за сина бугарског цара Александра, а видинског господара Страцимира, братића царице мајке Урошеве. С тога је сасвим оправдано Јиричеково мишљење, да је царица мајка била посредник у тој женидби, појачавајући тако везе немањихке династије са својим родом.

Чим је прошла царева свадба кнез Војислав је нашао нови повод за распру с Дубровчанима. Крајем новембра 1360. он је тражио од њих ништа друго него отступање једног дела њихове земље, вероватно или Стона или Жрновничке Жупе коју они држаху "под закуп" још од давних времена. Дубровчани су се бранили тим, да је земља у ствари њихова; да имају за то и потврде српских владара и да они у њој раде већ неколико добрих десетина година.

Не добивши од Републике повољан одговор, кнез нареди свом намеснику у Требињу и Конављу, Милману, да почне непријатељства. Милман поступи по наредби; удари у првој половини јануара 1361. на Жрновничку Жупу и много је оштети. Видевши сву озбиљност положаја Дубровчани се на све стране стадоше спремати на отпор. Цар Урош је поновио у Дубровнику мајчин захтев од прошле године и, кад га они поново не хтеше испунити, он одобри Војислављев борбени став. Кнежева војска, жарећи и палећи, стигла је све до близу градских врата самог Дубровника. Разјарени, Дубровчани уценише главу Војислављеву са 10.000 перпера, а обећали су убици још и дубровачко грађанство и камену кућу у граду. Ко убије кога кнежева сина добиће 1.000 перпера, а ко му донесе главу у Дубровник још хиљаду више. Ретко је кад Република са толико беса и страсти устала против кога од својих противника и желела, да му до краја ископа кућу и траг. На страну Дубровчана ступише, против свог владара и против Војновића, зетска властела Балшићи, вероватно из жеље да се докопају Котора.

Око средине августа 1361. год. кнез Војислав је напустио опсаду Дубровника, опустивши и опет пред полазак његово подручје. Али тим није прекинуо и ратовање или, боље рећи, четовање по њиховој држави. Дубровчани, место да одахну после његова одласка, доспеше у једну другу незгоду. Њихова оштра блокада против Котора и њихово сметање слободне трговине са поданицима цара Уроша доведе их у сукоб са Млечанима који су чували своје трговачке интересе. Ражљућени дубровачким поступком против својих лађа, Млечани позатвараше дубровачке трговце у свом граду. Сва посредовања дубровачка и дубровачких пријатеља остадоше безуспешна. У неприлици Дубровачка Република куша после тога да се мири са Војиславом, али он поставља врло тешке услове. Видевши да

продужавање ратовања доноси за њих све нове штете и заплете, а да им нико од суседа неће да пружи стварну војничку помоћ против кнеза, Дубровчани се најзад обратише цару Урошу. Цар је показао много добре воље, да се рат докрајчи и вршио је у том правцу изванредан притисак на Војислава. 22. августа 1362. потписана је најзад у Оногшту мировна повеља, која је пребила штете и вратила Републику у ранију милост Царства.

Српска властела осећала је све више, да способности младог цара не одговарају нимало ни тешком положају, који је заузимао, ни опасним временима, у којима је живео. Најстарији српски летописи, настали наскоро иза маричке битке, оптужују Уроша, да је око себе купио младе врснике, одбијајући савете старих. Другим речима, отуђивао је од себе творце Душанове Србије и људе са државничким искуством. Властела сама, осећајући слабост централне власти, почела је све више да граби власт за себе. У појединим областима, као Балшићи у Зети већ 1361. год., они се понашају готово као самостална господа и у тој тежњи изазивају постепено, ипак доста нагло комадање Душанове Царевине.

После Симеонова одметништва на крајњем југу и оног непознатог властелина на крајњем северу, почињу одметања и у самој унутрашњости Царевине. Од старих српских области прва се одвојила од заједнице Зета, под Балшићима. Зета је била одавно најбунтовнија наша област, још и сад, средином XIV века, са мешаним становништвом и увек готова и на неке протесте. Сва принчевска одметања српска у првој половини XIV века потицала су из те области; један зетски устанак избио је одмах по Душанову ступању на престо. Најмоћнија породица Зете у ово време беху Балшићи, чије је порекло, судећи по презимену, романско, односно влашко. Није познато који је догађај избацио ову породицу на површину; мисли се само, да су се истакли у последњем рату против Симеонова, и то у борбама око Скадра. Њих су била, како у народној причи, три брата: Страцимир, Ђурађ и Балша, а имали су градове Бар и Будву, а може бити и Скадар. За време непријатељства између Дубровника и Србије они воде своју посебну политику, против оне коју заступа цар и њихов сусед кнез Војиновић. Кад је склопљен мир у Оногшту, они настављају рат на своју руку без обзира на то, што се цар лично zaloжио да дође до мира. У тој чињеници најбољи је доказ, колико је царев ауторитет пао, кад се очевидно против његове воље смело тако поступати. Њихову насртљивост осетили су убрзо сви суседи. У лето 1362. били су у борбама с Улцињанима вероватно с тога, што су хтели да их покоре, иако је град био својина царице мајке. Пошто је престала опасна куга, од које је међу другима умро кнез Војислав, Балшићи год. 1364. долазе у сукоб са новим албанским династом, Карлом Топијом, који се јавља као "кнез Арбаније". У том сукобу Ђура Балшић допада ропства и Дубровчани се у октобру те године зазимају за њ да буде ослобођен. Њиховим посредовањем дошло је до мира у лето 1366., који је био кратка века. Већ у јануару 1368. налазе се опет Балшићи на Мати, у походу на Карла.

Уз цара Уроша нарочито се подиже Вукашин Мрњавчевић са братом Угљешом. Порекло њихове породице, које се веже за више места и области, није сигурно познато, али би се могло мислити да је однекуд из западних страна, из хумске или зетске земље. У Требињу се око 1280. год. помиње неки Мрњан, казнац краљице Јелене. У истом месту налазио се као Душанов намесник 1346. год. неки властелин Угљеша, можда млађи син Мрњанов. Душан је, како знамо, у јужним областима волео да има као више чиновника поуздану српску властелу, стога је, можда, вредније чланове Мрњанове породице из требињског краја преместио на југ. Вукашин се први пут спомиње 1350. год. као жупан прилепског краја, где је учврстио своју породичну власт. Народно предање казује за њ, да је био жура и с тога по спољашњости неугледан. На фресци у манастиру Псачи цар Урош је читавом главом већи од њега, и развијенији. Вукашинов лик није ту нимало симпатичан; израз његових малих очију има нечег лукавог и продирног. Најстарији Вукашинов син Марко, најпопуларнији јунак народне епске поезије свих Јужних Словена, јавља се први пут 1361. год. као посланик цара Уроша у Дубровнику за време рата са кнезом Војиславом. Значи, дакле, да је породица уживала поверење оба цара, и Душана и Уроша. Народно предање говори, да је Марко био писар на Душанову двору, а за Вукашина тврди и оно, као и најпоузданији историски извори, да је био чак венчани кум Урошев.

О Вукашину нема неког нарочитог помена све до 1365. год. Тешко би било рећи да он, који је несумњиво био човек јаче воље и вредности, није за то време ничим скретао пажњу на себе, али ми само не знамо у ком је правцу то било. Не знамо, исто тако, ни кад он узима у Царевини главну улогу, ни зашто, ни како. По свој прилици он се издиже нарочито не толико после смрти цару оданог Војислава Војиновића (+1363.), чија се област налазила далеко на западу, него више после смрти деспота Дејана, царског зета, и деспота Оливера, чији је углед у Маћедонији био веома велики. За њихова живота, чини нам се, Вукашиново се дизање не би могло извести без тежих потреса. Велика је штета, што ништа не знамо ни о том како је завршио свој живот деспот Оливер и зашто његову област не наслеђују његови синови, него синови деспота Дејана, Јован Драгаш и Константин. Да је ту било неког метежа и поремећаја може се узети као сигурно, али се не може рећи у коликој су се мери они развили и какве су им све биле последице.

Српске великаше на југу шездесетих година XIV века није сасвим приближила ни турска опасност, која је из дана у дан постојала већа. Год. 1361. пала је Димотика, а 1363. год. Адријанопољ, у који Турци преносе своју престоницу. Већ 1366. год. држе Турци целу родопску област. Емир Мурат (1362-1389.), који је наследио свог од куге умрлог оца Оркана, беше један од најсилнијих турских владара, одлучан у намери да турску власт учврсти у Европи. "Чинило се да је презирао лаке победе", пише за њ Х. Ганем, "и да је волео срести опасност с озбиљношћу јунака, слажући триумфе на триумфе и учврстивши их на крају својом крвљу". Видећи ту опасност од Турака византиски цар Јован покуша да ступи у везе са Србима. Он упути, у лето 1364., у Сер, царици монахињи, патријарха Калиста, да нађе базу за споразум и заједничку делатност према Турцима. Царица је била склона за споразум. Али, усред преговора патријарх се разболи и умре у Серу, где би и сахрањен. Цар Јован је покушао заинтересовати за судбину Балкана и

западне силе. У зиму 1365. он је лично кренуо у Мађарску, не би ли задобио њеног борбеног краља, Лајоша Великог, за рат против Турака. Нешто одзива он је нашао и на мађарском двору и на западу, где је гроф Амадеј Савојски, синовац царице Ане, организовао неку врсту крсташке, али невелике, експедиције. Али та се експедиција, у споразуму с кратковидом политиком Цариграда, обрнула колико против Турака толико и против Бугара, што је само унело нову злу крв и неповерење међу већ и иначе прилично завађене балканске народе и државе.

Биће да су све те прилике у непосредном суседству Србије дале подстрека властољубивом Вукашину, да узме власт у своје руке. Личне амбиције могао је правдати државном потребом. Ма колико осион, изгледа ипак да није био без извесних обзира. Упада у очи, да он није узео царску титулу, него титулу краља; ону, коју је Урош носио за живота Душанова. У Дубровник, новембра 1366. год., долазе заједно по светодимитарски доходак посланици и Урошеви и Вукашинови. У Псачи су на фресци израђени заједно, као владари, и Урош и Вукашин. Могло би се, дакле, мислити, да је могла бити нека двојна влада, као донекле мало раније у Византији, кад су заједно владали цар Јован и Кантакузен. Али против таквог схватања говоре извесни наши извори, писани седамдесетих година XIV века. Старији летописи бележе изрично, да је Вукашин "сринуо" цара с престола и сам узео власт, да је Урош "многа озлобљења и муке и невоље претрпео". У биографији патријарха Саве казује анонимни писац, како је Урош "беду примио велику од своје властеле", а како се Вукашин "дрзнуо на краљевство". Урошу је, доиста, остала готово сама титула; стварне власти није имао никакве.

Вукашин се прогласио за краља крајем 1365. год. Његов пример деловао је заразно и изазвао прохтеве и свих других; од 1365. Србија, и поред очигледне опасности од Турака почиње да се расипа. Вукашин је скупио под својом влашћу у главном Стару Србију и северну и западну Македонију, с градовима Призреном, Скопљем, Прилепом и Охридом. Он сам казује, да је "господин земљи српској и Грком и западним странама". У својим повељама он нигде, ни једном речју, не помиње свој однос према цару, а у целом свом раду он се понаша као потпуно самосталан владалац. Његов брат Угљеша проглашава се деспотом у области грчке Македоније, која је почињала испод Прилепа и обухватала драмску и серску област. Не зна се кад је узео за жену благородну госпођу Јефимију, жену изванредно лепог уметничког осећања, која је имала приметан књижевни дар (н. пр. запис на иконици за умрлог сина, везена похвала кнезу Лазару) а била врло добра везиља (нарочито јој је леп рад плаштаница, данас у манастиру Путни, рађена заједно с неком, ближе непознатом, базилисом Еупраксијом). Она је била кћи ћесара Војихне, Душанова намесника у драмској области. Угљеша је, вероватно, добио тај крај иза тастове смрти, а своје поседе раширио је делимично и на рачун царева мајке, од које је узео и Сер, и то, по свој прилици, пре извесним притиском, ако не већ силом, него добровољним уступањем.

Свој положај Вукашин се трудио да учврсти породичним везама. За једног од својих синова, Марка или Андрију, хтео је добити једну девојку из породице хрватских Шубића, орођених с царем Душаном, која је у то време живела на сродничком двору бана Твртка. Тај брак спречио је папа, који није дозвољавао да једна католичка принцеза пође за "шизматика". Не знамо кад се Марко венчао са Јеленом, кћерком на југу моћног војводе Хлапена. Своју кћер Оливеру удао је Вукашин за Ђуру Балшића. По некој ближе непознатој вези био је краљев сродник и угледни охридски властелин, Остоја Рајаковић (+1379.). Захваљујући својој енергији, а донекле и тим везама, краљ Вукашин је постао апсолутно признати господар целе Македоније.

Од узурпација не оста поштеђена ни северна Србија. У њој се по својој безобзирности и самовољи највише истицао млади, тек двадесетогодишњи жупан Никола Алтомановић (рођен 1348. год.), синовац кнеза Војислава Војиновића, по свој прилици најпре господар краја око Рудника. Од лета 1367. он је нападао своју стрину Гојиславу, удовицу Војислављевићу, и до краја октобра 1368. успео је да је потисне из целе њене области и да постане моћан господар од Рудника до Требиња и мора. У исто време жупан Никола је хтео да искористи и метеже у Босни и помагао је одметање извесних људи бана Твртка, као на пример хумског господара Санка Милтеновића, а вероватно се хтео и осветити Твртку, јер је овај био у везама и помагао Гојиславу. Дубровачка Република није била нимало задовољна новим суседом и утицала је са своје стране на његове нове пријатеље, као на жупана Санка, да се окане веза са њим. У том није одмах успела, јер се против Твртка борио и његов млађи брат Вук, кога је жупан Никола исто тако потстицао и помагао. Сукоби у источној Босни и хумском требињском крају извргли су се у прави рат. Против жупана Николе ратовали су и Дубровник и бан Твртко, али без много успеха. Бан је, истина, скршио своје противнике у Босни, натерао је на покорност и Санка, али самог жупана Николу није могао да савлада. У лето 1370. год. дошло је до мира између бана Твртка и жупана Николе, али тај мир није обухватио и Дубровачку Републику, иако се Твртко трудио да јој помогне и у том правцу.

Бујан и плаховит, жупан Никола се све више истицао као прави владар. Од Дубровачке Републике тражио је, да се њему исплаћује чак светодимитарски доходак, који се плаћао само владарима у Србији. Значи, да није водио рачуна ни о цару Урошу ни о краљу Вукашину. Одбијање Дубровчана да то учине дало му је повода, после склопљеног мира са Твртком, да појача непријатељства против њих и да им у јесен 1370. год. нанесе осетне штете. Кад су се Дубровчани, у невољи, обратили за помоћ краљу Лајошу, овај је наредио да се утиче на жупана, али је мачвански бан Никола Горјански, пријатељ Алтомановићев, то посредовање извео само речима.

Источни сусед Алтомановићев у северној Србији био је кнез Лазар Хребељановић. Отац Лазарев, Прибац, био је једно време логофет цара Душана, а и сам Лазар провео је више година у дворској служби обојице српских царева. Око год.

1353. оженио се Милицом, кћерком кнеза Вратка, потомка Вукана Немањића, па је тако ступио и посредно у везе са владалачком кућом. Његов сродник беше челник Муса, господар од 1363. год. Брвеника и његове жупе. Он је имао за жену сестру кнеза Лазара, од које је добио сина, у народној поезији познатог Стевана Мусића. Ни кнез Лазар није могао остати у пријатељству с Алтомановићем. Зашто су дошли у сукоб није поближе познато, али главна се борба између њих водила око важног Рудника. Тај град отео је кнез Лазар од жупана Николе крајем 1370. год., за време ових његових заплета на југу.

Против жупана Николе спремао се у пролеће 1371. год. опасан савез. Сви његови суседи имали су досад с њим сукоба изузимајући једино Бранковиће с Косова, од којих је била његова мајка. Није довољно јасно, ко је све утицао да се на њега дигао сам краљ Вукашин, поред Дубровчана и Балшића. Вероватно је Вукашин у младом жупану, који тражи за себе владарске дохотке, гледао супарника, који му је, већ због своје велике области и снаге, могао постати опасан. Можда је жупан предузимао штогод и против Балшића, са којима се његова област граничила у дугој линији. Око 20. јуна стигао је краљ Вукашин са сином Марком и војском под Скадар, одакле се спремао, с Балшићима заједно, да крене према Оногшту, у сусрет Алтомановићу. Дубровачка Република била је спремна, да на својим лађама пребаци један део војске у Алтомановићево подручје, у Конавље, да га нападне – са те стране. Али управо у време кад је требала да отпочне та офанзива, која је могла да буде кобна по Алтомановића, стиглоше краљу Вукашину гласови о великој турској опасности с југа, и он мораде на брзу руку враћати војску и кренути и сам натраг, у источну Маћедонију.

Маричка погибија

Краљ Вукашин је, колико се по његовим поступцима даде судити, био војничка природа и човек без много обзира, док је његов брат Угљеша имао интелектуалног интереса и показивао извесних дипломатских способности. Познат је нарочито као помагач манастира. У Светој Гори, куда је и лично одлазио, он је обновио манастир Симопетру и обилато помагао Хиландар, у коме су били сахрањени његов таст Ђесар Војихна и његов мали син Угљеша. Познат је и као помагач Арханђелова Манастира код Габрова. Настављајући везе које беше почео 1364. год. васељенски сабор у Серу, он живо ради да измири обе цркве, српску и грчку, и да оствари политички савез са Византијом. У том послу помаже га охридски архиепископ Григорије, као и друга свештена лица, која су тешко осећала цариградско проклетство. Угљеша се није устручавао да Душаново проглашење царства и патријаршије призна као неканонично налазећи да нема нарочите потребе бранити установу царства које се и онако срозава. У осталом, и неки савремени српски духовни кругови мислили су као и он. Настављач житија архиепископа Данила пише, како је цар Душан поменуто проглашење извео "како не подоба", а "не по закону ни са благословом цариградског патријарха, како треба". Угљешина помирљивост била је израз несумњиве политичке потребе. Он је јасно видео све веће јачање Турака и све непосреднију опасност од њих. Од српских династа он им је први био на ударцу. Али његова помирљивост тумачена је у Цариграду не толико као политичка мудрост колико као нарочита слабост и с тога су преговори о измирењу ишли врло споро; Грци су, на име, мислили да могу постављати услове и теже врсте. Тек у мају 1371. дошло је до коначног објашњења. Васпостављено је јединство између обе цркве, на штету, наравно, пећске патријаршије; али тај споразум није обавезивао све Србе него само поданике Угљешине, а сем тога био је и сувише припреман. После четири месеца нестало је и Угљеше и његова дела; остало је само уверење, да ствари треба довести у ред.

Још се не може са поузданошћу утврдити како је дошло до српског похода против Турака у јесен 1371. год. Да се тај поход није спремао из раније најбољи је доказ у том, што је краљ Вукашин са сином Марком, јуна месеца, дошао с војском под Скадар, да одатле, с другим савезницима, делује против Николе Алтомановића. Ма како кратак тај би поход, с повратком у Маћедонију, имао трајати најмање до краја лета. Али, с друге стране, један наш писар из тог времена, монах Исаија, пише изрично, да су Вукашин и Угљеша кренули "на изгнање Турака". Да је офанзива предузета од Срба види се јасно и по том, што је бојиште било ван српске границе. Највероватнија ће бити претпоставка, да је деспот Угљеша био обавештен о неким дотле ненаданим турским припремама или о некој веома повољној прилици за нападај, па да се решио да Срби њих предухитре или да искористе прилику. Тако се може објаснити нагли Вукашинов повратак и српска офанзива. Изгледа да је Угљеша хтео да напане Турке у самом Једрену, за време отсуства цара Мурата у Малој Азији. Срби су доиста продрли до близу Једрена, у шумовити крај Черномена (сада Чирмена), на Марици. Али ту их 26. септембра 1371. снађе страховит пораз. Он је дошао као последица једног ноћног препада, у коме су Срби потпуно изгубили главу. Српски калуђерски летописци приказују то као божију казну за поступак Мрњавчевића према цару Урошу; нарочито истичу да се чак нису могла наћи ни мртва тела Вукашинова и Угљешина. Српска погибија била је, доиста страховита, најбезглавија у целој нашој прошлости. Запамћена је добро и у народном предању тога краја и у народној епској поезији. Место борбе и данас се зове Срб-синдиги, т. ј. српска погибија; а у народној фразеологији узречица "однела га мутна Марица" потсећа на ту кобну борбу, кад је та река

Ударила мутна и крвава,

Па проноси коње и калпаке,

Испред подне рањене јунаке.

Народно предање казује, да су Вукашин и Угљеша, као тешко рањени, били поубијани после борбе од лакомих слуга или намерника.

Битка на Марици је један од најсудбоноснијих догађаја не само у историји српског народа, него и целог Балкана уопште. Ако и случајан српски је пораз био потпун; што га Турци нису одмах искористили у већој мери то је за то, што им се добар део војске није налазио у Европи и што и сами нису били потпуно свесни колико је обима била ова њихова победа. У Маћедонији није било никог ко би могао задржати с успехом њихов већи налет; сви су били под утиском страшне погибије, која је снашла главног господара земље и најачег међу свима. У маричкој битки турска сила је сломила најопаснијег војничког противника на Балкану; у Тракији и Маћедонији она је после тога неоспорно главни чинилац. Пут за даља освајања био је отворен све до Мораве на северу и Неретве на западу. Србија је овим ударцем одједном сурвана у ред држава другог и трећег реда, којој је после тога не само недостајала снага недавног Душановог времена, него и вера у њу. Одмах иза овога делови дојучерашње царевине морају да траже наслона код туђих држава и примају на себе вазалске обавезе. Друге, оне у Маћедонији, постају турски подложници. Од те године почињу Турци да шире своју власт над Јужним Словенима.

Брзо развијена Душанова држава брзо је и пропала. Петнаест година требало је њему да од младог зетског краља постане моћни цар, 1331-1346., а тачно петнаест година требало је од његове смрти па до маричке катастрофе, 1355-1371. Разбијена у неколико малих области, нејаких по властитој снази не само за дела већег обима него и за успешан отпор против силног турског завојевача, Србија се држала у тешком напору још једно столеће, а извесне њене земље и нешто мало дуже: али, не више као држава смелих планова за будућност, него као болесник који се грчевито хватао да очува живот.

Српски пораз искористише први Грци и још у новембру исте године њихова је војска ушла у Сер. Акцијом је управљао солунски намесник Манојло Палеолог, доцнији цар. Где се склонила Угљешина удовица у први мах није познато. Пуоздано је, да се тад покаљуђерила (отада носи име Јефимија) и да је крај живота провела са кнегињом Милицом. Сахрањена је у манастиру Љубостињи.

Наскоро иза битке на Марици, 4. децембра 1371. умро је и цар Урош. Доцнија причања, настала можебити у вези са у нас познатим и популарним причањима из романа о Тристану, казивала су, да је краљ Вукашин лишио цара не само престола него и живота. А убио га је, говорила су најраспрострањенија причања и народне песме, у лову, на води, кад се цар сагао да се освежи. Наша црква је, на основу тог предања, огласила Уроша за мученика и узела га у серију својих светитеља. Његово тело, обретоно тек 1584. год. у запустелом манастиру код Шареника, налази се данас у манастиру Јаску, у Срему. С њим је изумрла мушка линија српских Немањића. Симеонова лоза држала се још неко време у Тесалији. Симеонов син, "цар" Јован Урош, сматрао се више Палеологом него Немањићем и био је чиста калуђерска природа. Одрекао се власти већ 1381. год. и примио монашки чин; потпуно повучен, предан књижи и молитви, умро је као монах Јосаф 1423. год. Најстарији српски Копорински Летопис говори са симпатијом о овој грани српске династије, налазећи како је она "ради наших грехова" лишена свог отачества. С Јосифовом смрћу нестало је и ње.

Година 1371. претставља једну од најсудбоноснијих у историји Србије и Балкана. Смрт тројице владара цара Уроша, бугарског цара Јована Александра и краља Вукашина и страховита српска погибија на Марици чинили би и иначе важне датуме, али у овом стицају прилика они наговештавају кобни обрт среће хришћанских балканских држава.

Босна као краљевина

У лето 1353. умро је босански бан Стеван II Котроманић без мушке деце. Наследио га је с тога брат кнез Владислав, односно Владислављев старији син, тек петнаестогодишњи Твртко. Али кнез Владислав није дуго наживео брата; у једној повељи из 1354. год. место њега издају потврду неких властeosких повластица млади Твртко и мајка му Јелена.

Кнез Владислав имао је довољно ауторитета, да после братове смрти узме власт; али кад је остала његова удовица сама, са два малолетна сина, њен је положај био много тежи. Она мора да против домаћих незадовољника тражи наслона код Мађара и ради тога путује на двор краља Лајоша. Шта је том приликом свршила код Лајоша не зна се поуздано, али сигурно биће да није била напуштена. Свакако, са појачаним ауторитетом, она је, одмах по повратку, још 1354. год. сазвала у Милама збор све Босне и успела је да на њему придобије за свог сина и династију најугледније великаше земље. Да је један део властеле требало задобијати поклонима и повластицама показује пример повеље дате кнезу Влатку Вукославићу. Њему се заклела банова мајка и сам бан са дванаест најугледнијих кнезова и великодостојника, да ће му остати сва имања и права, која је био добио од бана Стевана; да му неће судити бан чак ни онда кад би "допао које кривине или невере" док не дође кући, у Кључ, и док му не би судио збор све земаљске госпode какав се и тада састао. О том, да је у Босни 1354. год. било извесних нереда знамо поуздано из

закључака трогирске општине. Забринути због њих и нереда у суседној Хрватској решили су Трогирани да се обрати пажња на њихова градска утврђења, очевидно само с тога да им се не би десило какво непријатно изненађење. У чему су се састојали ти босански нeredи не знамо поуздано, као ни њихов развој. Узрок за њих била је, највероватније, тежња властеле да се искористи смрт бана Стевана и кнеза Владислава и младост новог бана. Није немогуће, да је она напред поменута повеља кнеза Влатка акт измирења између њега и банске породице.

Наскоро после тога Твртко са мајком улази у активну политику у Далмацији. Сестра цара Душана Јелена, удовица Младена Шубића, почела је од септембра 1355. преговоре са Млетачком Републиком, да им, угрожена од Мађара, уступи своје градове Клис и Скрадин. Мађарски краљ Лајош употребио је против тога Твртка и његову мајку, која је била из Шубићеве породице и имала утицаја и у својој родбини и у осталој Далмацији. У те се борбе уплео и цар Душан помажући своју сестру. Он је чак упутио у њене градове и једно своје помоћно војничко одељење. У Скрадину, где је грађанство непријатељски дочекало српску војску, придружили су се Србима и Млечани. Њима је српски заповедник, Ђураш Илић, по ранијој наредби царевој, и предао град, одмах на почетку 1356. год. Клис су, међутим, марта месеца заузели Мађари, пошто су српску посаду били потпуно затворили у тешко приступачном граду. Твртко и његова мајка радили су за Мађаре и имали су несумњивих успеха придобивши неколика града. Али кад је 1356. год. дошло до велике борбе између Млечана и Мађара за посед Далмације бан Твртко не изгледа да је био много активан. О његовом учешћу нема никаква нарочитог помена. Напротив. Има несумњивих доказа да је још крајем те и почетком идуће године дошло до отворених несугласица између њега и краља Лајоша. Известан део босанских великаша одмеће се од Твртка и прилази Лајошу, а на босанско-мађарској граници долази до борби, за које Мађари приписују иницијативу самом Твртку. Да се односи погоршавају допринео је знатно нови босански бискуп, Мађар Петар Сиклоши, који је био потврђен у фебруару 1356. Он је на своју нову дужност долазио с писмом папе Иноћентија VI, упућеним мађарским доминиканцима, у коме се позивало на крсташки рат против Босне и Србије. То писмо је било чист политички акт, стављен на расположење краљу Лајошу за његову намеравану офанзиву према Србији. Босна је у њ ушла узгред, по традицији, у колико Мађарима затреба да се тим позивом послуже против ње за своје интересе. Бан Твртко није био задовољан новим бискупом и потакао је Ивана, лектора босанске католичке цркве, да иступи против њега. Бискупу је, међутим, пала у руке преписка између бана и лектора, те он, убрзо, даде Ивана ухватити и затворити. Заплашен краљевим успесима против Млечана, а видећи да у земљи има противника и код властеле и код клира, Твртко одлучи да се измири са Лајошем. У лето, пре 17. јула 1357., дошло је до споразума. Твртко је морао уступити Мађарима западни део Хума до Неретве, да ови заокругле своје нове тековине у Далмацији. Твртко је, дакле место награде за своје раније помагање Мађара на тој страни морао да одвоји још и један део свог подручја, тобоже као мираз уз краљеву жену Јелисавету. Ми из тога закључујемо, да је до разлаза између Лајоша и Твртка дошло понајпре с тога, што је Твртко за своје услуге тражио неку награду у Далмацији, не гледајући радо сувише јако учвршћивање Мађара и на тој страни, дуж целе његове западне границе, кад их је већ као тешке суседе имао и на целој северној страни. Уговор је даље предвиђао, да Босна признаје врховну власт Мађарску, да помаже Мађаре у ратовима и да на краљеву дворцу, као нека врста талаца, стално живи или бан или његов млађи брат Вук.

Са Хумом заједно Твртко је уступио Мађарима и Завршје; односно признао је прилазак његових господара Хрватинића и Степанчића под мађарску заштиту. Према повељи Лајошевој од 27. маја 1358., којом је краљ примио под своју заштиту Дубровачку Републику, босански бан је имао бити и новчано оштећен. Иако га Лајош ту назива "својим верним" клетвеником, он ипак тражи да Република не плаћа Твртку него њему оних 500 перпера стонског дохотка, који су давани годишње. У исти мах краљ се обавезао и да ће бранити Републику од српског цара и босанског бана. Као краљев легат, који је имао да прими од Дубровника заклетву верности био је одређен босански бискуп Петар, "наш саветник", како вели у свом писму за њ сам Лајош.

Да односи између Твртка и Лајоша после тога нису могли остати много пријатељски разумљиво је само по себи. Твртко се понашао као увређен и трудио се да у Босни ојача свој положај помажући народни елеменат који је био антикатолички и антимађарски. То је дало повода Лајошу да оптужује Босну због јачања јеретизма у њој, и да 1363. год. крене две војске против ње. "Небројена множина јеретика", каже он у једној својој повељи, доводила је у опасност праву веру, и с тога их је требало искоренити. Једну војску водио је лично краљ Лајош. Она се кренула долином Врбаса, у жупу Пливу, и допрла до града Сокола, где је почела опседање прве недеље јула. Али је ту и застао. Твртков војвода Вукац Хрватинић са успехом се одупро краљу и одбранио град. Као награду за то Твртко му је поклатио читаву Пливу с тим градом. Отпор који је дат краљу мора да је био веома јак, пошто је Лајош брзо прекинуо даље ратовање. Већ 13. јула он се, на повлачењу, налазио крај Сане, а 19. јула стигао је у Вировитицу. Другу мађарску војску водио је острогонски надбискуп Никола. Она је ишла долином Босне и допрла до Сребреника, па је ту застала, као и она војска под Соколом. Под тим градом пало је много Мађара, а забележен је и губитак материјала. Међу осталим стварима нестало је чак и краљевског печата, који је носио надбискуп као његов канцелар. Овај поход, који је по свој прилици почео нешто касније од првог, завршио се, исто са неуспехом, у септембру месецу. Победа Тврткова била је потпуна. Она је обратила на њ пажњу осталих суседа и дигла му је углед. Наредне године, 7. септембра 1364., он је с мајком и братом добио млетачко грађанство. Од ове победе Твртко нема више вазалског става, а и Млечани га зову босанским баном само "по божијој милости".

Али брзо после тог успеха Босна постаде поприште грађанског рата. Прави узрок његов још није сигурно утврђен, али је раздор почео из саме банове куће. Млађи брат његов Вук, можда заражен примерима из суседне Србије, а можда вођен и неким начелима и личним разлозима, одметнуо се од брата и са једним делом властеле дигоа праву буну. Та побуна је избила после 4. фебруара 1366., али је пометња у земљи почела и раније. Дубровчани су се нарочито

тужили како је у земљи нестало оне безбедности, на коју су раније њихови трговци били свикли, и да су на дневном реду грабежи и пљачке. Бунтовници су с почетка имали велике успехе. Банова мајка и бан Твртко бише протерани из земље, а за новог господара проглашен Вук. У невољи, Твртко се обратио мађарском краљу. Лајош се, мимо очекивања, одазвао, и са његовом помоћу Твртко се вратио у земљу. Све је ишло доста брзо. Већ 29. марта писао је о том свему Твртко у Млетке, а у писму се, према свом новом односу, потписао "бан босански по милости божијој и господара нашег краља Лудовика". Мађарски краљ помогао је Твртку по свој прилици с тога, што је хтео да очува ауторитет легитимности и што Вуков покрет није обећавао нарочите користи за Мађарску. Присталице Вукове биле су, на име, противници мађарског утицаја, а наилазили су на извесне потпоре и код Срба у Рашкој.

Твртку је требало дуго времена док је смирио земљу. Његове борбе с одметницима провлачиле су се све до 1369. год. У тим борбама он се показивао чврст и одлучан. Против њега била је створена врло моћна опозиција, у којој се налазио, међу другима и његов синовац Дабиша, војвода Пурћа, и мало касније и угледни хумски господар Санко Милтеновић. Одметнике је помагао Никола Алтомановић, који је и расприривао страсти. Он је лично највише утицао, да се Санко одметне. Борбе између Твртка и одметника трајале су најдуже на источној страни, дуж Алтомановићева подручја. Твртко је постепено рашчишћавао земљу и, најзад, притерао Вука да се потпуно повуче. Бежећи испред брата побеђени Вук се склонио на дубровачко земљиште. Уплашени Дубровник позвао је одмах у госте Твртка, да овај не би помислио како они у граду имају каквих веза са бунтовником, а у исто се време понудио и да посредује међу браћом. Твртко је био склон за споразум, и дошао је јуна 1367. у Дубровник, али се Вук бојао братове освете и уклонио се с њихова подручја. Најдуже је трајала банова борба са Санком. Дубровчани су цело време пријатељски опомињали Санка да се окани веза са Николом Алтомановићем. Али је овај остао упоран. Видео је пред собом Николине успехе и надао се његовој победи. Николи је, на име, после борбе од скоро годину и по дана, средином новембра 1368., коначно потиснуо своју стрину Гојиславу Војновићку и натерао је да се спасава на дубровачко тле. Бан Твртко, који је био на њеној страни, није могао да је одржи. Видећи то, Санко се решио да остане уз Николу. Твртко је онда, кад дубровачка посредовања нису успела, после доста чекања, напао Санка и потиснуо га. Овај се, као и толики други, спасао у Дубровник. Љут Твртко, каже дубровачка традиција, стигао је с војском до њихова града тражећи одметника, али га Дубровник није издао него је почео стара посредовања. У том је имао успеха, јер је Санко умро помирен са бившим господарем.

Овакво понашање Алтомановићево довело је до сукоба између њега и Твртка. Кад су непријатељства формално почела није познато, али су трајала доста дуго. Алтомановић, прек и безобзиран, био је у то исто време дошао у сукоб и са Дубровачком Републиком. Он је тражио ни мање ни више него да се њему плаћа светодимитарски доходак, који је припадао само краљу или после цару. То и извесни гранични спорови изазвали су сукобе. Бан Твртко нашао се, природно, на страни Дубровника. Међутим, кад је 1370. уговарао мир са Алтомановићем он није успео да њим обухвати и Дубровчане. Ови су с тога 1371. год. били присиљени да се против ужичког господара придруже коалицији Балшића и краља Вукашина. То што бан није успео да изradi мир за Дубровчане говори уједно за то, да није био у положају победника, који би натураио своје услове, него да је по среди био неки споразум, у ком се, у даном моменту, постижавало само оно што се могло постићи. По свој прилици на обе стране призната су само стварна стања.

Жупан Никола Алтомановић озбиљно је рачунао са могућношћу, да сам дође на српски престо. После Вукашинове погибије он је од српских великаша био свакако најмоћнији. Његова област хватала је од Рудника до мора. Од кнеза Лазара био је свакако моћнији, јер му је крајем 1371. или почетком 1372. успео да преотме Рудник. С владарским амбицијама у вези биће Алтомановићева предусретљивост према папи и католичкој цркви и дозвола да се на његову подручју у Руднику, могу подићи два католичка манастира. Још више показује ту његову амбицију тежња, да се дочепа царског Призрена, који су после Вукашинове погибије били посели Балшићи. Николин покушај да се град отме препадом није имао среће.

Такве тежње и његова младићска силовитост створили су Алтомановићу непријатеље на све стране, у Босни, у Дубровнику, у Зети и у самој Србији. Главни супарник у Србији био му је кнез Лазар. Ожењен једном Немањинком, из линије Немањина сина Вукана, и Лазар је имао амбицију да преузме власт у Србији после Урошеве смрти. Немоћан да сам сузбије дринског господара он је почео да окупља савезнике. У првом реду помишљао је на бана Твртка, кога је Никола био злом задужио. Хтео је да се приближи и мађарском краљу. М. Орбини, који о односима између Алтомановића и кнеза Лазара зна доста ствари, казује да се Лазар обавезао краљу Лајошу на плаћање 10.000 фунти сребра и да му је обећао верну службу. Обавештен о Лазаревим корацима жупан Никола се уплашио и почео је и сам да тражи савезнике. Млетачка Република изишла му је на сусрет и, с намером да га добије као помагача против Мађара, посредовала је да дође до измирења између Николе и Балшића. Али ти преговори нису довели до неког конкретnog резултата. Током 1373. год. Алтомановић је подлегао. Мађарски краљ одазвао се Лазаревом позиву и упутио Николу Горјанског са 1.000 копљаника, да се придружи босанској и Лазаревој војсци. Толикој сили Никола није могао одолети. Противници су га ухватили у Ужицу и предали на чување Стевану Мусићу. Овај је младог жупана дао ослепити. Изгледа да је после тога Алтомановићу дата нека мала област, у којој је живео. Неки жупан Никола – мисли се да је он – помиње се као жив још 1395. год.

Његове јужне области Требиње, Конавље и Драчевице посели су у јесен 1373. год. Балшићи, свакако после Николина слома. Том приликом свратио је Ђура Балшић у Дубровник, да направи срдачнијим везе са новим суседом. Остали делови Алтомановићеве државе бише подељени између Твртка и Лазара. Рудник и источни део жупанових земаља

доби кнез Лазар; а западни, с Милешевом, Пријепољем, Оногоштем, Подрињем и Гацком доби Твртко. Тако босанска држава пређе старе границе Дрине и помери их све до иза Лима, обухвативши највећи део подручја старе Рашке.

У Твртка су се, за то време, зачели и јачали крупни планови. Мађарски краљ, Лајош Велики, беше у новембру 1370. год. постао и пољски краљ и тежиште своје политике беше од тада пренео с Балкана на северне границе своје краљевине. Заузет новим проблемима мађарско-пољске сарадње и, после, питањима Италије, своје анжујске отаџбине, он је показивао све мање интереса за балканске ствари или их је схваћао као питања споредније важности. Бистри бан Твртко осетио је то. Он је за ово време већ био сазрео човек, са довољно искуства и са сигурним судом о својој вредности. Његова политика добија очевидно шире концепције. Још раније, 1370., он је био ушао у везе са краљем Вукашином и хтео нешто да постигне брачном везом између своје Шубићеве родице и Вукашинова сина. После погибије Мрњавчевића и смрти цара Уроша у њега се јавила нова мисао. Он је непосредни потомак Немањића; његова рођена баба, баница Јелисавета, жена Стевана I Котроманића, била је кћи краља Драгутина. По женској крви он је, дакле Немањић; и зашто да он, несумњиво вреднији од свих осталих претендента, не седне на престо српске државе? Најопаснији такмац по снази, жупан Никола, бива срушен. Други такмац, кнез Лазар, није му се чинио тако опасан. Он је, пре свега, био слабији од њега. Тврткова земља била је скоро два пута већа од Лазареве. Друго, Лазарево легитимно право на наследство Немањића било је слабије од његово. Лазар је своје право могао имати само по жени, док је Твртко своје носио сам; осим тога, Твртково је по степену сродства било много ближе. Он је био унук једног краља, који је владао; док је књегинја Милица била праунука линије Вуканове, која је остала споредна.

Да је Твртко већ тада имао планова, који су ишли ван обима локалне босанске политике, види се понајбоље из његове женидбе, 1374. године. Његова жена била је Доротеја, кћи бугарског видинског цара Страцимира. Отац банове невесте беше 1365. год. савладан од Мађара и одведен са породицом у ропство, у један хрватски замак, у Босиљеву. Тада је, вероватно, бан Твртко први пут чуо за своју будућу жену. Кад су Бугари преотели од Мађара Видин, у друштву с влашким војводом Владиславом, враћен је Страцимир поново у своју земљу, око 1370. год.; и то су га вратили Мађари, да би помоћу његовом сузбијали трновског господара Јована Александра. Страцимир је прво време остао под врховном влашћу краља Лајоша. Он 1371. заузима Софију и почиње дугу и љуту борбу против цара Јована Шишмана, наследника Александрова. Без извора данас је тешко рећи, који су мотиви руководили Твртка у овој женидби – али једна идеја се намеће готово сама од себе. Један пријатељски фронт, који би обухватао Босну, Србију и Бугарску, као што је појава ове 1374. год., није обична и случајна ствар; а колико је био потребан у време, кад је с југа надирала један опасан непријатељ, душманин свих балканских народа, није нужно посебно истацати. Чак и у односу према Мађарима овај заједнички фронт могао је само бити од користи. И Страцимир и Лазар и Твртко били су вазали Мађара само из нужде; Страцимир и Твртко чак и присиљени. Уједињени јаком пријатељском везом они су могли и у том односу добити слободнији замак и по потреби једног дана, без много опасности, бити решени свих непријатних обавеза. Рад на што тешњем пријатељству између три слободне словенске државе могао је бити само од користи и Твртку би служило на част, ако је тако рано уочио ту потребу. Нема сумње, да је та женидба с кћерју једног цара требала Твртку и ради личног престижа. Орбини прича, да је Доротеја постала нека врста дворске даме („damigella“) мађарске краљице и да је Твртко био упозорен на њу с те стране. Свадба је била у Босни или близу ње, у неком непознатом месту, где се налазила црква Св. Илије (можда Иљинци). Том приликом бан се већ био измирио са својим братом, који је, с мајком заједно, присуствовао свадби. Венчање је извршио бискуп Петар Сиклоши. Као награду за тај његов чин и за врло велику ревност, коју је показивао за цркву, Твртко је поклатио каптолу босанске епископије велики посед Јелшавицу, који се налазио близу њеног дубничког имања. Мало касније, ради својих заслуга за веру, 23. јануара 1376., Петар је постао надбискуп ђурски.

Сад је остајало Твртку, да уреди своје питање и у Србији. Један добар део старих рашких земаља, са неколико важних хисториских места, био је у његовој власти и он је као њихов господар имао још један разлог више, да се јави као српски претендент. Кнез Лазар је његов савезник и мађарски вазал. У ствари човек уман и од реда, он није хтео да снагу расипа, него је свима средствима радио, да ојача свој положај пријатељством и споразумом са свима суседима. Ради тога сва његова акција иде за тим, да по могућности не отвара ниједно ново спорно питање. У осталом, он је имао доста муке док је, и то тек помоћу савезника, савладао Николу Алтомановића. Куд би сад да улази у борбу са човеком који би био још опаснији? Лазар је, нема сумње, имао владарских амбиција. Син Принца Хребељановића, дворског логофета цара Душана, сам васпитан у дворској служби код царева Душана и Уроша, ожењен Милицом, кћерју кнеза Вратка, из породице Немањића, он је те тежње и показивао. Полагао је на то да се сматра као легитимни пријемник владарских права и традиција Немањића, и деловао је, доиста, у том правцу. Међутим, знао је добро да законски на престо Немањића има више права Твртко него он. Твртко је био унук Јелисавете, кћери краља Драгутина; наследник, дакле, по непосредној линији и од лица, које је владало, док је Лазар изводио своје право по жени, која је потицала из споредне линије.

И код Лазара и код Твртка има потеза далековидније политике, која иде за тим да прибере и окупља снаге. Кнез Лазар је то нарочито постизавао помоћу родбинских веза. Читав низ српских великаша и суседа постали су његови зети. Челник Муса, чија се област налазила пре око Звечана, а после око Брвеника, узео је Лазареву сестру Драгињу. Моћни господар Косова, под чију ће власт пасти и оба царска града, Скопље и Призрен, један од старинских великаша Србије, Вук Бранковић венчао се са најстаријом Лазаревом ћерком Маром, за коју народно предање са разлогом каже, да је била веома поносна на тај брак. Умна и књижевна васпитана Јела удала се за Ђурђа Страцимировића Балшића. Друге две кћери удао је Лазар за суседе; једну за бугарскога цара Шишмана, а другу за Николу Гару (Гаревића, Горјанског) млађег, мађарског племића, који је знатно утицао на послове у јужним крајевима Угарске. "Лазар није био

врховни господин српског кнежева", каже добро К. Јиричек, "него само старешина породичног савеза, чији чланови бежу његови зетови Вук и Ђура".

Да докрајчи непријатељство које је постојало између српске и грчке цркве, које је настало поводом прогласа српске патријаршије, Лазар је решио да тражи измирење. Српски црквени кругови, под утиском распадања царства и маричке катастрофе, све су више дизали глас да бачено проклетство с грчке стране на цара и патријарха није било без дејства. Чули су се чак и гласови који су и осуђивали стварање царства на начин како је то Душан извео. У биографији патријарха Саве настављач житија архиепископа Данила каже чак изрично, како се цар "венчао на царство и изабрао себи патријарха Србина не по закону ни са благословом цариградског патријарха, како треба", него обилазним путем, с благословом трновског патријарха и охридског архиепископа. Светогорски учени старац Исаија, са бившим светогорским протом Теофаном и са Никодином Грчићем, за кога старо житије Исаијино каже да је био "силан у књигама", и са још два искусна монаха узеће на себе задатак да посредују. Успети није било тешко. Грцима није више претила никаква опасност од Срба; грчке области нису више биле у српским рукама и питање њихових цркава и црквених лица није се више постављало; а обојима је сад претила подједнака опасност од турских завојевача. С тога се до споразума дошло доста лако. Цариградски патријарх са синодом признао је *српску* патријаршију (дакле не онакву, каква је пре била с титулом патријарха "Србима и Грцима") и пристао је да скине клетву. Два грчка изасланика дошла су потом са српским преговарачима у Призрен, отслужили ту службу у цркви и извршили измирење. То је било 1375. год.

Између Твртка и Лазара није, дакле, било опасности од трвења. Твртко је међутим био борбенији. После слома Николе Алтомановића њему је сметао и некадашњи Николин савезник Ђуро Балшић. Он је, према једном казивању покушао да се споразуме и с њим и имао је састанак на неутралном дубровачком подручју, на острву Локруму. После неуспеха тог покушаја Твртко је помогао Балшићеве незадовољнике у областима Требиња и Конавља, које Ђура беше добио од Алтомановића, и они почетком 1377. год. дигосе устанак. Твртков човек Кресоје имао је са Требињцима састанак у Дубровнику и тражио је да Република јемчи својим суседима за бана, али се ова тога бојала из страха од Ђуре. Твртко је потом посео те области обећавајући њиховим становницима чување старих права. Изгледа да је Балшић покушао освету са упадом своје војске у области Гацка, али без већих последица.

После успеха постигнутих против Алтомановића и Балшића решио је Твртко да своје дело крунише и видно. У Милошеву, над гробом Св. Саве, вероватно на Митров-дан 1377., крунисао се Твртко за краља "Срблнѐмъ и Боснѐ и Поморих и Западнимъ Странама". Крунисање није извршено у Жичи, по старој традицији Немањића, по свој прилици за то, што се она није налазила у Твртковој власти, али је Милешево, са гробом Св. Саве, чији је култ међу Србима био већ знатно развијен, и као задужбина Немањића изабрано намерно да се нагласи то везивање за старо наслеђе. Од тада, он се, по обичају српских владара, назива Стефан Твртко; на свој двор доводи посебног логофета из Рашке и с њим српске краљевске обичаје; од Дубровчана прима 2.000 перпера светодимитарског дохотка који су они дотле плаћали српским владарима.

В. Клајић је тврдио, да је краљ Твртко својим крунисањем "узвисио досадању бановину босанску на *самосталну краљевину*". Нама се то не чини вероватно. Ма колико да је мађарски краљ био заузет питањима северне политике, ипак не би бар без протеста, пристао, да се његов дојучерашњи вазал на тако прост начин реши својих обавеза према њему. Твртку, по нашем мишљењу, није ни требало, да једним актом против мађарског краља ствара себи дипломатске кризе и заплете. Он је, у ствари, био независан владар; водио своју политику и радио у земљи једино оно, што је он хтео. Формално признавање мађарске врховне власти уштеђивало му је непријатности с мађарског двора и давало му могућности, да неугрожаван с леђа слободно развија своју политичку активност на западном делу Балкана. Да краљевска титула не искључује признавање туђе врховне власти ствар је довољно позната. Српски краљ Урош Велики и краљ Драгутин признавали су врховну власт Мађара; а у Бугарској су чак "цареви", као некад Светослав, а сад Страцимир били вазали мађарске круне.

Босна као стожер нове српскохрватске државе

Краљ Твртко је од 1377-1390. год. постигао неколико веома лепих успеха и направио Босну најважнијом државом тога периода на Балканском Полуострву. Србија, Бугарска и Грчка стајале су непосредно пред измахнутим турским мачем и нису имале слободног замаха. Заштићени њима, Твртко са те стране задуго није имао веће опасности и с тога је могао, несметан, да иде за својим циљевима.

За време млетачко-ђеновешког рата, 1378-1381. год., Твртко је проширио свој утицај на југу. Као млетачки вазали, Дубровчани су се били много уплашили за своје поседе и тражили су помоћи на све стране. Краљ Твртко им је, у часу озбиљне опасности, послао своје људе да чувају Стон. Кад су Млечани средином августа 1378. узели Котор и његов крај Дубровчани су употребили сва средства на мађарском двору, да тог свог старог такмаца оштете и на неки начин излуче из конкуренције. Предузимали су и све друге мере против њега гонећи му лађе и људе и спречавајући му сваки промет и трговину. У невољи, Котор се обратио за заштиту краљу Твртку. Твртко је, заиста, покушао да посредује у Дубровнику, па кад његово залагање није успело он се отворено ставио на страну Которана. Ови су му, као цену за помоћ, понудили свој град и његову област. Али пре него што је Твртко морао предузети какву већу акцију дошло је до

пораза млетачке флоте код Поле (7. маја 1379.) и до которске предаје мађарском краљу. Твртко после тога није могао предузети ништа, а да не дође у отворен сукоб са Лајошем. Једино је одлучно ставио до знања, да не би могао дозволити да Дубровчани, као евентуални мандатори мађарске круне, поседну которски град. А ови су то желели да постигну из много разлога, али првенствено с тога да би подредили једног опасног трговачког такмаца. Кад је Туринским миром 1381. год. Котор коначно припао Мађарима, Твртко није напустио свој план да га једног дана ипак добије, али се одлучио и на друге мере.

У њега је за то време потпуно сазрела мисао о стварању једне своје слободне луке. Дубровачко држање за време целе те кризе знатно је помогло, да он увиди, како је потребно да се Босна еманципује од дубровачког пристаништа. Котор је, у овај мах, изгледао изгубљен и сад је требало тражити нов излаз на море. Користи од тога биле би за Босну очевидне: њена би трговина процвала и ослободила би се дубровачких посредника; земља би, за сваки случај, имала слободну везу преко мора и у тешким временима не би морала тражити милост или добру вољу зависних дубровачких госпара; и најпосле Босна, као развијен организам, требала је своје морско пристаниште и из питања престижа. Место за своју нову луку краљ Твртко је изабрао у драчевичкој жупи, у заштићеном которском заливу, на северној страни Боке, где је он имао дугу своју обалу. У јесен 1381. год. његово бављење у Драчевици поспешило је одлуку и град је ускоро почео да се зида. У исто време, из трговачких, а вероватно и из политичких и стратешких разлога, Твртко је почео да подиже и град Брштаник код Почитеља. Тако су оба његова пута на море, и онај у долини Неретве и онај у Драчевици, имала да будуштићена градовима. У овом другом граду довршеном 1383., било је и мало краљево бродоградилиште.

У Дубровнику је та Тврткова одлука примљена с јеткошћу. Нови краљев град, у који ће бити упућена сва трговина Босне и Рашке, постаће несумњиво врло озбиљан конкурент за малу републику. Њезино богатство, њезин трговачки значај и њезина, може се сублизу рећи, економска екзистенција зависили су понајвише од трговачких веза са балканским залеђем, а у првом реду од веза са Босном и Србијом. Није с тога никакво чудо, што је Дубровачка Република дала и осетити, да у тој намери Твртковој види чит акт непријатељства према себи. Ради тога одношаји између Твртка и Дубровачке Републике постају запети и без мало прелазе у непријатељства. Република се обратила чак и мађарском краљу са тужбом на Твртка, али се у Будиму, због пречих брига, на њу није много освртало.

У мостарском Бишћу, у благајском Подграђу, издао је 2. децембра 1382. краљ Твртко своју повељу о новом граду. Зазивајући св. Стевана, чијом благодати "сподоблєнь бяхъ вѣньца и чьсти и ксѳетра царьска прѣвяхъ моихъ родителъ светяхъ, госпode срьбьске," и последујући "житих ихъ и вѣрѣ и правиломъ царьскимъ," он тај свој нови град назива именом светитељевим. Данас је тај исти град познат још увек под именом Нови, или Херцег Нови, Castelnuovo. У њему је краљ био одредио, да буде сланица и трг за продавање соли. На силне молбе Дубровчана, да их не упропашћава и да не пориче обећања и повластице старе госпode рашке, његових претходника, краљ се ипак донекле смиловао и дао им је писмену потврду, у тој истој повељи, "да не будетъ у шнѡмъ граду лхбо подъ градѡмъ трѣгъ соли проданіа до вѣка." Али ова милост, вели краљ, трајаће само дотле, "доколе градъ Дубровникъ и властеле дубровчѡнци сиѣга не потворе и нѣкѡмъ невѣромъ не изгубе шни и нихъ дѣтца и нихъ послѣдни."

У то време, 11. септембра 1382., умро је мађарски краљ Лајош Велики. Његовом смрћу Мађарска је изгубила не само једног владара веће вредности, него и једину закониту мушку личност у династији. Његови наследници беху саме жене: удовица му Јелисавета, Тврткова родича, и две краљевске кћери Марија и Јадвига. Старија Марија беше верена са Сигисмундом Луксембуршким, сином чешког краља, а немачког цара Карла IV. Она је већ 17. септембра била крунисана за "краља" Мађарске. Краљ Лајош надао се, да ће успети, и иза своје смрти, одржати унију између Пољске и Мађарске. Али Пољаци, незадовољни мађарским режимом, поставише младом веренику врло тешке услове: међу осталима и тај, да мора стално живети у Пољској. Кад је он то одбио, Пољаци изабраше за своју краљицу млађу сестру Јадвигу, која беше верена са Вилхелмом, сином аустриског војводе Леополда III; и одвојише се тако од заједнице с Мађарском. Да то није ишло без тежих заплета и криза разуме се само по себи. Али још теже кризе насташе у области краљице Марије. Мађарско племство јавило се са великим прохтевима против власти жена и нарочито против власти главног краљичиног доглавника, палатина Николе Гаре. Главни противници новог режима међу Хрватима беху Хорвати, – Павле, загребачки бискуп и Иван, мачвански бан, – и њихов ујак Иван Палижна, приор вранског манастира код Задра. Они доскора пређоше у отворене противнике краљичине и окупише око себе велик број бунтовника. Против краљице Марије они стадоше на страну њеног супарника, Карла Напуљског, који је претендовао на мађарску круну као најближи мушки сродник умрлог краља. У Мађарској и Хрватској настадоше смутње и борбе, као кад је, око сто година раније, пред изумрће Арпадовића, требао да мађарски престо заузме Карло Мартел или син му Карло Роберт.

Краљ Твртко је схватио значај овог положаја и хтео је да се довољно спреми за сваки случај. Већ у децембру 1382. његови су људи покушавали неке политичке преговоре са Дубровником, али нису наишли на повољан одзив. Дубровачки хроничари причају, да је краљ тада тражио од Републике једног човека, који би био врховни надзорник свих његових градова и тврђава. Радило се сигурно о неком добром познаваоцу тврђавне технике, врло лепо развијене у Дубровнику. Дубровчани, који су видели да се краљ спрема на неку већу борбу, нису смели да пристану на ту понуду. Они су се озбиљно бојали да босански краљ, који је био јака личност, не угрози њихове слободе и не предузме какву акцију. С тога су чак дали иницијативу, да се створи одбранбени савез далматинских градова, уперен у главног против Твртка. Ти њихови поступци изазвали су краљеве привредне санкције и поново веома затегнуте односе. Као природног савезника Твртко је гледао Млечане. Од њих је тражио прве бродове за своју малу флоту и

добио је 1383. год. као адмирала, с одобрењем владе, Млечанина Николу Басеја, један потпуно опремљен брод и дозволу да му се у њихову арсеналу направе још две лађе. Исте године, 30. јула, краљ је са својим наследницима добио као признање, млетачко грађанство.

Тврткове везе са Млечима и спремање босанске флоте беше нарочито узнемирило Дубровачку Републику, па и сам мађарски двор. Овај је о том несумњиво био обавештен од далматинског бана, а можда и од Дубровчана, који су врло вероватно ствар приказивали озбиљном и опасном и одређеном сигурно против мађарских интереса. Мађарска, у којој су већ избијали устанци и где су људи на доста страна били наострешени и готови на борбу, није могла остати незабринута ради држања босанског краља. С тога посланици краљице Марије пребацују Млетачкој Републици, што помаже оружање Твртково и опрема лађе за његову флоту.

На основу данас познатих извора не може се тачно рећи да ли је и у колико је Твртко лично имао учешћа у првим мађарским нередима. Лајош је некад искористио његову младост и узео му Хум; не би сад, с тога, било никакво чудо, да Твртко искористи младост његове кћери и одузме нешто од мађарског поседа. Његово оружање 1382.-1384. год. долазило је добрим делом ради тога, што се спремао с једне стране на борбе с Балшићима, а још више за акцију у Далмацији. Ми не знамо данас поуздано, ради чега се врански приор, Иван Палижна, одметнуо од мађарске краљице и нећемо с тога почетак његова покрета доводити у везу с агитацијом краља Твртка, по што то ничим не можемо утврдити. Али је несумњиво, да је Твртку, кад је чуо за тај покрет, дошла жеља да га искористи за своје јачање. Његова посланства и поруке Млетачкој Републици 1383. год. ишла су за тим, да тамо нађе потпоре за сваки могући случај будућности. Код извесних далматинских градова опазило се још у јесен 1382., да се боје колико Млетака, толико и Твртка; а у даљем низу догађаја та је бојазан постојала све већа. Млечи су једно време били приправни да ступе у озбиљне преговоре о савезу с Мађарима, у лето 1383., али су од тог одустали, кад су добили сигурне поруке, да краљ Твртко има своје неке планове и да би, можда, у скоро време требало доћи с њим до сукоба. Опрезни, Млечи с тога напуштају преговоре с Мађарима, а Твртка помажу са задњом намером, да се, у борби између њега и Мађара, посредно освете овим другима за недавно непријатељство, а и да се сами окористе.

Нема сумње, да је Иван Палижна, решен на борбу против Мађара, потражио помоћи у суседа и да је ступио у везе с Твртком. Може бити, да су му војна спремања Тврткова давала наде, да може успети и храбрила га у отпору. Али босански краљ није му послао никакве стварније помоћи и Палижна је у први мах претрпео пораз. 28. октобра 1383. дошла је Врана у руке краљичиних људи. Да ли се Палижна после тог неуспеха склонио код Твртка не знамо поуздано, али није немогуће. За Твртково држање, не много пријатељско према својој родници и њеној деци дају довољно примера узнемиравања Сплета од његових људи, војна спремања на копну и мору и понашање војводе Вукца, који је с Твртковим знањем присвојио крајем 1384. град Гребен, некадашње добро Вукославића (односно Стипанића), које је било уступљено Мађарима. На мађарском двору учинило се као потребно спречити такве случајеве и спасти краљевину од тежих удараца са те стране. С тога краљице ступају у непосредне преговоре с Твртком. Палатин Никола Гара, некадашњи сусед краљев у Мачви и савезник против жупана Николе, после чак и кум Твртков, беше узео на се, да се нагоди с краљем. Ради тога је дошао у Босну, краљу на ноге. Мађари су понудили краљу Котор и околину, али под уветом да га добију као сигурна пријатеља. Твртко је на то пристао и 28. марта 1385. дао је о том и писмену потврду.

Кад су Млечани добили вест о том, да је постигнут споразум између Твртка и Гаре и да је краљица пристала да уступи Котор, одлучили су они 20. јула 1385., да упуте Твртку једног свог човека који би изразио код краља повељу, да њихови трговци уживају и даље сва она права и слободе, које су имали дотле. У Сутјеси, у свом краљевском двору, одобрио је Твртко 23. августа молбе Млечана. У том његовом писму он каже, да је само "dei gratia rex Rassie, Bossine, Maritimarumque parcium," а да је Котор "вечно" добио, per gratiam largiflue dei disposicionis et preclarissimo sororis nostre domine regine Ungarie.' О неком његовом вазалском односу према краљици нема, како се види, ни речи. По нашем уверењу, ово мутно доба иза смрти Лајошеве било је време, кад је Твртко дефинитивно постао самосталан владар. Извесне потезе самосталне политичке акције он је правио и пре тога; – Твртко је, уопште, био природа своје воље и увек је тежио да своје послове сређује сам; – али дефинитивну одлуку, да иступи као самосталан владар, као краљ *раван* мађарском, он је донео онда, кад није било никакве опасности, да му то Мађари могу оспоравати. Тај прекид није ни овог пута био груб; горње изјаве, које је дао Николи Гари казују јасно, да је Твртко још увек имао извесних обзира, свеједно да ли су они били више политичке или тобоже сродничке природе.

Између Твртка и Балшића нису никад били срдачни односи. Као два непосредна суседа извесних области, које су у општем распадању српске државе биле остале без господара, они су се јављали као такмаци за добит и врло су брзо дошли у сукоб. У времену од 1375-1377. између њих је постојао спор о посед области Требиња, Драчевице и Конавља, који се пооштрио нарочито од оног времена, кад је Твртко почео да показује несумњив интерес за Котор. Балшићи су држали, да су они и по старим везама и по свом географском положају, као зетски господари, свакако пречи наследници которске области него босански краљ и били су спремни, да то своје уверење бране и оружјем. Сад, кад је Котор доиста дошао под Тврткову власт, било је јасно, да ће се односи погоршати још више.

У лето 1385. дошло је већ до непријатељстава. Из тих дана има једно недатирано Твртково писмо упућено Дубровчанима, а писано под градом Спужем, сигурно на краљевом бојном походу против Зете. Занимљиво је, да је сам краљ Твртко замолио млетачку владу, да посредује између њега и Балше. Не би ли то био донекле доказ, да

Твртко није имао у борби много среће? Или је то била увиђавност мудријега, који је желео споразум са суседом, са извесном спремношћу, да му изиђе на сусрет коликогод буде могао? Твртку је, види се, било много стало да дође до мира и он је о том писао Млечима „cum maxima instantia.“ У млетачком сенату та је Тврткова молба била радо прихваћена и 5. октобра изабрана су два њихова посланика, која су имала ићи Твртку и Балши и посредовати за "мир и споразум."

Али, док је Твртково писмо стигло у Млетке и док се тамо већало о посланству, преживљавао је Балша Балшић тешке дане у борби с Турцима. Северно од Валоне, одбијајући надмоћне турске чете, он је 18. септембра 1385. нашао јуначку смрт. Природна је ствар, да су због тога изостали преговори између обе завађене стране. Балшићи, задешени таквим ударом, стају за извесно време са непријатељствима, а Твртко сам не искоришћава њихову несрећу. Важни догађаји у Мађарској и Хрватској заокупили су његову пажњу више.

Прилике у Мађарској развијале су се све више у једну врсту анархије. Мађарска млада краљица, која је већ била верена за Сигисмунда Луксембуршког, по савету своје околине, напушта тај план и пружа руку брату француског краља Карла VI, Лују Орлеанском. То изазива напуштеног вереника на освету и у августу 1385. он са успехом продире у Мађарску. С друге стране, одметници Хорвати, са једним делом хрватског племства, раде отворено за кандидата напуљског двора, Карла Драчког, и 12. септембра исте године доводе га из Италије у Сењ, а одатле у Загреб. У шкрипцу, између две опасности, краљица Марија се враћа свом веренику и постаје његова жена; а да угоди опозицији Хорвата одузима моћном Гари палатинску част. Изгледало је чак једно време, да се беху обе краљице измириле и са самим напуљским принцем, Карлом, и признале га, у самом Будиму, као гувернера краљевине. У ствари, на све су се стране плеле подле сплетке. Дочекавши се Будима и учврстивши се на новом положају Карло се крунише за краља и потискује и младу краљицу и њену мајку. Али ове, нарочито краљица мајка, препреде и енергичне, спремају освету. Позвавши краља у двор, на неки договор, оне су га у ствари довеле у већ спремљену заседу. Њихов човек, Блаж Форгач, пришао је, усред разговора краљева са краљицама, краљу иза леђа и задао му тежак ударац преко главе. Од те ране добивене 7. фебруара 1386. Карло Драчки је умро после две недеље дана. Краљева погибија узбуни све његове присталице. Хорвати дигосе праву буну и беху спремни и на најгоре. Сва Хрватска и Славонија беху запаљене. Да их колико-толико умире кренуше обе краљице у те области, и то најпре у Ђаково, где је било босанско бискупско седиште, а одатле на сигурније Гарино добро близу Осека. Неопрезне, краљице су на тај пут пошле с доста малом пратњом. Њиховим противницима, после крваве борбе, пође за руком, да на том путу краљице ухвате, а њине присталице, с Гаром заједно, на месту поубијају (25. јула). Тај препад извршили су, у главном Хорвати. После извесног времена заробљене краљице беху доведене у Новиград код Задра и заточене. Ту је краљица мајка, на очи своје кћери, била задављена средином јануара 1387., на глас да је Сигисмунд пошао да их спасава.

У исто време, кад се Сигисмунд одлучио на тај корак, спремала се и усташка војска да на јуриш узме град Загреб. Последње недеље фебруара пошле су тамо чете Ивана Хорвата и Ивана Палижне, којима се домало придружио и босански војвода Хрвоје Вукчић с братом Вуком. Нема сумње, да је он то могао учинити само по Твртковом пристанку. Овај се, дакле, одлучио на активну политику у Хрватској, желећи да из те мутне мађарске ситуације извуче користи за своју државу. Почетком марта Загреб је већ био у рукама хрватске и босанске војске, а кроз мало времена готово и сва остала Хрватска и Славонија. У Мачви, где је Иван Хорват био до недавно бан, јавио се, исто тако, или је био изазван бунтовни покрет, који је живо помагао и кнез Лазар. Њему су ове прилике дале могућности, да се ослободи мађарске врховне власти и да покуша проширење својих поседа на северу. И у овом питању, дакле, није било разлике схватања између кнеза и Твртка.

Али у брзо се јавља мађарска реакција против браће Хорвата. Млечани, којима никако није ишло у рачун, да се напуљски двор учврсти и на источној страни Јадранског Мора, употребили су од неког времена сву своју вештину, да у Мађарској појачају странку Сигисмундових пријатеља. Мађари сами, осетивши опасност од побуне, прегоше да је угуше чим пре. Гарин син, Никола II, зет кнеза Лазара и нови мачвански бан, и храбри Стеван Корућ, бивши мачвански бан, поведоше енергичну акцију да освете дотадашње поразе и сломију бунтовнике. У борби код Черевиха Гара, доиста, разбија Хорвате. Ивана, који се беше повукао у Пожегу, натера на предају и зароби; а другог Хорвата Ладислава, који се пожурио да доведе помоћне чете од кнеза Лазара, потражи у самој Мачви и разби у више сукоба. Док је Гара ратовао по Мачви утекао је Иван из свог ропства у Босну, да нађе помоћи и склоништа код краља Твртка.

Твртко је у ово време био већ потпуно опредељен противник краљице Марије. Као нови кандидат за мађарски краљевски престо би истакнут млади Ладислав, син убијеног Карла. По тог новог кандидата, ког је с хрватским бунтовницима помагао и Твртко, кренула је у другој половини фебруара 1387. г. једна хрватска депутација у Напуљ, на челу са загребачким бискупом Павлом Хорватом.

Потиснути у Славонији, хрватски бунтовници се почеше да купе око краља Твртка. У њ су полагали сву наду. Његов је положај био сличан донекле положају Павла Шубића на почетку XIV века. Као и Шубић и он је био најсилнији господар на јадранској обали, и господар, који је поред Приморја имао и Босну и тако са две стране могао да утиче на мађарске ствари. И као што је некад судбина Карла Роберта била готово у рукама моћнога Павла, тако је сада судбина принца Ладислава зависила од држања краља Твртка.

Први далматински град, који је у тој кризи пришао краљу Твртку, беше град Клис, огњиште Шубићеве породице. Грађани су понудили краљу свој град под уветом, да им призна сва права и повластице, које су раније добили од Шубића и уживали све до тада. 22. јула 1387. Твртко је оберучке прихватио понуду и дао посланицима и писмену потврду о том. Добивши тако, без муке, тврди клишки град, Твртко је одмах одлучио, да своје поседе у Далмацији прошири и да започето дело настави што скорије, док траје општи заплет. Чим је добио Клис Твртко је у њ послао своју војску и спремао се, да је одмах упути и даље. Сплѣћани, који су били први на ударцу, препадоше се много од те могућности. На дан 1. августа састаде се њихово градско веће и одлучи, да одмах пошаље у Босну свог грађанина, истоименог унука хроничара Миха Мадјева. Инструкција, која му је била издата, гласила је, да иде краљу и да га поздрави „cum omni humilitate“, и да му препоручи град Сплѣт, који га, после свог законитог владара, сматра за најважније лице. Ако буде краљ упутио своју војску против Сплѣта, нека Михо настоји одвратити га од даљих непријатељстава указивањем на сплѣтску оданост и на спремност, да изврше све његове наредбе сем оних које би их гониле на неверство према мађарској круни. Али пре него што је сплѣтски посланик могао кренути на босански двор, већ 2. августа напала је босанска војска сплѣтско подручје, не ударајући на сам град. Напад босанске војске није имао карактер правог рата; и Клајић има право кад верује, да је Твртко само „мислио чешћими провалама присилити Сплѣћане, да се напакон за вољу мира и користи своје подлоге врховној власти босанској.“

Мало после покушаше присталице ослобођене краљице Марије и краља Сигисмунда, да узму чувени врански манастир од Ивана Палижне. На челу те лојалне војске беше нови врански приор Алберт де Лосок (од Лученца) и крбавски кнезови Будиславићи. Палижна, који је добро стајао у народу, спреми се на отпор, уздајући се сигурно и у помоћ својих пријатеља. И, доиста, 11. новембра провалила је Тврткова војска у задарски крај и силно га похарала. У плен је пало на 3.000 комада ситне стоке и на 1.400 крава и волова. Противничка војска стукну одмах натраг, остави опсаду Вране и повуче се у Нин. „Ради множине и снаге босанских јеретика,“ писао је њен заповедник 17. новембра из Нина, „не могосмо остати у пољу, него се склонисмо у Нин, стари град верних“. Тврткова војска сједини се после тога са Палижником и пође одмах за непријатељем под сам Нин. Опсада тврдог нинског града трајала је све до средине децембра (до 17.), кад је била прекинута вероватно ради оштре зиме. Ово Твртково ратовање по Далмацији донело му је, поред војничког успеха и јачања личног престижа, још и град Островицу, и опет једно од старих Шубићевих седишта.

Твртко је, у то исто време, био активан и на источној и северној граници. Његовом и Лазаревом помоћу ојачани крећу одметници у нове борбе, које воде с променљивом срећом, али са осетном штетом за Мађаре. Нарочито је био опак њихов упад у Срем првих дана септембра 1387. Ражљућен вестима о том, Сигисмунд одлучи да се лично крене против бунтовника, као што се месец дана раније борио против њих под Гумником. Али овога пута, писао је он млетачком дужду 22. септембра, неће ићи само против одметника досад помињатих, него и против „босанског бана“ (не вели краља), да „скрши њихову обест.“ Ипак није пошао. Место њега у борбу су кренули његови заповедници Никола Гара и Степан Корођ, којима је успело да потисну бунтовнике све до иза Саве; али у саму Босну нису смели да уђу. У тим борбама мађарски извори нарочито помињу учешће босанске и српске коњице, добро оружане, која је устаницима чинила велике услуге својим брзим маневрисањем. У ропство је, вели краљ Сигисмунд хвалећи „лавовску срчаност“ својих верних, пао велик број „неверних и шизматичних Босанаца и Рашана.“

Све је ово осетно утицало и на Тврткове успехе у Далмацији. Поједини градови, после пада Островице, бојећи се какве зле судбине, почеше да траже везе с Твртковим људима и да се на неки начин осигуравају унапред. У Трогиру се 26. и 27. децембра дуго већало и колебало шта да се ради. У оштрини расправљања дошло је до врло крупних речи и сцена, које су завршиле крвљу и мртвим главама. Народ се одлучи за Босанце и три вође странке краља Сигисмунда бише побијене, један чак на сред трга, 27. и 28. децембра. Остали једва успеше да побегну у Сплѣт.

Овај трогирски случај унео је у остале далматинске градове још више пометње и забринутости. С тога неки брзо одлучише, да моле краља Сигисмунда за што скорију помоћ. Већ у јануару 1388. ишли су с том мисијом на угарски двор представници Задра, Шибеника и Сплѣта. Једино Дубровник, захваљујући свом савезу са краљем Твртком, није имао никаква разлога за прибојавање. Он је, шта више, био успео да своје односе са Босном прикаже на мађарском двору као нимало нелојалне и да 28. октобра 1387. добије од краља Сигисмунда као неку дозволу и за даље везе. У својој повељи Дубровнику од тог датума пристао је мађарски краљ, да република може од људи из Босне и Рашке добијати земље и подручја, „изузевши само оне земље, које су остали краљеви Мађарске, наши преци, држали и поседовали“.

На једном почетом путу Твртко није хтео да застане са половним успесима. Иван Палижна, који је постао његов намесник у старој хрватској држави, односно у Далмацији и пренео своје седиште у Клис, био је човек на кога се Твртко могао потпуно ослонити. Само његовој упорности имало се захвалити, да је бунтовнички покрет против краља Сигисмунда и краљице Марије остао у Далмацији жив и активан и да је, уз Тврткову помоћ, довео и до успеха. Са Палижником Твртко је добио у своју власт и знамениту Врану, а то је био добитак од несумњива значаја. И за Твртка и за Палижну било је јасно, да они неће лако оставити неискоришћене лањске успехе. И, доиста, чим је мало попустила зима, 18. фебруара 1388. напао је Палижна поново сплѣтски крај и опустошио га, настављајући узнемиравања и доцније. Како мађарска помоћ није долазила, Сплѣт је са страхом ишчекивао шта ће да му донесу скори пролетњи дани. Трогирска општина, којој судбина блиског Сплѣта није могла бити равнодушна, покуша да посредује. Али није постигла успеха. Сплѣт је остао веран мађарској круни и краљу Сигисмунду. То изазва Твртка на нове и одлучније кораке. Два његова посланика, војвода Влатко и Станоје Јелачић, пошла су средином марта у Клис, да још једанпут,

пре новог ударца, понуде споразум далматинским градовима. Трогирани први и једини поздравише краљеве људе и поклонише им 50 либара у знак пажње. Остали градови остадоше пасивни, надајући се сваки час каквом повољном гласу са мађарског двора.

Можда су их све у тој вери подржавале вести о успесима Сигисмундове војске против Ивана Хорвата и његових другова. У борбама против Хорвата неколико хрватских бунтовника би заробљено, одведено у Будим и тамо привезано коњима за репове, вучено по улицама и најпосле погубљено и рашчеречено. Тај језиви пример плашио је људе. Али, у самој Далмацији краљ није био у стању много да помогне. Он се у ово време налазио у великој новчаној кризи и није могао без тих средстава да мисли на озбиљну војничку акцију. Осим тога био је заузет у великој мери по њ неповољним обртом прилика у Пољској и Молдавској.

Краљ Твртко је улазећи у Далмацију био очевидно на чисто с тим, да ће морати наћи неки споразум с Млетачком Републиком. У Републици, која је држала страну Сигисмунду и Марији против напуљског кандидата, Твртков отпор није био симпатичан; али из много разлога млетачка сињорија није хтела да квари своје односе с њим. Али да се даде ипак знак извесног нерасположења, дошла је њихова доста хладна и резервисана порука на Твртков позив из 1388. год. да му упуте једног посланика на преговоре. Они, одговорило се из Млетака 9. априла, не виде потребе за то посланство; а осим тога у тим идењима тамо и натраг губи се много времена. Него, ако краљ има нешто да поручи Републици, нека он пошаље своје посланство, које ће бити радо и пажљиво слушано. Твртко је желео да Република упуту њему једног поверљива човека, с ким би он могао прећи сва питања од важности. Његов посланик, који би дошао у Млетке, ма колико вешт, могао би говорити само о оном, што би било конкретно формулисано, а не би могао и за сваки евентуални обрт ситуације или за које узгред искрсло питање дати сигуран и обавезан одговор. За Твртка би било врло важно, да из непосредне дискусије могне добити пун утисак о свима резервама или деликатностима, које имају Млечани и према њему и према читавом положају уопште; овако, он је био упућен на туђ извештај и на обавештавање, које је из друге руке и увек лично обојено.

Кад преговори са Сплетом и са осталим далматинским градовима не успеше, одлучи Твртко да поново почне са нападима. У другој половини маја ударила је његова војска на спљетски крај и поново га опустошила. У исто време опремала се у Котору његова флота, где су чак грађене и неке лађе, да са морске стране помогне акцију копнене војске. Кад су чули те вести Сплешани се озбиљно уплашише и 10. јуна упутише Сигисмунду једног речитог фратра, да му изложи сву тежину града и да тражи безуветну помоћ. Ако краљ не може да помогне, онда нека им бар дозволи, да се сами одреде "без жига велеиздаје" или, ако то неће, нека посланик пред већем бољара, изјави на сав глас, да Сплешани скидају одговорност са себе, што ће, нагнати невољом, морати учинити оно, што им једино остаје за спас града, кад друге помоћи нема. Неки од пучана већ и сада напуштају град. Ако им краљ и великаши обећају помоћ, он нека изјави, да ће је Сплешани чекати најдаље до краја јула; а после тога ће поступити како за најбоље нађу.

Ма колико да су биле озбиљне молбе и поруке Сплешана, краљ Сигисмунд није ипак могао да им друкчије дође у помоћ, сем позивањем да верују и да уступају. Он је, истина, помишљао на то, да крене војску против Твртка и почео је био већ нека спремања у томе правцу; али је читав план био напуштен или ради других брига или ради недовољног одзива. Сплешани за које се, према горњим претњама, могло мислити, да ће после даног рока прићи Твртку и спасти се од даљих удараца, не поступише ипак тако. За будимски двор њих је везала дуга традиција, која је, познато, "друга природа" људи. Национално осећање у нашем смислу није код њих постојало, као ни код највећег дела других лица и општина Средњег Века, и Твртко им је, отуда, изгледао туђ, сублизу као и ма који други страни владалац. То, што је у њему текла и Шубићева крв, није за Сплешане вредело готово ништа. Једно, што ни сами Шубићи нису били нарочита спљетска симпатија; а друго, што је градско становништво те вароши, са веома развијеном правном свешћу, као код већине далматинских градова, у Тврткову поступку гледало ударање на "законитост" и све посматрало као отимачину моментално јачег. Најбољи доказ за све то пружа чињеница, да су баш они, само да би спасли стари ред, предлагали осталим далматинским градовима образовање једног обранбеног савеза, у који би поред њих ушли и неки хрватски кнезови. Њихов закључак у том правцу донесен је 28. августа. Петар Зорић, спљетски грађанин, имао је да позове у савез градове Шибеник и Скрадин и хрватску властелу Нелипиће, Вида Угринаића и, према потреби, крбавске кнезове. Савез је био јасно уперен против Палижне као Сигисмундова одметника и против краља Твртка. Њихов непосредни циљ имао би бити тај, да сви ти савезници сједине своје силе, да дођу у помоћ Сплету и онда одмах ударе на Клис и његова заповедника.

Овај спљетски предлог наишао је на повољан одзив и у јесен, 6. октобра, одржан је заједнички састанак Сплешана, Шибенчана, Скрадињана и претставника властеле Нелипића и Угринаића у скрадинској цркви Св. Катарине, где је уговор о савезу докончан и потписан. Циљ савеза изражен је речима, да ће се учесници узајамно помагати, са жељом, да "себе, земљу, места и сву имовину своју очувају у дужној верности према светој круни угарској". Према опасним противницима природно је, да обрана треба бити заједничка, јер је само тако колико-толико зајамчен повољан успех. Једна тачка уговора, која је везала све преговараче и била врло карактеристична, гласила је овако: "Ако би се у краљевини Угарској у току догађаја збила каква промена (мисли се, на престолу), не може и не сме ниједна од наведених странака пристати уз другог владара, господара, особу или општину или државу без сагласности осталих савезника".

Краљ Твртко није могао у тај мах да снажније иступи у Далмацији и силом спречи образовање тог по се неповољног савеза. Управо у то време напредовала је једна турска војска, августа 1388., према Рашкој и према Босни. Иако то није била већа освајачка сила, која је кренула да ломи краљевине, није то била ипак ни мала плачкашка чета од које стотине људи, која би долазила, као олуја, само да нанесе штете. Турски упад био је изведен од једног повећег одреда и имао је као циљ, поред плена, још и ширење гласа и утицаја Муратове освајачке снаге.

На глас о надирању Турака, у Дубровнику се 15. августа 1388. закључило, да се пусте у Стон сви бегунци, који су се склањали испред насилника, а само да се властела упути у сам град Републике. Босанцима је већ 9. августа било отворено дубровачко подручје. Бедеми и утврђења Стона имали су се одмах ставити у обранбено стање и добро и утврдити. 19. августа доведени су сви способни и расположиви оточани, да бране и чувају Стон, а Твртко је, за обрану савезника, упутио са своје стране 1.000 људи у помоћ. 20. августа, сјутра дан по том решењу упућен је Баранин Зоре Богшић да иде Шаину, вођи Турака, вероватно да га стишава и узгред уходи. 22. августа закључило се јавити о турском нападу и на мађарски двор и тражити савет „super remedio contra ipsos”. Други посланици дубровачки бише упућени у суседство, краљу Твртку и Ђурђу Страцимировићу.

Турски један извор казује, да је овај нападај Турака у Босну упутио баш Ђурађ Страцимировић Балшић из жеље, да се бар на тај начин освети Твртку. Шаин, вођа Турака, ратовао је у Епиру. Ту је Ђурађ дошао с њим у везу, и као турски харачар успео да наговори Шаина на ту акцију. Ми данас не знамо колико је било то оделење турске војске, које је ширило страх и трепет; али, како су се у том оделењу налазиле и неке турске челебије, односно принчеви, сва је вероватноћа, да оно није било мало и нарочито слабо. Код Билеће, 27. августа, дочекао је ту турску војску, у херцеговачким кланцима, војвода Влатко Вуковић са босанском војском и потукао је до ноге. Једва се спасао сам Шаин са малим бројем пратње и људи.

Овај нападај Турака, који је завршен сјајним успехом Тврткове војске, задавао је ипак великих брига краљу. На једној страни он је омео његову акцију на западу, у Далмацији; а с друге стране пунио га је страхом од турске освете. Поред тога, непријатељство Ђурђа Страцимировића није била ствар, преко које се могло равнодушно прећи. Овај последњи сукоб био је најнепосреднији доказ за то. Ако нико други, Дубровачка Република ухватила је, изгледа, нити прошлих интрига и могла да обавести и Твртка о њима. Одмах иза турског пораза, 5. септембра, издало је веће Републике наредбу својим посланицима, да настоје склопити "слогу и пријатељство" између босанског краља и Ђурђа. Краљ Твртко је увидео потребу споразума и замолио је Републику, да у име његово пошаље Ђурђу као преговарача свог властелина Михајла Растиха. Република је 16. новембра пристала на то и дала дозволу.

Да је ситуација у Далмацији, после склопљеног савеза, изгледала опасна по Твртка види се одатле, што се 14. октобра 1388. закључило у Дубровнику ово: ако би дошло до тог, да мађарски краљ дигне војску против босанског краља, онда ће дубровачки посланици на Твртковом двору имати да изјаве, како они желе одржати мир и како су вољни, као посредници, учинити све, да дође до споразума између обе круне. Међутим, Твртка није остављала стара срећа. Његови противници, са разним интересима, дођоше брзо у међусобне сукобе и тим осетно ослабише и значај савеза и опасност ситуације. Између града Трогира и кнеза Нелипића дође до сукоба, који прилично раздвоји снаге. Обавештен о том Твртко шаље, у новембру месецу, два своја великаша, кнеза Хрвоју Вукчића и брата му Војислава, да оду у Далмацију и још једанпут, врло озбиљно, позовну тамошње противнике, да признају његову врховну власт. Из тврдог Книна оба брата Вукчића упутише своје поруке. Први је био град Трогир, који се одазвао позиву, и 11. новембра послао Хрвоју свога човека, да се обавести о положају и његовим намерама. Хрвој је приказивао Твртков положај као ванредно повољан; он носи победе на све стране и он осваја постепено, милом или силом, читаве области. Изгледа, доиста, да се Твртко у овај мах надао већим успесима. Ради тога је упутио у хрватске области као свог намесника војводу Влатка Вуковића, вероватно не самца, него са каквом војском, која му је имала бити ослонац у раду.

Та активност Тврткова изазва најпосле краља Сигисмунда на живљи отпор. Он, пре свега, тражи да начини савез са Млечима, који му у Далмацији могу бити од знатне користи. Његова понуда била је упућена у Млетке и тамо претресана, али до савеза није дошло, јер су Млечани, изгледа, најпре тражили знатну цену за своје услуге, а после ипак, нашли за мудрије да остану неутрални. 29. септембра 1388. беше Сигисмунд склопио примирје с пољским краљем за годину дана и тако добио на тој страни нешто слободније руке. Он именова Ладислава Лученца, славонског бана, за управника („gubernator”) Хрватске и Далмације и посла га у угрожене крајеве, да чим пре успостави ауторитет мађарске круне. Лученц стиже у Задар пред сам Божић, 23. децембра, и поче одмах спремање војничке акције. Већ 4. јануара послали су Шибенчани у помоћ мађарској војсци 50 својих људи. Мало после тога, првих недеља 1389., пошао је Лученц са својим четама против босанских људи. Ми о том походу немамо ближих вести; али да није завршио повољно по Мађаре види се најбоље по том, што Тврткова војска остаје у Далмацији, допире до самог Задра и пали му предграђа. У марту војвода Влатко пред Сплетом даје победничке поруке угроженом граду.

Војвода Влатко тражио је, у ставу победника, да се Сплет чим пре изјасни за признање Тврткове врховне власти и да му упути своје посланство. Видећи да мађарска помоћ не доноси потребно олакшање, а да сам град не може до века примати ударце босанских чета, Сплет поче да се колеба. 24. марта 1389. састало се њихово градско веће и изабрало, доиста, двојицу грађана, Николу Срећу и Ивана Марина, као своје претставнике и посланике краљу Твртку. Слично су урадили и остали далматински градови. Из упуштава, која су дата сплѣтским заступницима види се очевидно њихово колебање. Да се може, они би несумњиво остали верни мађарској круни. Чак се помало надају, да

би, још увек, могли од самог Твртка добити неки рок, у коме би им се дала прилика, да се још једаред обрате краљу Сигисмунду за помоћ или да би добили могућност, да му се оправдају и избегну прекору издајства. После тога рока, њихова би савест била мирна и они би, без муке, могли пристати да постану Тврткови поданици, истина са претпоставком, да то учине и остали далматински градови и да им краљ потврди старе повластице. Краљ Твртко се показао врло предусретљив. Очевидно у жељи, да не изгледа прост отимач и да према људима, које мисли добити за поданике не буде гори од старих владара, он је пристао да им одобри тражене рокове. Чинило му се, да се људи задобијају и љубављу исто толико, колико и снагом. Сплѣту је био остављен последњи рок за предају 15. јун; а Твртко је пристао чак и на то да Диоклецијанов град буде последње од далматинских места, која долазе под његову власт. У том акту било је колико државничке мудрости, ради предусретљивости, толико исто и свесности своје снаге и уверења, да крајње решење не може испасти друкчије. То је он и казао сплѣтским изасланицима, не остављајући нимало сумње о том, да ће, не одговоре ли својој обавези, имати да рачунају са његовим озбиљним нападајима.

Кад су добили повољне одговоре од краља Твртка, Сплѣћани, после договора са Шибенчанима и Трогиранима, 19. маја послаше мађарском краљу свог начелника Јакинца Малатесту и истог Никољу Срећу, који је био код Твртка, да га обавесте о свему и траже његову одлуку. Исто су тако поступили и Трогирани. И једни и други пожуривали су решење, јер је рок за одговор био врло кратак. Краљ Сигисмунд, природно, није могао да даде свој пристанак, да се градови предају Твртку. Обећавао је с тога скору помоћ и боље изгледе за будућност. Али у кратком року од месец дана он није могао организовати експедицију и прискочити у помоћ градовима, које је чекала Тврткова освета, ако прекрше створени споразум. У Трогиру и Сплѣту завлада ради тога разумљив страх. Трогирани упутише 23. маја једно посланство у Босну, које је имало да растумачи краљу њихов положај и да га уверава како Трогир има најбоље намере. Они су чак нудили краљу, да, за сваку сигурност, пошаље у њихов град једног човека, који би био његов повереник. Рачунали су чак и с тим, да би краљ могао затражити и таоце од далматинских градова. Сплѣт се био уплашио исто тако. Кад је прошао 15. јун, а из Мађарске нити стизаше помоћ ни поуздана порука, Сплѣћани одлучише, да вешто дипломатишу око Твртка. Да испуне обавезу није им се још дало; али им се исто тако није дало, ни да то признају. У неприлици, они се прихватише за ону тачку уговора, која је говорила, да се Сплѣћани могу предати последњи. С тим упутама они послаше у Босну 30. јуна, Ивана Марина, молећи краља да их не дира дотле, докле се и остали градови не покоре.

Твртко би врло вероватно иступио много енергичније у Далмацији да у тај мах није дошло до велике офанзиве цара Мурата против Србије кнеза Лазара. Турци су били решени на отсудну битку. То се видело најбоље по том што је војску водио сам султан. Твртко је правилно схватио да је турски нападај на Србију посредно и нападај на Босну и да иде за тим да скрши слободу босанских хришћана. Као добар државник и исправан савезник он се одмах решио да помогне Лазару и упутио му је у помоћ с војском свог најбољег војводу, Влатка Вуковића, лањског победника Турака код Билећа. Уз ту војску пристао је и његов савезник Иван Палижна. На Видов-дан 1389. дошло је до битке на Косову у којој су учествовале и босанске чете. Влатко Вуковић се борио храбро и веровао је чак да је победа на хришћанској страни. Тако је с бојног поља обавестио и свог господара. Њему се то вероватно учинило с тога, што је у борби погинуо сам султан и што су Турци после борбе напустили Косово и Србију. Верујући да је та вест тачна Твртко је јавио о хришћанској победи у Трогир и у Фиренцу. И што је врло занимљиво, он је своје обавештење о победи у Трогир послао не дан-два после примљене вести, него чак 1. августа. Као исправан савезник Твртко иза Лазареве погибије није предузимао ништа у Србији, да појача свој утицај или рашири своје међе.

У једној падованској хроници налази се и ово за Твртка прилично карактеристично казивање. Фрањо Карара млађи, шурак кнеза Степана Франкопана, који је био у везама и пријатељству с краљем Твртком, беше 1388. год. изгубио своју државу Падову. Док је тражио ко би му све могао помоћи да поврати изгубљено место упозорио га је кнез Степан на Твртка. Овај је био љут на миланског војводу "јер је турском султану продавао оружје у оно вријеме, кад су Босна и Србија пролијевале крв своју на Косову". Кнез Степан је упућивао Карару, да свакако иде у Босну, краљу Твртку, "јер је готово сигуран, да ће му тај помоћи на његову препоруку". Нови обрт ствари у Италији одвео је Карару на другу страну, управ у часу кад се беше кренуо у Босну.

За ово време, док је босанска војска била заузета борбом с Турцима, успело је мађарским људима и њиховим присталицама, да освоје Клис и потисну мали број босанских посада у Далмацији. Кад је свршена битка на Косову и Твртко био начисто с тим, да Турци не мисле продирати даље према Босни, Твртко је крајем августа опремио своју војску у Далмацију, да настави почете борбе. Та војска пређе одмах у нападај и крајем септембра допрла је већ до Задра и ту попалила све куће до под њихове градске капије. Нападе и пустошења понављала је потом све до дубоку јесен. На велике молбе Задрана упутио им је средином новембра крчки кнез Иван Франкопан једну помоћну војску од 400 коњаника, а њој се после придружило и 200 Пажана. Са том помоћу и својом војском извели су Задрани нападај на Врану. У две љуте борбе, 22. и 24. новембра, Палижна се са својим људима храбро опирао и био је и рањен, али није могао да савлада нападаче. Тек у трећој битци, 10. децембра, разбише Босанци своје противнике, који се "срамно" (turpiter) повукоше испод Вране. Пет дана иза тога би повраћен и Клис и тако успостављен и стечени ранији посед и углед босанског краља. Млетачка Република обавештавала је мађарски двор о босанским успесима, јављајући отворено, како су далматинска места у великом страху и недоумици да ли ће уопште моћи одолети Твртковој снази. Твртко се, говорили су они, определио потпуно за напуљски двор и сад изјављује да све ради у име Ладислава, сина краља Карла.

Кад је Млетачка Република добила уверење, да Сигисмунд у тај мах не може да заштити далматинске градове и свој ауторитет, она је покушала да сама добије те градове за себе. Њихов сенат решио је био још 29. априла 1390., да један њихов нарочити изасланик испита расположење духова у Далмацији, па да се потом почне акција. Али је тај њихов интерес дошао касно. Далматински градови ломили су се око тога, да ли да остану верни краљу коме су се обавезали раније или краљу који им је био ближи и опаснији. За дотле пасивне Млетке у овој дилеми није се више налазило места. Видевши да од мађарске помоћи, после толико времена, нема ништа Далмација се беше одлучила, да се покори краљу Твртку и у мају упутила своје посланике у Босну, да тамо коначно уреде ствар. Свесна, да би после тога свака њена акција била узалудна, Млетачка Република решава 26. маја да на тој страни обустави своју политичку акцију.

За то време Твртко је живо радио да толики напор заврши са успехом. Његови људи иду у Хрватску и Далмацију и воде последње преговоре. Мандатор босанског краља били су крбавски кнез Ђуро и Твртков хрватски намесник Иван Хорват. Сплитски грађани упутише своје посланике у Босну, потпуно спремни да се покоре, али под часним условима. Упутство издано сплитским посланицима за преговоре датирано је 8. маја. Кад су чули за ту сплитску одлуку решише се Шибеник, Брач и Хвар, а вероватно и Корчула, да и они ураде тако. Једино се дотле најпредусретљивији Трогир почео у последњи час устручавати, али то није трајало дуго. Кад су Сплићани изјавили своју покорност Твртку издаде им он 2. јуна у Сутјесци повељу са потврдом свих њихових дотадашњих права и повластица. У исти мах, докрајчујући њихове сукобе са Клисом и Омишем, краљ је тачно дао повући границе између тих места, желећи, како каже, да се "наши верни Сплићани обилато користе нашом милошћу". Сплитски успех поколеба и Трогиране, те и они 8. јуна изјавише Твртку покорност. Иза Сплићана добише потврду својих повластица и Шибенчани, а за њима Брачани, Хварани и Корчулани. Твртко је са разлогом могао бити поносан на толике успехе и похвалити се њима свом млетачком суседу. Ова му је 8. јула одговорила, сигурно не много искрено, како је "весела срца" примила његове вести и како саучествује у његовој радости. У трогирским белешкама јавља се 10. јула 1390. први пут нова Тврткова титула као "краља Рашке, Босне, Далмације, Хрватске и Приморја". Са том титулом свог краља диче се 1. августа у званичној сплитској повељи о градским границама и краљеви изасланици протовестијар Трипо Бућа, крунски бискуп Михаило и Влатко логофет.

У Твртковој држави налазило се цело старо хрватско подручје и цела обала Далмације, и то од Зрмање до Котора, сем Задра и Дубровника. Босанске власти увеле су брзо у нове области свој порески ред. Тако знамо, да је сваки члан племена Пркљи, на Зрмањи, плаћао годишње по дукат на главу. На северу његова је област допирала до Саве и Уне, на истоку до Дрине, Лима и Мораче. Босанска држава није никад имала већег опсега ни већег значаја. У овај мах она је била најмоћнија словенска држава на Балкану, а иза Турске свакако и најсилнија.

Колики је био значај и углед Твртков види се најбоље по његовим везама. Кад му је умрла прва жена Доротеја он је намеравао да се ожени по други пут ћерком аустријског војводе Албрехта III, и та је његова намера била лепо примљена на аустријском двору. Та веза требала је Твртку, да би добио једну потпору више у борби против Сигисмунда. Саопштавајући Млечанима тај брачни споразум и нудећи им пријатељске услуге за учвршћивање њихових веза са аустријским двором Твртко им је поручивао како треба да се већ једном одреде. У овој политичкој ситуацији они треба да знају да су пријатељи једне стране непријатељи друге.

Крајем августа 1390. беше дошао у Сутјеску Андреа де Гвалдо, сплитски надбискуп, с молбом, да краљ испуни жеље и потврди стара права његова каптола. Да би показао своју добру вољу према утицајном католичком свештенству краљ је 30. августа примио под своју заштиту сплитску цркву, одобрио јој све старе поседе и повластице и овластио свог војводу, Павла Клешића, да помно чува интересе цркве.

Али, усред тих планова, краља Твртка је, у педесет другој години, задесила ненадна смрт око 17. марта 1391. Као и у случају цара Душана, ова смрт је не само пресекла један плодан живот, него је из темеља потресла и цео њихов државни организам. У оба случаја велики и скоро неслушени, полет њихових држава био је нераздвојно везан за њихове крупне личности, пуне иницијативе и државничке енергије. Обојица су умрла не на крају снаге, него у њеном напону, у часу кад су створено дело имали да дограде и да уреде. Ни један ни други нису имали ни из далека њима сличног наследника, да створено дело прихвате и бар очувају. А и дело само, створено врло брзо срећним стицајем прилика, а не природним развојем премашало је снагу државе које су га носиле и премашало оквир и карактер њиховог дотадашњег живота. Босна је била више географска него политичка државна јединица и њен развитак ишао је дотле по извесној географској гравитацији до њених природних граница. Са Твртком она је на се узела велику политичку улогу, која је била ван њене традиције и с тога колико нова толико и опасна.

Али у томе шта је требало да се одржи између Душана и Твртка нема сличности. Душан је, по карактеру свог дела, био освајач. Господар не само Срба, него и Грка и Арбанаса. Он сања о освајању Цариграда. У његову област ушле су земље, које нису имале ничег заједничког са српском прошлосту и нашом расом. Нарочито је био опасан елемент грчки. Он је непрепорно био културно јачи од Срба, национално свеснији и у државним пословима са више традиције и гипкији. Није се он дао лако пригубити новој српској држави, а још се мање могао подвући њеној култури и организацији. Напротив. Срби су још увек учили и примали од њих. Све да Душан није разбио своју државу на велике области и од властеле, нарочито чиновничке, направио мале династе; све да није услед велике екстензивности и слабих прометних веза централна власт природно слабила, његова држава би стално боловала од превеликог броја

туђег елемента, који је примила у себе. Шта су далеки Епир и Тесалија могли допринети за јачање Србије и кад су Срби могли доспети да тамо развију свој утицај?

Тврткова концепција била је, – у колико се то са свима резервама за Средњи Век уопште може рећи – националнија и у многим стварнија. Босна је имала централни положај у српскохрватском народу и била је готово као одређена, да обухвати на оба крила оба наша племена. Све подручје Тврткове активности обухватало је само наш национални елемент. Твртко је осетио тај географски значај Босне. Он је успео, како то рекосмо, и стицајем прилика, понешто ношен самим догађајима. Хрвати на западу нису могли да се надају успеху радећи самостално и увлачили су Твртка с почетка као савезника, да га после приме као господара. Срби после 1371. год. немају централне владарске личности и Твртко се јавља као један од претендента и само не из сопствене иницијативе, него натеран од безобзирности Николе Алтомановића и као савезник кнеза Лазара. После успеха, природно, јачају прохтеви и шире се изгледи. Очевидно је, да Твртков план не би био могућ за живота Душанова и Лајошева. Али то не мења ништа на значају Тврткову. Напротив. То само казује, да је био човек хисториске перспективе и да је осетио *своје* време. Код њега је било несумњивих државничких способности. Кад мора он се бори, и то енергично, али је увек склон на мудар компромис. У Србији се неће да појави као освајач и победник једног династе, него као легитимни потомак једног Немањића, да указујући на своје право поштеди осетљивост. С Лазаром не само да не тражи борбе, него чак склапа савез, и то у борби против Сигисмунда и против Турака. Његова стрпљивост у поступању с далматинским градовима даје несумњива доказа за његов став разборитог осматрача, који усред акције зна да чека и држи меру и који ради с планом и доследно са сигурним осећањем коначног исхода.

Бој на Косову

После победе на Марици Турци нису одмах почели са правим освајањима на Балкану, него су, учврстивши своје положаје, стали да шире свој утицај и да стварају упоришта за даље напредовање. У њиховом раду било је несумњиво извесног система. Они нису хтели да упорном борбом изазову против себе један хришћански савез пре него постану сасвим сигурни, него су се, за почетак, задовољавали тим да балкански династи признају њихову врховну власт и да их натерају на плаћање данка, како би повећали своја финансиска средства. Тако они нису заузели Вукашинову област, него су пристали да у њој влада као краљ, Вукашинов син и наследник Марко, најпопуларнији јунак наше народне епске песме. Марко је владао јужном српском Маћедонијом са седиштем у Прилепу, тврдом граду, који је имао и по природи положај врло погодан за одбрану и од старина изграђиван као најтврђе место Пелагоније. У северном делу Вукашинове краљевине имао је власт млађи брат Марков Андријаш, чија се задужбина на реци Трески, подигнута 1388/9. год., очувала све до данас. Вукашинови наследници имали су борбе и са западним и са северним српским суседима, који су се пожурили да им, после очеве погибије, окрње поседе. Призрен су преотели Балшићи, а Скопље Вук Бранковић. Отимање око Костура постало је чак и предмет епске песме. Као Марко признали су турску власт и браћа Дејановићи, Драгаш и Константин, сестрићи цара Душана, који су господарили на левој обали Вардара, од Куманова до Струмице. Ђустендил, и у свом потурченом називу, још увек чува спомен на свог господара Константина. Народна песма, која Константина зове "бегом", ваљда по том што га је запамтила као турског господина, пева њега и Марка као људе који одржавају добре суседске односе. Трећи српски династ на југу, Тома Прељубовић, држао се у Епиру дуже времена само као турски штићеник.

Од осамдесетих година XIV века Турци су постали активнији и агресивнији. Они упадају чак и у области изнад Шаре, а њихове се чете залећу и у западне области све до близу приморја, и то не само у Албанији него и у Хуму. Ти упади вршени су исправа са малим оделењима и нису могли имати освајачки карактер. Извођени су ради пљачке и с намером да изазивају неспокојство и страх. Али временом та залетања имају извиднички карактер и служе као уводне акције за веће покрете. Српски летописи, који настају у овом време, бележе све чешће датуме тих упада и сукоба, осећајући им из дана у дан све већи значај. Први од сукоба на границама северне Србије био је год. 1380., када је Цреп Вукославић сузбио Турке на Дубравници. У то време, због опасности од Турака, подигнут је недалеко од ушћа Нишаве у Мораву град Копријан (после назван Курвин град), да брани нишавску долину од њихова насртања.

У исто доба Турци су продирали и према Албанији, пошто су у јужној Маћедонији и у Епиру утврдили своју превласт. Хришћански господари тих области ишли су им посредно на руку својим борбама око појединих крајева или за власт. У тим борбама нарочито су били активни чланови династије Анжу из јужне Италије и други великаши пореклом из Италије; који су, помагани делом од својих земљака, одржавали своје раније владарске поседе на источној обали Јадранског Мора и у Грчкој, или тежили да их прошире, или да добију нове. Од српских династа у Албанији је био активан једино Балша Балшић који је успео да женидбом постане господар Валоне и Берата, и који је водио дуге борбе да би добио и Драч. Тај врло борбени и недовољно разборити човек, са великим амбицијама, створио је себи непријатеље на више страна. Видели смо да се сукобљавао са Алтомановићем, краљем Марком и Твртком на српској страни. Тако исто борио се и у Албанији. Анжујци су хтели да свакако добију Драч као своје старо упориште, а за Драч се отимао и Карло Топија, најмоћнији албански династа. Балша је имао извесних тренутних успеха, али се исцрпео у честим подвизима, који нису одговарали његовој стварној снази. Турци су, видећи та трвења, окренули своје чете и на ту страну. У борби с њима, у Мусакији, Балша је 18. септембра изгубио главу. Његова удовица затражила је потом млетачку заштиту и с том помоћи одржала се у области Валоне, коју је после оставила свом зету Мркши Жарковићу, сестрићу Драгаша Дејановића.

Иза тога Турци понављају своје упаде у северне и северозападне области. Год. 1386. Турци су освојили Ниш, главно чвориште на путевима од југа према северу и од истока према западу. Намера им је била да поседујући то место и крај ближе прате везе између Србије и Бугарске. Српска војска разбила је Турке код Плочника, али Ниш није успела да поврати. Исте ове године јављају се први пут и турске чете у Хуму. Њихов ненадни и необични упад изазвао је запрепаштење и велику пометњу; људи су, у страху, бежали са стоком на дубровачко земљиште, према мору. Две године потом кренула је нова турска војска према Хуму, али је, као што смо већ поменули, код Билеће претрпела пораз.

Порази код Плочника и Билеће натерали су емира Мурата на озбиљне припреме за борбу са Србима. Мада растројени и тешко погођени поразом на Марици, Срби су још увек претстављали главну војничку силу Балкана. Њу је требало сломити, да би се могло с успехом радити на даљем подвлашћивању Балкана. Турске припреме за нападај вршене су дуго и већ у фебруару 1389. год. знало се за њих у Млецима, а и у самој Србији.

Кнез Лазар је створио средиште у Крушевцу, држећи најбогатији и најплоднији део српске државе, цео слив обе Мораве. Испред њега, према Турцима, налазило се у српској, њему подређеној власти Косово, које је штитило Србију с југа. Он се надао, да ће у савезу са Босном и Бугарском моћи обезбедити своје подручје од судбине јужне српске државе. С њим почиње повлачење српског државног средишта према северу, односно узмицање испред новог непријатеља. Кнез Лазар не наставља пуну традицију немањинске Србије. То показује, најпре, његова титула, која није ни царска ни краљевска; затим, ни не покушавање с његове стране, да почне јаче деловање према јужним границама, на рачун турских вазала Мрњавчевића и Дејановића; најпосле, његово невезање ни за један од старих било политичких било црквено-просветних центара. Свеједно је, да ли је он то чинио што је хтео или што стицајем прилика није ништа могао да постигне у тим правцима. Чињеница је, да с њим долази до историског израза северна изнадкопаоничка Србија, чије је учешће у нашој историји било дотада очевидно мање активно од учешћа рашко-косовског и метохиско-зетског. Лазарева владавина значи нов период у нашој прошлости, ма колико се стари писци трудили да је претставе као природни и у неколико чак и породични наставак немањинског доба. То ново обележено је и стварањем сасвим нове престонице, Крушевца, и читавог низа нових манастирско-просветних средишта, Раванице, Горњака, Љубостиње.

Пред опасношћу од Турака, која се јавила у свој озбиљности, кнез Лазар је потражио помоћи код својих савезника. Велику бригу задавало му је држање краља Сигисмунда. Раније, Лазар је једно време, притешњен од Н. Алтомановића, пристајао да буде угарски вазал, али се после Лајошеве смрти, с Твртком заједно, ставио на страну Сигисмундових противника. Имао је с тога разлога да се боји од његове освете. Да би га ублажио он му је, преко свог зета Николе Гаре, понудио поново да му постане вазал. Сигисмунд је то примио, али до склапања уговора није дошло, јер је већ пре тога пала одлука на Косову.

Дуга припремања и на српској и на турској страни говорила су јасно, да се ради о великој и одлучној борби. То се видело већ и по том, што су на бојно поље кренула и оба владара лично, кнез Лазар и емир Мурат са два сина, Бајазитом и Јакупом. У Лазаревој војсци једно крило водио је Вук Бранковић, а друго су сачињавали босански одреди под заповедништвом победника код Билеће, војводе Влатка Вуковића. Са Босанцима дошли су у помоћ Лазару, као старом савезнику, и хрватски "крсташи", под водством Ивана Палижне, који је као врански приор имао под собом крсташе витезове Ивановце. Српски династи с југа нису смели да се у овом одлучном часу одреде за Лазара, нешто из страха од огромне турске снаге, нешто из оскудице свести о потреби националне солидарности, а нешто и из себичних интереса, не увиђајући да ће слом Лазарев само отежати и њихов положај. Константин Дејановић је и угостио турску војску која је преко његове области полазила на Косово и дао јој је и своје помоћне чете. Не знамо ништа поуздано о том како се у овој прилици држао краљ Марко.

Одлучна, легендарна, борба на Косову збила се на Видов-дан, у уторак, 15. јуна 1389. Појединости о целом току битке нису нам, на жалост, познате. Не знамо чак сасвим поуздано ни то, кад је у ствари погинуо турски хан, "султан" Мурат што би нам знатно помогло да правилније реконструишемо ток борбе. Ни сами српски извори не слажу се међусобно. Најважнији наш писац, Константин Филозоф, казује, да су једног српског племића неки завидници облагали кнезу да ће му учинити неверу. Да покаже ко је вера тај племић, коме је, по доцније уписаном тексту, било име Милош, у згодном часу потрчао је Турцима претварајући се, да хоће да се преда. Ови му повероваше и пропустише га. Кад је дошао до султана Милош је храбро кидисао и сјурио мач у Мурата. Турци су га, разјарени, сасекли на месту. Други наш стари спомени, *Похвала кнезу Лазару*, писана на самом почетку XV века, саопштава да је Мурат погинуо после борбе. Народна предање, врло живо и разгранато, развило је верзију да је Милош извршио своје дело пре почетка борбе. Из других домаћих извора знамо, да он свој подвиг није извршио сам, него да је имао и друштва. Једно писмо босанског краља Твртка помиње дванаест племића завереника, а народна песма два Милошева побратима Милана Топлицу и Ивана Косанчића, два иначе историски сасвим непозната лица. Ни о самом Милошу историја не зна никаквих појединости. Његово презиме Кобиловић или Кобилић, које се од XVIII века мења у Обилић, унели су, по народном предању, тек писци од друге половине XV века. Турски извори говоре, међутим, о том друкчије. Да не би изгледали сувише лаковерни и да би свом великом владару приписали и ту победу турски писци, сви из реда, приказују ствар тако, да је Мурат погинуо или после битке или мало пре њеног свршетка. Убијен је на превару од једног српског скривеног завереника или рањеног борца, код је посматрао исход борбе, која је већ била одлучена у турску корист.

О самом току борбе зна се сигурно, да су Срби из почетка напредовали и да су потисли одељење султанова сина Јакуба. Влатко Вуковић са Босанцима имао је толико успеха, да је свом краљу, у два маха, слао вести о хришћанској победи. Добро се држало и крило Вука Бранковића. Победу у корист Турака решио је Бајазит, брз и одлучан и с тога прозван Илдерим (муња), који се са свом снагом оборио на кнеза Лазара. Главна борба водила се око Мазгита и Гази Местана. Није сигурно да ли Муратово тулбе на Косову показује баш место његове погибије, али је врло вероватно да је на простору око њега развијана главна снага коњице. Кнез Лазар борио се храбро, али турском налету није могао одолети. У српској војсци није било јединства команде и повезаности. Рањен, он је пао Турцима у руке и био посечен у одмазди за Муратову главу. Одељења и Вука Бранковића и Влатка Вуковића могла су да се спасу, јер их Турци нису далеко прогонили. Бајазиту је било прече, да погуби брата Јакуба тобоже за казну због пораза, а у ствари да га излучи као такмаца, и да одмах потом крене кући, и да би осигурао свој престо. Народно предање осудило је тешко и неправедно Вука Бранковића, као да је он издао на Косову. Он је, зна се, и пре и после Косова био противник Турака и препоручивао везе са Мађарима, а од Турака нити је што тражио ни добио. Њему је народно предање ставило на терет каснији сукоб његових синова са Лазаревим наследником Стефаном и једну много каснију туђу издају на Косову, а није му хтело опростити што на Косову није нашао смрт и он уз толике друге витезове "кнеза честитога".

Погибија оба владара, дотле нечувена у историји Балкана, и чињеница што Бајазит чак није остао у Србији да искористи победу, изазвала је утисак да турска победа није била потпуна и да је спорна. Босански краљ чак је и неколико недеља касније, јављао пријатељима о победи хришћана и примаво честитке. Ни у добро обавештеним Млечима до краја јула још се није знао прави обрачун борбе. Срби су га, међутим, осетили одмах. С Лазарем је изгинуо цвет моравских јунака; земља је остала обезглављена са једном женском главом на престолу и са још непунлетном Лазаревом мушком децом. Осећало се да за поновљени турски, или ма чији други, налет не би било довољно отпорне снаге. Удар је био и сувише тежак и чинило се да цела земља страховито крвари.

Ниједан догађај наше историје, ни пре ни после тога, није оставио тако дубок и трајан утисак као ова косовска катастрофа. Народ је у свој дубини осетио његов судбоносни значај. Зграда старе царевине скрхала се непоправиво, и то не само што је противник био физички јачи, него што смо ми били морално слабији. У старој и позајмљеној фрази понављало се често и на више страна, да нас је зло снашло због лоших грехова. Мало је примера у историји других народа – ја, признајем, не знам ни за један други случај – да је у широким, правим, народним редовима један догађај био саосећан и запамћен тако живо и непосредно. Народ је добро усекао у памет не само Косово, него и сва друга места по њему, која беху поселе војске, и сва главна лица из акције. И то је знао до појединости не на подручју старе Рашке, него по свима нашим областима. Унели смо та предања и међу Хрвате и међу Бугаре.

Лазарева погибија већ се онда, крајем XIV века, схватила као свесна жртва да се очува народна и државна слобода и да послужи као пример за доцнија поколења. Ниједан наш владар није добио толико похвалних слова, и тако топлих, као Лазар. Прва жена списатељ у нашој књижевности, монахиња Јефимија, жена деспота Угљеше, извезла му је на свиленом покрову за његово тело дубоко проосећану молитву и признање за учињену жртву. У другој похвали, писаној крајем XIV или на самом почетку XV века, дошла су до изражаја таква осећања, каква би скоро потпуно одговарала идеологији XIX века или расположењима новоромантичарског националистичког почетка нашег века. Кнез је, вели се, говорио пред борбу: "Боља нам је у подвигу смрт него ли са стидом живот. Боље нам је у борби примити смрт од мача, него ли дати плећа непријатељима нашим. Много смо живели за свет, стога се потрудимо за кратко да поднесемо подвиг страдалнички, да поживимо вечно на небесима". А његови су му људи одговарали: "За оточаство наше умрети нећемо поштедети себе... Умримо, да свагда живи будемо. Принесимо себе Богу живу жртву... Не поштедимо живот наш, да живописан образ после овог будемо другима".

Таква схватања ушла су и у широке народне кругове. Наша народна епска песма нема ништа песнички лепше, свесрдније осећано о етнички више прочишћено него што је циклус о Косовској погибији. *Илијада* је значајна по свом широком епском оквиру и са својим херојским личностима, које су сличне боговима и које често богови и воде, али је њен основни мотив отимачина, увређено самољубље и превара. У *Нибелунзима*, језиво мрачним, полазна тачка је освета. У нашем косовском циклусу основни мотив је свесна жртва и вршење дужности према отаџбини. Кад је "царица" Милица, каже једна песма, уочи страховите борбе, молила Лазара да јој од деветоро браће остави бар једнога, "сестри од заклетве", он јој дозвољава да заустави кога хоће. Када сутрадан Милица на градским вратима зауставља браћу, најпре Бошка Југовића, па редом остале, све до најмлађег, који води царева једеке, она чује увек један исти јуначки одговор:

Иди, сестро, на бијелу кулу;

Не бих ти се јунак повратио

Ни царева једеке пустио

Да бих знао да бих погинуо.

Идем, сејо, у Косово равно

За крст часни крвцу прољевати

И за вјеру с браћом умријети!

Тако схватају своју дужност сви из реда. И Васојевић Стево, који жури да не одоцни на борбу; и Ваистина, слуга Мусића Стевана, који неће да на њему и његову господару остане кнежева клетва, да није дошао на Косово; и кнежев слуга Голубан, који добија господарев благослов да остане у Крушевцу, али који "своје срцу одољет не може", него иде тамо, у борбу, да се нађе међу свом браћом и јунацима, кад се решава судбина Србије. Моралом тих јунака васпитавали су се вековима наши нараштаји; њим је, у својим најцрњим данима, живео цео народ. Косовска етика била је једна врста националног еванђеља. Оно, што је говорио Мустај-Кадија из *Горског Вијенца* на адресу Срба: "Крсту служиш, а Милошем живиш", било је сасвим тачно. Колико је уметнички био још увек жив и снажан делотворан утицај косовске легенде све до наших дана најбољи су доказ, поред многих других дела, Мештровићев *Косовски храм*, Војиновићева *Смрт мајке Југовића*, Ракићев *Гази Местан*.

Међутим, иако су свештенство и већ тада можда извесни елементи у народу осетили сав замашај косовске катастрофе, феудална господа тадашње Србије нису из тог случаја ништа научила. Она су и даље гледала првенствено своје интересе и руководила се локалним и себичним мотивима. Многи су од њих тежили да себе ојачају на рачун целине или суседа, угроженог од непријатеља, угрозе и они сами. То је општа појава и у Србији и у целом њеном суседству на Балкану и Европи. Феудализам са својим тајним и јавним револтом против јаке усредсређене власти; са својим себичним прохтевима који су с једне стране били уперени против владара и њихових органа, а с друге против радног тежачког света, које су, као поданике, тешко притискали; са својим честим ратовањима, која су трошила снагу земље и физички и привредно; утирао је пут турском освајању, коме је најпосле и сам пао као жртва. Да је наш народ у оно време силног турског полета показао и више повезаности и више разумевања за несумњиву потребу једне чврсте заједнице његов би положај био врло тежак и водио би борбу са врло много опасности; овако, расцепкан у више држава, а и у тим самим државама расточен у више јединица, често љуто завађених, он је са врло мало заустављања ишао у отворену пропаст.

Срби између Турака и Мађара

Српску катастрофу искористили су први Мађари. Краљ Сигисмунд, који је читав живот провео у борби и смелим подвизима, био је више витез авантуриста него државник са далеким погледом. Он је био киван на кнеза Лазара и краља Твртка што су помагали његове хрватске бунтовнике и његовог противкандидата Ладислава Напуљског, и, премда је, пред косовску битку, био пристао на споразум са Србима и имао у Вуку Бранковићу поузданог присталицу за пријатељску политику, он је ипак, сасвим невитешки, ударио још у јесен 1389. год. на Лазареву удовицу, разбориту кнегињу Милицу. Као да је ишао на некакав тежак и славан поход он се сам ставио на чело војске. Прогрдо је дубоко, све до срца Шумадије, у Гружу, где је освојио градове Борач и Честин. Хвалио се чак потом, у једној повељи од 31. марта 1390, како је те градове у обезглављеној земљи "победнички" добио. Кнегиња Милица држала је једно време, да се пред опасностима које јој прете неће моћи ни одржати са децом у Србији, па је за сваки случај замолила Дубровник за уточиште, које су јој они одобрили.

Бајазит, који је брзо успео да се учврсти на престолу, није више војнички нападао на Србију и био је вољан да с њом склопи мир. Људима око кнегиње Милице, огорченим на Мађаре, чинило се, да се с Турцима лакше нагодити него с њима и да је опасност од Турака мање непосредна. Између тадашње Србије и Турске постојало је неколико хришћанских вазалних државица, које су Турци толерисали и које би, ако прими сличан однос, служиле Србији уједно и као нека врста грудобрана. Према Мађарској била је Србија прва на удару и потпуно изложена. Карактеристично је за Србију да је, и поред те опасности, примила споразум с Турцима. За ту политику нису, истина, били сви српски државници. Вук Бранковић је био пре за споразум са Мађарима.

Србија је примила на себе вазалске обавезе према Турској. Признала је врховну власт турског емира, обећала му давање помоћне војске за случај ратовања, обавезала се да српски принчеви Стеван и Вук, долазе на султанов двор и Милица је, уз то, морала дати и своју најмлађу ћерку Оливеру у султанов харем. Сем тога, у извесне српске градове уђоше турске чете. На Дунаву чак поседоше Турци, уз Србе, добро утврђени град Голубац, да би из њега могли непосредније контролисати кретања Мађара. С турском помоћу Срби су потпуно очистили земљу од мађарских чета и за извесно време, што се каже, дахнули душом. Косовска катастрофа осећала се у земљи. Страх од Турака и њихове снаге прогрдо је дубоко и људи су примили ново стање нешто због њих, а нешто и због великих жртава које је поднела Лазарева породица за спас земље. Као Србија примила је исте обавезе према Бајазиту и Византији, коју није задесила тако тешка несрећа, али у којој је 1390. год. вођен грађански рат око престола.

Од моћнијих великаша Србије Лазарева времена беху остали на животу Вук Бранковић и Ђурађ Балшић. Вук се, колико знамо, није слагао са антимађарском политиком ни пре ни после Косова, али немамо никаква доказа, да је ма шта предузимао против своје таште, кнегиње Милице. У општој потиштености после Косова и после стварања новог стања са Турцима он се није осећао довољно сигуран у својој косовској области и обратио се Дубровчанима с молбом, да може у њиховом граду склонити своје имање и наћи, у случају потребе, и склониште за себе и своју породицу. Дубровчани су према њему имали изузетних обзира зато, што се у Вуковој области налазило неколико важних рударских места и што је преко Косова водио главни пут за њихове трговачке караване. С тога су му 9. маја 1390. год. обећали сачувати, као депозит, његово благо и њега и породицу му "ако би дошло □ господинь Влкь дрѣжати з □ " змож □ рь н □ даи, т □ на, ња богъ а □ до тогаи врѣ м млх срѣпск", н" га ижден" " гри или Т" рци или тко ини." Мора да се Вук био нешто много замерио противницима, кад су Дубровчани, свакако по његовој молби, нагласили да га неће дати ни онда, кад би се то изричито тражило од њихова града, или кад би чак "дошла нѣ кога сила на градъ нашъ". У најгорем случају они би отпратили Вука и његову породицу тамо где би он казао. Пристајали су чак и на то, што иначе нису никад ником учинили ни пре ни после тога, да Вук на њиховом подручју подигне чак и православну цркву. У зиму 1391. Вук је морао уступити Турцима највећи град своје области, богато Скопље, у које су Турци од 6. јануара 1392. почели уводити своје људе. Сем тога признао је турску врховну власт, пристао на плаћање данка, и, као кнегиња Милица, морао је пустити турске чете у своје главне градове Звечан, Нови Пазар, и у рудник Глухавицу. Он сам вели, примајући обавезе да за Хиландар плаћа данак Турцима, да се "приложио великом господину цару Бајазиту".

За првог турског намесника у Скопљу би постављен прослављени Муратов војсковођа паша Јигит-бег или Пашаит, који је са Евренос-бегом водио претходнице турске војске на Косово. Он је на том месту остао до 1413. год. и имао је моћна утицаја на развој догађаја на Балкану. У Скопљу је подигао невелику џамију, која и данас постоји и носи његово име. Од његова доласка Скопље остаје стално у турским рукама. Из њега су они, као из врло важног саобраћајног средишта, будно пратили све догађаје у Србији, Бугарској и Босни, утичући на њих доста често војничким залетима и разним порукама и претњама. Турски замах осећао се на све стране. Њихову врховну власт признавали су Бугари и Власи. У мају 1391. узели су и Солун. Држали су тако све важније стратешке тачке Балкана и показивали јасно, да се на стеченим положајима не мисле зауставити.

На цариградски престо дошао је, 1391., после смрти цара Јована, цар Манојло, бивши намесник солунски, који се беше оженио Јеленом, ћерком Константина Дејановића. Он је одржавао везе са својим тастом, али оне нису имале никаква политичког значаја. Константин је био турски вазал, најближи на домаку, стално пред очима Једрена, и није могао апсолутно ништа предузети. Једва је нешто више могућности за слободније потезе имао и његов зет, на кога су Турци стално пазили.

Турци су продирали и према западу. Њихове чете залетале су се и пре тога до Дрине и Неретве, а после и према Зети. Ђурађ Страцимировић Балшић, пашеног Вука Бранковића, тражио је на све стране савезнике и помоћ. Обраћао се 1391. год. чак и папи Бонифацију IX, именујући римску цркву као свог наследника, ако би умро без мушког потомства. Неким случајем или унапред спремљеном замком допао је Ђурађ идуће године у турско ропство и није га се могао ослободити све док није предао султану своје градове Скадар и Дриваст и пристаниште Св. Срђа. У ово исто време постали су турски вазали и многи албански племићи и династи. Други, зазирући од Турака, улазили су у везе са Млечанима и предавали њима своје градове. Тако су 1393. год. урадили браћа Дукађани, предавши Млетачкој Републици град Љеш.

Хришћанске државице на Балкану биле су толико ослабљене, да апсолутно нису биле способне за озбиљан отпор. Византија је била пресечена и цариградски господар једва је имао под својом влашћу неколико срезова. Бугарска и Србија беху скоро пребијене. Босна, још дојуче држава великог обима, пала је после Тврткове смрти на државу трећег реда и повукла се поново у своју пасивну улогу. Друге, још мање државице и области, нису имале скоро никаква већег политичког значаја. Ко је онда могао да преузме одбрану Балкана од Турака? У обзир су могле доћи само две силе: Млетачка Република и Мађарска. Млетачка Република није имала никакве копнене снаге, а без ње је свака друга борба са Турцима била безизгледна. Остајала је, дакле, само Мађарска. Краљ Сигисмунд је био неустрашив борац, и врло активан; али, на несрећу, био је заплетен на више страна, кретао више предузећа, и с тога није доспевао да ниједно доврши потпуно и организује коначно. Он је рано видео опасност од Турака, који су се већ од 1390. год. јављали на његовим границама и предузимао је доста мера, али у те мере није унео правог система, нити их је изводио доследно и постојано. Његова је политика ишла за тим, да преостале балканске државе веже за Угарску. Тако је живо настојао да у Босни поврати изгубљене позиције и поквари Твртково дело, а у Влашкој, Србији и Бугарској да силом или милом утиче на њихове господаре. Он је веровао да је његова снага и сама довољна да сузбије Турке и с тога није много полагао да балканске хришћане већом предусретљивошћу окупип око себе. Његов поступак према Србији и после према Босни стекао му је много непријатеља и већ тада људи су на неким странама почели премишљати да је за српске интересе целисходније нагодити се с Турцима него ићи с Мађарима.

У лето 1392. почео је краљ Сигисмунд борбу против Турака на српском земљишту, али без српске сарадње. Разбивши Турке код Браничева он је продрио све до Ждрела на истоку, а повратио је Мачву на западу. Емир Бајазит био је заузет борбама у Малој Азији и није могао на време спречити ту офанзиву, а сами Срби са турским посадама нису били за то довољни. После мађарских успеха он се одмах идуће године решио на одлучнију акцију на северним границама своје државе, да би сузбио мађарски утицај и могућност окупљања северних и северозападних балканских држава око Мађарске. Први напад управо је против Бугарске, по свој прилици с тога што је њен владар почео какве везе са

Сигисмундом. У јулу 1393. пало је Трново и срушено је јужно Бугарско Царство. Сам цар Јован Шишман био је заробљен и у ропству је и умро, а против осталих Бугара, нарочито бољара, Турци су предузели оштре и свирепе мере, хотећи да њиховим примером застраше друге. Добар део Бугара, нарочито њихових интелектуалних свештеника, пребегло је тада у Србију. Међу њима су се налазила и два добра писца, Константин Костенички, звани Филозоф, и Григорије Цамблак.

Краљ Сигисмунд није предузео ништа озбиљније, да би спречио катастрофу Бугарске. У ово време његов је главни интерес био посвећен Босни. Твртка је тамо наследио његов синовац Дабиша, човек без веће вредности и ауторитета. Од првог дана и у суседству и у Босни знало се, да он није дорастао терету који је примио и да ће под њим попустити. Опрезни Дубровчани, који су пазили добро на сваки свој корак, одмах су стали радити против њега и решили су се чак, да, без краљева знања, почну непосредне преговоре са суседним војводама о уступању извесних делова босанског подручја. Тако су већ 15. априла 1391., месец дана после Тврткове смрти, "добили" од браће Санковића, суседне властеле, конавоску жупу. Где би Санковићи тако нешто смели учинити за Тврткова живота, и где би Дубровчани смели то примити! Такав поступак, под још свежим утисцима Тврткових настојања, изазвао је у Босни велико незадовољство. Две верне војводе умрлог краља, чувени Влатко Вуковић и кнез Павле Раденовић, упадоше крајем 1391. год. у област браће Санковића, па њих прогнаше, а област им поделише међу собом. Имали су сигурно за то и краљев пристанак.

Само овај случај није ипак изменио општи процес у земљи. Санковићи су радили брзо и несмотрено, и у брзини су отишли сувише далеко. Али, крај слабог краља избили су други Санковићи, мало опрезнији, али моћнији и способнији. Као у Душановој Србији, и у Босни је поједина властела држала у свом поседу врло простране области. Област Раденовића хватала је од Врхбосне, преко Романије, до Дрине, а одатле, после победе над Санковићима, допире до Конавља. Влатко Вуковић имао је хумску област, коју ће год. 1392. наследити његов синовац Сандаљ Хранић. Крај између Цетине и Неретве држали су Радивојевићи, од којих је Ђурађ постао зет Дабишин. Хрвоје Вукчић господарио је у западној Босни од Лашве до Врбаса и до саме Динаре. Права краљева земља, у средишњој Босни, била је стварно мања од њихове; и кад на престо дође човек као Дабиша, слаб и неугледан, онда је сасвим природно, да ови моћни господари постају праве династе и да воде политику често потпуно на своју руку и с обзиром првенствено на себе. После Твртка краљеви се одржавају или туђом помоћу или тако, што лавирају између појединих великаша; чим се створи савез ових моћних феудалаца против њих они постају потпуно онемогућени. Растројавање Босне иде сублизу на исти начин као и у Србији, само с том разликом што се краљевска привидно централна власт одржавала цело време до пада државе под Турке.

Дабишу су из почетка помагале војводе његова стрица. Кад су у зиму 1391/2. год. провалили Турци "напрасито" у Босну, Дабиша је успео да их сузбије и разбије. Том приликом истакао се нарочито војвода Хрвоје. Мало пре тога, у јулу 1391., Хрвоје и његов брат Вук беху добили од краља Ладислава назив хрватско-далматинских банова. Тако је, од самог почетка Дабишине владе, скочио углед и значај породице Хрватинића у великој мери. Бан Вук је и вршио у Далмацији банску власт и имао је лепих успеха. Краљев положај погоршао се тек од 1393. год., кад се против њега дигао Сигисмунд. После оних успеха против Турака Сигисмунд је затражио од Дабише да обнови дужне обавезе према мађарској круни, које је Твртко био прекинуо. Између њих су, изгледа, нарочито посредовали свештенички кругови, јер је као место за личне преговоре било изабрано Ђаково, где се налазило седиште босанског бискупа. До састанка је дошло у јулу 1393. Резултат преговора био је овај: Дабиша је признао као врховног краља Босне Сигисмунда, а овај је пристао да Дабиша остане на босанском престолу док је жив, али да потом босанска круна припада Сигисмунду. Према духу тог споразума, Дабиша се одрекао даљег помагања краљевих противника у Далмацији и Хрватској. У страху од Турака с једне и од Сигисмунда с друге стране, Дабиша се решио за споразум с Мађарима; у Ђакову би друкчије, нехришћанско решење, било, у осталом, и немогуће. Дабиша није имао непосредних наследника да би радио за њих, а није имао ни довољно личног става да од Сигисмундових захтева спасе босанску круну за неког другог члана династије. У том уговору било је и још нешто што је показивало краљеву слабост. Сигисмунд је тражио да поред Дабише споразум приме и главне босанске војводе, а од тих војвода захтевао је обавезу да неће помагати свом краљу, ако би се он одметнуо од Мађара, а и они сами да неће дизати свој оружја против мађарске круне.

Опозиција против Ђаковачког Уговора била је велика. Сви су осетили да се њим руши Тврткова политика и све што је он постигао. Опозицију је водио, у главном, Иваниш Хорват, који се одметнуо од краља и у Омишу створио своје главно упориште. У лето 1394. дошло је до праве борбе. Браћа Хорвати морали су напустити Омиш и Далмацију. Склонили су се у северну Босну, у тврди град Добор. Збуњени, градови Трогир и Сплит решише, да у својим актима не спомињу више име ниједног краља не знајући ко ће остати стварни господар. Обавештен о том кренуо је краљ Сигисмунд лично у Босну, да казни одметнике и рашчисти ствари. Браћа Хорвати не смедоше дочекати мађарску војску, него побегоше. Сигисмунд заузео тврди Добор и даде га разрушити. Хорвате је после добио издајом у руке, па је Ивана дао свирепо казнити. Иако је и Дабиша био устао против Хорвата Сигисмунд је налазио, да то није било довољно енергично и можда довољно искрено. Дабиша је, уз то, настављао преко бана Вука учвршћивање босанског утицаја у Приморју. Ушао је био у везе чак и са Задром, а Ластово је признало његову власт. Сигисмунду се сад учинило да је дошло време јасног обрачуна. Босна има да се врати у предтвртковски став и границе и да се Дабиша одрекне целе Хрватске и Далмације. Овај је то и учинио. Бан Вук покушао је да се с војском одупре Мађарима, али је био потучен. Тако је три године после Тврткове смрти његово дело било потпуно срушено; од велике концепције једне

српско-хрватске државе остало је само босанско трупло, али и оно окљаштрено и лишено потпуно сваке иницијативе. Сам Дабиха, дуго болешљив, није остао дуго на власти. Умро је 7. септембра 1395. у Сутјесци.

Свршивши послове у Босни, Сигисмунд се вратио турском питању. Емир Бајазит, пошто је покорио јужну Бугарску, умеша се и у влашке односе. Незадовољни влашки бољари позваше Турке против свог господара Мирче и Бајазит им се одазва. Прогнати Мирча приђе Сигисмунду и овај пристаде да га помаже и поврати на власт, да га не би Турци опасали и с те стране. Бајазит пође лично у Влашку, с великом војском, да спречи њихове намере. У његовој војсци налазили су се и српски вазали Стеван Лазаревић, Константин Дејановић и краљ Марко, односно у народу боље познати Краљевић Марко. Савременик тих догађаја, Константин Филозоф, саопштава, како је Марко нерадо ишао у ту борбу против хришћана и како је казао Дејановићу: "Говорим и молим Господа да буде помоћник хришћанима, па макар ја први да будем међу мртвима у тој борби." Та му се жеља испунила. У борби на Ровинама, 17. маја 1395., погинули су и он и Дејановић. У народном предању запамтило се, да је наш најпопуларнији јунак српске народне поезије завршио живот на Урвини планини, што је чиста метатеза од Ровина.

Ово причање Константина Филозофа казује речито, да се већ тада код наших људи развило осећање да не би требало служити турском освајачу против хришћанских другова. Макар и не биле оне речи Маркове сасвим аутентичне, у шта не видимо разлога да би требало сумњати, оне су ипак веома карактеристичне. Константин Филозоф је Бугарин, говори и пише о српским вођама у часу кад Турци нападају Влахе. Та хришћанска солидарност није већ сада чиста сентименталност. Никад везе међу балканским хришћанским вођама и интелектуалним лицима нису биле са више узајамног саосећања као тада, нити је лични промет био непосреднији и живљи. Грчки писци са више разумевања и са мање охолог става пишу о другим Балканцима; Власи потпуно примају наше људе и нашу културу; а Бугари у Србији гледају с љубављу своју нову отаџбину. Константин и Цамблак не би о нама могли писати дружије него да су рођени Срби. То се одржава и у политици. Став Мађара према Србији био је све пре него став који би уливао поверење, па ако су извесни Срби ипак тражили веза с њима и у њима гледали будуће савезнике то је долазило првенствено из те солидарности. У Турцима се гледао и непријатељ државе и непријатељ вере, "Агарјанин", "враг безакони и мрски", "безбожни Измаилит", "змај и супостат божанствених цркава", како говоре савремени писци. Можда би било политички мудрије не изазивати њихов гнев, него се помирити са створеним стањем и вршити примљене обавезе, као што су и чинили тадашњи наши династи, и као што су и тад и касније препоручивали многи државници. Бујица турска била је толико снажна да јој се могло тешко одолети. Али, народни инстинкт био је против тога. Он је, у традицији своје слободољубивости, тражио борбу и у борби наслон и на остале хришћанске сапатнике. Осећајући то, Константин Филозоф је, пишући биографију Стевана Лазаревића и помињући учествовање на страни Турака његово и његових савременика, сматрао за потребно да нарочито нагласи како се то морало чинити "не са вољом, него по нужди."

Народни епски певачи створили су од Краљевића Марка најпопуларнију личност. О њему певају сви Јужни Словени, али Срби понајвише. И то са много симпатија и чак одушевљења. Зашто је баш он, са далеког југа, стекао толики глас, није данас лако одговорити са сигурношћу. О његовом животу и његовој владавини од 1371-1395. год. не знамо скоро ништа. Очувано нам је само неколико комада његова новца и неколико записа из његова времена. Знамо да у браку није био много задовољан и да је своју жену Јелену, кћер барског господара Хлапена, враћао оцу и узимао натраг. У његовој престоници Прилепу, у Арханђеловој цркви, очувана је његова фреска, која га претставља као лепа човека, с дугом тамносмеђом брадом у крутом владарском ставу, с круном на глави, необична за ону слику какву смо у машти створили о њему на основу народних песама. Сем његове задужбине у Прилепу очуван је све до данас, са лепим фрескама, и његов манастир близу села Сушице код Скопља. После очеве погибије на њ су се дигли многи суседи и отели су му добар део наслеђа. Балшићи су му узели Призрен и Костур, а Вук Бранковић Скопље. Шта је могло допринети да баш он постане наш национални јунак, са свима нашим манама и врлинама? Каже се, да је имао добре дворске гусларе. Можда. Али гуслара, вероватно добрих и даровитих, имала је и друга наша властела, па ипак није стекла такву славу. Од његових правих, историских, савременика, као што беху Константин Дејановић, Бурађ Балшић, Вук Бранковић, Стеван Мусић, Влатко Вуковић и толики други, једва је, са једном-две песме, поменут и опеван понеки од њих, а многи су други потонули у потпун заборав. О Марку се, међутим, певало и доцније; за његово име везани су многи мотиви и историски, и легендарни, и чисто причалачки; њему су приписивана и дела других јунака. Ту и толику популарност стекао је Марко, по нашем мишљењу, на тај начин, што је у оно тешко и пометено доба од појаве Турака и слома наше царевине на југу, као добар јунак и витез, чистио земљу од насиља и штитио народ од зулумћара и својој земљи уштедео многе невоље. Многе народне песме баш га нарочито славе у том погледу. Али ни њему није народ уштедео прекор да је био "турски удворица", како му је признавао многе заслуге. А као тешку очеву клетву, која га је, по народном веровању, и стигла, певач је за њ казао:

*Ти немао гроба ни порода,
И да би ти душа не испала
Док турскога цара не дворио!*

Марковој браћи, Андријашу и Дмитру, Бајазит није дао да наследе његову област. Не знамо зашто је тако поступио; т. ј. да ли је одлука била начелна, да не даје области него само непосредним наследницима, или су му се били

замерили било сам Марко или његов браћа. Маркова област, као и земље Константина Дејановића, постадоше чисто турско подручје. Дубровчани су забележили, да су Андреја и Дмитар дошли у њихов град "in grandissima et extrema roverta" и да су њиховим посредовањем "нашли хлеба у Мађарској". Упада у очи, да се нису обратили Босанцима, кад Стевану Лазаревићу нису хтели или нису смели да оду. Народно предање иначе помиње Андрију у вези са Сарајевом и Босном. Димитрије се помиње у служби краља Сигисмунда све до 1407. год. Био је постао жупан Зарандске жупаније и кастелан града Вилагоша.

Турци су, помагани од српских одељења, упадали 1395. и 1396. год. не само у Влашку, него и у тамешку и крашовску жупанију, где су харали и палили. Краљу Сигисмунду постало је јасно, да мора предузети нешто крупније, да би одагнао непријатеља из непосредне близине мађарских граница. Усред тих његових брига и планова стиже му вест о смрти краља Дабише. Он је одмах кренуо у Срем, да би искористио своје право стечено Ђаковачким Уговором. Али изгледа да са собом није водио веће војске. Међу босанским великашима би донесена одлука, да се на престо попне краљева удовица Јелена, макар привремено, да би се само избегао долазак Мађара. Сигисмунд је налазио, да проглашење Дабишине удовице не крњи његово право, пошто је она жена, а њена функција вероватно привремена. Сем тога, он је и сувише био заузет плановима против Турака, да би у овај мах том питању, које га није погађало отворено, придавао већи значај. Тако је босанско питање било обрађено, а Јелена, као прва жена права владарка у нашим земљама, остаде на престолу. Заведени од В. Клајића извесни наши хисторичари звали су Краљицу Јелену погрешно још и Груба. Да Јелена и Груба нису исто лице види се јасно из писма краљице Грубе, писаног 1399. год., у ком, међу осталим, говори и то, како је здраво "доколи намъ е здраво господињ краљ".

Краљ Сигисмунд је осећао, да би против велике турске силе, која је на бојиштима оперисала са дотле необично бројним борбеним масама, требало кренути исто тако импозантну хришћанску снагу. Он је с тога радио на том, да се, у традицији прошлих борби, организује прави крсташки поход против Турака, који би их просто, у снажном залету, протерао из Европе, јер Бајазит је био енергичан и незаустављив. Кад су мађарски посланици, причало се, протествовали код њега, што је Турска, без права, уништила Бугарску, он им је, у свом шатору, показао на гомиле оружја и одговорио им, да он своје право оснива на том. Одзив на краљеве позиве није био мали. Син бургундског војводе Филипа Смелог, Жан де Невер, доведе око 6.000 ратника. Походу се, уз њих и Мађаре придружило и нешто Немаца, Пољака и чак Енглеза. Понесени одушевљењем, а без довољног искуства у борби с Турцима, ови ратници су изгледали сами себи неодољиви и говорили су о том да гоне Турке не само до Босфора, него и да иду чак до Јерусалима. Војска је пошла у Бугарску, Дунавом. Једна савремена немачка песма Петра из Геца казује, да се експедиција, пролазећи поред српског земљишта и ступајући у путу на њ, осећала као у непријатељској земљи, јер их Срби, очевидно, према наредби, а и због њихове недисциплинованости и пљачке, нису предусретали пријатељски. У Видину крсташима се предао цар Страцимир, који је држао у својој власти северозападну Бугарску, а у Бугарској им се придружио и влашки војвода Мирча. Бајазит је пошао у сусрет тој опасној ордији, праћен од својих вазала, међу којима се налазио и Стеван Лазаревић. Код Никопоља, 25. септембра 1396., дошло је до страховите борбе. Учесник у борби, Ханс Шилтбергер, у својој врло занимљивој хроници, изречно казује, да је Бајазиту, у одлучни час, кад је већ помишљао на повлачење, прискочио у помоћ Стеван јурнувши право тамо, где се налазила Сигисмундова застава. Он је растројио Мађаре и натерао их у бег. Власи, видећи обрт среће, напустише бојно поље. Сам краљ Сигисмунд спасао се на једној лађи и отпловио низ Дунав, где га је прихватила млетачка флота. Пораз крсташа био је потпун и Шилтбергер доноси о њему језиве сцене.

Бајазит је, користећи се победом, срушио овог пута и северно Бугарско Царство, а бугарског је цара заробио и послао у Азију. Потом је гонећи слабе остатке бродоломника прешао у Угарску и допро све до Штајерске пленећи и пустошећи. Овај пораз Мађара повукао је за собом и пад Вука Бранковића, који је, по свој прилици, био ушао у неке везе с њима. Предосећајући могућу катастрофу Вук је склопио 1395/6. год. у Дубровник своје покретно имање, које је износило 1880 литара "фина сребра" и 15 литара златних предмета. После никопољске битке Бајазит је, као награду Стевану за огромну улогу у тој борби, уступио већи део Вукове области, од Дечана до Приштине, а Вуковој удовици и деци оставио је само северни део Косова, од Трепче и Митровице до Вучитрна. Сам Вук морао је да иде из Србије. Умро је 6. октобра 1398., по свој прилици у Светој Гори, где је један његов брат, Роман одавно живео као хиландарски монах. Сам Вук био је ктитор Хиландара, с братом Романом и Гргуром, још од 1365. год. То што је Бајазит дао Стевану баш Вукове земље и што их је овај примио још не би морало значити, да су између ове двојице то време владали рђави односи, али тај моменат даје и извесне вероватноће за то.

За то време краљ Сигисмунд правео је велики заобилазни пут Црним, Белим, Егејским, Средоземним и Јадранским Морем, да би се вратио у своју обезглављену краљевину. Преко Влашке није смео да се враћа, јер је и оно мало крсташа, што се спасло на леву обалу Дунава, било опљачкано и мучено. Тек у децембру стигао је у Дубровник и одатле разаслао гласнике у Ђаково, Будим, Рудник и Ново Брдо, да добије вести о општем положају. Оне нису биле нимало повољне за њ.

Верујући да га је овај пораз сломио, његови противници беху дигли главе и радили су, да му оспоре престо. У толико више, што је 1395. год. била умрла краљица Марија, са којом је он у ствари дошао до права на мађарску круну. И овог пута велик део опозиционара налазио се у Хрватској. Живу агитацију био је развио поново и сам Ладислав Напуљски. Да би унапред приволео Турке да му не праве сметње он је тражио споразум са Бајазитом и понудио му се за зета. Сигисмунд је устао одмах свом снагом против бунтовника и непријатеља приказујући себе, за разлику од њих, као

заточника хришћанства. На сабору у Крижевцима, у фебруару 1397., он је однео победу давши просто сасећи главне вође отпора.

Мађарски и Сигисмундов пораз осетио се и у Босни. Поред жене краљице, која је добила престо захваљујући савезу велике господе у земљи и једној мутној политичкој ситуацији, поједини великаши су, по сили прилика, све више узимали маха. Краљица Јелена имала је још мање своје личне воље и ауторитета, него њен муж Дабиша. То се види јасно по поступцима извесне властеле. Сандаљ Хранић, од 1396. год. зет Вука Вукчића, тражио је за себе од Дубровника светодимитарски "доходак", који се иначе давао по правилу владарима; породица Николића из Попова, с кнезом Гргуром на челу, поставља самостално нове царине, које нарочито тешко погађају дубровачку трговину; Хрвоје Вукчић има толику моћ, да његове речи слуша сва краљевина. Кад је стигао у децембру 1396. у Дубровник Сигисмунд се свакако распитивао и о приликама у Босни. Мислим, да је том приликом признао Јеленину власт. Тако бар тумачим оно дубровачко честитање краљици од 27. децембра те године на "вскршњих кралњевства ти," које иначе не би било јасно. На тај начин Сигисмунд је, можда, мислио задовољити Босну, без већих обавеза, и не стварати нове непријатеље, кад већ није могао извршити своје право.

Међутим, Босна се баш сад помутила. Док је постојала опасност од краља Сигисмунда и Ђаковачког Уговора људи се беху нагостили да истакну на престо Дабишину удовицу и да је помажу; али сад, кад је та опасност прошла, јавише се нова схватања. Једна странка у земљи мислила је, да треба искористити невољу Сигисмундову и поставити у Босни новог краља, па тако изиграти Ђаковачки Уговор и ставити Мађаре пред свршен чин. По причању М. Орбинија, као мушки кандидат на престо јавио се Твртко III, незаконити син краља Твртка. Краљичину страну држали су понајвише њени сродници, неретванска властела Радивојевићи и поповски Николићи, које су и она и Дабиша помагали на све начине. Твртко се истакао као кандидат на престо крајем пролећа 1397. У Дубровнику се 12. јуна решавало, да се упути посланство „ad regem Bosne“. Против Твртка јавио се наскоро нови кандидат, Остоја зван Христић, вероватно члан династије по женској или некој споредној линији, јер га стари Дубровчани убрајају у Котроманиће. Орбини прича, да се Остоја обратио за помоћ Турцима. Тачно је, да се већ крајем 1397. год. знало, да се на Босну спрема турска војска. Дубровачка влада одговорила је 23. децембра мајци Ђурђа Радивојевића, да се може склонити у Стон или у сам Дубровник "где јој је већа сигурност или бољи смештај".

Турска војска, у којој су се налазили Бајазитови синови и којима се са својим четама придружио и Стеван Лазаревић, упала је у Босну већ јануара месеца. Константин Филозоф прича, да је војска била многобројна, али да је настрадала у Босни од преоштре зиме и необично великог снега. И после њеног повлачења Остоја је ипак не само могао да се одржи, него да до мало времена остане и као победник. У другој половини марта 1398. породице краљичиних присталица тражиле су, да се спасавају на дубровачком тлу; а стари непријатељ Дабишин и дугогодишњи заточеник Радич Санковић добија слободу, и хумску област, и истиче се као приврженик Остојин. Трвења су трајала целе прве половине 1398. год., а онда се положај рашчистио у Остојину корист, после његових победа у Хуму. Дубровачка Република решавала је 10. и 11. јуна да му пошаљу посланике, који ће га поздравити у њено име и предати му поклон у вредности од 500 дуката.

Ради неуспеха турске војске у Босни био је опаднут код Бајазита Стеван Лазаревић као један од главних криваца. Био је осумњичен да је потајно одржавао везе са Мађарима и на неки начин издао Турке. Да га ублажи Стеван му посла своју мајку Милицу, која беше примила монашки чин и постала сестра Евгенија, и умну монахињу Јефимију. То је прва наша дипломатска мисија, коју су водиле жене, али жене изузетних способности. Вероватно посредством султаније Оливере, за коју се бележи да је имала велик утицај на емира, оне су биле срдечно примљене и успеле су да оправдају Стевана. На поласку измолиле су од њега и пренеле у Србију мошти Св. Петке, које су Турци били однели из Видина. Опис тог преноса, са лепом похвалом покосовској Србији, оставио нам је Григорије Цамблук.

У свима нашим областима ово је било доба великих метежа и личних сукоба. И пред најочигледнијом опасношћу људи нису могли, често пута, да виде опште и крупно пред личним и локалним. Тако је, на пример, поред других патила и Зета и од унутрашњих и од спољашњих непријатеља. Против Балшића почело се тамо све више јачати братство Црнојевића. Један од чланова те куће из катунског краја, Радич Црнојевић, који беше уграбио грбаљску жупу, дошао је у отворен сукоб с Ђуром Балшићем, па је своје одметништво платио и главом (25. априла 1396. год.). Ђура је био искористио турску заузетост на другим странама, па је успео повратити током 1395. год. северно арбанашко приморје. Али није имао вере да ће га моћи и одржати. С тога се решио уступити Млецима иста она места, која је раније био предао Турцима и уза њих онај појас приморја од Скадарског Језера до мора. За то је добио годишњу пензију од 1.000 дуката и чланство у млетачком Великом Већу; млетачки грађанин постао је годину дана раније. Врло је карактеристично за тадашње прилике, да се Млетачка Република извесно време устезала да уђе у преговоре у тој ствари и да је против Ђурђевог понуде постојала у граду доста јака опозиција. Људи су тамо увиђали, да се добитком нових градова примају и нове, и не мале, и не опасне обавезе, и зазирали су од њих. Тако су, на пр., 14. јануара 1395. одбили да приме под своју власт Котор, који им се беше сам понудио. У Ђурђевој власти остали су Бар и Улцињ и цела област звана Забојана.

Чим је средио прилике у Угарској краљ Сигисмунд је обратио пажњу и на балканска питања. Обрт у Босни није му могао бити нимало повољан. Није требало много мудрости па да се види, како је он био стварно уперен против њега. Као главног виновника сматрао је Хрвоју, старог пријатеља и присталицу напуљске куће, и оптуживао га је као

бунтовника и савезника Турака. Почетком марта 1398. краљ је кренуо у Славонију, да се нађе на граници, ако би Турци покушали да је пређу, и да, у исто време, утиче и на ток ствари у Босни. Али све до лета није предузео ниша озбиљније да спречи пад краљице Јелене и Остојину, а у ствари Хрвојеву победу. Тек јула месеца, прикупивши више војске, кренуо је долином Врбаса у Хрвојеву област. Код врбашког града (близу Бање Луке) наишао је, међутим, на јак отпор, па је, видевши да операције неће ићи довољно брзо, напустио борбу и већ у августу почео повлачење. Хрвоје, као победник, пошао је за њим и успео да освоји целу дубичку жупу. Бојећи се, да Мађари не предузму какав нови поход Босанци су били врло будни; сам краљ Остоја, са цветом своје властеле, налазио се још у зиму 1398/9. на северној граници, у области Усоре. Истрошивши се у овим борбама за престо и против Мађара, оставши дужан чак и својим најамницима, што је могло бити врло опасно, Остоја се решио, да испуни стару жељу Дубровчана и да им прода уски појас земљишта од Курила до Стона. Залагао се за то Хрвоје, а накнадно је пристао и ранији власник тих крајева, Радич Санковић. У повељи од 15. јануара 1399., којом им је уступио то земљиште, Остоја казује да је дошао на престо својих прогонитеља видећи земљу "да нема свог пастира", а да према Дубровчанима има обзира због њихове нелицемерне љубави. После својих успеха краљ је отишао у Милешево, где се око 20. априла крунисао, а потом се, у јесен, раставио са женом. Знамо сасвим поуздано, да је Остоја наставио своје везе са Турцима и после учвршћивања на престолу и да су турски преговарачи долазили на његов и Хрвојев двор. Од краља Сигисмунда, који му је остао непријатељ, није морао у овај мах много зазирати, јер је био и сувише заузет умиревањем огорчене опозиције у властитој земљи, која је ишла чак дотле, да га је 1401. год. држала пуних шест месеци у правом заточењу.

За време ових нереда у Мађарској нарочито је дигао главу војвода Хрвоје, који је у ствари био нека врста Остојина савладара. Краљ је према њему имао и много обавеза и много обзира. Хотећи да га и видно награди Остоја му је 1400. год. дао Ливно са целом жупом, тако, да је Хрвоје постао господар скоро целе западне Босне од Дубице до Динаре. На његово наваљивање признао је идуже године Задар врховну власт Ладислава Напуљског; крајем 1401. год. пао је у руке Хрвојева шурака, кнеза Ивана Нелипића, тврди Клис; а у мају 1402. потврдио је Хрвоје, у име Ладислава и Остоје, раније повластице Шибенику, који дође посредно под босанску власт. Било је, према томе, пуно изгледа, да ће Остоја са Хрвојем моћи воспоставити Тврткову политику у Приморју и дићи поново ранији углед Босне. Да се у том погледу нису устручавали ни од употребе силе показује јасно случај Сплита, коме су задали осетних удараца зато што је упорно одбијао да их призна, па се, из огорчења, нудио сам Републици Св. Марка. С тим у вези дошло је до велике затегнутости и са Дубровником, који није хтео да стави на расположење своју флоту против Сплита, и који је, као и за време Твртково, чувао верност према мађарској круни. Хрватски бан Мирко Бубек искористио је Хрвојево бављење у приморским крајевима, па је ненадним упадом 1402. год. повратио дубичку жупу и тим огорчио Хрвоја у још већој мери.

И Ладислав Напуљски решио се, најзад, да искористи мађарске међусобице и да се појави на земљишту Угарске, како би дао више полета и енергије својим присталицама и личним залагањем појачао своје право. Средином августа 1402. стигла је напуљска флота на далматинску обалу, а с њом и Ладиславов намесник за Угарску, Алојз Андемариско де Марески. Као полазна тачка изабран је Задар. Удружене Хрвојева војска и напуљске чете, са нешто Задрана, напали су град Врану, који им се предаде, па потом освојише и нека друга места, и на крају и сам Сплит. Од свих далматинских градова остаде упоран само тврди Скрадин. Уз Ладислава, по папиној жељи, пристаде највећи део мађарског свештенства, и у јануару 1403., на сабору у Великом Варадину, он би изабран за краља. Уз њ пристаде и цела Хрватска. После толиког успеха било је природно, да се најпосле појави и он сам и покуша стварно узети и вршити власт. Стигао је, доиста, 19. јула 1403., у Задар, праћен флотом и сјајном свитом. Ту га је дочекао Хрвоје, али не и Краљ Остоја, иако се то очекивало. У Задру се Ладислав и крунисао, али без круне Св. Стевана и свих прописаних формалности, због чега су његови противници оспоравали законитост тога акта. Из Приморја Ладислав, коме је оскудевала храброст и енергија, није смео да крене у саму Угарску, и да се стави на чело своје странке, па је, услед тога, све ово што је дотле постигнуто остало половно и убрзо изгубило прави значај.

За ово време Краљ Остоја је почео рат с Дубровником. Он је према том граду ишао даље од краља Твртка и тражио је безусловно, да се Република одрекне Сигисмунда и призна његову врховну власт. Узалудне су биле све молбе Дубровчана, Остоја се није дао одговорити. Његова војска, под вођством војводе Радича Санковића, ушла је 18. јуна у недавно уступљене области, као за опомену у први мах. Дубровачка политика према Босни била је одавно одређена и доследна. Протекторат тако блиског, а далеко моћнијег суседа лако би се могао претворити у притисак и угрозити њихову слободу. Дубровачки хроничар Ј. Растић, на основу поузданих вести, саопштава, да је Дубровник нудио 500 дуката годишње док је жив, да би га оставио на миру. Ако му је било стало до извесних прихода краљ их је, дакле, могао добити и без рата, али се у Републици није хтело да се том односу даде карактер вазалства. Кад није попустио после прве опомене, Дубровник је, по краљевој наредби, био нападнут и у старим границама. Босанском нападају придружио се и нападај напуљске флоте. Хрвојеви савети, да Дубровник прими Ладислава, нису били послушани и он му с тога, иако је то хтео, није у тај мах могао помоћи.

Кад је краљ Сигисмунд, спреман на све, енергично прегао да поврати изгубљене положаје и кад му његова одважност и активност омогућише доста брзе успехе, уплаши се краљ Ладислав озбиљно и у јесен 1403. оде натраг у Италију. Пре одласка, око 20. октобра, именовао је Хрвоја за свог главног намесника у Угарској, Хрватској, Далмацији и Босни. У исто време поклатио му је, као самостално подручје, острва Брач, Хвар и Корчулу са градом Сплитом и уз то титулу херцега, односно дуке (dux, dux). "Херцештвом спљетским постаје он за право самосталан владалац с одређеним територијем" и као такав кује свој новац, држи своју војску и уређује свој двор. Отада су његове престонице град Сплит, у коме се до наших дана очувала његова Кула, и у Босни јајачки град, над изванредно живописним падом

Пливе. Име граду Јајцу дао је Хрвоје по талијанском називу „uovo“ једног града краља Ладислава. Хрвоје се у ово време налазио на врхунцу своје моћи и држао је под собом област која је у ствари била једна права мала краљевина.

И у Србији беше покушала извесна властела, да искористи владу жене, кнегиње Милице, и младост Стевана Лазаревића, да би ојачала своју власт. Као и њихови босански другови и они су тражили потпоре делом код Турака, а делом код Мађара. Главна лица беху руднички војвода Никола Зојић и Новак Белоцрковић. Они су били упутили једног свог човека у Једрене, да се препоруче Турцима и добију њихов пристанак за своје планове, који нису били ограничени само на уже проширење власти. На турском двору нису нашли жељеног одзива; шта више с те је стране цела ствар била достављена Стевану. Стеван је учинио брз и одлучан процес. Белоцрковић би одмах погубљен, а Зојић се, после отпора у граду Островици, предао и онда, с целом породицом, био отеран у манастир. Судбина Вука Бранковића и ова два примера били су довољни да за извесно време умире људе и земљи врате толико потребни мир. У толико више, што су јасно показали како Стеван добро стоји код Бајазита. Он је, доиста, султанову пажњу и заслужује вршећи клетвеничку дужност беспрекорно и на бојним пољима и иначе. Немамо никаква података у том да се он ма у којој прилици колебао. Константин Филозоф нарочито подвлачи пријатељски однос Бајазитов према Стевану, чак и неку врсту нежности. Говорио му је, каже се, да га узима "као сина старијег и љубљеног" и да је то објавио "пред свима, мојима и источнима". Емир је давао Стевану и поуке о државној политици за Србију. С Мађарима не треба никако да ради, јер ко је год с њима улазио у везе пропао је као и бугарски цареви. Треба ићи с Турцима, који су господари ситуације. "Ако ми не кренемо на друге, други на нас неће поћи", говорио је Бајазит са самоуверењем. Снага државе је у војсци, и њу треба добро пазити. Да би се могло управљати како треба ваља скршити моћ властеле. Емир је био аутократа, а видео је уз то јасно од какве је штете за балканске народе била велика моћ и воља и амбиције поједине властеле. С тога је и Стевану препоручивао, како би се данас рекло, ауторитативни систем. Он му је чак изречно рекао, да то учини још док је он жив, да му може по потреби бити од помоћи. Место старе властеле, с дубљим кореном и већим прохтевима, нека ствара нову, скоројевићку, везану за владара и зависну од њега. Константин, скоро да човек не поверује, казује још и то, како је емир напомињао Стевану и то, да ће после његове смрти настати распре око престола између његових наследника, па да те распре Стеван може искористити за јачање Србије у сваком правцу.

Бајазит је завршио живот и власт пре него се надао. У Малој Азији, где су Турци 1390. год. узели и последњи византиски посед, беше избио опасан непријатељ. Потомак Џингис-Кана, грандиозног монголског освајача, владар Татара, Тимур-Кан беше у свом сталном напредовању допро до турских поседа у Азији и угрозио их. Пошто је освојио Перзију и вршио упаде у Индију било је сасвим природно, да се неће зауставити ни на турској граници. У толико пре што су сви турски противници тамо тражили заштите код њега. Већ је 1400. год. дошло до првих борби, у којима су Татари остали победници. Тај успех учинио је, да с Татарима почеше тражити ближе везе чак и неки европски владари, као византиски цар и француски краљ Карло VI. Бајазит се 1402. год. решио, да против Татара крене он лично. С њим је, по дужности, пошао и Стеван Лазаревић с братом Вуком и два Бранковића, Гргур и Ђурађ. Код Анкаре, 28. јула 1402., борба је решена у татарску корист. Источни извори помињу јак нападај тешке српске коњице против лако оружаних татарских пешака и почетни успех који је она постигла. Пораз је дошао због издаје једног дела Селџука, која је збунила Бајазитову војску. Бајазит је био заробљен и у ропству је и умро, 8. марта 1403. Стеван је вршио три јуриша да га спасе, али узалуд. Српска војска могла је потом да се повуче без тежих губитака. Од знатнијих лица био је заробљен само Гргур Бранковић, али је после био поштен за скуп откуп.

Као некад чувени Ксенофонтони другови, српска војска је, борећи се, дошла до босфорске обале. Ту су се превезли на европску страну. Кад су стигли у Цариград цар Јован и престоничка публика дочекали су их са пажњом. Стари цар Манојло беше, међутим, отишао на запад да преговара о савезу хришћана против турске опасности и о цени за тај савез. У тај савез Византија је желела да уведе и Србију као још увек најважнију хришћанску државу на Балкану. С тога му је цар Јован, да би придобио Стевана, дао титулу деспота, први чин иза царског, и понудио му је за жену своју свастик, кћер митиленског господара, Франћеска Гатилузија. Стеван се тад на Митилени верио, а свадба је свршена тек три године доцније.

Од синова емира Бајазита беше се из анкарске битке спасао само један, Сулејман, који није нимало марио са Стеваном, не знамо тачно из којих узрока. Зна се само, да је Стеван, још у Цариграду, добио неке доставе, како његов сестрић Ђурађ Бранковић намерава да, помоћу Сулејмановом, присвоји неке његове земље. Биће, по свој прилици, да је Ђурађ, ухватио неке везе са Бајазитовим наследником; да је хтео да поврати бар очеву власт; и да је, сматрајући и Стевана као кривца за очеву судбину, и иначе као противника, говорио и радио против њега. Енергичан, Стеван је дао затворити Ђурађа у Цариграду, али се овај брзо ослободио и одмах отишао новом емиру. Турци су били кивни на Србе вероватно са извесном сумњом да се нису довољно борили на њиховој страни, па су своје нерасположење и показали кад се један српски одред враћао из Цариграда сухим путем у домовину. Код Черномена они су тај одред сачекали и сасекли; напад је извршио турски војвода Сарица, онај исти за кога се прича да је на Косову заробио кнеза Лазара.

Бојећи се, да и њих не задеси иста судбина, Стеван и Вук нису хтели да иду сухим у Србију, него су из Митилене наставили пут лађама за Зету. Септембра месеца већ су били у Бару, где их је срдечно дочекала умна сестра Јела и зет Ђурађ Балшић. Брижна кнегиња Милица, односно монахиња Евгенија, распитивала се за то време, исто као и Мара Бранковићка, шта им је са синовима, пошто од њих дотле нису могли добити никаква гласа. Али оно што су домало имале чути није било ни утешно ни добро. Њихова деца, први рођаци, била су се љуто завадила и радила су

једна другима о глави. Предосећајући опасност Стеван је узео војску од свог зета Ђурђа, а затражио је помоћ и од мајке. Обе војске састале су се на Косову, код Грачанице, на недавном разбијшту. Против њих ишла је друга војска, у којој су се налазили Турци, чете Ђурђа Бранковића и сусед Бранковића, врањски господар Ћесар Угљеша са својим људима. У битци, која се водила 21. новембра 1402., Стеван је остао победник. Још ту њему је прешао Ћесар Угљеша, који га је обавестио о стању Турака, и постао му отада одан пријатељ. Стеван се у тој битци борио против турских одељења, а млађи му брат Вук против Бранковића. Док је Стеван победио Вук је био побеђен. Стеван му је с тога, кад су дошли у Ново Брдо, учинио неколико примедба и прекора, тако да је овај, ражљућен, отишао домало Турцима. Ја мислим, да је ова борба Турака и Бранковића на класичном Косову против Лазаревог сина дала прве основе за стварање легенде о косовској издаји Вука Бранковића и његовом шуровању с Турцима. Домало, 12. децембра, писали су Дубровчани Мари Бранковићки, пола саветујући, а пола корећи: "Бог зна, вољели бисмо да је међу вама љубав и добри мир како пристоји међу сестром и браћом. Да је тако господовали бисте и уздржали земљу у добром миру и стању, те би све добро било и наши би трговци могли опћити, јер трговаца не може бити и не тражи друго него мирну и гојну земљу".

Бајазитов наследник, бегунац из једне разбијене војске и сведок страховитог пораза свога оца, султан Сулејман беше се уплашио колико од Тимура, толико и од хришћанске лиге у коју су ушли Византија, Млеци и Ђенова и неке мање династе. С тога се пожurio, да још 1402. год. склопи мир са Византијом, који је овој враћао неке области на Црном Мору и Тракији и град Солун, и који је, уз то, ослобађао од вазалских обавеза. У том уговору, као нови византиски пријатељ, био је поменут и деспот Стеван, али се у његовом уговорном односу према Турцима није променило скоро ништа. Стеван је, међутим, био решен да те односе измени стварно. Определивши се у Цариграду за хришћански савез, а огорчен због Сулејманова држања према себи, он је био начисто шта има да ради. Мало је датума у нашој хисторији, који тако одређено обележавају обрт у државној политици, као што је случај са Стевановим ставом од 1402. год. Дотле безусловно веран вазал, који врши драгоцене услуге у најтежим часовима, он сад постаје савезник и помагач хришћанских акција и залаже се за њих са истом витешком оданостју. Главна сила, на коју се отад ослањао, није, међутим, била војнички скоро безначајна Византија, него Мађарска, која му је, и поред свих унутрашњих незгода, увек више поверења. Ми не знамо данас тачан датум кад је Стеван пришао Мађарима признавши врховну власт краља Сигисмунда, али је то, свакако, изведено у току 1403. год. Стеван је од тог признања имао одмах и непосредн користи. Сигисмунд је уступио деспоту Београд са целом Мачвом, чије су границе допирале до иза Ваљева и Сокола. Учинио је то за то, да би му тако појачана Србија служила као главни заштитни бедем за саму Угарску, чије границе не би биле више излагане непосредним турским наспртајима. Као раније Бајазит, отад је Сигисмунд био пун пажње према деспоту. Као "свом верном" он му је давао богате поседе и у самој Мађарској, тако, на пр., град Сатмар Немети. Деспот је имао "тако много поседа у торонталској жупанији, да је за њих поставио нарочитог поцупана".

Кад је добио Београд у своју власт деспот је тамо пренео своју престоницу, а сам је град утврдио, развио и унапредио у сваком правцу. Сав град опасан је рововима и имао је двоструке бедеме. Деспотов двор са кулама и осматрачницама био је, као средњовековни замкови, и град и дом. Горњи град имао је четвора врата, испред којих су на три стране били покретни мостови, а поред двају јаке куле. У самом граду деспот је подигао митрополију, а обновио велику цркву Успенија Богородичног. Велика болница у граду била је прва код нас, која је примала и лаике и у коју су долазили болесници из целе државе, нарочито лепрозни. Уз њу је однегован простран врт, а у њој сазидана црква Св. Николе. Да би се град још више развио деспот га, по обичају мађарских краљева, направи слободним градом, а његове трговце ослободи царине. Израдио је за њ и повластице од мађарског краља и суседних локалних власти. Услед свега тога Београд доиста процвета и поста град већег значаја.

Тешка времена беху у то време настала и у Зети и њеном суседству. Млечани дадоше 1402. год. погубити Константина, сина Ђуре Балшића, наследника албанског господара Карла Топије, који је владао у средњој Албанији и ослањао се на Турке. Његов син Стеван познат са надимком Марамонте, био је чувени авантуриста и имао је веома буран живот. Брзо потом, у априлу 1403., умро је и Ђурађ Страцимировић Балшић, зет деспота Стевана. Као у Босни Мађарска, тако у Зети и Албанији није била много популарна млетачка власт. Случај Константина Балшића речит је доказ да је било и незадовољства с њом и покушаја одметања. Наследник Ђурђев, Балша III, био им је отворен непријатељ; и он је волео Турцима више него њима. Између њега и Млечана дошло је брзо до рата. Он је хтео да поврати градове, које им је његов отац уступио, а Млечани су, бојећи се за своје поседе на тој страни, хтели да њега или онемогуће или бар потпуно ослабе. У јесен 1404. сишао је у Зету сам деспот да помогне свом сестрићу, али се није задржао дуже. Млечићи су успели да, помоћу флоте, заузму градове Будву, Бар и Улцињ. Осећали су се јачи, па с тога нису хтели водити рачуна ни о протестима Сандаља Хранића због заузимања Будве, на коју је он полагао право. Ова борба поделила је Зећане и Албанце у два љута табора. На млетачкој страни нашла се српска породица Црнојевића, која потиче из катунске области изнад Котора, и која ће у XV веку, наслањајући се, у главном, на Републику Св. Марка узети сву власт у Зети. Уз Балшу су били албански Дукађини и Памалиоти из Забојане. И становништво неких градова било је антимлетачко. У Дривасту и Скадру избила је 1405. год. права побуна против њих, која им је нанела доста штете и губитак првог града. Ратовање се због тога отегло и трајало је годинама; управо трајало је, с малим прекидима, све до Балшине смрти.

Мађарска превласт у Босни и Србији

Одлазак краља Ладислава, који није био далеко од тога да изгледа као бег, и приближавање српског деспота краљу Сигисмунду деловали су и на краља Остоју. Ако се дотле помало и колебао, сад се одлучно решио да мења своју

политику. Преко мачванског бана Ивана Марота (Моровића) направио је повољне понуде Сигисмунду, обећавајући му, међу осталим, да ће га признати за свог врховног господара. Кад су чули за то Дубровчани, употребили су све што су могли да тај споразум покваре. С планом су у Босни радили против њега; оптуживали су га на мађарском двору; а код Хрвоја су хтели да изазову освету и суревњивост. Нудили су му чак, да га помажу ако би хтео лично узети краљевску круну. А ако он то не усхтедне постављали су као кандидата другог члана босанске краљевске куће, Павла Радишића-Клешића, који се био одметнуо од краља и у то време налазио и у њиховом граду. На Сигисмундовом двору, сем што су о Остоји имали говорити само најгоре, они су чак требали давати и савете. Ако Сигисмунд хоће да "потпуно загосподари у Босни" он треба да се споразуме, у првом реду, с Хрвојем, да после међусобно завади босанску властелу, и да краљевство раздели онима, којима он усхтедне.

Али док су Дубровчани дошли до Будима ствар је већ била свршена. Сигисмунд се измирио са Остојом. У погледу Републике било је уговорено, да се вaspостави стање какво је било за владе краља Твртка; што значи, да је она губила недавно добијено приморје од Курила до Стона. Дубровчани су, природно, употребили све да то поврате и да објасне Мађарима колико је Остоја био непоуздан и радио против њих. Остоја је, међутим, понудио споразум и Дубровчанима и свом одметнику Павлу Радишићу. Али је Република оклевала и само пооштравала мере на граници. Она се, добро обавештена, надала метежима у Босни, који ће изменити стање. Сама је наставила преговоре са Хрвојем, јер је знала да овај неће лако дозволити да његов штићеник на престолу води политику против његове. И, доиста, из једног дубровачког писма од 11. децембра 1403. ми дознајемо о "великој противности", која је настала међу Босанцима, "и како један иде против другог". Хрвоје је био главни вођа опозиције. С њим је ишао и Сандаљ. Хрвоје је 15. јануара 1404. склопио и формални савез с Дубровником "супротива краљу Остоји, на његову погибао и расутије и прогнаније вана Краљевства". У опасности пред тако опасном коалицијом Остоја се решио на нову политику. Већ у марту измирио се са Хрвојем и обећао му да ће прећи на страну Ладислављеву. Али то обећање није извршио. Он је мислио да вешто балансира између једне и друге стране и да се стварно не опредељује ни за кога. Таквом политиком није задовољио нико; напротив, огорчио је и једне и друге. Растах прича, да су Дубровчани, који су радили против њега неуморно, успели да увуку Хрвоја у рат против краља и да њихова и Хрвојева војска продре све до Раме, где им је флота попалила Дријево и околна места. У другој половини маја 1404. краљ Остоја је био срушен.

После свог пада Остоја је отишао у Угарску приказујући се као жртва оданости према Сигисмунду. Овај му је веровао, јер је, према његовим обећањима, још 16. априла писао бургундском војводи Филипу, како ће се и Остоја придружити мађарској војсци против Ладислава и Хрвоја. У Босни Остоју беху напустили сви. Само су Ђуро и Вукић Радивојевић одржали Бобовац, чувајући ту краљевску круну и краљевску породицу. Дубровчани су одмах упутили своје посланике на будимски двор, да сузбијају Остојина саопштења и да објашњавају свој поступак.

За време ових метежа Дубровчани беху поселили три отока Брач, Хвар и Корчулу, бранећи се тим, да их је Остоја тражио за себе у краља Сигисмунда. На другој страни војвода Сандаљ беше савладао и заробио старог непријатеља своје породице, војводу Радича Санковића. Балша III узалуд је покушавао да овом приликом добије Котор.

После пада Остојина за неколико се дана није знало ко ће постати краљ у Босни. Помињало се више кандидата: Хрвоје, Павле Радишић, бивши краљ Твртко II. Победио је овај трећи, за кога немамо никаквих података шта је радио последњих година и да ли је учествовао у овим борбама. Видевши пример свог претходника Твртко II, још више него Остоја раније, морао је да попустића ђудима властеле. Главна личност је Хрвоје; сви главни послови свршавају се с њим и преко њега. Поред њега почиње све више да се истиче војвода Сандаљ, за кога Дубровчани кажу, да је имао "дубок ум". Хрвоје и Сандаљ били су повезани породично и сасвим је природно, да су уједињени могли натурати своју вољу целој Босни.

Краљ Сигисмунд није могао остати пасиван. Већ је у мају спремао се он да крене у Босну. По његовој наредби пошао је касније, не знамо тачно кад, али још тога лета, бан И. Моровић са шест барјака и доста војске на Босну. Освојио је Бобовац и вaspоставио је поново у њему Остојину власт. Сигисмунд је био веома љут на Босанце и у даровној повељи Моровићу називао их је перфидним. Босанску невољу покушао је, у исто време, да искористи Балша III и да им узме Котор, но није успео. Не желећи да дођу под његову власт Которани су се били обратили Млечима, да их они приме под своје окриље, али су Млечани, бојећи се заплета с Босанцима, отклонили ту понуду.

Мађари нису били нимало задовољни ни новим стањем у Босни, јер су добро видели да већина босанског становништва није према њима добро расположена. Враћање Остојино није скоро ништа променило однос снага. Хрвоје је још увек водио главну реч и важио као противник Сигисмундов. С тога су у Будиму намеравали, да новом, и врло енергичном, акцијом створе у Босни чисту ситуацију и онакав поредак какав би они желели. Кад се у јесен 1405. појавио краљ Сигисмунд у унској долини настао је велик страх у целој земљи. Овог пута краљ је узео јуришем град Бихаћ, па се потом повукао, да се домало венча у Крапини са Варваром, ћерком грофа Хермана Цељског. Али је зато И. Моровић похарао целу Усору, заузео Сребреник и у њ поставио мађарску посаду. Босанци су се у Крајини бранили врло храбро и после Сигисмундова повлачења пошло им је за руком да наскоро поврате Бихаћ. То је, разуме се, само учврстило оно уверење у Будиму, да се однос с Босном не може средити само палиативним мерама и привременим експедицијама. У толико више, што је Хрвоје, у својој активности, био доследан и истрајан, краљ Ладислав показивао је доста добре воље да његову верност и видно награди, макар и са повластицама, које су у последње време остајале чешће на хартији него могле бити остварене. Пошто је Хрвоје сам подигао град Прозор Ладислав му га је 1406.

формално "поклонио" заједно са врљичком облашћу, а у исто време му је поклонио и град Зрињ неверног Павла Шубића, Сигисмундова присталице. Сандаљу су исто тако били "даровани" градови Дрежник, Слуњ и Цетин, који су припадали породици Франкопана. Самој краљевини Босни Ладислав је, на жељу једне депутације, која је била дошла у име краља и племства, 26. августа 1406. одобрио оне ближе неодређене, али у машти и традицији велике границе, које је имала у времена већ полумитског Кулина бана. Краљ Остоја је живео за то време повучено, без веће власти, као "бивши краљ", како га назива збор босанске господе. Било је врло велико изненађење, кад се у септембру те године обратио Дубровнику, свом крвном душманину, граду који је највише допринео његовом паду. Хтео је да се измири с њим, врло вероватно због тога, што је био незадовољан својим положајем и тражио излаза. Дубровник му је одговорио љубазно, наглашујући да је стара завада предата забораву. Учинили су то понајвише с тога што су знали да Мађари истичу Остоју зато јер нису трпели Твртка. Одобрели су му и да може доћи у њихов град слободно кад му год буде по вољи. Те везе изазвале су протесте босанских великаша; за Сандаљев, на пример, знамо поуздано. У новембру те године тражили су Хрвоје и Сандаљ сами, да Република стави на расположење Остоји један свој бригантин, јер жели да напусти Босну. Зашто? Тачног одговора, на жалост, не можемо дати, али се то, донекле, може тумачити општим стањем у земљи.

Мађари нису дали да се Босна успокоји. И то, нема сумње, с планом. Иако се краљ Сигисмунд 1406. год. налазио у рату са Аустријом, он, ипак, није хтео оставити ни Босну на миру, да се у њој не би усталило ново стање. Како сам, због тог рата није могао кренути на војну он је упутио у Босну чувеног авантуристу Пипа Спана или Филипа де Сколарис, опробаног ратника за кога се претпоставља да га је запамтила и наша народна епска поезија у лицу Филипа Мађарина. Он је са мађарском војском продро у Босну, пустошећи, све до Бобовца и ту засео. Можда је Остоју увредила каква његова безобзирност или уопште тако непријатељско посредовање Мађара. Међутим, он је ипак остао. Ако попусти Босну он губи све, нарочито ако је напусти разишавши се с Мађарима; а ако, гутајући, ипак остане с њима било је наде да потисне и замени Твртка. Да је поново покушавао двоструку игру види се потом, што је поново ушао у везе с Хрвојем. Овом се и извињавао да није дошао у Дубровник с тога, што није имао поверења у Дубровчане.

Мађари су наставили ратовање и следећих година, иако су Турци у лето 1407. покушали да између њих посредују за мир. У августу кренуле су две мађарске војске на Босну старим хисториским путевима, долином Врбаса и долином Босне. Прва није имала успеха, док је друга дошла до Бобовца, у ком их је дочекао Пипо Спано. Ратовање је потом нагло прекинуто због краљеве болести, али с тим да се наскоро настави. Нови папа Гргур XII, који се није хтео мешати у спор између Сигисмунда и Ладислава, дао је у јесен 1407. мађарском краљу свој благослов за вођење рата против свих неверника и отпадника у његовом суседству. Већ у априлу 1408. сишао је Сигисмунд до Ђакова да лично прегледа све припреме за велику офанзиву, а у мају је прешао Саву и у Добору ударио табор. Главна борба почела је тек у септембру, кад је прибрао велику војску од 60.000 људи, у којој се, уз Мађаре, налазило и доста Пољака. Пред толиком силом Босна је, најзад, морала поклекнути. И то без дуга отпора. Сигисмунд је многе великаше заробио, а многе побио, не штедећи ни старо ни младо, ни мушко ни женско. Порушио је и много кула и градова. Да их је натерао све на покорност разуме се само по себи. Дубровачка честитања упућена су краљу 24. октобра; значи да је све било свршено за месец дана. Међутим, главне босанске војводе, и то оне по Мађаре најопасније, Хрвоје, Сандаљ и кнез Павле остадоше неповређене, не знамо да ли случајем или својом вештином. Не знамо да ли су они сви и учествовали у некој одлучној борби, или су се држали својих тешко приступачних планина, где их Мађари нису могли лако следити. Исто тако одржао се и краљ Твртко.

Овог пута краљ Сигисмунд хтео је да победу искористи до краја, па је у Босни оставио један део војске као јемство, да ће се ново њим створено стање и одржати. Сигисмундова победа била је неоспорна. Она је с тога морала деловати, и то на све, па међу њима и на оне који нису били непосредно погођени. Већ крајем 1408. год. Хрвоје се покорио Сигисмунду, а с њим вероватно и остала властела. Знајући им вредност Сигисмунд их је лепо примио и потврдио им све старе поседе и титуле сем оних, које су биле дате на штету његових присталица Шубића и Франкопана. На успомену ове победе краљ установи одличје "Змајева реда" и међу осталима одликова њим и деспота Стевана и Хрвоја. Кад су стигли на краљев двор у Будим он је Хрвоја узео чак за крштеног кума своје кћери.

Али врло брзо у земљи наста тешка реакција, која није имала само карактер личних обрачунавања, него и начелан. Остоја се био дигао да скрши Твртка, већ и иначе тешко погођена овим поразом. После мађарске победе он се осећао као господар ситуације. Твртко се сад није ни видео ни чуо, исто као ни Остоја после 1404. год. Не знамо чак ни где се све налазио. За верну службу Остоја је наградио браћу Радивојевиће, Ђуру и Вукића, давши им Омиш са Приморјем све до Жрновнице, област Луку на Неретви, и цео крај на десној страни Неретве од Радобоље и Блата до Имотског. Тим поклонима осетио се погођен Хрвоје, који је то сматрао као своју сферу и домену, па је одмах почео борбу против њих. Уз Остоју је пристао Сандаљ и кнез Павле, који се беху одвојили од Хрвоја. У својој политици они су рачунали и на помоћ Турака; нарочито се у том правцу почео опредељивати Сандаљ, који је желео да сувише јаком притиску Сигисмудовом да извесну протутежу.

Исто тако одлучну победу беху извојевале и Сигисмундове присталице у Приморју. Кад је видео неуспех своје странке краљ Ладислав се одлучи да дигне руке од даље активности на овој страни и да своја "права" уступи, односно прода, другима. Само је, да би истерао већу цену, почео живљу акцију са својом флотом. После дужих преговора он је 9. јула 1409. продао Млецима за 100.000 дуката своје поседе у Далмацији и своја права на ту земљу. Напустио је тако све пријатеље и сараднике, који су се због њега излагали тешким кризама, и са потпуним неуспехом ликвидирао је своју

балканску политику, која је знатно исцрпла снагу наших људи и држава у борби од четврт века и много доприносила слабљењу њихове отпорне снаге према Турцима.

За то време није ни Србија била поштеђена од потреса, само што они нису потицали од спољашњих непријатеља него због унутрашњег раздора. Кнегиња Милица, у калуђерству прозвата Евгенија и после у великој скими Јевросима, умрла је 11. новембра 1405. и сахрањена је у њеној укусној задужбини Љубостињи, коју је зидао популарни неимар Раде Боровић. Као добра мајка она је знала да утишава сукобе који су избијали између њених синова, Стевана и Вука, и да млађег Вука одвраћа од наглих корака и злих наума. После њене смрти осетило се брзо да се изгубио њен ауторитет и благотворни помирљиви дух. Вук се поново развишао с братом, тражећи за себе половину државе. Помагали су га сестра Мара Бранковићка и син јој Ђурађ којима Стеван беше одузео нешто земље око Ситнице, а прихватили су га одмах Турци, који су хтели да ослабе Стевана и сузбију његову мађарофилску политику. Вук је лично отишао код Бајазитова наследника Сулејмана и са турском војском кренуо на брата. Турску војску водио је најискуснији турски војсковођа тога времена, стари Евренос-бег, победитељ Срба на Марици.

У једној својој повељи из 1406. год. беше се Стеван, с извесним поносом, похвалио, како га Бог "преведе од покорности на слободу и од мањег престола на виши". Ослобођен извесно време од притиска Турака, обогаћен добитком Мачве, Београда и области јужно од Копаоника, са лепим приходима из богатих рудника, он је био управо почео да сређује Србију и да јој залечује ране. После слома Угарске он је био нада и уточиште бољег дела Бугарске и остале словенске калуђерске интелигенције; на његов двор су добегавали обескућени бугарски принчеви. Он је сам, љубитељ књиге и просвећености, "нови Птоlemeј", како су га звали неки образовани савременици, био човек с књижевним смислом. Његово *Слово љубави* иде у врло добре списе наше старе књижевности. Манастир Манасија, лепа његова задужбина, очувана све до данас, некад прави град са јаким бедемима и одбранбеним кулама, зидана 1407-1418. год., постала је средиште такозване ресавске школе, која је, у традицији покрета бугарског патријарха Јевтимија, тражила ревизију старих превода богослужбених и других списа, изводила реформу правописа, и потицала нову књижевну активност. У његовој земљи, тада, написана је прва словенска граматика, претенциозна, сложена, недовољно оргинална, али подесна као почетак за даљи рад. Из Србије тај се покрет пренео у Румунију и после у Русију. У Румунију и Русију продире и наши књижевни списи и врше тамо осетан утицај. Румунска црквена архитектура показује више него један или два утицаја српске моравске школе; читави њихови манастири, као Козја на пример, просте су копије наших. Наш монах Никодин Грчић постаје крупна личност и румунске културне историје, скоро не мање него наше.

Тај лепо и корисни полет имао је да омете овај братски нападај под турским заставима. Константин Филозоф с болом прича о пустошењу земље и пометености међу становништвом. Стеван је остао осамљен и није могао зауставити Турке, који су продрли до близу Београда. Мир је склопљен 1409. год. само тако, што је Стеван одделио Вуку јужну половину Србије са Крушевцем, а себи задржао северну. Богате приходе Новог Брда делили су по пола. Вук је, заједно с Бранковићима, признао турску врховну власт, а Стеван је остао и даље на својој линији држећи се уз Мађаре.

Срећом, ова подвојеност није дуго трајала. Султан Сулејман беше прави сарош, страшно одат пићу и у извесним часовима потпуно неурачунљив. Хотећи да прошири своју моћ и у Малој Азији дошао је у сукоб и с браћом Мухамедом, званим Кирицијом и Мусом, који беху успели, да, иза Тамерланове смрти, прилично успоставе поколебану турску власт. Браћа пренесоше брзо борбу у Европу. Муса, с помоћу Влаха, савлада Сулејманову војску и у фебруару 1410. код Јамбола и позва и деспота у борбу. Стеван није имао разлога да штеди лањског противника и упутио је свог војводу Витка, да помогне Мусу. Витко је с Мусом склопио и писмен споразум, да та сарадња не остане без награде. Мусин успех беше поколебао и Вука и Ђурђа, те и они пређоше на његову страну. Сва савезничка војска стиже под Цариград, где је имала да се бије одлучна борба. Пред грчку престоницу дошло се с тога, што је цар Манојло био уз Сулејмана и тако изазвао кретање савезника у том правцу. Пред саму борбу нестални Вук пређе Сулејману и дубоко тим увреди и озлоједи Мусу, који га огласи као издајника. На Видов дан 1410., у оштрој борби, Сулејман потуче Мусу и његове другове. Чини се, да се наши људи нису много залагали и да су одржавали неке везе с Грцима. Цар Манојло је, одмах после борбе, послао своје лађе по Стевана и овај је свратио у Цариград, где је и опет био врло љубазно дочекан. Одатле је лађом отишао у Влашку, па, опремљен од војводе Мирче, стигао у Србију. Сулејман је за то време упутио Вука у Србију, да узме власт над целом земљом. Али ни Муса није мировао. Он је у Тракији, око Марице, прикупљао остатке своје војске и нове присталице. Обавештен о Вуковом повратку, Муса му је, да се освети, спремио заседу. Близу Филипопоља, 4. јула, Вук и Лазар Бранковић беху ухваћени и домало побијени. Војска Сулејманова, заједно са Ђурђем Бранковићем, стиже доцкан да их спасе. Она је успела само толико, да је поново, недалеко од Једрена, 11. јула, потукла и нову Мусину војску. Сулејман је дозволио Ђурђу, да за освету спали цео Филипопољ.

Разбијени Муса побегао је у Видин, а одатле је дошао у Србију, под деспотову заштиту. Ту није остао дуго. Прибравши се, и добивши нешто помоћи, он је поново продро све до Филипопоља и заузео тај град. У њему се свирепо обрачунао са својим грчким противницима. Његове освете и борбе са Сулејманом и његовим људима биле су уопште страховито безобзирне и пуне крволоштва. Нешто та азијатска упорност и бестиалност, а нешто и лични пороци Сулејманови, од којих му је пијанство са моментима неурачунљивости створило доста непријатеља, учинили су много, да је Мусина страна постојала све јача, док се једног дана не нађе уза њ већи део вођа и војске братове. Уплашени Сулејман покушао је да се спасе у Цариград, али је на бегу био ухваћен и удављен (у фебруару 1411.).

Кад се дочепао власти Муса промени своје држање према Стевану. Одрече сва ранија обећања и примљене обавезе. У исто време запрети и Византији, тражећи од ње велике уступке. Цар Манојло, у невољи, обрати се Мусином брату Мухамеду у Азији, који није био с њим у љубави, и понуди му савез. За сваки случај, хотећи да Турке забави међусобном борбом, даде прогласити за новог султана Сулејманова сина Орхана, па га посла у Селимврију. Муса одмах пожури да заузме тај град, водећи са собом и Ђурђа Бранковића као главног претендента против Стевана. Знајући за то, а можда и у каквој тајној вези са Византијом, Стеван је кренуо с војском на источну страну. Ушао је у пиротску област и почео освајања. Муси није могло бити у интересу да уз толике непријатеље добије као отвореног противника још и српског деспота и с тога му понуди преговоре. Бојећи се, да као цена тих преговора не пане његова глава, а изгубивши и иначе веру у превртљивог и напроситог Мусу, Ђурађ намисли да се сам, преко мајке, измири са ујаком. Можда му је синило пред очима, да сва та његова политика породичне освете не води у ствари никаквој његовој користи а доприноси општем расулу, а свакако му је било и додијало то унижавајуће потуцање и удвориштво. Муса је нешто или начуо о том или је приметио неке промене код Ђурђа. С тога покуша да га отрује. Кад је добио отров Ђурађ му је брзо осетио дејство, па је употребио за времена лек и спасао се. Одмах потом, инсцениравши узбуну, пребеже са својим људима у Селимврију, тамошњим Грцима и Орхану.

Орхан и Ђурађ, помагани од Византије, почеше да спремају устанке на више страна. Није остао неактиван ни деспот Стеван, који је хтео да се користи овим турским нередима. У Ђустендилском и скопљанском крају турски заповедници с тих страна напустише Мусу и придружише се Стевану. Али овај није помагао Орхана и његову акцију, него за новог султана истакну Дауда Сауцијева, турског принца и емирског рођака, и крену војску да га помаже. Да се освети деспоту ударио је Муса изненада, почетком зиме 1412., на Србију. Опленио је врањски крај и напао Ново Брдо, али је ту био одбијен, захваљујући, међу осталим, и борбеном отпору дубровачких трговаца тога града. Кад је чуо да стиже граду у помоћ сам деспот Муса га није хтео сачекати, јер је желео да сачува снагу за опасније борбе. За то време, имајући Солун као базу, Орхан је припремао против њега велику акцију. Али је Муса био бржи и одлучнији. Његова војска сломила је брзо противника, а издајом је пао Муси у руке сам Орхан, који је, за казну, био ослепљен. Муса је покушао да освоји и Солун, али му то није пошло за руком. У Солуну се тад налазио и Ђурађ Бранковић. После Орханова слома, у многим пречишћен и са богатим искуствима, Ђурађ се решио да се врати у Србију и измири са ујаком. Стеван га је примио срдечно и дао му, од првог дана, видан и угледан значај. Тако је Србија, после пуних десет година могла сад починути од грађанског рата и унутрашњих криза и предати се сва толико потребној привредној и моралној обнови.

Са Босном то није био случај. Последице грађанског рата и личних и начелних противности осећале су се у земљи веома дуго и она никако није могла да се смири. Сем тога у Босни, на челу државе, није било човека са чврстином и угледом једног Стевана Лазаревића који би могао да натура земљи своју вољу. Краљ Остоја је запамћен као владалац који је већ једном претрпео бродолом и који се на власт вратио не својим способностима него туђом помоћу. У самој земљи било је других лица и снагом и угледом јачих од њега. Поред "вицекраља" Хрвоја истицао се све више енергични Сандаљ. Год. 1406. он се јавља као господар Котора, помаган по свој прилици од оба краља, напуљског и босанског, са жељом да сузбије млетачка настојања на тој страни. Из свог тврдог орловског Кључа код Гацка он је проширио своју моћ и на исток, успевши да добије Оногост. До босанске катастрофе од 1408. год. он није водио неке самосталне политике у односу према мађарској круни, него се у главном ослањао на Хрвоја; али откако је ојачао и сагледао много недоследности и невештине у Хрвојевом вођству он је почео да се одваја од њега и да сам бира свој пут.

Кад је у јесен 1410. год. дошло до рата између Млетака и краља Сигисмунда, који није хтео да призна Републичину погодбу са краљем Ладиславом, Сандаљ се у том сукобу определио за Млетке. Он је, и поред повлачења Ладислављевог, остао и даље његов пријатељ. Знајући да би му то могло донети великих неприлика од стране краља Сигисмунда и његових присталица он се већ унапред био решио, да у том случају тражи наслона на Турке. Чинило му се, да они на Балкану постају све важнији и одлучнији чинилац и да више могу од Сигисмунда. Сем тога, поступци мађарских људи у Босни огорчили су многе људе и они су налазили да ни притисак турске власти не би био много гори. На Сандаља је свакако рђаво деловало и то што је Сигисмунд сувише пажње поклањао Хрвоју и што је овај, са његовим пристанком, проширио своју власт и у источној Босни. Год. 1409. он је држао у својој власти Сребреницу, Сребреник и Кушлат, а сам је тамо подигао градове Сусјед и Бродар. Са Сандаљем и другим незадовољницима, којих није било мало, држао се и краљ Остоја, који је од краљевске власти имао готово само име.

Оваква ситуација у Босни даде повода краљу Сигисмунду, да се реши на још један поход против те земље, како би учинио крај тој независности. У пролеће 1410. ушла је доиста мађарска војска понова у Босну, вођена од Павла Бешењија. Дубровачке вести туже се, да су мађарске посаде из тврдог и лепог Врандука проваљивале у суседна места и вршиле насиља над њиховим трговцима. Са запада водио је другу војску херцег Хрвоје. Краљ Сигисмунд стигао је лично у Босну тек крајем августа. Његовој акцији у Босни помагао је с источне стране и деспот Стеван. Главне вође опозиције беху Сандаљ и Павле Раденовић. Да би дошао до средстава за борбу, а вероватно и с тога што их због Хрвоја није могао одржати, Сандаљ је у јесен продао Млечанима за 5.000 дуката своје далматинске градове Островицу и Скрадин.

Сигисмунд је хтео да на несумњив начин утврди своје право стечено Ђаковачким Уговором; тако му се чинило и да ће најодређеније решити тешкоће босанског питања. Тај несумњиви начин био би да он сам узме босанску круну. С тога се и одлучио, да се у трећој десетини октобра 1410. крунише за босанског краља. У Дубровнику је тим поводом 21.

октобра донесен закључак, да му се поклони 1.500 дуката. Тим актом Сигисмундова крунисања имао је бити ликвидирани и Остојин положај. Хрвоје је и поручивао Сплићанима да је краљ поново свргнут и да га они лише имања, која је поседовао у њихову граду. На жалост, због оскудице извора, ми данас не знамо сигурно, да ли се Сигисмунд доиста крунисао те године босанском круном или је, у последњи час, због неких непознатих разлога одустао од тога. Знамо само то, да се 5. новембра Сигисмунд налазио код Раче на Дрини, а да је, истог месеца, у Хрвојевој области Сане држан збор босанске господе, коме су присуствовали и Сандаљ и Павле. Да се Сигисмундови противници нису осећали потпуно сломљени види се најбоље по том, што је, одмах по његовом одласку дошло до побуне против његових гарнизона. У Сребреници су, у борби, страдали и дубровачки трговци, који су били на мађарској страни. Знамо поуздано, да су босанске незадовољнике помагали Турци и да се код Сандаља турска војска ценила на 7.000 људи.

Краљ Сигисмунд одвојио је почетком 1411. год. један део своје војске спремљене против Млечана, да поново у Босни поврати ред. Крајем априла мађарске чете биле су и опет господари ситуације у земљи. Босански великаши, видећи страдања земље и све тешкоће с овим борбама у вези, понудили су Сигисмунду преговоре за мир. Попустили су јер су били остали сами, пошто су Турци били заузети својим борбама, а краља Ладислава, коме су се узалуд обраћали, у тај мах су била потпуно заузела питања у самој Италији. За Босанце је била права срећа, што је Сигисмунд, у борби с Млечанима, крајем лета претрпео неколико пораза, па је постао мекши; а сем тога, његов избор за немачког цара, извршен 21. јула 1411., учинио је, да је у односу према својој опозицији постао уопште блажи. С тога је споразум са Босанцима, у октобру 1411., испао по ове сасвим повољно. Остоја је остао као краљ, али изрично као мађарски вазал, а Сандаљ и Павле изашли су потпуно неокрњени у својим поседима. Сигисмунд је само, за већу сигурност, задржао област Соли и Усоре, поверивши прву на управу Ивану Мароту (Маровићу), а другу Ивану Гари (Гарјанском). Ова чињеница, мислим, још не даје довољно разлога закључку Л. Талоција, познатог мађарског хисторичара, да је Сигисмунд тада хтео "из босанског територија створити угарске котаре и подијелити их међу славонску, угарску и сријемску господу".

У овим борбама херцег Хрвоје био је потпуно на страни Сигисмундовој. Он је лично оптуживао краља Остоју, да са Турцима и одметницима ради против апостолског краља Мађарске. Али, за чудо, његов утицај није тим порастао. Напротив. Опозиција против њега постајала је све већа. Сплићани нису крили своје незадовољство, које је долазило нешто с тога, што им је за градске кнезове постављао себи одану босанску властелу, а нешто због његових оштрих мера против извесних њихових грађана. Али је нарочито радио против њега војвода Сандаљ. Овај се пред крај 1411. раставио са Хрвојевом синовicom Катарином и оженио се Јелом, удовицом Ђурђа Страцимировића Балшића, а ћерком кнеза Лазара. Уз политичке противности дошле су и породичне, које су сасвим затровале односе међу њима.

Завршивши на доста страна своје послове с пуним или бар половним успехом и постигавши лично највећи степен до кога се могло доћи, краљ Сигисмунд беше одлучио, да на свом двору, у Будиму, на Духове 1412., искупи цело друштво владара, с којима је био пријатељ и савезник, и све кнезове и веће војводе, који су му признавали врховну власт. На будимском двору стекоше се пољски краљ, деспот Стеван, краљ Остоја, аустријски херцези и многе друге личности, а међу њима и Хрвоје, Сандаљ и кнез Павле. Босански великаши, који су дошли са женама и са пратњом, упадали су у очи на том скупу, а њихови јунаци истакоше се у свечаним турнирима, у мноштву страних витезова, као људи од мача и вештине. Али се, ипак, највише истакао деспот Стеван, "као месец међу звездама", кога је краљ Сигисмунд за ратне услуге у последњим борбама обдарио неким градовима и крајевима у Угарској. Стеван је добио градове Сатмар, Дебрецин, Бесармењи и крајеве око Немета, Нађи и Фелзебање и у бихарском и саболском комитату. Крајем 1412. год., у новембру, Сигисмунд се налазио негде око Зворника, можда на подручју браће Златоносовића, босанске властеле тога краја, у суседству Сребренице. Вероватно је тада он тај, најбогатији, град Босне предао Стевану, као најлепшу награду. У поседу Србије Сребреница се помиње први пут 2. октобра 1413.

Ове честе борбе и метежи сасвим су покварили унутрашњи поредак. Људи се беху острвили и подивљали. Пљачке, разбојништва, убиства постадоше скоро редовна појава. Доста је само навести, да је у мају 1412. сам кнез Вук, нећак краља Остоје, учествовао у убиству и пљачци једног дубровачког трговца. "Ходе наши по Турцима и по другим паганима", тужила се Република Остоји, "па нигде толика зла не учинише нашим колико туд". Како се страсти у земљи нису стишале ни после ових борби и видних губитака за Босну, то се стање није поправило ни иза 1412. год. Босна је све више постајала земља хаоса, у којој је становништво патило скоро подједнако и од туђих и од сопствених насилника.

На политику Сандаља Хранића несумњиво је утицао његов шурак, деспот Стеван, одлучни присталица Сигисмундов. Мудра, и лепо образована госпођа Јела, васпитно је деловала на карактерне особине мало сировог босанског војводе, који је, ипак, важио као лично питомији од Хрвоја. Дубровчани, у једном свом писму из 1412. год., изрично кажу, да деспот и Сандаљ потпуно држе се заједно. То је приближавање Сандаљево Сигисмунду отуђивало Хрвоја од будимског двора. Оно је, у исти мах, показивало колико у њиховој политици није било последне начелности, и колико су више преовлађивали лични моменти и личне амбиције. За личне интересе, а понекад и за личне ћуди, жртвовало се све, без обзира како ће то деловати на људе и утицати на моралне особине у држави.

Почетком 1413. год. продоро је султан Муса у деспотову државу. Непосредан повод за нападај, сем жеље за осветом због Стеванова и Ђурђевог држања, дало му је то, што се одметнуо од њега Хамза, господар градова Сврљига и

Сокоца, и пришао Србима. Муса је ишао на Србију дубоко киван, са намером да је скрха и онеспособи за даље акције. Хтео је чак да у њу, после победе, доведе нове турске досељенике и да разбије српску етничку целину. Савладавши Хамзу у Сокоцу он је одмах дао премештати српско становништво одатле на другу страну. Кад је упао на деспотово подручје освојио је читав низ градова Болван, Липовац, Копријан и Сталаћ. И та је сва насеља раскућио исто као и она око Тимока. За време ових борби нарочито се истакао бранилац Сталаћа, храбри војвода Пријезда. Он је изгорео заједно са својом кулом нехотећи се предати. Народно предање и песма казују, да је заједно са женом скочио у Мораву, кад је видео да Турци из подрума, тајним каналима почињу да продиру у град. Иако је Морава, док јој је око изворишта и сливова било много шуме, имала више воде него сад, ипак је тај скок, из доста удаљеног града, био просто немогућ.

Деспот Стеван обратио се одмах за помоћ Мухамеду и осталим пријатељима. Стигоше му војвода Сандаљ, мачвански бан Иван Моровић и ранији одметници Мусини, а одазвао се и Мухамед. Муса је похитао да запречи спајање Мухамедове војске са Стевановом, али није успео. Мухамед га је вешто обишао и стигао у Крушевац. Из тог места кренула је савезничка војска, под деспотовим вођством, према југу и допрла је до Новог Брда. Ту се зауставише деспот, Сандаљ и Моровић, а остала војска пође и даље, вођена од Ђурђа Бранковића и Мухамеда. Одлучна борба била се под Витошем, на реци Искру, код села Чаморлу. Ђурађ Бранковић, уз кога се налазио челник Радич, "човек најхрабрији и најмудрији и који је много свршавао лепим речима", вештим ударцем с бока одлучи победу за савезнике. У турској војсци било је много незадовољства и издаје и с тога је њена борбена вредност била знатно ослабљена. Поражени Муса наже у бег, али га потере стигше и удавише (5. јула 1413.).

Пошто је добио престо помоћу савезника Мухамед I се лепо одужио својим помагачима. Деспот доби Знепоље и град Копријан и "друге области", које се не помињу изближе. Србија је после тога дубоко одахнула. Ђурађ Бранковић, потпуно измирен са Стеваном, оженио се по други пут 1414. год. Иреном Кантакузеновом и приближио се Византији и хришћанском савезу. Са Стеваном заједно он се сад трудио да опорави Србију од свих ових ратних невоља, које су задешавале земљу од спољашњих и унутрашњих непријатеља. За пуних осам година после овог - случај тако редак у нашој прошлости - Србија је, несметана ни од ког, уживала благодети мира и постала питома и мирно склониште за многе страдалнике из околних области. Аграрна земља лако се лечила, и није чудо што је деспотовина, са својим богатим и плодним крајевима ускоро процвала и у материјалном погледу била потпуно сређена. Почето дело привредне и културне обнове могло се мирно да наставља. На више страна у земљи никоше нови манастири, мање велелепни него они у држави Немањића, али ипак важни као нова културна средишта (Велуђе, Тресије, Благовештење близу Ждрела, Винча и нарочито лепо декоративни Каленић). Деспот је нарочито развио и улепшао Београд и направио већ тада од њега у сваком погледу први град Србије. Културно и политички Србија одавно није боље стала као у другој периоди Стеванове владавине.

Босански раздори

Док је Србија тако полако долазила себи Босна је све више постајала поприште огорчених личних обрачуна и грађанских ратова, у којима су људи све више долазили до уверења, да је, у задовољавању личних амбиција и прохтева, све допуштено. Изгубила се свака идеја водилца и сваки начелан став. Грабио је колико је и шта је ко могао; удруживао се с ким је ко хтео; кидисавао је на кога се коме прохтелo. Етичка и морална осећања била су из основа померена.

Кад је Сандаљ Хранић отишао у Србију да помогне свом шураку, деспоту Стевану, против Мусе употребио је ту прилику Хрвоје Вукчић да, у мају, провали у небраћене Сандаљеве области и да их опустоши. То је изазвало опште протесте против њега. Једно, јер је подвиг сам по себи био невитешки, а друго што је изведен против пријатеља краља Сигисмунда у часу тада већ симпатичне борбе хришћана против Турака. Против Хрвоја одметнуо се међу првима Сплит, приказујући га као суровог библиског фараона. Краљ Сигисмунд, који је већ и пре добио неповољне вести о њему, овласти Дубровчане, те они 17. јула поседоше давно жељена острва Корчулу, Брач и Хвар, иако то није било право у Босни ни Хрвојевим противницима. Озлојађени Сигисмунд одузео је Хрвоју и жупу Сану и уступио је кнезовима Благајским. Он је отворено оптуживао Хрвоја као бунтовника и издајника ради веза са Турцима "на пропаст наших краљевина и читавога хришћанства". Упутио је против њега и две војске, у Славонију и Хрватску. Хрвоје је покушао да се брани и тражио је да буде изведен на суд као витез змајева реда. Његово обрачунавање са личним противницима то још није непријатељство према краљу, а још мање издаја. Прилично уплашен он се обраћао краљици Варвари, жени Сигисмундовој, да га не одбијају и невина не осуђују, и да га не гоне у огорчење и крајност, јер ће, присиљен, морати најзад да тражи помоћ где је буде могао наћи. У осталом, "претио ја или не", поручивао је он у Будим, "Бошњаци хоће да се здруже с Турцима". Али његова писма и поруке нису ни стизали до Сигисмунда, нити су иначе имали каква дејства. Сигисмунд је некад давао чак Хрвојевим противницима, да их они читају и да на њих одговарају како знају. Његова немилост била је потпуна.

Кад је видео да су сви његови покушаји за оправдање остали узалудни Хрвоје одлучи да се одупре силом. У првом реду понудио је савез Млечанима. Али Република, измучена дугим ратовањем са Мађарима, баш је у то време водила последње преговоре за мир и није била нимало вољна да, помажући Хрвоја, отежава свој положај. Хрвоје је онда молио, да се бар посредује за њ код Сигисмунда и Сандаља. Кад ни то није успело он се обратио Турцима, са којима је имао веза и пре тога.

Под вођством Исак-бега кренули су Турци за Босну у јуну 1414., и преко Сандаљеве земље отишли су у Хрвојеву област. Ту су се разделили. Један део пође долином Босне према Дубочцу; други остаде у Ускопљу, у Хрвојевом крају; а трећи се упуту преко Босанске крајине према Загребу. Сандаљ се за то време био повукао у планине и чекао развој догађаја. Један хрватски писар, Бартол Крбавац, записао је те године с огорчењем како је водио рат "нечисти Хрвој з Боснама и з Бенеци и с Турки на крапа угарскога Жигмунда, ки верно сташе за чест кершчанску".

С Турцима заједно појавио се овог пута у Босни и краљ Твртко II. Он је покушао, као стари противник Мађара, да помоћу Хрвоја и Турака поврати своју власт. У августу 1414. Твртко је већ стекао изванредан ауторитет у земљи, јер видимо да Дубровчани прете кнезу Павлу и његовим људима, да ће се том краљу потужити због пљачкања њихове стоке. Како је Твртко тек тога месеца стигао у Босну, то значи, да је странка, која му је припремила власт и помагала га, била довољно јака да га за тако кратко време и натури као господара. Краљ Остоја се, међутим, није удаљавао из земље, него се, као и Сандаљ, задржавао негде у планинама или у ком од тврђава градова. Да је био без правог угледа види се по том, што дубровачки трговци дозвољавају себи слободу, да му праве неприлике и што сама Република крзма да му исплати одређени данак. Држање Дубровчана најбоље је барометар за процену политичке климе у суседству, а у Босни нарочито. Остоју су подржавали Мађари; у једној повељи од 1. фебруара 1415. Сигисмунд нарочито истиче његове заслуге за мађарску круну и хришћанство у борби против Турака. У самој земљи, због присуства Турака, Остојин глас није много вредео. Његови Власи сточари нападали су, и са дубровачког земљишта, на људе Сандаљеве, и отворено су се изјашњавали за Твртка. Турци су остали у Босни и преко зиме 1414. и држали су у својој власти многе важне кланце. Дубровчани, који су имали ићи на честитање свадбе Ђурђу Бранковићу извињавали су се за своје закашњење тим, што су Турци угрожавали пут преко Босне.

Крајем зиме и почетком пролећа 1415. стигле су у Босну нове чете Турака. Дубровник и Стои били су пуни избеглица, који су тражили спаса. Турци су проваљивали и у Крајину, до Омиша и чак до Шибеника, да тамо тобоже бране Хрвојево подручје. Хрвоја су они доиста спасли. С њиховом помоћу он се спремао да преотме Сплит и молио је Млечане, да га помогну флотом, а као цену те помоћи нудио им је Омиш. Млечани на то нису пристали, али су га помагали оружјем и другом ратном опремом. Пун поноса Хрвоје је поручивао у Дубровник како одлично стоји.

Због извесних заплета у царевини већи део турске војске био је крајем пролећа 1415. повучен из Босне. Али, ипак, босански крајеви, јављали су Дубровчани у Будим, покорни су Турцима "давајући данак господину цару турском да би се сачували." Краљ Остоја није могао да предузме ништа, а војвода Сандаљ бранио се од Турака тако што се откупљивао великим поклонима. Такво стање определило је Мађаре, да покушају поправити положај свој и својих људи. У толико пре, што беху добили поуздане вести, да се Исак-бег у Скопљу спрема на нови поход не само на Босну, него и даље "према Западу", у Хрватску и Далмацију. Мађарска војска окупљала се од средине јула под Добојем, у Усори. На велико своје изненађење Мађари су нашли овог пута скоро све босанске великаше против себе. Измирили се беху, оба од страха, чак и Хрвоје и Сандаљ. Сви се беху сложили, да им султан потврди за краља Остоју; Твртко им није никако био по вољи. Вероватно је то компромисно решење било донесено, сем из личних момената, још и с тога, да би се земљи уштедела нова пустошења. Босна је често у нужди признавала власт јачег, да је првом приликом збаци и порече. Мађари се нађоше у врло тешком положају. Од босанске властеле с њима пристаде само Владислав Дубровчић, господар усорског града Ковача. Други се здружише с Турцима. Почетком августа 1415. дошло је у Усори, код Макљеновца, до тешког мађарског пораза. Све њихове главне вође допадоше ропства.

Овај мађарски пораз претставља важан датум у историји Босне и мађарског положаја на Балкану уопште. Овом победом избијају Турци на први план и у тој покрајини и отпочињу припремање своје велике офанзиве. Мађарски је престиж знатно пољуљан и, у ствари, Мађари и на овој страни почињу прелазити у одбрану. Њихов стари замах је осетно скрхан. Босански великаши у борби против Мађара и офанзивног католичанства добили су новог савезника, који је вољан да их прихвати. Традиционална политика апсолутног наслањања на Мађарску није више једина и безусловна. То отсад уноси нов и врло сложен елемент у босанске односе. Мађарско идентификовање хришћанства с католицизмом, коме су они били не само заточници него и носиоци, учинило је, да се вера почела сматрати не као дубоко уверење, него као политичка потреба. И с тога та вера, често силом натурана, није ушла дубље ни у срца ни у душе. У Србији тај проблем није постојао. Савина организација цркве уткала је православље у цео државни систем и направила га једном врстом националне вере. У Србији се постављала само једна алтернатива: хришћанство или ислам, Срби или Турци. У Босни се, међутим, јављало сад све више питање: Турци или Мађари као врховни господари над широким словенским масама, које су желеле да живе саме и слободно, али којима се то, кроз цело трајање њихове прошлости, сем Тврткова периода, никад није дало. Они су се стално морали повијати пред силом. Раније нису имали много избора, а кад су га имали, као између Сигисмунда или Ладислава, они су јасно дали разумети да се приближују Ладиславу као бољем и као новом лицу. Надали су се од њега промени, и то промени на боље. Систем мађарског притиска био им је од давнина већ и сувише добро познат и додијао. Сличан је случај био и сад. И од Турака се надало новом и бољем. Они су им то и обећавали, упућујући своју пропаганду нарочито сељаку. Властела, која је узмицала пред силом, осетила је у Турцима снагу и приступала им је постепено, нешто из страха, а нешто из рачуна. Свако ко је био незадовољан или тражио више користи употребио је сад прилику да се у борби између та два утицаја, турског и мађарског, наслони на једну или на другу страну, или, по потреби и стицају прилика, час на једну, а час на другу.

Од ове победе Хрвоје се надао врло много. Мислио је и да поврати своју ранију власт у Сплиту и на острвима, и свој посрнули углед у Млецима и Напуљу, и свој утицај у Босни. На скупу властеле у Сутјесци, у августу те године, он је водио главну реч. Жигосан је био сам кнез Павле Раденовић. На дан 23. августа њега је на Порсној Пољани код Сутјеске, приликом удешеног излета, напале икупљена властела под вођством самог краља Остоја. Његова сина Петра свезали су и послали у блиски Бобовац, а самог Павла су убили Сандаљеви људи. Дубровачком посланику правдао је Сандаљ тај поступак тим, што је Павле, "издавао читав свет", и Дубровник и саму Босну. У чем је била његова кривица не да се поуздано утврди; али слични прекори могли су бити упућени добром делу скупљене господе. Да је та погибија дала повода новим трзавицама разуме се само по себи.

Синови убијеног кнеза Павла, Петар и Радослав, тражили су заштите код Турака и оборили су се у првом реду на Сандаља као на очеву крвника. У јесен 1415. упали су Турци поново у Босну, а посебно у Хум. Њихове помоћне чете водили су против Сандаља жупан Ђурађ и Стјепан Милорадовић, глава једне породице, која ће доцније постати једна од најпопуларнијих у Херцеговини. Према дубровачким извештајима Турци су овом приликом били и у вези са Хрвојем, који је хтео да помоћу њих постигне жељене успехе у Приморју, а потајно, можда, и да се свети Сандаљу. Али није дочекао резултат обрачуна. Умро је априла 1416., већ прилично остарео, после живота пуног активности и авантура. Да би учврстио свој положај краљ Остоја је узео његову удовицу Јелену, а пустио је своју, још живу, прву жену Кујаву. Хрвојев син Балша био је без икакве вредности и врло брзо је изгубио и очеве тековине и сваки значај међу босанском властелом.

Крвна завада између Сандаља и Павловића узела је била опасне размере. Чак су и сами Турци покушавали да посредују између њих, али узалуд. У борбама су огорчени Павловићи дуго имали више успеха, па су довели Сандаља у врло тежак положај. Као његов пријатељ имао је тешких дана и краљ Остоја. Он је једном приликом морао ноћу, кришом, да бежи са збора босанске господе, побојавши се да не буде везан и затворен. У лето 1417. писали су Дубровчани мађарском краљу како је Босна "у уобичајеној и великој неслози". Уплашен, а несталан какав је био, Остоја се потом обрнуо против Сандаља и заједно с Павловићима упао је у његову област.

Сандаљ је, притешњен, позвао у помоћ свог пасторка Балшу Балшића и признао је турску врховну власт, да би прекинуо њихово помагање противника. Тек у јесен 1418. спомиње се он поново као несумњив господар своје области.

Исте ове јесени умро је и краљ Остоја. Наследио га је син Стеван, владар мале личне вредности и, како се чини, слабог здравља. Био је плаховит и доста непромишљен. Његове неопрезне изјаве како мисли да поврати све што је Босна изгубила или уступила изазваше против њега велика подозрења код суседа. Да је својој мајци Кујави вратио положај у двору и дужно поштовање било је право и могло се очекивати, али је претеривао у понашању према краљици Јелени, својој маћехи, која лично није била крива за раскид првог брака. Њу Остоја није узео из страсти, него из рачуна. Наставио је и непријатељску политику очеву и према Сандаљу.

За време овог грађанског рата нарочито је много страдало Конавље. Дубровчани, који су одавно желели да прошире уско подручје око свог града, навалише на њ с предлозима да им прода своју половину те области. Сандаљ, који се због скоро четворогодишњег ратовања био много истрошио, и коме, је и за даље борбе с Павловићима, које нису престајале, требало новаца, пристаде на погодбу. Павловићи су, међутим, одбили да продају другу, своју, половину. За свој део Сандаљ је, приликом продаје 27. јуна 1419., добио око 30.000 перпера, једну палачу у Дубровнику, једно добро у дубровачкој Жупи и 500 перпера годишњег дохотка. Сем тога, он и његова браћа, с породицама, били су примљени међу дубровачку властелу. Дубровник је био задовољан тим добитком, у толико више што је 1417. год. морао вратити, по наредби мађарског краља, она три Хрвојева острва Брач, Хвар и Корчулу.

Грађански рат у Босни није престајао. Год. 1420. дошли су Турци поново у Босну, овога пута на позив Сандаљев. Њима, изгледа, није било много стало до тога кога ће помагати, него им је било главно да се могу мешати у босанске унутрашње ствари, и хватати тамо све дубљег корена. Очеvidно је, да Сандаљ није могао сам изаћи на крај са својим противницима, међу којима се налазио и краљ. Овај тешки грађански рат, од кога је страдала земља на више страна, забрињавао је све добронамерне босанске суседе. Куда то све води? Ко ће од свега тога имати користи? Није требало бити пророк па видети јасно. Дубровчани, који су имали развијену свест о вишим интересима државне заједнице, узели су на себе, да пријатељски посредују код свих. Говорили су, наговарали, отварају очи. Али узалуд. После погибије војводе Петра Павловића, крајем марта 1420., Сандаљ је узео маха и није хтео да се заустави. Кад је провалио у Павловићево Конавље чак су му и Дубровчани дали помоћи да освоји тврди град Соко, у нади да ће им он уступити и ту половину.

За време овог грађанског рата Сандаљ је изгубио Котор, најважнији извозни град старе српске државе и давну босанску мету. Узели су га Млечани 25. јула 1420., на изричну понуду Которана. Заплетен у Босни Сандаљ није могао да том граду, у ком никад није био много популаран, обрати дужну пажњу и Которани су, из страха да не пану под зетску власт, пришли Млецима. Сачували су своју градску самоуправу, у којој су главну реч водили племићи, ориентисани више романски него словенски.

С падом војводе Петра и Сандаљевог победом био је потиснут и краљ Стеван Остојић. Скопљански намесник Исак, који је водио све турске послове на западу, стигао је у Босну и, у споразуму са Сандаљем, опет подигао Твртка II.

Овај, иако је живео у Босни, био је последњих пет година без икакве знатније политичке улоге. Од маја 1420. јавља се поново као стварни краљ Босне. Поред њега се, ипак, држи и краљ Стеван, све до смрти 1423. год., али потпуно у позадини. Наследник свог брата Петра, Радослав Павловић, један од најбезобзирнијих и највероломнијих великаша Босне, видећи да је Сандаљ однео победу, измирио се, најпосле, у пролеће 1421. с њим, па се чак и ородио, узевши за жену Сандаљевог синовца Теодору, кћер кнеза Вукца. Тако је Сандаљ остао као главна и водећа личност босанске државе све до своје смрти, стварно јачи и са много више угледа и утицаја него сам краљ.

Опорављена Србија

Мађарски неуспеси у Босни нису ниуколико утицали на промену политике деспота Стевана. Он се доследно и верно држао уз Краља Сигисмунда. Према извесним подацима да се закључити, да је Сигисмунд до њега много држао и да га је, у својој свити, водио и у иноземство. Тако се, на пр., помиње, да је с њим учествовао 1414. год. и на значајном сабору у Констанцу. Исто је тако према њему имао обзира и султан Мухамед, свестан да за свој престо у великој мери дугује његовој помоћи. Он је с деспотом цело време своје владе одржавао исправне односе, и захваљујући само Стевановом посредовању могле су бити откупљене из ропства мађарске вође које су страдале у Босни. У другој половини своје владе Стеван у Србији није имао никаквих неприлика. Земља је доиста отпочинула. Он је уживао неоспоран углед што је држави повратио мир, што је показао јаку руку и доследност у политици, и што је дигао благостање земље у осетној мери. Њему лично богати рудници, а нарочито Ново Брдо и Сребреница, доношаху врло лепе приходе. Ценило се, да је само од њих имао годишње до 250.000 дуката.

Док је према Србији, због деспота, имао обзира, иако је знао за њене везе са Мађарима, султан Мухамед није водио такву политику на другим странама. У Босни је, видели смо, живо и са војничким залагањем радио да пољуља дотадашњи поредак и појача свој утицај. Исто је тако поступао и у Албанији. Само, заузет у Малој Азији, султан Мухамед није дотле ниједном покушао, да на Балкану поведе офанзиву великог стила и да до краја искористи све повољне прилике, које су му се пружале.

У борби, коју краљ Сигисмунд 1418. год. беше повео са Млетачком Републиком, Мађари нису добро прошли. Млечани су имали успеха не само у Фријаулу, него и на јадранској обали. Велики део Далмације признаде млетачку врховну власт; тако, сем већ поменутог Котора, још и Сплит и Трогир и острва Брач, Хвар, Вис и Корчула. "Угарска беше и опет готово потпуно отсечена од мора" и ослабљена макар и посредно. За време те борбе покушао је зетски господар Балша III, да потисне Млечане с Приморја, а нарочито да поврати Скадар. Млечани су се вешто бранили у својим тврдим градовима, које су могли флотом снабдевати и одолели су му. Изгубили су, истина, Дриваст, али су добили Будву. За Балшу је био тежак ударац млетачко поседање Котора. Да би имао више успеха отишао је у Србију, да тражи помоћ од ујака, деспота Стевана. Болестан већ од дуже времена није дочекао да испуни жељу. Умро је на двору деспотовом 28. априла 1421. Немајући мушког порођа оставио је Зету као наследство деспоту и њеној старој српској мatici.

Добитком Сребренице, Знепоља, Мачве, Београда и сад Зете деспот је стекао државу, која је била за трећину већа од оне што је имао његов отац. Са облашћу Бранковића Србија је добила земљишни опсег који је био већи од српског поседа у целом XIII веку. То територијално повећање и сређено стање у земљи одражава се и у видном културном полету земље. Србија овога времена претстављала је државу несумњиве вредности и међу балканским народима Срби су тад сигурно стали најбоље иза Турака. Али стешњена између два далеко јача суседа, између Мађара и Турака, деспотовина је била лишена могућности да води сасвим независну политику. У толико више, што су то била два противника која су се искућивала и која су цео један век стали један према другом само с оружјем у руци.

На глас о Балшином одласку у Србију и о његовој смрти прегоше Млечани да час пре запоседну извесне његове крајеве и градове. До краја јуна успели су да добију Дриваст, Бар и Улцињ. Успех рата са Мађарима и добитак далматинских градова дао је маха активистичким елементима Републике, која дотле устручавала да се заплиће у већој мери у зетска питања. Том млетачком политиком био је изазван деспот Стеван, па је лично сишао у Зету. Ту га је већина народа дочекала с искреним весељем. Против Млечана створио се прави покрет. Бежу се узбунила и нека албанска племена (Хоти и Матаруге). Кад су Млечани осудили Стеванову понуду мирног разграничења, не пристајући да му врате неокрњено Балшино наследство, Стеван се брзо одлучио да питање реши борбом.

Усред припрема за крвави обрачун стиже вест, да је у јулу 1421. умро деспотов пријатељ Мухамед и да је на владу дошао Мурат II. Млечани су пожурили, да од новог султана добију потврду својих поседа у Албанији, односно Зети, верујући да Мурат неће имати према Србима оних обзира, које је имао његов претходник. Али султан није имао кад да се бави тим питањем. Грци бежу против њега истакли као претендента на престо Мустафу, тобожњег сина емира Бајазита. У борби за престо Мустафа се хтео, сем на Грке, ослонити и на Србе и упутио је с тога једно посланство у Србију. Али деспот не хтеде да уђе с њима ни у какве преговоре. Без те јаче помоћи Мустафа се није могао одржати и заглавио је у Једрену 1422. год.

Због овог турског случаја и деспот и Млеци обуставише привремено непријатељства. Деспот је, добивши Дриваст и Бар, био пристао на примирје, али је после наставио борбу, кад је видео да Млечани не попуштају. Опсада Скадра није успела, јер је млетачку посаду у граду помагала и флота. Уз Стевана се борило и нешто Арбанаса Ивана

Кастриота, који је пришао деспоту одмах по доласку овог у Зету. Млечани су обећањима и митом успели, да добију за се неке убоге Зећане и Арбанасе, похлепне на новац, и помоћу њих су могли да организује доста активан отпор. Под њихову власт прешли су 1423. год. Паштровићи, Тузи и Памалиоти. Паштровићи су се обавезали чак "да за Републику ратују од Котора до Бара на свој трошак, а у скадарском округу осам дана о свом трошку, а после тога да им се плаћа. Осим тога је уговорено, да их Република мора примити и издржавати ако их Турци или Деспот потисну и да их при склапању уговора за мир са Деспотом никако не даду Деспоту." Узалуд је после Љубиша покушавао да овај корак Паштровића тумачи и нетачно брани глађу и опасношћу од Турака; овај поступак остаје ружна страница њихове прошлости. У лето 1423. сишао је у Зету, место деспота, Ђурађ Бранковић са 8.000 коњаника. Он је обновио опсаду Скадра трудећи се, да граду пресече све везе. С тога је подизао и утврђења око Бојане. У исто време спремао се у помоћ и војвода Сандаљ. Уплашивши се од те сједињене акције Млечани су доскора пристали да склопе мир. По том миру, закљученом 12. августа 1423., Млечанима је остао Скадар, а деспоту Дриваст, Бар и Будва. За остале уступљене градове у Зети Република се обавезала плаћати деспоту по 1.000 дуката годишње. Сандаљу су, за признање Которског поседа, одредили ренту од 600 дуката. Бојана је постала чисто млетачка река. Три године потом, у лето 1426., тај је мир допуњен у толико, што су Млечима признати Паштровићи, којима се придружила и жупа Грбаљ.

У Зети, и то претежно приморској, где је млетачки утицај био јак, деспот је имао доста незгода са појединим главарима и њиховим братствима. Ауторитет централне власти, против којих је увек било побуна, нарочито је пао од времена цара Уроша. Борбе између Балшића и Црнојевића, млетачка подмићивања, примери главара у суседној Албанији, који без велике муке, с мало активности и туђег трошка, постајаху мале династе, беху појачали у зетском подручју извесне самовољне и донекле сепаратистичке склоности. Зета је од старина имала и тежила да одржава неки изузетан положај у односу према Рашкој и те традиције трајале су у њој кроз цело време наше прошлости. Против деспота нарочито су се бунили Црнојевићи, а посебно Гојчин Црнојевић. Да казни и њега и његове поданике, који су имали лепих користи од дубровачких трговачких каравана, деспот је био наредио, да дубровачки трговци једно време обилазе Зету. Али те и такве мере нису могле помоћи. Оне су појачавале упорност и упућивали људе да траже накнаде на другој страни, или, кад је притисак био тежи, да се покоре само привидно и привремено. Филозоф Константин прича у деспотовој биографији, да је краљ Сигисмунд звао деспота у борбу против хусита. Ови су, зна се, после Хусова спаљивања постали врло активни и борбени. Зна се исто тако, да је њихових присталица било и далеко ван граница Чешке, па чак и у нашим земљама у Срему и Бачкој. Константин Хус није био несимпатичан; из његова казивања излази као да је настрадао што је у свом учењу прихватио извесна православска схватања. Деспот се одазвао краљевом позиву и послао је своје помоћне одреде, за које се каже да су имали успеха.

Кад се Мурат II утврдио на престолу одлучио је, да се освети Грцима што су помагали његова противкандидата. Пао је с војском под сам Цариград. Грци су тражили помоћ на све стране и нудили чак унију папи. Одазваше им се само Млечићи, који су 14. септембра 1423. примили Солун, који им се беше сам понудио. Турска војска опустошила је Мореју, а султан је натерао старог цара Манојла да под скупу цену харачке обавезе моли и добије мир. Турска је довела и у Влашку на власт свог приврженика Радула званог Празноглави и угрозила Мађарску осетно са источне стране. И у Босни је као турски кандидат победио Твртко II, који се 1421. год. дао крунисати за краља. Кад су Босанци 1423. год. дошли у нешто срдачније везе с Млетачком Републиком и склопили с њом савез против хрватско-далматинског кнеза Ивана Нелипића, није то било право Турцима и они су то одмах дали осетити. У априлу 1424. упала је једна њихова војска у Босну и опустошила неке пределе у њој. Није се задржавала дуго; то је било само као нека врста демонстрације. Једино је за цело ово време остала поштеђена Србија. Султан против ње није предузимао ништа, јер му Стеван ниједним својим поступком није дао повода за то.

Овај упад Турака није послужио као опомене краљу Твртку. Под утицајем преговора који су се водили у ово време, да би се остварила једна хришћанска лига, и он је покушао да се приближи Сигисмунду и помишљао да и сам ступи у тај савез. Сигисмунд је изгледао веома ратоборан и говорио је о озбиљним припремама за борбу с Турцима. Преко грофа Хермана Цељског, чија је мајка Катарина била из династије Котроманића, ушао је Твртко у преговоре с мађарским двором и већ у јесен 1425. одржан је састанак између оба краља. Твртко се тад поново определио за Мађаре и изгледа да је већ тада пристајао, да Хермана прогласи за свог наследника. То је био Сигисмундов шурак и врло моћан племић, који је имао огромне поседе у Словеначкој и Хрватској, и који се, захваљујући Сигисмундовој пажњи за њ, спремао да постане прави династа. На босански престо полагао је право као прави, законити потомак једне босанске принцезе. Мађари су се доиста spremали за борбу и уговарали са Млечанима да напад изврше заједнички. Краљ Сигисмунд сишао је са својом војском у августу 1425. до саме Оршаве и састајао се, изгледа, с деспотом. Али се цела акција морала одложити ради хуситских успеха на северу. Редуцирана мађарска војска на југу оперисала је само у Влашкој.

Дознавши за ове преговоре и састанак, султан је тражио од деспота објашњења преко нарочитог посланика. Деспот није био у Србији кад је тај посланик долазио, а кад је стигао није га хтео примити. Увређен, посланик је обавестио султана најнеповољније о Стевану и његовим везама. Тад се султан лично крену у Софију. Видећи то, и обавештен да од Сигисмундова великог похода неће бити ништа, Стеван је упутио своје посланике у Софију да умире султана. Овај је, ипак, ушао у октобру 1425. са војском у Србију. Оплењено је крушевачку област, па се брзо повукао, пошто му је Стеван упутио ново посланство. Деспот се био спремио за борбу, а и Мађари су му упутили, под Питом Спаном, нешто војске у помоћ. Султан је сматрао за мудрије да се задовољи новим обавештењима, него да се упушта у борбу. Тај турски напад искористио је краљ Твртко да и он напоне на деспотове људе и поврати Сребреницу. Деспот се брзо

окрену на њих и пређе Дрину, за коју су Босанци држали да је у то доба непроходна. Кад је угледао деспотову војску Твртко и његови се брзо повукоше, управо побегоше, остављајући своје опсадне справе и три топа. Гонећи Босанце деспот им је опљачкао један део земље. Он је могао овако ненадно да спасе Сребреницу само за то, што су се и Турци брзо повукли. Краљ Твртко се био затворио у један тврди град, вероватно Бобовац, и отуд је послао деспоту људе, да преговарају о миру. Услови нам нису познати, али се зна да је мир ипак склопљен и да се деспот вратио у Србију. Сандаљ се, наравно, није слагао са овим постуцима Твртковим. Нарочито није био за Хермана Цељског. Он се, истина, није изјављивао против Сигисмунда и Мађара, али је одржавао везе са Турцима.

У лето 1426. упала је у Босну једна турска војска, која није имала више од 4.000 људи, а којој се ипак, нико није усудио супротставити. Бојали су се, да тим не би озлоједили турске господаре и изазвали још већу невољу. Турци су овом приликом продрли све до Хрватске, а у Босни је од њих страдала Усора и долина Спрече, област властеле Златоносовића. Али ни тај поход, ни цела ситуација овог последњег периода нису утицали на краља Твртка да промени курс своје политике. У јесен 1427., 2. септембра, прогласио је он Хермана Цељског за свог наследника, "даровавши" му Босну, али са претпоставком: ако умре без мушких наследника, или ако ти наследници не буду имали законитог потомства. На тај начин Твртко се потпуно определио за Мађарску. У Дубровнику се 1428. год. говорило, да је Сигисмунд примио Твртка "за брата и сина" и да га спрема оженити једном мађарском племићком. Невеста Тврткова била је Доротеја, кћи Јаноша Гараје из Печуја. На свадби, у Милодражу, у јулу 1428., изгледа да је присуствовао лично сам краљ Сигисмунд. То и лично посредовање Сигисмундово учинило је, да се ублажи опозиција босанских великаша, који су били противни наследству Хермана Цељског и новом курсу Тврткове политике.

Питање о наследству престола није се постављало само у Босни, него и у Србији. Деспот Стеван је почео боловати, а како није имао деце морао се побринути за свог наследника. Његов избор одавно је пао на Ђурђа Бранковића, који му је био, као сестрић, сроднички најближи, а који је прихватио од измирења потпуно његову политику и на њој лојално сарађивао. Ђурађ је показивао довољно енергије, а као добар војник истакао се у више тешких момената. У Србији то наследство, кад га је Стеван прогласио на државном сабору у Сребреници, не само да је примљено без протеста, него се сматрало како сасвим природно. И са краљем Сигисмундом он је то питање решио на састанку у Тати, у мају 1426., али не без тешкоћа. Сигисмунд је пристао да призна Ђурђа, али је тражио да му се, после Стеванове смрти, врате Београд и Мачва, које му је он био уступио као лично лено. Сигисмунд се правио да нема поверења у Ђурђа и тражио је, да му се преда и град Голубац, главна тврђава Србије на дунавској страни. На тај начин он би држао не само под својим надзором, него и у својој власти све главне градове на Сави и Дунаву и на српској страни и обезбеђивао би Угарску са доста чврстине. Да ће та уступања изазвати подозрења и противне мере код Турака било је више него сигурно и није нимало вероватно да то и Стеван није могао предвиђати. Или је у својој политици наслањања на Угарску сматрао да то треба примити, макар и по цену замерања Турцима? У својим иступањима Мађарима Стеван је отишао и корак даље. Пристао је, да, у случају ако би и деспот Ђурађ остао без мушких потомака, Србија припадне мађарској круни. Али тај је уступак био стварно без већег значаја. Ђурађ је имао мушке деце и био је још у снази и није било изгледа, да би се Мађари у догледно време могли користити тим уговорним обећањем. Стеван им је учинио ту концесију, да би их само тешке везао за Србију, да бих је бранили с више енергије као своје будуће подручје. Није, ипак, успео да Мађаре увуче у борбу против Млечана, којима никако није могао да прежали зетска освајања.

Мађари су овим постављањем својих будућих престоних права у Босни и Србији на око постигли лепе успехе. Сигисмунд је могао бити задовољан и веровати, да се пољубљени углед Мађарске знатно подигао. Чинило се чак, да је она, са Србијом и Босном, моћна протитежа турској активистичкој политици, а сама Мађарска да је с југа прилично заштићена. У ствари, положај није био такав. У Босни та је мађарска политика имала својих врло јаких противника и у народу самом, а не само код властеле, а кад је требало испуњавати преузете обавезе јавила се и у Србији врло оштра опозиција. Док се бранила слобода људи су и пристајали да сарађују с Мађарима, али кад се имало решавати ко ће Србијом и Босном да завлада, Турци или Мађари, онда су се и властела и народ поделили у два табора и Мађари су у једном од њих налазили огорчене противнике.

Пред крај своје владе, у пролеће 1426., деспот је лично врло енергично угушио једну побуну у Сребреници, коју беху изазвали међу рударима неки дубровачки трговци, незадовољни због извесних нових пореза. Деспот је ту побуну, две године после босанског препада на тај град, узео врло озбиљно и хтео је примерно да пресече сваки даљи покушај сметања његових власти ма у ком правцу.

С јесени 1426. беше прешао Сигисмундов војсковођа Пипо Спано Дунав и почео борбе око Силистрије. С почетка је имао успеха, али кад Турци добише појачања он би потиснут и потучен. Још те зиме умро је, огорчен због пораза, у Липови на Моришу. У пролеће 1427. Сигисмундова војска деловала је у Влашкој и спремала се да пређе и у Бугарску. Обавештен о том Мурат II стиже хитно у Видин и његове чете заузеле Нову Оршаву и Северин. Деспот је упутио султану дарове, као у знак поздрава и пријатељства. То је био његов последњи важнији политички акт. У лето те године он је 19. јула нагло умро, погођен од капи, у лову, на Главици, недалеко од Крагујевца. Сахрањен је у Манасији. Са пуно топлине дао је забележити на деспотовом гробном камену, који се сад чува код цркве у Стојнику, ове речи Ђорђе Зубовић, вероватно један од његових дворских људи: "Благочестиви господин деспот Стеван, добри господин, предобри, и мили, и слатки господин деспот! О тешко оном ко га виде на овом месту мртва!"

Деспот Ђурађ Бранковић

Деспот Ђурађ Бранковић је био једна од најтрагичнијих личности наше прошлости. Као да је нека коб лежала на њему. Народно предање бацило је на његова оца и његову породицу једну од најтежих анатема, коју није заслужио. Он сам, врло способан, али бујан и осветољубив и васпитан у традицији властееоског самољубља, почео је своју хисториску улогу извесним самосталним политичким потезима, који су му једно време ставили на чело не само жиг одметника, него скоро и издајника. Његов ујак допринео је несумњиво доста паду његова оца Вука и присвојио је један део његове баштине. То је Вука, чим му се дала прилика, отерало у противнички табор. Пактирао је с Турцима онда, кад је Стеван с њима разишао; потпиривао је домаћу распру између Стевана и брата му Вука; здруживао се с црним Мусом само да се освети Стевану. Више од десет година трајала је њихова борба и донела много несреће Србији. Кад се измирио са Стеваном Ђурђе се трудио да буде од што веће користи њему и Србији. Сад, кад је ступио на престо, он је био не само зрео, већ човек са богатим искуством. Био је сублизу вршњак Стеваном и превалио је 1427. педесету. Једна насликана повеља у светогорском манастиру Есфигмену претставља га 1429. год. као човека са још непрогушаном брадом, лепа, и пуна израза. Француски племић Бертерандан де ла Брокијер, који је 1433. год. посетио деспота, каже за њ, да је био "леп господин и крупан". Али све што је тај човек предузимао испадало је несрећно. Читав век провео је борећи се и залажући на све стране да очува Србију, па је дочекао да је види толико пута прегажену и опустошену и на крају живота већ у агонији. Његове кћери морале су бити удаване из чисто политичких рачуна, а два му сина била су ослепљена и за цео век убогаљена. Ако је икад ико радио Сизифов посао, то је без мало био он. Његов огромни напор и цела његова хисториска мисија састојала се просто у том да подиже насипе и брани земљу од поплаве, која се није дала обуздати.

На глас о деспотовој смрти пожурио се краљ Сигисмунд, да изврши обавезе уговора о Тати. Од 17. септембра до 19. новембра бавио се у Београду, који му је био свечано предат. Отада се, у историским споменицима, за Београд срета и ново мађарско име Nandor Alba и Nandor Fejervar. Ђурађ је у исто време вратио и северну Мачву, али је, свакако по краљевом одобрењу, задржао њен јужни и западни део са Ваљевом, Крупњем и Зајачом. Међутим, заповедник града Голупца, војвода Јеремија, није хтео извршити заповест и предати град Мађарима без 12.000 дуката отштете. Кад тражену суму није добио он је Голубац предао Турцима.

Као што је било и очекивати, султан ову промену власти у Србији није примио мирно. Мађарски утицај осетио се више него што је он могао дозволити. С тога упуту одмах у Србију војску, која освоји Ниш и Крушевац и стаде опседати Ново Брдо. Да обезбеди свој престиж у Србији, која је страдала ради веза с њим, краљ Сигисмунд посла деспоту у помоћ и своју војску. Удружени Срби и Мађари сузбише код Раванице један велики одред турске војске. Краљ је за тај успех 19. новембра 1427. нарочито похвалио мађарског војводу Николу Бочку. Други турски одред нападао је из Голупца суседна српска и мађарска места, а нарочито браничевски крај. Узалуд је сам деспот лично био дошао под Голубац и обећавао Јеремији опроштење и покушавао на све начине да га придобије да поврати град; војвода не само да није попустио, него је чак и напао деспота, кад је овај покушао да са пратњом уђе кроз градске капије. У пролеће 1428. дошла је нова мађарска војска под Голубац и опсела га и с копна и са Дунава. Колику је важност приписивао том граду сам краљ Сигисмунд види се најбоље по том, што је лично дошао под његове бедеме. Али и султан Мурат је много полагао да лично охрабри и подржи своје на стеченим положајима. Крајем маја, после Сигисмунда, дошао је и он у браничевску област. Не смијући примити борбу с надмоћним Турцима Сигисмунд је пожурио да с њима склопи мир. Када су Мађари, првих дана јуна, почели повлачење напао је турски заповедник Синан-бег вероломно њихову позадину, у којој се налазио Сигисмунд. С непошtedним самопожртвовањем успео је Марко де Сентласло да се спасу без теже катастрофе. Приликом ових борби много је страдала цела јужна и источна Србија. настрадао је и манастир Даљша у близини Голупца, који се био врло лепо развио. У једном опширном запису неког ученог калуђера-страдалника из тог места спомиње се први пут Сигисмунд као "наш цар" за разлику од турског, који је био "цар језически".

Овај неуспех Сигисмундов показао је јасно брзину и неорганизованост његовог похода, за који је он нарочито кривио Млечане, који му нису ставили на расположење потребна финансиска средства. У Србији тај неуспех је, природно, опомињао људе, да се због њега не излажу против Турака, него да покушају наћи с њима неки споразум. Деспот сам ушао је с њима у преговоре и пристао је да призна, поред мађарске, и врховну власт турску, да им плаћа 50.000 дуката данка и да им шаље по 1.000-2.000 опремљених коњаника као помоћне чете у борбама са једним од својих синова. Брокијер је чуо како је султан говорио, да је из Србије "добијао више коњаника него што би добијао кад би била у његовој руци". Ђурађ се надао, да ће двоструким вазалством уштедети Србији даље кризе, а сам је намеравао, да води искрено исправну политику и према једној и према другој страни.

Очувана је повеља краља Сигисмунда, којом Ђурђа "целе државе Рашке и Албаније кнеза и вернога деспота", са пуно признања, прима за мађарског вазала. Пошто је преклонио колено пред њим и положио му заклетву верности, краљ му је дао владарске знаке огртач, митру и мач. Као наследник Стеванов он је постао мађарски великаш, а добио је и његове поседе у Угарској. Тако је 5. маја 1429. могао потврдити Дебрецину све његове старе повластице, које је и живио и као Стеванов град.

Предавши Мађарима Београд, а изгубивши Крушевац и Голубац, Ђурађ Бранковић је остао без иједног великог утврђеног града. Мали Некудим, у ком се радо бавио, није могао да послужи као сигурно склониште у часу невоље. Он с тога поче журно подизати нови смедеревски град. Смедерево је зидано у тешко време од 1427.-1430. год., с огромним напорима, са материјалом који се нашао при руци. Употребљавани су и стари римски споменици, из места и околине. Иако брзо, град је зидан солидно, а у извесним одељењима, намењеним за станове, и са више уметничких

амбиција. Зидан је по угледу на цариградски град, са троугаоном основом, са мазгалама у зупцима и без спољњег нижег платна. Архитекта Пера Поповић упозорио је и на сличност самог зидања; "лице лепо изведено, а нарочито ивице, док је језгро зида више рађено као модерни бетон. У зидове су узиђивани многи стари архитектонски и други фрагменти и натписи у камену или су од опеке изведени у Цариграду и овде." Град је имао 25 кула, са јачим утврђењима према суку него према води. Архитекта Ђурађ Бошковић мисли, да цео град, с обзиром на његову величину, није могао бити завршен за тако кратко време, него да је најпре подигнут такозвани Мали Град. Накнадно призиђивање бедема и кула, које се може утврдити, говорило би у корист тога мишљења. Кад је било потпуно завршено Смедерево је било највећи наш средњовековни град; данас је оно и најбоље очувано. Са својим јаким платнима, кулама и опсегом оно има још увек нечега врло импозантног и необичног. Подизање Смедерева, које је морало бити извођено убрзаним темпом, захтевало је огромне напоре, и финансиске и људске. Народна традиција казује, како је тад ударен тежак кулук и намет и како је то неке људе, као Старину Новака, отерало у хајдуке. Ту безобзирност народ је приписивао Ђурђевој жени Јерини, понајвише за то што је зидањем руководио њен брат и што је на грађевину доведено и неколико грчких мајстора. Она је због тога постала веома непопуларна; добила је чак назив "проклета". Занимљиво је, да је врло много грађевних објеката, а посебно "градова", по целом нашем народу, чак и тамо докле није допирала Ђурђева власт, везано за Јеринино име. Толико се предање о подизању Смедерева усеко у народно памћење.

Неуспех Сигисмундов у Србији имао је свог природног одјека и у Босни. Краљ Твртко беше, исто као и Ђурађ, присиљен да плаћа данак Турцима. Како он то плаћање није извршио било што је желео да како избегне тој обавези, која би повлачила и друге последице, било што није имао новаца, то Турци поседоше неке од његових градова. Међу њима важни Ходидјед изнад Праче и Врхбосну. "Тим је султан добио кључеве за долину Босне" нагласио је тачно К. Јиричек. У невољи краљ Твртко се обратио Млечима, да му даду зајам од 32.000 дуката - краљ Сигисмунд му у том није могао помоћи, јер је и сам стално био у новчаним неприликама - да би могао исплатити Турке и ослободити градове. Али Млечани одбише ту молбу, извињавајући се, да, у ово време, где су заузети на више страна, не располажу с толиком сумом.

У ово мутно време појавио се у Зети поново Стеван Балшић Марамонте. Он је раније био противник Млечана и радио је са својим рођаком Балшом III, да их потисне из зетског приморја. Кад је деспот Стеван завладао Зетом Марамонте се једно време био негде изгубио, да се после појави као противник Срба. Његове везе са Гојчином Црнојевићем биле су уперене нарочито против деспота Ђурђа. За време заплета 1427/8. год. Марамонте се надао, да би се сам могао дочепати Зете и као последњи Балшић постати јој господар. Како је имао против себе не само деспота, него и Дубровчане и Млечане он се надао помоћи само од турске стране. На султановом двору био је доиста лепо примљен. Сваки нови балкански претендент, који би могао послужити турским циљевима и поцепати народне снаге у извесним крајевима, био је на Порти увек добродошао. Тамо, међу Турцима, Марамонте је наишао на Ђурђа, сина Ивана Кастриота, који беше дошао на турски двор као таоц, па ту примио ислам и постао Скендер-бег. Његов отац молио је 1428. год. млетачке пријатеље, да не уписују њему лично у зло, кад његов потурчени син буде пустошио њихово подручје. Са турском помоћу кренуо је Марамонте крајем 1429. год. на Зету и похарао околину Скадра и Улциња. Напао је и Дриваст, и заузео му је подграђе, али самог града није освојио. У тим борбама учествовали су на његовој страни Гојчин Црнојевић и Мали Тануш из племена Дукађуна. Млечи су уценили Марамонтову главу са 500 дуката. Деспот га је међутим онемогућио код самих Турака.

Ђурађ је, после мађарског неуспеха, употребио сву вештину да се приближи Турцима и стече њихово поверење. И имао је у том успеха. Из дубровачких архивских књига дознајемо у више прилика, да су се извесни послови на Порти могли свршити успешно само деспотовим посредовањем. Кад су Турци преотимали, у пролеће 1430., од Млечана Солун, у њиховој војсци налазио се, према обавези, и српски одред под вођством деспотова најстаријег сина Гргура. После пада Солуна (29. марта) у турске руке је пао силан плен. Нарочито је било много робља, које се продавао по врло ниским ценама. Тако је, на пр., продато 14 калуђера за 100 златних флорина. С одобрењем Турака деспот је откупио много робље, које је добрим делом долазило у Србију и налазило заштите код деспотице Јерине и њеног брата Томе Кантакузена. У српским редовима није било радо гледано то окупљање Грка на српском двору и јачање њихова утицаја. Али, Србија је постала природан збег интелектуалних радника из пропалих хришћанских држава, и њен двор, као и двор влашких господара, био је врло дарегљив према бегунцима из Бугарске, Грчке и Албаније.

После узимања Солуна почело је турско освајање Епира и Албаније. Једна султанова војска, коју је водио Иса-бег, а у којој се налазио и деспотовић Гргур, напала је област Ивана Кастриоте. Турци су му четири града порушили, а у два су увели своје посаде; њега сама оставили су као свог вазала. Вероватно по жељи српског деспотовића упали су Турци и на млетачко подручје, ударајући, нарочито, за казну, на област Гојчина Црнојевића и Тануша Дукађина и пленећи све до Скадра. У Дању је остављен Турчин као заповедник града. Један дубровачки извештај од 3. јуна 1430. казује, да се Гргур после тога вратио у Србију награђен "довољно" од султана. Природна је ствар да се после овог није могао одржати ни Марамонте. Бојећи се српске освете он се покорио Млечанима, али је још исте године морао напустити Зету. Постао је потом вођа млетачких најамника у Ломбардији. Као авантуриста кондотјер није се смирио ни ту, него је, у разним службама, лутао по свету, док се, после више година, није нашао на двору Степана Вукчића, мужа његове родике и кћери Балше III.

У пролеће 1430. било је дошло на југу босанске државе до једног с почетка чисто локалног сукоба и рата, који је после запретио да узме врло опасне размере. Дубровачка Република беше решила 15. новембра 1429., да недавно од

војводе Радослава Павловића купљени град Цавтат претвори у главну тврђаву Конавља. Против те намере устале енергично Радослав сматрајући је уперену против себе, па кад Дубровчани не хтедоше да му попусте, он их у пролеће 1430. нападе без икаквих обзира. На брзу руку скупљена дубровачка "војска" би потучена, а њихова област изван зидина похарана. Огорчена Република потужи се на то на све стране и стаде одмах живо радити, да се против Радослава створи савез, у који би ушли босански краљ и војвода Сандаљ. Замолили су и деспота, да се заложи за њих код Турака. Док је Сандаљ пристајао начелно, да пође против својих старих непријатеља, краљ Твртко се доста брзо предомислио. Није желео да се придружи савезу једно што се бојао заплета с Турцима, чији је штићеник био Радослав, а друго и зато, што Дубровчани нису тражили само казну за Радослава, него и један део његова подручја с Требињем и Лугом. Сандаљ је чак једно време помишљао и на то, да он и Дубровник купе од султана Радославово подручје за 70.000 дуката, а после су посветили у то и краља Твртка. Пристајући једно време да суделује у том пазару, краљ је јасно показао како је мало значила његова стварна краљевска власт и колико је он, у сопственој држави, зависис од других. Своје подручје он жели да купује од Порте, а једног свог властелина не сме да казни без султанове дозволе!

Уплашен свим што се спремало против њега Радослав је замолио деспота и Сандаља да посредују за мир. На деспотов предлог Турци су послали у Хум једног свог човека да извиди и реши спор. Та мера рђаво је деловала на краља Твртка, који је и нерадо гледао деспотово мешање у босанске ствари и турска решавања без икаква обзира на њ и његова права. Ради тога је одбио све даље преговоре о савезу. Кад је још и Дубровник, средином септембра 1430., упутио своје прво посланство на Порту, да уради односе с њом, краљ је био начисто с тим, да им не треба помагати. Пријатељи Сандаљеви, а суседи деспотове Сребренице, босанска властела Златоносовићи беху, баш у то време, дошли у оштар сукоб с краљем, и овај их је, у јесен 1430., напао. Као одговор на то дошао је савез против Твртка, у ком главне вође беху деспот и Сандаљ. На краљеву страну пришао је, међутим, Радослав, против кога, у један мах, беше пала и одлука турске владе.

Непријатељства доведоше до правог рата. У јесен 1432. борбе су вођене на линији Дрине, па су настављене и идуће године. Против Твртка истакоше противници, у споразуму с Турцима, њиховог претендента на престо. Био је то Радивој, незаконити син Остојин. У лето 1433. Тврткова војска била је потиснута и сматрала се као поражена. Војвода Радослав, који се пре тога био измирио са Дубровником без икакве своје штете, превртљив и непоуздан, пришао је деспотовој странци. Деспот је овом приликом проширио своју власт на целом подручју од Зворника до Усоре. Уза њ су ишли и Турци, који су хтели да докрајче владу краља Твртка као мађарског пријатеља. Ратовање је прекинуто у јесен 1433., кад је деспот добио обавештења, да мађарски краљ спрема помоћ Твртку, да би сузбио Турке, и кад му је постало јасно, да би, ако не стане, могао изазвати освету Мађара.

Нови претендент Радивој није био човек јаче вредности и није могао успети против Твртка. Мађарска војска дошла је доиста током лета 1434. год. у Босну и потиснула је Турке. Повратила је чак и град Ходидјед. Војвода Сандаљ је истог лета претрпео неуспех у борби с Ђурђем Војсалићем, господарем Доњих крајева, и изгубио је Горску Жупу и нека места на доњој Неретви. Сам Сандаљ није доспео да поврати изгубљени део. У последње време чешће је боловао, а 15. марта 1435. прешао је међу покојнике.

Веома занимљив и важан опис балканских земаља и прилика овога времена дао је учени француски племић, Бертрандон де ла Брокиер. Он је био утицајна личност на двору Филипа Бургундског. Као и његов отац, који је учествовао у никопољској битци, и Филип је показивао доста интереса за балканске ствари и кад је почела папина акција у корист балканских хришћана он је послао мудрог Бертрандона да испита прилике на истоку. Бертрандон је провео на Балкану 1432/3. годину и запазио је на том путу врло много ствари. Султан Мурат II, који је тад имао 28-30 година, био је омален, гојазан, с тамним лицем и великим крупним носем. Хвалили су га да је имао добру нарав. Пијанчио је радо, а у пијаном стању био је широке руке. Имао је харем са преко 300 жена и 25-30 младића. Ови су бивали "чешће с њим него ли жене". У турској војсци налази се и хришћана, и то вазалских и најамничких одреда. На султанов двор био је дошао босански кнез Радивој, да тражи султанову помоћ против босанског краља, "тврдећи да та краљевина њему припада". Посланство дуке миланског, коме се придружио Бертрандон, тражило је од султана, да уступи краљу Сигисмунду Влашку и Бугарску до Софије, Босну и Албанију, али је то султан одлучно одбио. На повратку из Једрена посланство је видело у бедном стању хришћанско робље, које је вођено на продају, а на путу су срели, у тешким ланцима, 15 људи и 10 жена, који беху заробљени у Босни. У планинама, којима су пролазили, било је доста хајдучије, која се у нашим земљама јавља од почетка XV века. Ниш су нашли разорен, а моравска долина била је "лепа, равна, добро насељена људима и селима". Крушевац, с разрушеним градом, налазио се у турским рукама, близу тадашње српско-турске границе. Деспотова област, која почиње од Мораве, била је, као и остала моравска долина, лепа и насељена. Испод Сталаћа, већ разрушеног, Турци су држали 80-400 шајки, да би могли, у случају потребе, брзо пребацили војску и коње. Путовање по унутрашњости Србије било је напорно због велике шуме и рђавих шумских путева. "Али према другим шумским и брдовитим земљама, и ту су земље врло лепе и врло су добро насељене селима, и у свој тој Расији или Србији, што је једно исто, има свега што је од потребе." Деспота су нашли у Некудиму, у лову. "Поменути расијски деспот бави се у овој вароши зато што су око ње врло лепа шумска места за уживање и реке за сваковрсни лов, нарочито са соколовима". Уза њ се тад налазио један Турчин, који беше дошао од султана с позивом, да деспот са једним сином пошаље обавезни одред војске. Тај је имао бити и опет упућен у Албанију. Бертрандон помиње, да је деспот већ био дао султану своју кћер за жену, што ми, на основу наших вести, не сматрамо да је тачно. Тад је само дао пристанак. Исто тако неће бити тачно, да је тада била удата за грофа Улриха Целског и друга кћерка деспотова, него је тада ствар била уговорена. Уз деспота се у Некудиму налазило у тај

мах доста његове властеле "с дугом косом и великом брадом", јер је ту било стигло посланство базелског сабора, епископ Антоније и Алберт де Криспис, магистер теологије, које је путовало за Цариград и имало да доврши преговоре око црквене уније. Обавештени људи причали су путнику о богатству рудника Новог Брда, о којем су се ширили гласови на много страна. "Ту се копа сребро и злато заједно, и одатле се вуче 200.000 дуката на годину. И да није тога, мислим да би деспот до сад био истеран из његове земље Русије". Сигисмунд је, вели, даровао деспоту више градова у Угарској, који му доносе на 50.000 дуката прихода, "да га начини својим човеком". "Али он опет више слуша султана него цара". Веома је занимљиво Бертрандоново казивање о тадашњем Београду, чији заповедник беше ранији дубровачки поданик Матко Таловац. Један део градске посаде беху немачки најамници. "За људе из Србије рекоше ми", тумачи писац, "да се у град никако не пуштају зато што су турски поданици и Турчина слушају; а Угри су непоуздани и Турака се толико боје, да не би смели чувати место и сачекати Турчина и сву силу његову, кад би на град ударио".

Деспот је водио политику, која је имала бити пријатељска на обе стране, и према Турцима и према Мађарима. Он је желео да Србији обезбеди мир, ма и под врло скупу цену. Од Турака је зазирао свакако више, јер је добро видео да код њих превлађује офанзивни дух, а да су Мађари више у ставу одбране. Његову двоструку политику не карактерише вероватно ништа боље него удаја његових кћери на две сасвим противне стране. Бракови ти били су чисто политички. Деспот је преко њих хтео да ухвати везе са правим лицима и Турске и Угарске, а успео је удомити обе кћери захваљујући свом огромном богатству и миразу који је уза њих дао. Нарочито се за султана прича, да је тражио и добио велик новац. У доста смушеној и ориенталски обојеној хроници Ашик паше Заде прича се, како "Вук оглија (т. ј. Вуковић) посла дарова преко мере много". Прва је била удата Катарина 1433. за гроа Улриха Цељског, који је био братић Варваре, жене краља и цара Сигисмунда, а син моћног Хермана II. Мара је дата, по свој прилици, у пролеће 1434. султану Мурату.

Да би докрајчио рат и на југу своје државе деспот је 14. августа 1435. склопио мир и са Млечанима. И Република је желела тај мир, да би имала слободније руке у одбрани Албаније и приморја од Турака. Тим уговором предани су "катуни Црне Горе" изнад Котора Млетачкој Републици. Досада се узимало, да је то први помен Црне Горе у нашим историским споменицима, али је недавно утврђено, да се он јавља још 1379. у дубровачким изворима. Колике су биле границе те Црне Горе не може се сад поуздано тврдити, али је вероватно да су обухватале Катунску нахију. Овај и овакав помен црногорских катуна дају јасну ознаку за занимање и тип становништва. Оно је било у огромној већини сточарско. Овом приликом деспот Ђурађ је вратио которском бискупу све католичке бенефиције, које су у његовој држави, а Млечани су вратили православном зетском митрополиту у својој. После измирења, 31. децембра примљен је деспот са синовима и наследницима за законитог грађанина и племића млетачког.

Са Византијом деспот је одржавао срдачне односе. Спајала их је не само заједничка судбина према Турцима, него и родбинске везе. Сматрајући чин деспота као признање византиског двора, које мора бити нарочито наглашено и према његовој личности, Ђурађ је водио преговоре о том у Цариграду. У зиму 1434/5. донео му је посебан изасланик цара Јована VIII, Ђорђе Филантропин, знаке и признање деспотског достојанства. У старије време цариградски двор могао би из овог акта изводити далекосежније закључке; у ово доба и он је сам био свестан да то не иде даље од љубазности двају угрожених дворова, који су тражили више узајамног додира.

У Босни су за ово време Турци добили једног новог присталицу, човека јаке воље, али ретко себичног и правог циника. То је био наследник Сандаљев, његов синовац Стјепан Вукчић. Рођен око 1404./5. год. он је у 1435. био у напону снаге. С Турцима је одржавао везе још и раније, пре него је примио власт, али се понудио, преко Дубровника, и Мађарима. Кад је Сандаљ умро краљ Твртко се није налазио у Босни. Био је на мађарском двору, где се, изгледа, измирио са деспотом. Помаган од мађарског краља вратио се у Босну почетком маја, да се спреми за борбу против Косача, којима није могао заборавити стара непријатељства.

Не знајући какав ће бити Сандаљев наследник и многи други породични непријатељи Косача пожурише да напану њихово подручје искоришћавајући смрт Сандаљеву. Међу првима јавио се Степанов зет, војвода Радослав Павловић, који изазва устанак у драчевичкој жупи. Краљ Сигисмунд је чак тражио од Дубровачке Републике, да помаже устанак и западне хумске властеле, хотећи да скрши на почетку наследника једног свог вазала, који му је својом снагом и утицајем задавао много неприлика. И Млетачка Република беше почела преговоре, да се, милом или силом, дочепа Новог, главне хришћанске и босанске луке на мору. Једино су се као исправни суседи држали Дубровчани. Маја месеца 1435. издао је краљ Сигисмунд наредбу хрватским кнезовима Ивану и Степану Франкопану, да освоје Хум, који да је Сандаљ на силу држао. За новог господара те земље би именован бивши београдски заповедник Матко Таловац. Мађарске и хрватске чете упале су потом у Степанову област, продрле све до Неретве и поселе важни трг Дријево.

У невољи, нападнут с више страна, Степан се обратио Турцима. Ови су доиста и стигли са неких 1.500 војника. Водио их је Исабегов син Барак. Са Степановим четама напали су најпре област Павловића. Остали су у Хуму и Травунији све до првих дана новембра, док се један њихов одред већ у августу дочепао Ходидједа. У том су се граду отад учврстили и држали га с пуно пажње. Пред Турцима су побегли из Дријева мађарско-хрватски људи, немајући довољно снаге да се упусте у борбу. Од пролећа 1436. Барак је наставио са турским учвршћивањем у средишњој

Босни, у области Павловића. Од тог времена почиње постепено развијање Сарајева, коме су Турци давали карактер свога града и коме су дали и име.

Другог, ненаданог, савезника добио је Степан у хрватском кнезу Ивану Франкопану. Краљ Сигисмунд није пристајао да Степан прими баштину свог умрлог таста Ивана Нелипића и кад се овај не хтеде покорити краљ га прогласи за одметника. Матко Таловац доби почетком 1436. год. наредбу да крене с војском и против њега. Природно је, да је такав поступак краљев приближио Степана и Ивана. У борбама које су се потом развиле Иван није имао успеха и крајем 1436. год. губи му се траг. Почетком 1437. год. Таловац је остао победник и од Иванове удовице примио све поседе њеног оца и мужа. Степану је то ратовање донело ипак посредне користи, јер је задржало Таловца од поновног нападаја на Хум.

Кад је краљ Твртко видео, да Турци узимају маха у Босни и да због њихове помоћи не може скршити Степана он је осетио потребу да промени своје држање. За 25.000 дуката годишњег данка добио је од султана гаранције, да ће остати признат и поштеђен. Те везе с Турцима приближиле су Твртка и војводи Степану. У другој половини 1436. год. дошло је чак и до савеза између њих двојице против војводе Радослава. Њиховој удруженој снази он није могао одолети. У фебруару 1438. изгубио је на југу Требиње, свој најбољи и најзначајнији град, а отео му га је Степан, да му га никад више не врати. На северу за њ је, у корист Турака, био изгубљен добар део жупе Врхбосне. После ових неуспеха Радослав је задржао само Подриње и борачки крај, са нешто области око Коњица и Трнова. За време ових грађанских ратова Босна је осетно настрадала. Само од 1435-7. год., по једном франчевачком извештају, било је срушено и спаљено око 16 манастира и цркава.

У зиму, 9. децембра 1437., умро је мађарски краљ Сигисмунд који је пола века моћно и често пресудно утицао на судбину Србије и Босне. Његова основна политичка линија била је, да те две државе чврсто веже за себе и Мађарску, не дозвољавајући им никакве потезе самосталније спољашње политике. С почетка је то чинио због самоодржања, у борби с напулским противкандидатом, и у тежњи да те земље не изгуби и да се оне не ојачају на мађарски рачун. У другом периоду, после појаве Турака, он је то чинио ради мађарске сигурности. У том погледу био је до краја доследан и упоран, понављајући ударце до противничке изнемоглости. У појединачним његовим потезима било је често брзине и плаховитости, понекад и нешто авантуристичког, али увек пуно самопоуздања. Осетна је штета, што се био запleo на више страна и трошио снагу и на неке проблематичне подвиге, па није могао да усредсреди сву пажњу и своју доста велику моћ на питања Балкана. Не само ради балканских народа и држава него у сопственом интересу Мађарске. И кад је сагледао турску опасност у правој мери он се није сав дао на то, да је паралише или сузбије што даље; а док је то сагледао турска снага била је узела толико замаха, да се више није дала ослабити наивним витешким потезима и ударцима спреманим на махове. Турци су, по Берtrandову причању, говорили пред крај Сигисмундове владе са презиром о мађарској борбеној снази. У години његове смрти провалили су они, с Власима заједно, све до Сибиња. Да им се освети, наредио је стари краљ један од оних својих брзих демонстративних упада у Србију. Мађарска војска, састављена не само од Мађара, него и од Пољака и Чеха, прешла је 19. јуна 1437. Дунав код Пожежене и продрла дубоко у Србију. Водио је Јанош Марцали, један од понајбољих војсковођа Сигисмундових. За три дана стигла је мађарска војска до Сталаћа и попалила турске шајке под њим, а сјутри дан је продрла у Крушевац и запалила и њега. Сам Сигисмунд изречно је похвалио бана Франка Таловца, који је пошао "да попали и уништи град Крушевац" што је то извршио. Одмах потом почели су Мађари повлачење и већ 27. јуна налазили су се према Ковину. Од таквих демонстративних похода, које су вршили и Турци и Мађари, страдала су у ствари понајвише само наша подручја или области насељени нашим живљем. Од њих није било никаквих правих војничких користи, нити су такви походи могли ма шта изменити у стању снага и односа. Пред сам прелазак мађарске војске у отаџбину стигла је турска потеря из Видина. У борби, која се развила на Годоминском пољу код Смедерева, турска војска била је потучена са осетним губицима. Огорчени Турци опустеше околину Смедерева, кривећи Србе да су били у споразуму с Мађарима. Та оптужба допрла је и до султана. У Једрену се веровало, да Мађари не би смели вршити такве походе дубоко по Србији да нису имали неких тајних споразума са Србима. Да би га ублажио деспот је морао предати Турцима браничевски крај, да би они могли вршити непосреднији надзор над мађарским кретањима уз дунавску линију.

Краља Сигисмунда наследио је његов зет, аустријски војвода Албрехт Хабзбуршки. Ова промена дала је, међу другим стварима, повода Турцима, да се одлуче на крупније кораке. Они су знали, да ће у Мађарској морати доћи до извесних размирица, пошто нови краљ није био прихваћен од свих кругова у земљи, па су хтели да искористе те њихове унутрашње сукобе. У исто време, крајем 1437. год., бежу отишли византиски цар Јован VIII и патријарх Јосиф са великом пратњом у Италију, да преговарају с папом о црквеној унији и да, у исто време, траже и помоћ западних хришћана за борбу против Турака. Ти преговори отегли су се више од година дана и довели су 6. јула 1439. до свечаног проглашења спајања источне и западне цркве у фјорентинској катедрали. Турци су били обавештени о тој ствари и знали су јој добро политички значај. С тога су одлучили да нападну Мађарску као главну силу, која им је могла правити сметње. С њом заједно решили су да рашчисте ситуацију и у Србији, знајући да би и деспот у души био на страни хришћанске лиге и јер су им били сумњиви његови односи са Мађарима.

Краљ Албрехт је, одмах после крунисања, пожurio у Чешку, да тамо сузбије јаку опозицију против себе и да онемогући свог противкандидата Казимира, брата пољског краља. У Чешкој он се задржао више од године дана, не обраћајући, природно, довољно потребне пажње јужним границама. Турци су то искористили и 1438. год. ушли у Ердељ, пустошећи га. Друга турска војска оперисала је у источној Србији, где је освојила Борач и Раваницу. Трећа

војска продрла је у Босну све до Јајца. Али то још нису били прави војнички подвизи, него више смели извиднички залет. Прави нападај дошао је с пролећа 1439. год.

Први пад Србије

Велика турска војска, под вођством самог султана, кренула је крајем априла 1439. на Србију. Деспот није успео да разувери султана у његовим сумњама, а није пристао ни да се придружи његовој војсци, ни да јој кроз Србију дозволи несметан пролаз. Срби тој војсци нису могли одолети; одржали су се, у први мах само Ново Брдо на југу, и Смедерево на северу, које је бранио деспотов син Гргур и Тома Кантакузен. На Србију је, као турски вазал напао и Степан Вукчић и опленио је неке њене југозападне области. Том приликом пала је у турске руке и Сребреница. Деспот пређе за то време у Угарску да тражи помоћи с уверењем да је треба добити пошто је страдао због ње.

Краљ Албрехт показивао је доиста воље да се одазове, али је имао много тешкоћа са незадовољном властелом у Мађарској, која је налазила да је сад најпогоднији час да тражи ограничење краљевске власти и сузбијање немачког утицаја. Мађари нису чак допустили ни да краљ позове у помоћ немачке кнежеве бранећи се тим, да су они сами довољно јаки за одбрану против непријатеља. Краљ с тога, осећајући да нема корена у земљи, мораде остати пасиван. Са нешто мало војске стајао је неко време у близини Титела и Сланкамена, не пружајући тешко угроженом Смедереву никакве помоћи. После тромесечне опсаде Смедерево је пало 18. августа. Од српских области остала је слободна само Зета, која није била на путу Турцима. Ашик пашина хроника бележи, да је, после овог похода, од силног плена "у Скопљу продаван дечак од четири године за 20 аспри".

Мало иза српске катастрофе умро је, сасвим изненада, и краљ Албрехт, 27. октобра 1439. Мађарска је због тога упала у нову, и још тежу кризу и била је једно време потпуно искључена из сваког рачуна за војничке подвиге већег стила. За престо се јављало више кандидата. Деспот Ђурађ озбиљно је помишљао, да његов најмлађи син Лазар постане мађарски владар, тако, што би се оженио Албрехтовом удовицом. Краљица је одбила ту комбинацију као немогућу већ због верских разлога; али је дивно чудо како је Ђурађ могао поверовати да би на то пристали мађарски барони и високи католички клир. Избор је коначно пао на пољског краља Владислава III, младо момче са непуних петнаест година. У исто време краљица је родила и сина Ладислава Посмрче, који је касније имао да наследе дедову и очеву круну. Између присталица два Ладислава настале су дуге препирке коме од њих управо припада власт и те препирке претиле су да се извргну у опасна непријатељства.

Мурат II није, наравно, дао чекати на се. Он је у пролеће 1440. пао с војском под Београд, а у исто време упутио је своје чете да харају по Бачкој и Банату. Из саме Мађарске није се могло ничем надати. Београдска посада, ипак, храбро је издржала опсаду од пуних шест месеци захваљујући томе, што јој Турци нису могли пресећи све везе преко воде. У јесен султан је морао да се повуче. Његова војска уграбила је, међутим, преко Саве и Дунава богат плен. "За једне чизме су продавали једну робињу. И ја убоги сам за 100 аспри узео једног дивног младића", бележи Ашик паша Заде.

Деспот Ђурађ је беспомоћно пратио развој догађаја. Помисао да му син дође на мађарски престо потекла је вероватно код њега понајвише из жеље, да би преко њега могао учинити нешто више за будућност Србије и њено спасавање у том часу. Кад је видео да се у Мађарској не може постићи ништа пошао је да опроба срећу на другим странама. Помислио је, наравно, одмах на своју Зету. Пре одласка замолио је Млечане, да на свом подручју даду склониште њему и његовој породици и да му уступе Улцињ. Млечани су на прво пристали, али су друго одбили. Шта више, баш тих дана, око нове 1440. године, они су расправљали о которским порукама, како Република треба да узме Зету и албанска места пре него што их Турци поседну, "пошто деспот не може да их одржи".

У Мађарској деспот није био пријатељ новог краља Владислава, а ни тај није марио много деспота. Ту затегнутост појачавало је нарочито то, што је деспотов зет Улрих Цељски био један од главних вођа мађарске легитимистичке опозиције. Ђурађ се у мају 1440. уклонио из Мађарске, па је са подручја свог зета прешао у млетачку област. Републиканске власти формално су врло лепо примиле деспота и чак му обећале да ће поради да га измире с Турцима, али стварно за њ нису могле учинити ништа. Из Млетака Ђурађ је 9. јула пошао у Зету задржавајући се на путу у Шибенику и Дубровнику. За то време мађарски је краљ огласио деспота као сумњива. Објављивао је, да је деспот одржавао веза с Турцима и да му се чак и тад два сина налазе међу њима; да су с његовим знањем и преко његове земље Турци вршили упаде у Мађарску; и да је деспот, као одметник, напустио Мађарску. За казну он му је одузео велик део поседа у Мађарској, па и сам деспотов двор у Будиму. Оптужбе су биле сасвим неосноване и подигнуте су из освете, а не из уверења. Деспот није имао никакве снаге, ни да спречи упаде Турака у Мађарску као ни упаде Мађара против Турака. Он је овог пута настрадао баш с тога што није хтео да се придружи Турцима. Ни његови синови нису се налазили међу Турцима од добре воље, него се један налазио тамо као талац, а други је био заробљен приликом пада Смедерева.

Кад је дошао у Зету деспот је и тамо нашао веома неповољну ситуацију. Степан Вукчић, као веран турски вазал, искористио је незгоде турских непријатеља и на истоку и на западу. На западу је освојио град Омиш и област Пољица, јер месне мађарско-хрватске власти, због пометености у Мађарској, нису добиле никакве помоћи. На истоку почео је освајања у Зети полажући право на ту област као муж Јелене, кћери Балше III. Придобио је за себе породицу

Црнојевића, најмоћнију у Црној Гори, која се одавно одметала и од деспота Стевана и од деспота Ђурђа. Деспот је понудио Дубровачкој Републици да заједно сузбију Степана, али Дубровчани нису пристајали ни на какве комбинације на тој основи. Да делује на Дубровчане и ваљда да боље из близине посматра Степаново кретање дошао је деспот средином априла 1441. у Дубровник на дужи боравак.

Дубровачка Република је знала, да ће деспотов долазак бити рђаво примљен на Порти и да ће с тога сигурно имати извесних неприлика, али је ипак отворила врата свог града обескућеном старом пријатељу. Тај часни пример гостољубља постао је једна од најпоноснијих страница њихове историје и њихови доцнији писци, с Гундулићем на челу, с правом су славили тај поступак својих претходника. Чим се сазнало да се деспот бави у Дубровнику почеше претње с турске стране. Чак стиже и једно посебно турско посланство да протестује. Осећајући опасност Дубровчани 27. маја решише, да траже војне најамнике у Апулији и да осигуравају своје границе. Порта је позвала и војводу Степана Вукчевића да опомене Републику, па да, ако то не помогне, изврши и напад. Око 20. јула поручио је Степан у Дубровник, пошто је отезао да прибегне сили, да ће морати извршити наредбе и почети непријатељства. Видећи каквог се опасности излаже град због њега стари деспот је одлучио да се сам повуче и око 25. јула напустио је град. Праћен од две оружане дубровачке лађе он се кренуо преко Сења у Мађарску.

Раздраженост Турака против деспота била је у ово време веома велика. Султан се, изгледа, није надао, да ће стари деспот показати толико непопустљивости. Колика је била његова љутина види се најбоље по том, што је оба деспотова сина, Гргура и Стевана, дао оковати и 8. маја 1441. ослепити. Један извор казује изречно, да "сестра њихова султанка није им могла ништа помоћи"; султан је, на њено наваљивање, издао истина, наређење, да не буду ослепљени, али је та његова милост стигла сувише касно. Несрећници су били оптужени ради веза, које су писмима одржавали с оцем. Мађарима је деспот био сумњив ради веза с Турцима, а у Турској деспотови синови страдају ради веза са оцем и Мађарима. То је био трагични лични удес деспотове политике, која је ишла за тим да Срби, колико могу, остану неутрални, не опредељујући се сасвим ни за једну ни за другу страну.

После дугог и јуначког отпора пало је, најзад, 27. јуна 1441. год. и Ново Брдо. Кад је иза тога Степан Вукчић ушао у Зету и заузео тамошње преостале деспотове поседе, катастрофа српске државе била је потпуна. У тај мах она више није постојала. Стари деспот, чија активност после свих обрта среће и у тако високим годинама изазива право дивљење, није ипак клонуо. Кад му је постало јасно, да у Зети и Дубровнику не може постићи ништа, а да на Млечане не вреди рачунати, решио је, да се покори краљу Владиславу. Мађари су били у тај мах једини, који су имали разумевање за турску опасност и сопствених рачуна да је покушају отклонити. Мађарски унутрашњи нeredи беху се већ прилично слегли пошто је опозиција била војнички скрхана. Краљ Владислав је и сам дошао на мисао, да мора против Турака предузети енергичније мере, а ту су му мисао препоручивали и многи пријатељи из земље и са стране. Заједничка мржња на Турке приближила је краља и деспота. Као главни чинилац ратоборног расположења код Мађара јавља се Јанко Хуњади, краљев најачи ослонац и у унутрашњој и у спољашњој политици.

Јанко Хуњади, или у нашим народним песмама познатији Сибињанин Јанко, био је влашког порекла, син једног племића Војка, коме је краљ Сигисмунд 1409. год. поклонио град Хуњад. Млади Јанко служио је једно време у војсци деспота Стевана, па је после деспотове смрти дошао краљу Сигисмунду. Био је сав војник. Њему се уписује у заслугу да је знатно разрадио војничку организацију Мађарске, коју је краљ Сигисмунд изводио последњих година свога живота. Њега је 1441. год. поставио краљ Владислав за заповедника јужне границе са седиштем у Београду. Чим је дошао на своју нову дужност Јанко је постао активан. Већ у јесен 1441. извршио је он један залет дубоко у Србију и потукао је војску намесника Иса-бега, која је хтела да му пресече пут и отме плен. Да би могли пратити кретања Мађара око Београда подигли су Турци 1442. год. на Авали град, са кога се имао широк преглед целе области све до Дунава.

Од те године почеше се све чешће и са више страна дизати гласови, да је потребно образовати једну велику хришћанску лигу против Турака. Нарочито су били активни јовановци с Рода, угрожавани од Муслимана из Египта. Они су зазивали у помоћ папу и западне силе молећи их да не дозволе пропаст хришћана. У том смислу изјашњавала се и Дубровачка Република, предлажући не само заједничку одбрану, него и заједнички нападај, и то и са копна и са мора. Помоћ је стално тражила и Византија. Услед грађанског рата, који је настао због династичких сплетака, Цариград се у пролеће 1442. налазио у озбиљној опасности. Папа је сматрао за своју дужност да помогне пријатеље, који му недавно беху признали врховну духовну власт. И прегао је са свим својим ауторитетом, да се хришћански савез оствари. Одлична помагача нашао је у речитом и одушевљеном кардиналу Јулијану Цезаринију. Овај енергични човек успео је, да током 1442. год. потпуно утиша све противнике у Мађарској и да тамо распламти ратнички дух.

Да Цезарини постигне потпун успех допринели су и сами Турци. Једна њихова војска беше продрла преко влашке у Ердел, али је Хуњади у марту 1442. пресрео и сасвим разбио. Другу победу однео је Јанко у септембру на Јалосиници, у Влашкој, победивши самог румелиског беглербега Шехабедила, који је водио на 80.000 војске. Те две победе силно дигоше дух код Мађара. Хуњади постаде прослављен витез и нада хришћанства. Наше народне песме славе га скоро као каква нашег јунака. Сви људи од акције беху стекли уверење, да ове турске поразе треба искористити до краја и проширити успехе. Сам султан, изненађен првим поразом и заузет борбом с Караманима у Малој Азији, пожуре да склопи мир. Већ у јулу налазио се његов посланик у Будиму. Али без успеха. Деспот својим личним утицајем и новцем, кардинал Цезарини и Хуњади са ратничком странком претегоше. Они су хтели безуватан

наставак рата, сматрајући султанову понуду као знак слабости. Папа Евгеније објавио је 28. јула опрост грехова свима, који буду штогод допринели за рат против Турака. После мађарске победе у Влашкој упути папа о новој години 1443. мађарски сабор у Будиму донесе одлуку, да се почне велика офанзива, коју ће водити сам краљ. Кад маја месеца стиглоше гласови о турским поразима у Малој Азији и кад се чак пронела вест, да је султан, поражен, умро на неком острву, ствар осетно крену на боље. Хуњади је постао толики оптимиста, да је у једном писму деспоту изрицао наду, како Турци, уплашени гласовима да на њих иде војска од 30.000 коњаника, неће смети ни да сачекају кришћане, него ће, остављајући градове и сва добра, нагнути преко мора. "Турска држава никад није била тако стешњена и очајна као што је сад", казивало је то писмо с пуно уверења.

Крајем јуна 1443. издате су прве наредбе, да се хришћанска војска упућује према Београду, а сам краљ кренуо је на јун месеца септембра. С њим су ишли деспот и Хуњади. За деспота се прича, да није жалио средстава да би само скупио што више и што бољу војску. Број ратника ценио се на 25.000 коњаника и стрелаца. С хришћанима пристаде и влашки војвода Дракул, који се беше одметнуо од султана. Крајем септембра или почетком октобра прешла је хришћанска војска Дунав код Београда и ставила се под вођство искусног деспота. Уз деспота је било око 8.000 српских бораца, а придружио му се и сребренички војвода Петар Ковачевић са 600 коњаника. Напредовање је, са великим одушевљењем, ишло веома брзо. Хришћанска авангарда од 12.000 коњаника, коју је водио Хуњади, поразила је 3. новембра Турке у пољу испред Ниша, омеvши им ту концентрацију војске. Овај пораз силно је збунио Турке и на бојном пољу и у залеђини. Они задуго после тога нису били способни за већи отпор. Почетком децембра Софија је била пала у хришћанске руке, а продирање се наставило и даље. Међутим, пред добро утврђеним кланцима Средње Горе морало се стати, јер су Турци код Златице спремили снажан отпор. А. Иширков мисли, да је до хришћанско-турског сукоба дошло пред Момином Клисуром, преко које су хришћани мислили да заобиђу јаке турске положаје у Трајановим Вратима. Због зиме, која је настала, и незгодног снабдевања, и овог отпора хришћани су прекинули даљу офанзиву и почели повлачење. Турци су покушали да хришћанима при отступању задају што више удараца, али су код Мелштице и Куновице претрпели поново тешке поразе. Нарочито је овај други био осетан. Турци су га приписивали издаји тесалског заповедника Турхан-паше, који да је био у вези са деспотом.

Између савезника избиле су поводом повлачења велике несугласице. Деспот је био против повлачења, нарочито ако буде узео бржи темпо. Бојао се, да се тим не изгубе и моралне и територијалне тековине рата и да се не да Турцима могућности, да се боље припреме за борбе на том истом подручју. Он се сав залагао, да војска преко зиме остане бар у Србији. Одатле, пошто је свршила половину великог посла, она на пролеће може наставити са акцијом, пошто се не мора све почињати изнова. Он се обавезивао, да ће се сам бринути за снабдевање војске, а нудио је и 100.000 дуката новчане потпоре. Хтео је да на сваки начин задржи тек ослобођену Србију. Али Мађари, изморени и истрошени, и са духом кондотјера, који су после свршеног посла хтели одмора, нису никако пристајали на то. Они похиташе да се врате у Мађарску. Крајем јануара 1444. цела војска, с краљем и деспотом, скупила се у Београду и око њега и одмах прелазила даље.

Хришћанска победа изазвала је многе наде у балканских народа. Неки од њих диглоше се на оружје. Новобрђани диглоше устанак, али бише брзо савладани. Нешто више успеха постиже Скендер-бег. У њему, рано потурченом, било се већ раније пробудило старо верско, а донекле и народно осећање. Оставивши Турке и ислам он се био вратио у своје албанске планине. Сада, на глас о победи хришћана, он заузео Кроју и поче огорчену борбу против Турака. Брат византиског цара, деспот Константин Драгаш, поче ослобађање Пелопонеза, а у исто време изби устанак и у Тесалији. Изгледало је једно време, да је цео Балкан устао против Турака и да неће требати много, па да се европска Турска потпуно потпали. Али је основни предумет за то био тај, да се почета акција развија с планом, у дугом даху, а да не добија карактер импровизоване експедиције, која поред свих привремених успеха, није могла изменити општег положаја.

За време ових крупних догађаја на истоку извршене су извесне промене у Босни. Судбина деспота Ђурђа била је забринула и краља Твртка. Пошто се определио за Мађаре било је природно да очекује турску освету. С тога је крајем 1440. год. замолио Млетачку Републику да може негде на њиховом подручју, у случају потребе, склонити своје имање и доћи и сам са породицом у њихову земљу. У исто време он је понудио Млечанима да узму босанско краљевство и завладају с њим како хоће, јавно или тајно. Дотле, молио је за дозволу да може из њихових градова извозити оружје и друге ратне потребе. Очеvidно је, да се од Мађара у тај мах, није ничем надао; толико му се њихово стање учинило без поверења. Млечани су на ту понуду одговорили 21. фебруара 1441. овако: као свог поштованог брата они ће га, разуме се, примити с породицом и имањем гдегод хтедне доћи и даће му сва писмена јемства која су у обичају. Дозвољавају му исто тако и извоз оружја. Што се тиче понуде да приме саму Босну они су одговорили вешто и заобилазно. Понуда та потекла је из краљеве љубави и поверења према Млечанима и они су му веома захвални на тој пажњи, али је њихова жеља да се краљ сам одржи у земљи и на власти. Крај хришћанске офанзиве није дочекао. У лето 1443., забринут за развој догађаја, он је узео из благајне Дубровачке Републике све своје сребро, 10.300 литара, које је тамо држао. Умро је у јесен, средином новембра, те године, без непосредног мушког наследника. Престо је добио син краља Остоје Томаш, један од босанских владара нешто веће вредности.

Војвода Степан Вукчић, освајајући Зету, беше дошао у суком с Млечићима. Ови су пристајали да он задржи Горњу Зету, али нису хтели пристати да се учврсти у Доњој, а нарочито не у Приморју. Извесна племена и братства поделише се на противничке стране. Будвани, Љуштичани и још неки приморци приђоше Млечанима. Као приморска

места, на домаку млетачке флоте; са старим трговачким везама са Млечанима; са доста мешаног становништва, које је извесним делом стало под утицајем Которана, противника и Сандаљевих и Степанових, они су мислили да не могу поступати друкчије. Уз то је и стари деспот, киван на Степана, поручивао људима да се држе Млечана, надајући се да ће као награду за то добити млетачку помоћ ма какве врсте за васпостављање своје власти у Србији. Против Степана је био и краљ Твртко, само му тај у ово време није могао много шкодити. Уз Степана су од приморских грађана били пристали само Барани.

У лето 1442. Степан је морао нагло прекинути акцију у Зети због неке теже кризе у унутрашњости своје земље. Помаган од Млечана дигао се био против њега његов први рођак кнез Иван Вуковић, син Сандаљева и Вукчева трећег брата Вука, тужећи се, да га је Степан лишио наследства и учешћа у власти. Тек у јесен могао је Степан наставити почетке операције у Зети, али је 22. октобра пред Баром претрпео пораз. Кад Млечани не узеше у обзир његове понуде за мир Степан настави ратовање, и помаган од Стевана Црнојевића продре, у другој половини децембра, до самог Скадра. У пролеће 1443. Степанову акцију помагали су и Турци из Албаније. Степан је постигао доста успеха придобивши на своју страну Паштровиће и доста Зећана, али је у јуну изгубио Бар. У незгоди, немајући своје флоте, Степан је дошао на мисао да ступи у везе са новим господарем јужне Италије, напуљским краљем Алфонзом V Арагонским, који је био познат као млетачки непријатељ. Баш током ове године отео је Алфонз целу Јакинску Марку млетачком штићенику Фрањи Сфорци и добио тако знатан утицај у јужном делу Јадранског Мора. Сем с њим, Степан је ушао у везе и са другим старим непријатељем Млетака, са Ђеновешком Републиком, иако му ова није могла бити од нарочите користи. Млечани су пожурили да Степана ослабе пре него би те везе донеле неке опасније резултате. Почетком 1444. год. они су узели Омиш и Пољица, а постигли су доста успеха и у Зети. Поколебан хришћанским успесима и уплашен за своју будућност пришао је у марту Млечанима Стеван Црнојевић, главни стуб Степанове политике и моћи на тој страни. Степан се, и сам забринут, прихватио грчевито за краља Алфонза. Овај је 19. фебруара 1444. склопио и формалан савез с њим, јамчећи му се за све поименично наведене поседе Степанове. По Алфонзовим речима Степан се њему "предао", т. ј. примио његове покровитељство "са свима својим вазалима". Учинио је то, очевидно, да би у случају победе хришћанске лиге важио као вазал једног хришћанског а не турског вазала; а и с тога, што се због такве везе надао јачој помоћи за борбу против Млечана.

Питање попуњавања босанског престола прошло је без тежих спољашњих криза. Херман Цељски, коме је краљ Твртко II био наменио престо умро је пре њега, а Херманови наследници нису могли да се наметну сами, знајући да би у народу били рђаво примљени. Мађарски краљ, који би, можда, да је хтео, могао да им помогне, налазио се баш у ово време у пуној борби с Турцима, која га је заузела свега и у којој је, после, и заглавио. А сем тога није му ишло ни у рачун да појачава моћ својих противника. Једини претенденти беху синови краља Остоје, Радивој и Томаш. Њих су католички кругови сматрали као незаконите, пошто им се отац оженио по други пут за живе прве жене. Радивој се одавно отимао за круну, али, иако је имао раније помоћ Турака, никад му није пошло за руком да добије више значаја. Он се, истина, називао краљем, имао је свој двор, и јављао се с времена на време својим порукама у Дубровнику, али га тамо нису узимали много озбиљно. Томаш се дотад мање истицао, али по својим дипломатским способностима стајао је свакако изнад брата. Њега је сам Твртко одредио као наследника и Томаш је одмах, по његовој смрти, узео власт. Радивоје је покушао да га омете, али није успо. Извесни сукоби, који су избили тим поводом, прошли су без тежих потреса.

Главни вођа опозиције против новог краља био је војвода Степан Вукчић. Томаш је одмах прихватио борбу с њим; наравно, најпре с тога што је устао против њега, а затим што се Степан држао с Турцима. После хришћанских успеха у јесен 1443. Томаш се сасвим определио за хришћанску лигу; њена ствар изгледала је да стоји не може бити боље. Та промена у држању Босне приметила се одмах на мађарском двору и наглашавана је као очигледан резултат успеха. У борби Томаш је постигао извесне успехе, јер су у исто доба ратовали против Степана и Млечићи нападајући Омиш и Пољица. Томашу се придружио и син војводе Радослава, Иваниш Павловић. У пролеће 1444. краљ је склопио и формални савез с Млечанима против Степана и посео је нешто земљишта око доње Неретве. Више успеха имао је на источној страни и против Турака и против Степана, захваљујући и доброј мери помоћи Павловића. Средином маја отео је од Турака град Сребреник. Пожурио се да га узме пре него би у њ ушла деспотова војска. Како је деспот био савезник мађарски Томаш се потрудио да објасни свој поступак и на мађарском двору. Његов главни заштитник тамо био је главом Јанко Хуњади. Њему је Томаш 3. јуна те године издао једну повељу пуну признања. У њој краљ признаје, да га је на босанском престолу утврдио краљ Владислав на заузимање и препоруку Хуњадиеву. Приљубљујући се с тога потпуно уз моћног мађарског магната, Томаш се заклео на службу и верност мађарском краљу, а Јанку се зарекао да ће му бити и остати веран пријатељ. Као знак своје оданости он ће Јанку давати сваке године по 3.000 златних фиорина. Тако је босански краљ постао, у неку руку, не само вазал мађарске круне, него и њених великаша.

Учврстивши се код Мађара Томаш је хтео да поправи свој положај и у земљи. Противници његови сматрали су, да он као "незаконити" син није достојан круне. Како је, уз то, био ожењен женом из пука није имао потребног ослонаца код властеле. На кога се он све ослањао у прво време не знамо сасвим поуздано; Иваниш Павловић пришао му је из старе породичне мржње на Косаче и Степана нарочито. Да би стекао нових пријатеља, а нарочито да би придобио католичко свештенство и папску курију Томаш је у лето 1444. примио њихову веру. Мало потом споразумео се потпуно и са Дубровчанима.

Разлаз између деспота и Мађара

У априлу 1444. донесено је на будимском сабору решење, да се настави борба против Турака, и то са копненим снагама и са флотом. И доиста, 22. јуна кренула је из Млетака флота од 16 галија, 8 папских и 8 Републичких, а две недеље доцније пошла је за њима и армада бургундског дуче. Та је флота имала задатак, да једним делом спречава прелазак турске војске из Мале Азије у Европу, а другим да на Дунаву помаже прелазак савезника на турско подручје. Уз савезничке лађе имала се придружити и грчка флота.

Прошлогодишња војна и ове спреме, о којима су се шириле сваковрсне вести, беху веома уплашиле султана Мурата. Он с тога реши, да чим пре понуди савезницима мир, вољан на велике уступке. За посредника изабра своју мудру жену Мару, деспотову кћер. Већ у марту ишао је један калуђер преко Дубровника и Сплита носећи Марине поруке оцу. Султан је нудио да деспоту поврати целу Србију какву је држао деспот Стеван. Жељан отаџбине, хотећи да Србији уштеди нова крвопролића и пустошења, која јој не би донела ништа више од оног што се већ нудило, деспот је брзо пристао на преговоре. Да би за мир придобио и Хуњадија, главу ратничке странке, деспот му је уступио неколико својих поседа у Мађарској. У Сегедину, крајем јула, заузимањем њих двојице, би склопљен мир на десет година. По том миру деспоту би повраћена Србија са 24 града, међу којима беху Ново Брдо, Голубац и Крушевац. Султан је пристао да плати 100.000 фиорина отштете и обавезао се уз то, да помаже краља Владислава са 25.000 војника у борбама против његових непријатеља. Једини уступак учињен султану био је тај, да му је Србија имала и даље плаћати стални годишњи данак.

Нема сумње, да је Хуњади имао право када је тврдио, да се таквим миром постигло више и много сигурније, него једном неизвесном борбом. Али је несумњиво и то, да је овај мир био потребнији Турцима него Мађарима, и да је пресекао једну велику акцију. Сегедински мир је чисто дело деспота Ђурђа. Он је желео да час пре васпостави Србију, држећи да је боље примити то што је већ на длану од оног што тек има неизвесно да дође. Он је видео и наличје рада хришћанске лиге и изгубио је многе илузије. Био је и сит вечитог преговарања, богорађења и свих сплетача, које су пратиле све дотадашње преговоре и спремања. Њему је, већ остарелом, било већ доста и крви и рата. А, што је најглавније, можда се није ни надао неком пресудном успеху знајући стање у Угарској, које је било далеко од тог да буде чвршће грађе од оног у Турској, ма какве иначе биле моменталне прилике у Муратовој царевини.

Одмах по склопљеном миру вратио се деспот у Србију. Већ 22. августа ушао је у Смедерево. Потрудио се одмах да поврати и Зету. Млечани нису пристајали да уступе оно што су били присвојили на Приморју. Бранили су се, да су то освојили не од деспота него од војводе Степана, који је био турски помагач и према том њихов заједнички непријатељ. Степан је, међутим, већ у јесен 1444. имао састанак с деспотом и измирио се с њим. Окружен са свих страна непријатељима, он је бар с деспотом хтео да обнови везе. Учинио је то, сем из старих породичних обзира и личног поштовања, још и с тога, што је знао да је деспот, због Сребренице, противник босанског краља. Степан је почетком 1445. год. вратио деспоту цео део Горње Зете с градовим Медуном, који је још држао у својој власти. Мало потом, на велико изненађење Млечана и Которана, појавила се пред Новим флотом арагонског краља, која је дошла на позив Степанов као важна опомена за Млечане.

Међутим, међу хришћанима избило је велико незадовољство против Сегединског Мира. Налазило се, да је обустављена једна величанствена акција, која је у машти претстављала сјајне успехе за хришћанску ствар. Тврдило се, да се упустио сигуран плен. Кривица се свађивала на деспота, коме се пребацивало да је био нестрпљив и себичан и који се једини користио победом. Међу незадовољницима главну реч је водио борбени и речити кардинал Цезарини. Са страшћу средњовековних хришћанских фанатика он је проповедао да се чим пре раскине мир. Дата реч и заклетва једном невернику нису требали да вежу правог хришћанина грмео је он, позивајући се на ауторитет цркве. Ратоборне поруке из Италије и активна опозиција Цезаринијевих присталица поколебаше двор да се одлучи на обнову рата с Турцима. Деспот се за то време упутио у Србију и није се залагао упорно, да спречи ту одлуку. На његов глас не би се, уосталом, много ни слушало, јер је опозиција и ударала у главном на његов утицај при мирољубивом решењу. Нашавши се у Србији он се решио на неутралност. С хришћанима није пошао, јер није хтео да погази уговор и јер није желео да и опет Србија постане ратно подручје, а са Турцима није могао.

Хришћанска војска стигла је 20. септембра 1444. у Оршаву и ту почела прелазити Дунав. Кроз Србију се није ишло. Једно због деспотове држања, а друго што се чинило, да је преко Бугарске непосреднији пут за Цариград. Хришћанска војска, већином коњица, бројала је 16.000 људи, којој се придружило 4.000 Влаха. Код Варне је дошло до одлучне битке 10. новембра. Са бројном надмоћношћу Турци су страховито поразили хришћане. Погибоше краљ Владислав и многи угледни мађарски великаши, међу којима и Кардинал Цезарини. Спасао се Јанко Хуњади са малим бројем војника. Понесен победом султан је љуто казнио све оне, који му се беху замерици. Уплашене јадранске републике, Млечи и Дубровник, похиташе да оправдају своје учешће бацајући сву кривицу на папску курију. Деспот Ђурађ остао је поштеђен. Шта више, имао је и извесног утицаја на Порти. Дубровчани, на пример, захваљују само њему што је султан 1447. год. склопио с њима мир.

На вести о хришћанској катастрофи под Варном био се нарочито уплашио краљ Томаш. Он се одједном видео осамљен, замеривши се не само Турцима, него и деспоту и војводи Степану. Једини наслон чинило му се да може наћи код Млечана. Он је с тога и покушао ступити с њима у ближе везе. Нудио им је, поред продужења савеза против Степана, неке градове око Пољца, а тражио је, у исто време, и коначишта код њих у случају невоље. Млечани су му обећали само ово последње, а остало су све љубазно отклонили бојећи се ма каквих уговорних обавеза, које би их

могле довести у нове сукобе. Краљ се обраћао и папи, иако му овај није могао пружити стварне помоћи. На папској курији радо су прихватили сваку "заблуделу овцу", која се враћала у крило римске цркве, а нарочито људе на тако високим положајима, као што је био Томаш. Њега су желели задржати посебно још и с тога, да се један балкански владар нађе опредељен више за ствар хришћанске лиге. Да појача краљев углед папа Евгеније је 29. маја 1445. накнадно легитимисао други брак његова оца. Тако Томаш није више могао бити означавањем као "незаконити" син. Другим актом папа је развео краљев брак са женом пучанком. Тим је Томаш мислио поправити свој лични углед код племства; у народу, међутим, само га је погоршао. И оно проверавање и овај неоправдани раскид са женом још више су отуђили народ од двора, који ни иначе није био много популаран, и тумачени су само на краљеву штету.

На источној страни краљ је с Иванишем Павловићем био продро дубоко у области војводе Степана. У лето 1445. очекивало се у Дубровнику, да ће њихове војске преко Јасена избити све до Требиња. Под њиховим притиском Степан је 23. августа склопио мир с Млечанима одрекавши се и Омиша и Бара. Добио је натраг само своје приватне поседе у Млечима, Задру и Котору и исплату такзованих которских доходака. После дужих преговора измирио се Степан у мају 1446. и са босанским краљем. Овога су забрињавали турски успеси и несређено стање у Мађарској, а у великој мери бојао се и због поузданих вести, да савезник и заштитник Степанов, краљ Алфонз Арагонски, по традицији напуљске куће, поставља своју кандидатуру на упражњени мађарски престо и да мисли са Степановом подручја, са Неретве и преко Босне, успоставити везе са Мађарском. У Милодражу, 19. маја, дошло је до састанка између краља и Степана. Да измирење буде што чвршће краљ Томаш се оженио Степановом ћерком Катарином. Овом везом добили су несумњиво обојица. Краљ је добио као сродника најмоћнију личност тадашње босанске државе, а Степан је овим потезом повратио сав свој изгубљени престиж због последњих неуспеха. Њих двојица, здружени, били би стварни и моћни господари босанске државе.

Били би доиста, али нису били. Измирење између краља и Степана покварило је односе између Степана и деспота. Ђурађ није прежалио Сребренице и за време борби између краља и хумског војводе он је поново повратио. Босанци су је затим преотели. Тај богати град остао је стално као јабука раздора између Босне и Србије и сав је обливен братском крвљу. Деспот није крио своје непријатељство према Томашу. Кад је почетком марта 1448. продрла једна повећа турска војска у Босну и Херцеговину све до Неретве, корчулански кнез Петар Соранца јављао је у Млетке, да он мисли како је тај нападај дошао по жељи деспота Ђурђа, "пошто су се недавно поменути (деспот и Степан) у велике разишли". Турска војска, која је упала у Босну, поделила се у две групе. Једна је остала да ратује по Босни, а друга је кренула против Хрватске. Турско ратовање у Босни трајало је више од шест недеља. Бојећи се да се Турци не обрну и против њега Степан је напустио свог зета и пришао деспоту. У јуну је између њих склопљен и писмени споразум. Односио се, по свој прилици, не само на Босну, него и на Зету, у којој се деспот, сад помаган од Скендербега, још увек носио с Турцима. Удружена деспотова и војводина војска потукла је краља Томаша 16. септембра код Сребренице.

Војвода Степан сматрао је, да се после те победе његов положај видно изменио на боље и на више. После те победе он се осетио као моћнији и хтео је да то и обележи. Вративши се с тог бојног похода он се прогласио херцегом од Св. Саве. Назив херцега, који је некад носио моћни Хрвоје, чинио му се однекуд већи од чина великог војводе, ваљда зато што је био необичнији. Титулом "херцега од Св. Саве" Степан је хтео да свој нови чин веже за једно веома популарно име народног култа. Гроб Св. Саве са Милешевом налазио се, доиста, у његовој области и био је изузетно штован; ту се, као што смо напред изложили, крунисао и Твртко I за краља Босне и Србије. Ова титула имала је да створи изванредан морални престиж њеном носиоцу. Степан је, уз то, хтео да се њом истакне као нека врста владара и нарочито као самосталнија суверена личност. Ту титулу Степан је узео негде око 10. октобра 1448. Нарочит његов посланик беше опремљен у Дубровник, да то јави кнезу и влади. Дубровачка господа решила су 17. октобра, да честитају војводи нови чин.

Занимљиво је, да је Степан, тражећи везе на више страна, дошао у додир и са аустриско-немачким царем Фридрихом III. У једној повељи од 20. јануара 1448. каже се, да се војвода обратио цару с молбом, да му тај потврди све његове по имену побројане посаде, како је то раније учинио Сигисмунд његовом стрицу Сандаљу, а краљ Албрехт њему лично. Степан се обратио цару као тотору малолетног краља Ладислава, а за своју већу сигурност. Учио је то преко краља Томаша, с којим је тад још стајао добро, и мађарски пријатељи краљеви посведочили су војводине наводе и омогућили му издавање дипломе. Једно време се веровало, да је цар Фридрих дао Степану и херцешки назив. У изворима о том нема трага, а у јесен 1448., пошто се Степан завадио с краљем, то би било и мало вероватно. Ненародски облик назива *херцег* дошао је нама не из немачког (Herzog), него по мађарском облику. Степанова област хватала је у то време од бококоторског залива до Праче и од Цетине до Мораче и Лима. Главно место беше му питоми Благај на врелу Буне у мостарском Бишћу. По њему је читав његова област добила име Херцеговине, које улази у промет педесетих година XV века.

Краљ Томаш је то одвајање примио тешка срца, али није могао да га спречи. С муком је држао око себе и осталу госпду. Да се покаже реван католик он је придобијао за римску цркву извесну властелу, али му се најугледнија није одазивала. Сама папска курија знала је за то и папа Евгеније IV писао је 1446. год., да је угледни Петар Војсковић, господар Доњих Крајева, "једини кнез католик у оних странама". Остали су мање-више остајали у својој вери. Кад је у августу 1446. дао синовима војводе Иваниша Драгишића град Кључ са облашћу краљ им је обрекао, да им се поклон и вера неће све дотле порећи, док им кривица не би била испитана "господином дидом и црквом босанском и добрими Бошњанима". Краљ се ориентисао према Риму из чисто династичких и политичких разлога, али се није могао сасвим

отворено супротстављати расположењу у народу. Трудио се, ипак, да колико може делује у интересу католичке цркве. И он и жена му подизали су нове цркве, у Врандуку и Врилама; давали су повластице црквама и манастирима; употребљавали за све поверљиве послове свештена лица. Хварски бискуп Тома, папин легат, био му је главни саветодавац и сарадник. Извесни фрањевачки редовници осуђивали су и поред тога краља, што не показује више енергије према иноверцима. Краљ је с тога морао да објашњава папи своје држање. Он је уверен католик, али мора да рачуна са осетљивошћу народа, у ком је број некатолика велики. Он ради постепено и чека своју прилику, а дотле мора трпети и примати и друге, да их не би изазвао против себе и остао без престола. Бискуп Тома потврдио је краљеве речи и папа је разумео и извинио Томаша. Чак је 30. јула 1446. препоручивао мађарском двору да му се нађе на помоћи. Неуспеху католика допринели су и ово време и раздори међу самим фрањевцима, који су потицали из материјалних мотива; а уз то и неуспеси Мађара. Иваниш Павловић, који се био определио за Рим, напустио је ускоро ту оријентацију. Код многих лица у Босни вера није била ствар истинског опредељења или чврсте традиције, него фирма која се мењала према политичким приликама и потребама. Иако је папа желео и трудио се, да католичкој ревности даде више ауторитета ма и употребом силе успех је постепено, с новим развојем прилика, бивао све мањи. Наивно је било чак с његове стране, кад је 1. фебруара 1448. затражио од Томе, да покуша поново срећу код војводе Степана и Иваниша Павловића, па ако не успе да их анатемисе, а њихове земље уступи присталицама католичке цркве. Како су се у Риму мало знале праве прилике у земљи и како су овакве поруке далеко од сваке реалности!

Краљ Томаш је 1448. год. покушавао, да ухвати ближе везе са краљем Алфонзом, али није имао правог успеха. Обраћао се узалуд и деспоту Ђурђу. После се тужио, да су му тај споразум у два маха спречили дубровачки људи у Србији. Деспотова војска узела је у јесен те године не само Сребреницу, него је продрла уз Дрину све до Вишеграда. Ненадним препадом почетком 1449. год. краљ је поправио положај на тој страни и поново освојио сребренички рудник.

Поред Мађара све већу активност показивали су на Балкану нарочито Млечани, обоји изазвани турском агресивношћу. Млечани су јасно видели немоћ балканских држава, да се одупру турској најезди, па су решили да ту њихову слабост искористе за своје учвршћивање на Приморју. Јављали су се као хришћански пријатељи, жељни да помогну. Њихове услуге нису биле велике, као ни средства која су улагали. Они нису уопште имали ни веће снаге ни смелијег замаха. Радили су намало, али истрајно, и што би уграбили ма на који начин тешко су испуштали из руку. Пошто су добили далматинско приморје и острва, затим Боку и зетску и албанску обалу, хватали су корена у Грчкој. Изгледало је једно време као да постоји извесна подела рада између њих и Мађара. Док су ови развијали своју активност у главном на дунавској линији Млечани су се хватали Приморја и врло ретко улазили дубље у његову позадину.

У Приморју, како смо видели, њихово увлачење довело је до оштрих сукоба. Са српским деспотима водио се прави рат, исто као и са војводом Степаном. Од 1445. год. против њих се дигао и Скендер-бег споразумевши се са деспотом Ђурђем. Деспот је и војнички помагао Скендер-бегу. Упутио је у Зету свог војводу Алтомана са знатном војском од 12.000 људи. Тобожњи хришћански заштитници трошили су хришћанску снагу истина мање него Турци, али са истом себичношћу. Против Млечана се дигосе многа угледна братства Зете и Албаније, а међу њима чак и дотле верни Црнојевићи. Сама млетачка сињорија признаваше у мају 1448., да су им тамошњи поседи "у очигледној опасности". Бојала се нарочито, да се Ђурђу и Скендер-бегу не придружи краљ Алфонз. Ради тога беху уценили Скендер-бегу. Препоручивали су свом намеснику у Скадру, да ступи чак у везе с Турцима и да са њиховом помоћу гледају "избацили Скендер-бегу не само из Албаније, него и са света". Са свом вештином гледали су да придобију поново одметнута угледна племена, а нарочито Дукађине и Стевана Црнојевића. Можда та подземна ровења или неспособност деспотова војводе Алтомана изазваше пораз деспотове војске. То, наравно, из основа измени цео положај. Деспот није постигао ништа, а осамљени и од Турака угрожени Скендер-бег пристаде на мир под цену повишења годишње помоћи.

Најкрупнији догађај у балканској историји овог времена био је велики поход Јанка Хуњадија против Турака. Мађари су хтели на сваки начин поправити недаће пораза код Варне и још једном, у великој офанзиви, истргнути Турцима иницијативу. Извесни хришћански владари још нису напуштали мисао, да се настави недавна хришћанска коалиција против Турака и да се, по могућности, и прошири. Деспот Константин Драгаш из Пелопонеза настојао је живо, да оспособи Грке за борбу. Одржавао је везе и са деспотом Ђурђем и да се што више приближе удао је у зиму 1446. своју синовницу Јелену, кћер деспота Томе, за најмлађег деспотова сина Лазара. Сватови су ишли преко Дубровника. Један њихов спор са једним дубровачким заповедником лађе, која је превозила сватове, оставио је трага и у нашој епској народној поезији, само што се у песми тај спор пренео на деспота Ђурђа лично и проширио се у сукоб са самим Дубровником. Нарочито су оживеле наде на обнову хришћанског савеза откад Јанко Хуњади, од јуна 1446., постаде гувернер мађарске краљевине. Он је био и сувише познат као огорчени противник Турака и као хришћански витез борац који је поставио као циљ живота да се носи с њима. Али, и поред све опасности, која је очевидно претила од Турака, стари савез није могао да се обнови. Сам папа Никола V желео је, да Угарска, пре нових авантура, среди своје односе са немачким царем Фридрихом III; Млечи су имали неприлика не само у Зети и Албанији него и у северној Италији. Да би постигли што желе они су чак улазили у везе с Турцима, као примера ради у Скендербеговом случају, и нису били поуздан друг за нове и опасне коалиције. Није се одазвао ни Алфонс V. Природна је ствар, да се под таквим условима није хтео да излаже ни деспот Ђурађ. У толико пре, што је имао несвршених послова и у Босни и у Зети. Једини који беше спреман да се придружи Хуњадију био је Скендер-бег.

Почетком септембра 1448. прешао је Хуњади с војском од 70.000 људи у Србију и позивао деспота да му се придружи. Деспот му је, преко свог "ризничког челника", т. ј. министра финансија, Дубровчанина Паскоја Соркочевића, објашњавао своје уздржавање. Хуњадијева војска била је, доиста, велика и снажна, с већим делом коњице, али је деспот ипак сумњао, јер је и турска снага била импозантна. Сем тога, он се од целог тог похода није надао некој већој непосредној користи за Србију. Ослобођење од турског притиска водило би га у све већу зависност од Мађара, који су, исто тако, били непоуздани пријатељи. Држање краља Томаша не би могло бити онако према деспоту и Србији, да су Мађари хтели показати како не желе сукоба и слабљења својих пријатеља на изложеним местима. Од похода на Варну односи између деспота и Мађара били су уопште осетно охладнели. Деспот је овог пута отишао чак тако далеко, да је преко Соркочевића обавестио султана и о преласку мађарске војске и о њеној снази. Султан Мурат, који се у то време налазио под Кројом у Албанији, напустио је одмах опсаду тог града и пошао у сусрет Мађарима.

Љут што није придобио деспота за савез Хуњади је пустио својој војсци, да се понаша у Србији као у непријатељској земљи. Огромна војска, са 2.000 кола, имала је великих потреба и њен пролазак, да су односи били и срдачнији, не би био изведен без сукоба и терета за становништво. Мађарска војска је прошла кроз Крушевац, одатле кроз Јанкову Клисину (која отада и носи то име) и Топлицу на Косово. Кад је 17. октобра Хуњади избио на Косово затекао је већ турску војску, још већу и боље опремљену, под заповедништвом самог султана. Турци су једним делом заобишли хришћане и ударили им с леђа. У најодлучнији час битке прешао је влашки војвода Дан са 8.000 својих Влаха из мађарске у турску војску. Та издаја пренела се, после, у народном предању, на прву косовску битку између Срба и Турака. У страховитој борби, која је трајала три дана, Мађари су били потпуно потучени. Изгубили су 17.000 мртвих јунака. Међу погинулима налазио се и Хуњадијев сестрић, Јањош Секељ, у народним песмама познат као Бановић Секула, хрватско-далматински бан Фрањо Таловац, и многи други. Помен о тој погибљи сачувале су многе народне песме, а нарочито далматинске бугаршнице, а у народу се и до данас одржала узречица: "Страдао као Јанко на Косову".

Разбијена мађарска војска прште на разне стране. Неки доспеше у Зету, а неки чак до Дубровника. Главни део бежао је преко Србије. Деспот је издао наредбу, да се прости бегунци пропусте, а да се на сваки начин ухвати главни вођа, сам Хуњади, кога је чинио одговорним за све штете. Кад је Хуњади доиста био ухваћен спроведен је у затвор, у Смедерево. Данас није лако утврдити шта је искусног деспота могло одредити на тај неполитички корак. Ма колико да су биле велике штете које су Мађари нанели Србима још су могле доћи веће, ако се стану светити и ако се прометну у отворене српске непријатеље. Овакав корак није одговарао ни дотадашњој политици деспотовој, који се трудио да се не замери ни једној ни другој страни, ни Турцима ни Мађарима. Овим поступком деспот се, ипак, није додворио Турцима, јер им није издао Јанка и јер је наставио погађања с Мађарима; а код Мађара је, као и код многих западних држава, изазвао оштру осуду. У далматинској епизици остало је о том неколико трагова. Једна бугаршница назива чак деспота "невјером" и даје на уста Хуњадијеве жене овакав прекор на његов рачун:

*Он је мени Угрин Јанка у тамницу поставио,
Који га је у потреби доста пута помиловао,
А он њега помилова тамницом од Смедерева.*

Има поузданих података, да је то већ остарели деспот учинио под туђом сугестијом. Као виновници помињу се Соркочевић и његов земљак Дамјан Ђорђевић. Сам Хуњади тужио се Републици, "да су та двојица подјаривали зле намере између њега и деспота, из чега су произашле најгоре последице и у самој битци косовској и у Хуњадијеву заробљењу".

На глас о том састаше се одмах, крајем новембра, угарски сталежи у Петроварадину, да већају како да ослободе Хуњадија. Двојица њихових изасланика, после дужих преговора, склопише у Смедереву уговор са овим главним тачкама: 1) да се забораве сва стара непријатељства, 2) да се Угарска обавезе помагати Србију против непријатеља, 3) да у будуће мађарска војска неће пролазити Србијом сем по позиву, односно Србима у помоћ, 4) за учињене штете Хуњади ће платити 100.000 дуката, и 5) да се деспоту врате сви његови поседи у Угарској сем оних, које ће као мираз добити деспотова унука Јелисавета, јединица грофа Урлиха Цељског, која би се имала удати за једног Хуњадијева сина. Тај будући зет остао би као таоц код деспота све док његов отац не изврши примљене обавезе. После тог уговора пуштен је Хуњади на слободу и на сам Бадњи Дан стигао је у Сегедин, где су били на окупу забринуте мађарски великаши.

Дубровачкој Републици, као мађарском вазалу, било је веома непријатено држање Соркочевићево. Она је, с тога, да умири Мађаре, издала наредбу којом забрањује свима својим грађанима, да од 1450. год., за три године унапред, ниједан од њих не сме ићи у мисијама туђих владара, нити се придружити ма којој војсци изван деспотовине. Та мера је била рђаво примљена у Смедереву и деспот је, као одговор на њу, повисио царине дубровачким трговцима по својим рударским местима и опозвао многе своје повластице дубровачкој трговини. Соркочевића је задржао и даље и употребљавао га за поверљиве дипломатске мисије. Да покаже колико је полагао на њега дао је чак у зидине Смедерева урезати његов грб.

У Мађарској се беше, међутим, створила доста јака опозиција против Хуњадија, која је налазила да је он главни кривац за оба тешка пораза Мађара, и код Варне и на Косову, и да се њему не може даље поверавати судбина и част мађарске војске. Да би могао смирити незадовољство у Угарској и повратити посрнули углед требало је Хуњадију да се осигура од турских нападаја. С тога посла посебно посланство деспоту, да овај посредује код султана. Деспотов план био је, да се склопи мир на мало дужи рок, бар на седам година; да за то време Србија и Влашка плаћају султану половину данка, а Босна цео; и да се дозволи становништву тих Турцима вазалних земаља да одржавају с Мађарима привредне везе. Сем тога деспот је желео, да тај мир обухвати и Византију. Ако се не би хтело примити да само Босна плаћа цео данак, деспот је пристајао унапред да у тој тачци попусти, да цео данак плаћају све три поменуте државе. Мађарски сабор одбио је у лето 1449. тај план, налазећи да унизује углед њихове државе. Деспот није улазио у даља објашњавања, знајући да Турци, после победе, неће бити много попустљиви, а врло вероватно се бојао, да и не изазове њихово подозрење против себе. Тим се деспот поново замерио Мађарима, који су у својој узбуђености после тако крупних недаћа били нарочито осетљиви.

У односу према Византији, с којом је имао и породичних и привредних веза, деспот се трудио да буде не само исправан него и прави пријатељ. Цариградски бедеми носе на два места јасне помене о том, да је деспот својим средствима помагао обнављање цариградског зида, да би га оспособио за одбрану. Радио је то управо у оно време, кад је одбијао да суделује у мађарском походу, 1447/8. године. Ст. Новаковић је дао тачно објашњење за ту политику. "Не могавши наћи коначно спасење српске државе у савезима преко Дунава, који су у самом зачетку гризле свакојаке политичке болести, седи се деспот бацио на последњи бедем источног хришћанства. И он је помагао да се тај бедем утврђује без сумње не што је мислио да се може одбранити, него што је видео да је ту био почетак и да ће ту бити свршетак велике балканске драме". На византиски престо дошао је почетком 1449. год. Константин XI Драгаш, син српске племићке и са јасним српским обележјем у имену, али као штићеник султана Мурата.

Да би оправдао свој пораз Јанко је један део кривице пребацивао на деспота. Он је на њ био киван и ради оног заточења; и што му још ни крајем 1449. год. не беше вратио сина из таоштва; и ради неуспелих преговора за мир; и ради примљених финансиских обавеза. Желео је с тога, да уговор с њим раскине и да добије разрешење због положене заклетве. Мађарски сабор налазио је, с њим заједно, да је смедеревски уговор "изнуђен". Такво мишљење казао је јавно и папа Никола V у својој були од 12. априла 1450., којом је ослободио Хуњадија од заклетве. Чим је на тај начин добио слободне руке Хуњади је освојио деспотова добра по Угарској, а његове је чиновнике растерао.

Против деспота радио је и у мађарским круговима и на папској курији и босански краљ Томаш, у нади да би га могао потиснути с подручја Босне. Он је отворено устао против деспотових планова за мир с Турцима налазећи да су уперени против Босне. Израдио је код Мађара, да један посебан суд испита спор између њега и деспота, тражећи да му деспот врати што је био узео. У Добоју, 11. новембра 1449., склопио је, с тим у вези, посебан уговор с мачванским баном Јаношем од Корога, којим се обавезивао на заједничку дефанзивну борбу против Турака и на оданост Хуњадију и Мађарима. У Дубровнику се с тога очекивао рат у Босни у најскорије време. Мислило се, да ће га почети херцег Степан било непосредно против краља, као турски присталица, или посредно против његових људи у Хуму. И Папа Никола упутио је 26. јануара 1450. писмо оданим великашима, да прискоче у помоћ, ако их позове његов легат у Босни, бискуп Тома. Атмосфера рата већ је постојала. У лето 1449. беше отпочео рат између Млетачке Републике и краља Алфонза. Херцег Степан је, као савезник напуљски, ушао у борбу, коју би, вероватно, некако избегао, да су му Млечани хтели повратити нешто од раније присвојеног земљишта, што је он од њих тражио.

У марту 1450. покушали су пријатељи да посредују између деспота и босанског краља. Сам папа је овластио острогонског надбискупа да делује у том правцу. Али без правог успеха. Непријатељства су трајала и даље, само нису узимала оштрији облик.

Папа Никола V залагао се иначе искрено за Томаша. У лето 1450. он је дао опрост грехова свима онима који буду у његовој војсци "за одбрану и покораване његових непријатеља". А као ти непријатељи означени су не само Турци, него и "манихејци", "јеретици", т.ј. православни и богумилски поданици и суседи краљеви. Краљев покушај оштрије акције против властитих поданика није му донео жељених резултата. Људи су се махом разбегли у суседне земље, а највише у Хум, под Херцегово окриље.

За то време Балкан је страдао. Турска војска коју је водио сам султан, беше притисла Албанију и довела Скендер-бега у врло тежак положај. Али се он, помаган од Млечана, Дубровчана и других хришћана с мора и приморја, овог пута одржао, иако с много жртава. Његова храброст направила га је веома чувеним у целом хришћанском свету; мало је јунака имало његов глас. Ово турско ратовање утицало је, па је у лето те исте, 1450., године дошло до мира између краља Алфонза и Млетака. Први је уговором о миру обухватио и Херцега као свог савезника, док је Томаш, као нека врста посредног саучесника, потврдио мир обема странама. Узалуд су остала и Алфонзова и Степанова настојања, да Млечани поврате Херцеговини Омиш. Наскоро после склопљеног мира, под притиском јавног мишљења, краљ Алфонз је радио на том, да се створи нов хришћански савез, у који би, поред њега, ушли и Млечани. У тај савез он је крајем 1450. позвао и Херцега.

Али је Херцег убрзо ушао у друге авантуре. Његови односи с Дубровником постајаху из дана у дан гори. Пограничне размирице развише се у праве сукобе. Степан је, уз то, водио једну економску политику, која је хтела што већу

еманципацију Херцеговине од дубровачког тржишта. Отворио је чак 1449. год. у Новом и прву нашу фабрику чохе. Дубровчани су се, поводом разних Херцегових мера, потужили и мађарском краљу, па су упутили и посебног посланика на мађарски сабор. Желели су, да краљ Томаш добије посебан мандат за решавање тог питања и да Мађари упуте у Босну и једног посебног изасланика, који би показао интерес за ово питање. Радили су против Херцега и код папе, тражећи помоћ и духовну потпору. Мађарски сабор, са Јанком Хуњадијем, прихватио је дубровачке молбе. Херцег је, обавештен о том, тражио ослонца код Порте и молио од султана дозволу, да може, према потреби, напасти Дубровник.

За ово време беше умро султан Мурат II (4. фебруара 1451.), а на престо је дошао његов син даровити, борбени и веома предузимљиви Мухамед или Мехмед II, који ће из основа изменити карту Балкана. У Дубровник стиже вест, да је нови султан дао слободно руке Херцегу, пошто Република признаје врховну власт њему непријатељског мађарског двора. Уплашени Дубровчани обратише се хитно старом деспоту, да се овај заузме за њих и на Порти и код Степана. Мађарски посланик, који је био дошао Степану, није постигао много, исто као ни посланство краља Томаша. Дубровчани су се, у невољи, обратили поново и мађарском и босанском двору и далматинском бану Петру Таловцу тражећи стварну војничку помоћ или што непосредније посредовање. Позивали су Хуњадија, да он лично дође у Босну. Том приликом могао би освојити град Ходидјед, који су Турци држали, и пресећи учвршћивање Турака и турског утицаја у тој области.

Краљ Томаш није се за њих могао енергичније заложити. Њему је тај спор између Херцега и Дубровника изгледао чисто локалан. Место на југ, он је сву своју пажњу обратио на исток, стално са непријатељским ставом према деспоту. Крајем априла 1451. тражили су његови посланици у Млечима, да Република остане неутрална у рату, који ће Босна доскора имати са деспотином. Млечани су им обећали не само то, него још и своје посредовање код султана, да се Турци за то време не би обрнули против Томаша. То обећање није било од неког значаја, пошто ни сами Млечани нису стали Бог зна како на Порти. То се, у осталом, видело врло брзо, кад су турске чете упале у Босну изненада и нанеле тамо много штете. Дубровчанима није могао помоћи ни бан Петар, који је имао пуне руке посла у Хрватској и који је уз то био у завади и са Хуњадијем и са краљем Томашем. Он је, шта више, сам молио Дубровчане, да посредују за њ код моћног мађарског намесника, а са Томашем се сам носио не без успеха. Млетачка Република, којој су се обраћали за помоћ и Херцег и Дубровник, остала је неутрална, али је штетила Дубровчанима у толико, што није давала њиховој флоти слободан размах у Боки Которској и спречавала, да се Херцег с водене стране снабдева храном и оружјем.

Формални рат између Херцега и Дубровника почео је тек крајем јуна 1451, иако су сукоби били учестали од јесени прошле године. Војнички Дубровчани нису били дорасли Степану, а знали су добро и то, да ће они, ма како се рат водио, претрпети већи део штете. За сам свој добро утврђени град они се нису бојали, али су страховали за цело подручје ван градских зидина и за своју трговину и њене везе. С тога су преклињали Хуњадија, да лично дође у Босну; "то је пут нашег спасења", говорили су скоро с очајањем. Хуњади је помишљао на то и чак обећавао. Ако он не би могао доћи Дубровчани су молили да бар пошаље своју војску, којој би се, с босанским четатама, ставио на чело краљ Томаш. Али да би се то постигло требало је да дође до измирења са деспотом.

За новог султана Мехмеда II веровало се, да има извесних обзира према деспоту због деспотове ћерке, умне султанције Маре, која је васпитавала Мехмеда и коју је он веома ценио. Због сукоба са Мађарима деспот се и сам био знатно приближио Турцима, мада између њих никад није било правог узајамног поверења. Сам је Хуњади везао свој долазак у Босну за измирење с деспотом; и сам Томаш видео је, да без тог не сме да се упусти ни у какву тежу обавезу. И он је молио Дубровчане да посредују за мир. Ови су то одмах прихватили и почели рад.

Дубровачка војска претрпела је 1. јула код Томбе потпун слом. Република је одмах потом понудила Херцегу мир, али је његово тражење, да му се поврати Конавље, онемогућило непосредни споразум. Отишло се на арбитражу пред Порту. За то време Дубровчанима је пошло за руком да измире деспота и краља Томаша. Цена измирења био је повратак Сребренице, која је дошла у деспотове руке крајем јула. Дошло је потом и до споразума између деспота и Мађара. То је учинило, да су Дубровчани дигли главу и почели тражити од пријатеља, да их не само заштите, него и да им обезбеде добијање Херцегове жупе Драчевице и града Новог. Отпорност Дубровчана појачао је и раздор у Херцеговој породици. Херцег Степан био је све више него човек чврста карактера и моралне исправности. У ово време љуто је увредио своје најближе. У Херцеговину, са неким трговцима из Фиренце, беше дошла и једна лепа дама, нека донна Јелисавета, коју Херцег заволи и уведе у свој дом. Сва је породица скоро устала против те везе, и мајка, и жена Херцегова, и његов најстарији син, кнез Владислав. У Дринаљеву, 15. августа 1451., потписао је Владислав савез са Дубровчанима против свог оца и одмах отпочео борбу. Овај породични скандал прочуо се по многим странама ондашње јужне Европе, па је рано постао предмет народне поезије и народног причања. Охрабрени овим савезом и измирењима између деспота и краља Томаша Дубровчани нису више наваљивали са онаком упорношћу, да Хуњади дође у Босну. Кад је овај, по њиховој ранијој жељи, изјавио да би дошао тамо са 20.000 војника, али да пре тога желео знати колико ће Дубровчани допринети финансиски за ту експедицију, они су чак одговорили како то тражење није исправно, пошто је Дубровник део мађарског краљевства, па је мађарска дужност да га сами бране. Место да дају новац за ту војску они су дошли на другу мисао. Деспот, краљ Томаш и Дубровник имају понудити султану 150.000 дуката за Херцеговину, па да тако, лакше и брже, реше цело питање. Деспоту се нудила Херцегова област до Дрине, Дубровник би добио Драчевицу, Требиње с Површи и Лугом и жупе Врм и Врсиње, а краљ остатак Херцеговине. Република је пристајала да плаћа Порти и онај харач, који јој је давао Степан. Против Херцега

они су придобили и хумског војводу Иваниша Влатковића. После дужих преговора склопљен је 18. децембра 1451. у Бобовцу савез између краља Томаша и Дубровчана. Краљ је обећао да ће одмах напасти на Херцега, а Дубровчани су му за издржавање војске дали 6.000 дуката. Он је њима признао, и теоретски уступио, Врсиње и Драчевицу, сузивши знатно њихове раније територијалне захтеве.

Али за то време стигло је и турско посредовање. Посебан изасланик, Амурат, "роб цара турског", дошао је у јануару 1452. у Дубровник с три Херцегова човека, да на лицу места извиди и реши спор. Формално се доспело до неког споразума, али чим се Турчин удаљио дошло је до нових непријатељстава. Иницијативу су дали Дубровчани, који су желели да искористе с више добити створене савезе. Помаган од њих и војводе Иваниша Влатковића кнез Владислав је био притеснио оца у великој мери. Отео му је и главни град Благај и неколико других утврђених места. У пролеће Владиславу је стигао у помоћ од стране краља Томаша и војвода Петар Војсалић. Чинило се у један мах, да је Херцега сасвим оставила срећа и да је његов слом постао неизбежан. У часу тешке депресије он се одлучио на необичан корак. Обратио се Млечанима и понудио им, да они поседују Неретванску Крајину. Стари непријатељи Дубровника, а сад љубоморни због њихових трговачких веза и успеха, Млечани су прихватили тај позив. Узалуд су били сви протести и краља Томаша и кнеза Владислава. Дубровчани су, огорчени, позивали Томаша да то млетачко уплитање спречи силом. То је, говорили су они, прва тачка са које стари мајстори мисле да продиру даље у Босну. Тако су некад, узевши само по једну тачку, освојили Далмацију, Зету и Ломбардију. Прогнати их треба чим пре, док се још нису учврстили. Краљ је доиста посредовао. Сам је лично дошао у Горицу и упутио војску према Крајини. Његови људи протерали су млетачку посаду из Дријева и скинули им заставу. После тога краљ се повукао у Босну не предузимајући ништа више, на велико изненађење Дубровчана. Чак и кад се поново вратио у Хум остао је пасиван. Имао је и разлога. Односи у земљи и у суседству били су тако заплетени и помућени, да је сваког часа могло доћи до неких непредвиђених опасности. Турци нису мировали, и Томаш је стално од њих зазирао. На Степановој страни, као његови противници, јавише се бан Петар Таловац и чак Урлих Цељски. Дипломатска вештина Херцегова није била мала, и ко зна, мислио је краљ, кога он све може кренути против њега. И с тога је налазио као најмудрије не излагати се сувише и очувати слободне руке.

Султан Мехмед II, веома образован и уман владар, са знањем неколико језика, међу којима и српског, који је научио по свој прилици од султаније Маре, био је човек веома смео и широких потеза. Ученост му није спутавала вољу; чинила га је само прилично скептичним и нимало религиозним. Није трпео дволичне односе, нити се лако задовољавао компромисима. Његова је мисао била да створи снажно, централистичко Османско Царство под турским вођством и с турским обележјем и да учини крај колебању малих и недовољно лојалних балканских господара. Од тих свих владара он је, из почетка, имао највише обзира према деспоту Ђурђу. Као посредник је служила султанија Мара, деспотова кћи, васпитачица Мехмедова, која му је отворила европски свет. Обновио је одмах уговор са деспотом и посредно, преко Маре, дао је Србима на управу Топлицу и Дубочицу. Обновио је на почетку своје владе уговоре и са осталим суседима, желећи да се понајпре потпуно снађе у пословима и учврсти личну власт.

Султанова пажња према деспоту и Мари није остала незапажена. Дубровчани су честитали Ђурђу, а босански краљ се реши да се с њим нагоди. После извесног отезања и нагађања и једне турске демонстрације он је ипак, у јулу 1454., вратио деспоту Сребреницу, иако тешка срца. На споразум су се одлучили чак и Мађари. У Смедереву 7. августа склопљен је уговор о измирењу између деспота и Хуњадија. Да би то измирење постало што трајније извршена је том приликом веридба између Матије, млађег Хуњадијева сина, и десетогодишње деспотове унук Јелисавете Цељске. У то време деспот је био и један између понајмоћнијих магната Угарске. Имао је као своје градове Мункач, Сатмар, Дебрецин, Бечермен, Кулпин, Митровицу, Сланкамен, Земун, Бечеј, Бечкерек, Крашов и Вилагош. Деспотовим посредовањем склопљен је најпосле и мир између Турака и Мађара са трајањем од три године (објављен 7. фебруара 1452.). По том уговору и деспот и босански краљ били су обавезни да плаћају Турцима данак; али, у исто време, обојица су остала у државноправној зависности од мађарског краља.

Једино није могло да дође до смиревања између Срба и Млечана у Зети. Деспотова војска настављала је ратовање под вођом Алтоманом, помагана од извесних зетских племена и у тај мах и од Паштровића. Ови су хтели да се освете Которанима, на чији су захтев млетачке власти дале покрити њихове винограде. Али у лето 1451. пође Млечанима за руком, да митом и обећањима придобију поново Стевана Црнојевића. Он би именован за млетачког капетана у Горњој Зети уз плату од 600 дуката. Мисли се, да је то учинио не само због награде, него и с тога, да би помоћу Млечана избавио из таоштва код Херцега свог сина Ивана. Пришавши Млечанима Стеван је дошао у сукоб не само с деспотом, него и са осталом својом браћом. Али га то није збуњивало. Напротив. Енергичан и окретан он је, с млетачком помоћу, успео да савлада не само Паштровиће, Љешевиће, Љуштитане, Грбљане и Богдашиће, него је у лето 1452. год. потпуно развио и војводу Алтомана и домало и другу деспотову војску коју је водио Тома Кантакузен. Упоран, деспот је наставио борбу и после тога и у јесен 1453. знатно је поправио свој положај тамо. Његови људи отели су главни град Црнојевића, тврди Жабљак, и учврстили су се у њему. Запалили су и читава села Црнојевића (570 кућа) и натерали Стевана да завапи за помоћ код својих прекоморских пријатеља.

Сарадња херцега Степана са Млечанима помутила је раније добре односе између њега и деспота и с тога Ђурађ ради доста отворено против њега у спору с породицом и Дубровником. Можда је стари деспот осуђивао уопште Херцегово држање у кући и цео његов морални став. Против Херцега је био и Јанко Хуњади и покушавао је да одврати од сарадње с њим и Цељског и Таловца. Али то све није сломило Херцега. Изванредно вешт он је знао да се не само извуче из свих заплета, него и да изиђе као нека врста победника. Краљ Алфонз је чак нашао да истиче "лепоту духа

и тела" његова и да се залаже за њ на две-три стране. Међутим, главни помагач Стеванов били су и остали Турци. Они су му и током 1452. год. са 2.000 људи дошли у помоћ. Како се ратовање отегло дуго, а није донело ни из близа онакве резултате какве је он очекивао; и како се на све стране осећао замор и брига, да се у спор не увуку и нежељени елементи, то је после пуне две године ратовања избила природно општа жеља за миром и кнез Владислав се почео све више колебасти. Дубровник и женски чланови породице били су за наставак борбе, али са све мање присталица. Преговори о миру су отпочели, кад се сазнало да је и босански краљ упутио своје посланике у Млетке и начелно пристао да разговара о уступању Неретванске Крајине уз неку отштету. После доста сплеткарења и отезања склопљен је, најзад, 19. јула 1453. мир на планини Пишчу у Пиви између оца и сина. Дубровник њим није добио апсолутно ништа, а и кнез Владислав могао је бити задовољан што је добио обећање, да ће Херцег, још за живота, поделити своје подручје и приходе на два дела, на синове Владислава и Влатка. Мир са Дубровником потписао је Херцег, међутим, тек 10. априла 1454.

Пад Србије

Док се тако трошила народна снага у бесмисленом породичном рату у Херцеговини и у безизгледном грађанском рату у Зети, Турци су с планом припремали своје одлучне мере на Балкану. Наступала је "страсна недеља" хришћанских држава.

Прва на ударцу била је Византија. На царском престолу њеном налазио се од год 1449. Константин XI Драгаш, син царице Јелене, једине Српкиње владарке на царском двору. На жалост, и ту, као и у српским областима, није било слоге међу царским сродницима; у властољубљу и грабљивости поједини чланови династије увлачили су сами Турке у своје међусобице и припремали им, већ и иначе доста прокрчени, пут до цариградских бедема. Цару Константину није било тешко да предвиди опасност која се спремала. У тежњи, да за одлучну борбу добије што више веза, он је примио предлог свог пријатеља и ученог писца Ђорђа Францеса, да се ожени султанијом Маром. Њен глас је био врло висок; знало се, да има и јак политички утицај. Стари деспот пристао је на ту везу, иако је с том царском кућом већ био у вези, пошто се његов син Лазар оженио царевом синовicom. Византиски посланици беху чак и дошли на смедеревски двор. Али Мара одби ту понуду (1451. год.), нешто из личних разлога, што није желела новог брака, а можда и предосећајући судбину Византије.

Од почетка 1452. год. почели су Турци припремање за систематско заузимање Цариграда, а у пролеће 1453. почеше са опсадом. Сам Мехмед II стиже 5. априла под град, да руководи нападајима. У његовој огромној војсци налазио се и помоћни одред Срба од 1.500 људи под вођством војводе Јакше. Цар Константин примио је неравну борбу. "Храбри принц", каже за њ један писац, "који је знао умрети и који би знао и бранити царство, да се то царство могло одбранити". У уторак 29. маја 1453. узели су Турци град на јуриш, после страшног крвопролића по улицама. Као победитељ ушао је султан у царски град и прочитао молитву у величанственој Аја Софији, која би одмах претворена у џамију. Одмах потом постао је Цариград и с обликом турска престоница, задржавши свој народски назив *εἰς τὴν πόλιν* Истанбол, Истамбол - Стамбол, који је многим необавештеним изгледао као турска реч. Највећи и најлепши грд Балканског Полуострва, најдостојнији по традицији и најважнији по географском положају, променио је само господара, али је остао и даље да влада целим југоисточним светом Европе.

Пад Цариграда изазвао је у целој средњој Европи веома тежак утисак. Нарочито се то осетило на папској курији, која је, поред све противности према цариградској цркви, видела врло добро да је срушен један јак бедем хришћанства. Исто тако осетило се и у Угарској и у Италији да је падом Цариграда настао почетак краја балканских хришћанских држава. Султан се неће зауставити у самом Цариграду. Иза Византије доћи ће на ред још преостале слободне земље Србија, Босна, Зета, а преко њих пут равно води на границе Угарске, Далмације, Хрватске, Истре. Дотадашња хришћанска сарадња против Турака није дала никакве резултате, и на папској курији се с болом признавало да је свест о потреби хришћанске солидарности помрачена себичним и уским интересима појединаца и појединих скупина. Пред расцепканом и завађеном Европом стала је јединствена воља Турске, снажне, спремне, понесена великим замахом и дисциплиноване до невероватности и у послушности и у вољи за победом. Све да су се и све народне снаге наше сабрале за дело одбране, велико је питање да ли би биле довољне да створе брану турском надирању. Овако, истрошена у узајамним борбама, с пуно неповерења једна према другима, идући за тренутним успесима, неповезане ниједном идејом која би их окупила, наше државе унезверено су гледале откуд би могла да им дође помоћ, хватале се грчевито сад за једну сад за другу комбинацију, и полагаано тонуле губећи веру у себе.

Главна два турска средишта за посматрање и акцију на западном делу Балканског Полуострва беху Скопље и у мало мањој мери Врхбосна. Од 1392. год., откад је Скопље дошло под турску власт, султани су тамо за намесника упућивали људе највеће вредности и са широком моћи. Такав беше Јигит-паша, један од главних војсковођа султана Мурата I и Бајазита, који се држао у Скопљу све до 1413. год. Још више се истакао као одличан војник, организатор и дипломата његов наследник Исак-бег, који је створио праву турску странку у Босни. На Порти направио је много неприлика деспоту Ђурђу, кога није сматрао поузданим за Турке. Њега је око 1445. год. наследио његов син Иса (Еса) бег, чије се име стално срета у свим војничким и дипломатским акцијама овог времена.

После пада Цариграда дошла је на ред Србија. Турски извори говоре сасвим помућено и с много грешака о односима између деспота и султана, и из њих се прави узрок рата не може утврдити. Види се само, да је деспот стално

сумњичен ради веза са Мађарима. Колико ми данас знамо, деспот није дао правог непосредног повода за нападај. Своје обавезе према султану вршио је с пажњом чак и онда, кад му је то, као при узимању Цариграда, врло тешко падало. Султан је тражио од деспота да му уступи извесне градове, као Голубац и Смедерево, да би имао више сигурности за његово држање и отворенији пут за Угарску. Деспот на то није могао пристати, а султан је потом, у лето 1454., упао у Србију и страшно је опустошио. Ударио је на Смедерево, али га није могао заузети због јаких градских бедема. Изненађен, деспот није могао да организује отпор у Србији, него је прешао у Мађарску, да тамо тражи помоћи. Мађари се брзо одазваше. Кад је султан под Смедеревом чуо, да је лично Хуњади стигао у Београд, хвалио се сам Јанко 10. августа, напустио је одмах даљу опсаду и повукао се у Софију. Са својом и деспотовом коњицом продро је Хуњади до Крушевца и ту потпуно разбио турску посаду (2. октобра). Главни заповедник те војске Фериз-бег би ухваћен и одведен у Смедерево. Потом је Хуњади пошао до Ниша и Пирота, а одатле се вратио преко Видина. У исто време спремиле су се на југу и две српске војске. Једну је водио Никола Скобаљић, чија се кула у развалинама очувала више села Вучја код Лесковца. Та српска војска сукобила се с Турцима у пределу Бања 24. септембра. Кад је султан добио вести о свему овом у Софији крену поново на Србе. Скобаљић се упустио у неравну борбу и са султаном. Србин јањичар Константин Константиновић, савременик догађаја, прича како су сами Турци казивали, "да од како живе није се чуло никад за такву битку од тако мало људи противу тако велике силе". Али на реци Трепањи (можда Рапања код Лесковца) његов отпор би скршен, 16. новембра. Скобаљић би ухваћен и, као страшило за друге, набијен на колац. О акцији друге српске војске, која се кретала према Косову, не зна се ништа поуздано.

С пролећа идуће године кренуо је султан поново на Србију, да настави прошлогодишњу акцију. Прво је напао Ново Брдо, као главни извор деспотових прихода. Грађани су покушали да се бране, као и пре петнаест година, али град није могао одолети тешкој турској артиљерији и предао се после четрдесет дана опсаде, 1. јуна 1455. Султан је био веома строг према становништву, нешто ради отпора, а можда више да би застрашио остала места. Градска властела би поубијана, а 320 младића одведено у јаничарско робље. Међу њима се налазио и чувени писац "Србин јаничар", Константин Константиновић, чије су успомене важан извор за овај период наше прошлости. Поштеђени остадоше само рудари, који су и Турцима требали. Турски извори, који о овом догађају имају помућено причање, сложено кажу, да је у граду нађен велик плен; нарочито велике гомиле сребра. У тврђаву одмах би уведена турска посада, а чини се да се радило и на том, да становништво града добије муслиманску већину. Новобрдски младићи беху огорчени због судбине свог града; 700 њихових сестара и младих жена раздели султан међу своје војнике. Кад је султан између заробљених младића изабрао осморицу да му буду коморници, решише се они да га убију. Али нису успели. Били су потказани и изгубили су главе. Султан се после тога одлучио, да не пушта више Срба у своју близину.

Из Новог Брда султан се кренуо на запад и освојио је и друго богато рударско место Трепчу, па потом Бихор, Липљан и друга места на Косову. Преко Звечана султан је лично дошао на класично косовско разбојиште, на Муратово тулбе, и ту делио поклоне за његову душу. Три недеље после пада Новог Брда узели су Турци и Призрен. Чак и зетски прастари град Медун, који је његов заповедник био понудио Млечићима, мораде примити турску посаду. Тако је и читав преостали део Јужне Србије дошао под турску власт.

Остатак Зете одржао је Стеван Црнојевић у име Млетачке Републике. У манастиру Врањини, 6. септембра 1455., у присуству млетачког скадарског провидура Ђована Баланија, заклела су се на верност Млечанима црногорска и албанска племена: Никшићи, Бјелопавлићи, Пипери, Лужани, Кучи, Матагуџи, Хоши и др. Албанска племена држала су се тад тесно са Србима. Њихове главне куће, као Кастриоте, Аријанити, Топије, Спани, Гропе и др., биле су тада православне и одржавале су везе са последњим српским династима. С млетачком влашћу и турским освајањем мења се постепено верски карактер извесних северних албанских племена и, уз политичку, долази постепено и верска подвојеност према Србима.

Стари деспот покушавао је за то време, да заинтересује поново Мађаре и запад за судбину балканских хришћана и своје државе. Пад Цариграда и напади султанови на Србију и Албанију одмах иза тога беху прилично узбудили духове у Средњој Европи. У Риму, Млечима, Напољу и целој Аустрији настала су све чешћа већања и договори, да се нешто предузме у корист хришћанске ствари. Међутим, на тим странама узбуђење није захватило дубоко шире кругове; то су били претежно кабинетски преговори. Једини су Мађари осећали опасност непосредно. И опет је међу њима понајвише деловало једно свештено лице, речити фрањевац Иван Капистран. Као раније кардинал Цезарини и он је највише потпоре налазио код још увек неуморно ратоборног Јанка Хуњадија. Мађари су били спремни да се поново супротставе Турцима. Једину дисхармонију у припремање ове нове хришћанске коалиције унео је Капистран тражећи од старог деспота да прими католичку веру. Овај је то енергично одбио. Нагласио је, да је цео свој век провео у православљу и да не жели под старост изгледати као човек који је у свој несрећи изгубио и памет. Међутим, није бранио, да се његова унука, Јелисавета Џељска, коју је он био превео у православље, поново врати вери свог оца.

На мађарском сабору држаном у Ђуру, јуна 1455., расправљало се живо о новој акцији против Турака. Капистран је позивао папу Каликста III, да се стави на чело покрета и да окупи под заставе, сем Мађара и Срба, још и своје и чете арагонског краља и бургундског војводе. Иако веома оштећен, деспот се обавезивао, да ће довести војску од 10.000 људи. Хуњади је с необичним самопоуздањем изјављивао, позивајући се на своје искуство, да ће са 100.000 правих бораца за три месеца прогнати Турке из Европе; "неће бити у Европи места", извештавао је Капистран папу о тој изјави, "где би могао Турчин склонити главу". Он је чак обећавао, да би могао наново освојити и Јерусалим. Али, нешто из финансиских разлога, а нешто из различитих политичких интереса до те широке лиге није могло да дође и сав терет

ратовања имао је да пане у главном на Мађаре. Западна Европа није имала скоро никаква интереса за балканске ствари. Управо оне године кад је пао Цариград водиле су се завршне борбе између Енглеза и Француза у страховитом Стогодишњем Рату и у тај мах они су имали стотине својих пречих брига него што би био рат против Турака.

Међутим се међу Србима почела све више јављати једна нова политичка тенденција. Људи су налазили да њихова отаџбина и сувише страда у овим мађарско-турским борбама; да се Србија налази у жрвњу између две силе, од којих једна апелује на хришћанску солидарност али делује само на махове, док друга, као неодољива велика вода, све више плави и осваја. Срби страдају од Турака понајвише за то, што се држе уз Мађаре или што Турци верују да се држе и да су им непоуздани. Зар не би било боље, да се Срби прислоне искрено и недвосмислено уз Турке, кад већ и онако не могу водити потпуно самосталну политику? Ту опортунистичку политику код Срба помагали су и сами Турци, а један од главних заточника била јој је султанија Мара. С друге стране, и извесни поступци Мађара нису били нимало подесни да изазову поверење код Срба. Срби су били кивни нарочито на Михаила Силађија, у народној традицији званог Свилојевића, заповедника Београда и Хуњадијева шурака. Кад се он једног дана извезао из Београда с братом Ладиславом нападоше га деспотови људи, па док се он бегом спасао брат му би страховито исечен. За освету нападоше Силађи и његови људи старог деспота, у Купинову, у деспотову сремском двору, 17. децембра 1455., те га после борбе заробише и засужњише у Београду. Деспот, иако у дубокој старости, са преко осамдесет година, борио се као прави витез и савладан је тек пошто су му у борби била отсечена три прста десне руке. У нашој историји ми нисмо имали другог човека, који је показивао толико животне енергије и толико издржљивости после свега што га је сналазило у животу. Да би се ослободио ропства деспот је морао да преда Силађију своје мађарске градове Бечеј и Шомљо и да му плати 10.000 дуката. Чак је морао пристати и да своју жену пошаље као таоца у Београд. Кад је млади мађарски краљ Ладислав чуо за тај случај ражљутио се много, и осуђујући Силађија и његова заштитника Хуњадија, наредио је, да се деспот одмах пусти, без тих услова. Има вести, да се ни деспотов син Лазар није држао најисправније и да се није журио да спасе родитеља.

Вест о читавој овој ствари допрла је и до султана. Он се користио њом да се тобоже сасвим измири са Ђурђем, а у ствари да, сигуран од Срба, изненади Мађаре необичним препадом. Султан је хтео и да онемогући хришћански савез, издвајајући деспота, и да преухитри његове најглавније учеснике. С деспотом се нагодио на овој основи: северна Србија од западне Мораве да остане Ђурђу, а јужна султану. Деспот је имао и даље да плаћа данак, али знатно смањен, и да даје Турцима помоћне чете. У Србији је тако победила туркофилска струја.

Одмах потом кренула је турска војска преко Србије на Мађарску. Деспот се у последњи час поново тргао. Налазио је, да Турци нису били искрени и да су хтели да га преваре. Он с тога спреми Смедерево за одбрану, а сам оде у Мађарску, да настави почете преговоре о заједничкој борби. Султан је дошао с војском на Дунав и опсео и Смедерево и Београд. Намеру његову да Смедерево узме брзо, на јуриш, осујетила је храбра градска посада, која се јуначки одупрла. Напад на Београд извршен је у садејству с флотом, која је бројала на 200 лађа. Али и ту Турци наиђоше на снажан отпор. Посади стиже у помоћ једна на брзу руку прикупљена војска добровољаца, коју је одушевљавао Капистран. Иако није била од велике војничке користи, та добровољачка војска, састављена од људи с разних страна, значила је, ипак, изванредан прираст снаге, јер је дизала дух. Хуњади је најпре разбио турску невешто вођену речну флотилу, а онда је с новом војском ушао у Београд. Турци се нису надали дугој опсади. Веровали су да се напад може извршити брзо. Кад су видели да се ратовање отеже и да су у војсци због београдских баруштина настале болештине нареди султан да се и ту покуша са јуришем. Борба је била врло крвава. Турци су већ били продрли у београдску варош. Али Хуњадијеви јунаци извршише неколико противнапада и одбацише Турке. Одлично се показало и српско оделење, за које се казује да је имало изврсне стрелце. Турцима није ништа помогло што је и султан сам ушао у борбу. Њихови извори приписују неуспех неслози румелиских бегова и томе, што су неки војници отишли у пљачку. После неуспелог јуриша, који је однео многе жртве, рањени султан нареди повлачење (23. јула 1456.).

Али хришћани нису могли уживати у победи. Куга, која се беше појавила међу Турцима, захвати и браниоце. Болест се прошири преко целе Србије све до Дубровника. Од те заразе умреше и Јанко Хуњади (11. августа) и Иван Капистран (23. октобра). Овај помор у хришћанској војсци био је и главни разлог, што она није могла да искористи ову несумњиву победу.

Хуњадијева смрт изазва нове метеже. Његов син Ладислав преузе заповедништво над београдском тврђавом и поче одмах да показује своје незадовољство с извесним лицима из краљеве околице. Нарочито је био киван на Цељске, и то с тога, што је гроф Улрих Цељски, као ујак младог краља, претстављао сметњу да он добије ону водећу улогу у угарској краљевини, коју је имао његов отац. Када је у зиму 1456. мађарски краљ заједно са Улрихом дошао у Београд Ладислав није хтео пустити у град и краљеву војску, која га беше допратила. У свађи око тога Хуњадијеви људи убише 9. новембра последњег грофа Цељског, деспотова зета. И ти сукоби омели су, поред куге, већи замах хришћанске војске после победе под Београдом.

Заморен, увређен, потиштен, и без вере да може нешто више добити, стари деспот покуша поново да се измири са султаном. Његов челник, Ђура Големовић, ишао је два пута у Једрене, да преговара о миру. Султан је био склон; постао је, уопште, мекши после неуспеха под Београдом. Али пре него што је могао добити коначни одговор деспот је умро на Бадњи дан 1456., искрено оплакан. Очувана је једна веома топла монашка тужбалица над његовим мртвим телом, један од врло лепих производа наше старе књижевности, коју је и деспот Ђурађ, као и деспот Стеван, с

љубављу помагао. Деспот је сахрањен у цркви Криве Реке код Деспотовице. Три недеље после Ђурађеве смрти склопљен је мир између Турака и деспотова наследника Лазара. Овај је, иако најмлађи, узео власт, јер су му оба старија брата била ослепљена. Мада слепи, они, међутим, нису били без владарских претензија, само, у овај час, они или нису хтели правити Лазару никаквих тешкоћа, или им је то унапред било онемогућено. Србија је новим уговором признала врховну власт Турске и обавезала се плаћати по 40.000 дуката годишњег данка.

Од турске силе плашила се и Босна. Херцег Степан се у јесен 1453. и у пролеће 1454. год. обратио свом старом пријатељу, краљу Алфонзу V Арагонском нудећи му се. Његов син Владислав ишао је априла месеца у Лорето, да поспешу преговоре. Алфонз је Херцегу 1. јуна 1454., у име своје и свога сина, потврдио све поседе, обећао му заштиту и помоћ и примио га за свог вазала, иако је знао да Степан остаје и даље у обавези према Турцима. Дубровчани су о Херцегу, и после измирења, ширили најгоре гласове и поручивали су свакоме, да му не верују пошто је потпуно турски човек. Стварно, међутим, Херцег се држао Турака само зато што их се бојао и што није видео значајнијих успеха од хришћанске акције, а он сам већ се осетно колебао, да ли треба да наставља стару политику.

Краљ Томаш се у прво време бавио више западним питањима на својој граници, него источним. Год. 1453. беше умро бан Петар Таловац и његова баштина постаде мета многих прохтева. Његови малолетни наследници, с мајком заједно, били су свесни да се не могу одржати према грабљивим суседима, које њихов отац не беше много добром задужио. Као такмаци за њихове поседе јавише се Млечани, краљ Томаш, Херцег и гроф Улрих Цељски. Краљ Томаш се нарочито бојао Улриха, не желећи да он, који је већ држао велике области у Словенији и Славонији, дође као његов сусед и на хрватско-далматинску границу. Он се Улриха плашио и ради те његове снаге, а и с тога што је био зет деспотов, па би он, тако, добио споразумне противнике и на истоку и на западу. Једини савезник за одбрану могли су му бити Млечани, који су и сами имали разлога зазирати од тако моћног суседа. С тога им се и обратио, нудећи им или да сами узму град Книн или да наговоре Петрове наследнике да га уступе њему. Млечани су учтиво одбили прву комбинацију не хотећи да имају објашњавања с Мађарима, али су обећавали Томашу да ће радити за њ.

Не мање енергичан у том питању био је и херцег Степан. Стари љубавник упео је сву вештину, да придобије банову удовицу Хедвигу, да се уда за њега, који је у то време био удовац. Краљ Томаш је против тога радио, да Хедвига пође за његова сина Стевана. Обавештен о том, Херцег је запретио да ће упасти с војском у Хрватску и изнудити одлуку оружјем. У исто време пожurio се, да женидбама својих синова добије нове пријатеље и појача своје везе. Год. 1455. он се сам оженио Варваром, ћерком војводе де Рауго, а исте године оженио се и његов син Влатко из породице Цељских, која је, изгледа, посредовала и у Херцеговој женидби. Из истих политичких мотива Херцег је запросио и за сина Владислава Ану, синовцу деспотице Јерине, и прославио и ту свадбу у јесен 1455. Тај брак, по његовом уверењу, могао је допринети да и деспот, у питању наследства Таловца, буде на његовој страни.

Млетачка Република већ је раније радила на том, да спречи Херцегово ширење на тој страни, па је неке од Петрових градова (Клис, Чачвину, Сињ и Петровац) била посела сама, узевши их тобоже на чување, у интересу малолетних бановића. Вешта она сад не само да није отворено радила против Херцега, него му се чак правила и као пријатељ и као могући савезник. У последњи час, баш кад је полазио за Млетке Херцегов син Влатко, они су посели и Омиш, иако је Херцег љутито поручивао, да ће цетинску област, ако устреба, освојити и оружјем.

Усред тих трзавица јавила се турска опасност у Србији. Краљ Томаш, као мађарски вазал, имао се придружити хришћанским савезницима, и он је то и обећавао. Чак му је и краљ Алфонз у пролеће 1455. честитао на тој одлуци. Папа Каликст III узео је 30. априла те године под своју заштиту и краља Томаша и његову државу, хотећи да јој тим у хришћанском свету појача значај, а и самој курији да даде једну врсту не само моралне него и стварније обавезе. Али поверљиви извештаји папиних изасланика говорили су да стање у Босни не обећава веће успехе. У земљи је недостајало потребно јединство. Постојало је неповерење не само између католика и патарена, него и између католика и православних. Капистран се 4. јула 1455. тужио папи на утицај рашког митрополита, који омета рад франјеваца међу патаренима и уопште на борбу тобоже агресивног православља против католика. С тога је сарадња између њих била не само тешка, него у доброј мери и невероватна. Свештена лица, као и разни изасланици папини, трудили су се, међутим, искрено, да на западу побуде већи интерес за Босну. Кардинал Карвајал писао је крајем 1455. год баварском војводи Албрехту, да би "прогонио Христов" преко Босне "лако" могао продрети до саме Германије. Тај се интерес створио нарочито услед догађаја из 1456. год. Краљ Томаш је, за време Мехмедове акције у Србији, упутио 3. маја из Јајца једно посланство Хуњадију, које је водио босански кустос, братар Илија из Пожеге. Није нам познато шта су они том приликом казали великом борцу, али је вероватно да су објашњавали зашто Томаш не учествује у том походу.

Томаш је био на муци, а себичан. Краљ Владислав беше поставио Улриха Цељског за хрватског бана. Било је јасно, да ће он у том својству посести и област Таловца. Иако мађарски вазал, Томаш није могао да се помири с том чињеницом, па је био готов да се упусти и у борбу. Чак је и упутио своје одреде према Книну, да се супротставе бановој војсци. Уздао се, вероватно, да би Хуњади могао имати разумевања за његов став. А говорио је ни мање ни више, него да он Улриха сматра непријатељем не мањим од Турчина. Тајног помагача добио је само у Млечанима, који су противнике Цељских помагали оружјем и храном.

Међутим, од јесени 1455. беху започеле праве борбе за посед Таловаца. Херцег Степан беше почео непријатељства са војводом Иванишем Влатковићем, суседом и делимичним господарем цетинске области и пријатељем краља Томаша. Херцег је имао успеха и у пролеће 1456. год. био је знатно притеснио противника.

С друге стране, Томашу је било јасно, да и Босну чека судбина Србије. Још од 1454. год. султан је тражио од њега, да му преда четири босанска града. Један од њих био је и град бистрички код Ливна, на крајњој западној граници Босне. Краљ се обратио у Млетке питајући шта да ради. Мука је била попустити и дати сам прилике Турцима да се учврсте у земљи, а мука је била и изазвати их против себе. Краљ је молио Млечане да му даду оружја за градове и да му, у случају пораза, обезбеде уточиште на свом подручју. Султан је 1456. тражио брз одговор од Томаша и 10.000 товара жита за исхрану своје војске у Србији. Млечани су му дали нешто помоћи (100 балистара) и обећали су му да ће га срдечно прихватити у случају ако се не могне одржати у Босни.

После неуспеха под Београдом султан није напустио мисао о новој офанзиви али му је било стало до тог да покаже да је није напустио. Већ почетком 1457. год. он је упутио у Босну велики број мајстора, да му преко Саве спреме прелазе за војску, и уз те мајсторе послао је 8.000 војника да их чувају. Та је војска била уједно и опомена за краља, како би што пре испунио турске захтеве. С тога се понашала, пролазећи кроз земљу, као непријатељ.

Краљ Томаш, уплашен, обратио се у Будим краљу и папином изасланику тражећи савета и потпоре. Али у Мађарској тога времена беше настао прави раздор. Између краља и синова Јанка Хуњадија дошло је до отворене борбе. Ладислав Хуњади би чак смакнут по краљевој заповести ради свог бунтовног става и ради убиства Улриха Целског. У грађанском рату краљ Ладислав је гледао како да одржи себе и престо, а није му било много стало, у тај мах, да се брине и о мукама босанског краља. Уз ту невољу, у кући, краљ се био заплео и у рат са царем Фридрихом због наследства Целских, пошто иза грофа Улриха није остало мушког потомства. И на самој папској курији, иако се желео рат, налазило се људи, који су препоручивали да треба бити опрезан и сачекати догађаје, док се не среде прилике у Мађарској. Ратоборна странка, у којој се налазило много свештеника, гурала је ипак стално у рат. Сам кардинал Карвајал беше у лето дошао у Босну, да потстиче краља и да му ставља у изглед помоћ западног света. Краљ се под тим утицајем био решио на активност, али је, ипак, претходно тражио од папе крст и заставу, као посвећена знамења за борбу, а у ствари да тим папу и остале хришћане више обавезе на сарадњу и помоћ. С тога је, врло опрезан, упутио свог искусног посланика Николу Тесту папи, краљу Алфонзу, млетачком дужду и војводама миланском и бургундском, да им изложи краљев положај и да утврди шта се отуд може конкретно добити. У исто време, још с пролећа те године, Томаш је тражио извесног додира и са Скендер-бегом.

У Србији се за то време све јаче изражавала противност између две главне странке у земљи, туркофилске и мађарофилске. Прву су водили султанија Мара и брат јој Гргур, а с њима се слагала и деспотица Јерина и њен брат Тома Кантакузен. Јак ослонац имала је та странка у браћи Анђеловићима, потомцима тесалских кнежева Анђела. Њихов отац се у Новом Брду оженио Српскином. Један од браће беше примио ислам, постао Махмуд, видно се одликовао међу Турцима и, као повереник султана Мехмеда, беше дотерао до чина румелиског беглербега. Његов брат Михаило остао је у православљу, стекао поверење деспотово, и добио је част великог челника. Он је одржавао везе с братом и у Србији живо настојао, да се политика води без икаква ослонаца на Мађаре. Њиховом утицају приписује се, што је почетком 1457. год. дошло до мира између Србије и Турске. Другу, мађарофилску, странку водила је жена деспота Лазара, Јелена, и други син деспотов, Стеван. Јелена није имала мушке деце, па је желела да престо осигура својој кћерци удајом за неког од хришћанских принчева. Сам деспот Лазар, наследник Ђурђев, колебао се, исто као и његов отац, између те две струје. Данас је јасно, да је туркофилска политика била стварнија, али није јасно шта би донела Србији, да је ту била и искрено прихваћена. Политика наслона на Мађарску била је диктована интересима хришћанске солидарности, али од ње земља није видела праве користи. Напротив. Због ње је Србија тешко страдала неколико пута. Силе средње Европе, које су долазиле у обзир да помогну Србији и Босни, имале су све својих криза и врло разнородне интересе и често су се узајамно бориле толико, да нису биле способне ни за какву другу акцију. Код Турака, међутим, владала је свесна једна воља, која је своју снагу улагала с планом, и с тога је не само изгледала, него и стварно била неодољива.

У мађарски грађански рат умешао се и деспот Лазар, и то, наравно, на страни Хуњадијевих и Силађијевих противника. У априлу 1457. он беше заузео Ковин, али је наскоро био потучен на Тамишу. С тога је, вероватно, у јесен те године пустио Турке, да преко његова подручја упадну у Банат.

У јесен, 23. новембра 1457., умро је у Прагу млади мађарски краљ Ладислав. После дугих преговора и криза изабран је за краља млади Матија Корвин, син Јанка Хуњадија, тек 24. јануара 1458. За цело то време, да је и било праве воље за то, о припремама за рат с Турцима још није могло бити правог говора. Босански краљ је то видео и према томе се равнао. Убрзо, нови догађаји у Србији ставише преда њ сасвим нова питања и с тим у вези и нов курс политике. Један извештај из Босне од 21. априла 1458. каже, да се босански краљ измирио с Турцима и платио данак, "јер није могао радити друкчије". Говорило се, да се покушао измирити и са Херцегом.

У ово време, прилично ненадно, умро је у Србији деспот Лазар, још млад човек, 20. јануара 1458. Он није имао мушког потомства и с тога одмах иза његове смрти почеше борбе око власти. Српско питање услед тога постаде актуелно за све суседе. Српске странке покушаше, да би избегле туђе мешање, да образују намесништво које би могло да

задовољи и Турке и Мађаре. Мађарима би давали јемство слепи Стеван и Лазарева удовица Јелена, а Турцима Михаило Анђеловић. Али, између намесника самих није било правог поверења, и то не само према Анђеловићу, него ни између Стевана и Јелене. И од њих је свако гледао да он постане стварни господар. Ту обезглављеност искористио је први босански краљ Томаш. Он је одмах посео Сребреницу са суседним местима на Дрини. Њу су Босанци, са још 11 градова, узели пре 22. фебруара.

Брзо потом Томаш је дошао на мисао, да те борбе са Србијом обустави а и да нове тековине учини трајним. Најзгоднији начин за то био би, да се његов син Стеван ожени са најстаријом кћерком деспота Лазара, која је могла тад имати нешто више од десет година, и да се тако споји Босна са остацима деспотовине. Томаш је одавно са женидбом свог сина правио политичке рачуне и надао се од ње појачавању положаја и снаге Босне. Тако је раније, чак преко папе, тражио неку краљевску принцезу или моћну кнежевску кћер из Италије. Баш у ово време вођени су, и већ били довршени преговори, да се Стеван ожени једном од кћери (по свој прилици незаконитих) миланског војводе Франческа Сфорце, која је имала да донесе богат мираз. Милански изасланик већ је, с војводиним пристанком, био дошао у Босну, кад се краљ предомислио и свршио просидбу у Србији.

Али ствари нису ишле лако. И Угарска је сама полагала много на Србију, нешто због њеног стратешког положаја, као грудобран за мађарско подручје, а нешто због њеног рудног богатства. Сам губернатор Мађарске, Михаило Силађи, водио је преговоре о том да добије Србију, а у том га је свесрдно помагао Кардинал Карвијал. Иако ти преговори нису довели до жељеног резултата, они су показивали колику важност Мађари придају српском питању и да се неће моћи лако донети неко решење коме би они били противни. Краљ Томаш је то знао и с тога је упутио краљу Матији, кад је овај био дошао у Београд, једно изасланство, да понуди споразум. Босанци су обећали Матији признавање врховне власти и сарадњу у борби с Турцима. У преговорима су пристали да Томаш лично дође у Мађарску и да краљу жељену изјаву. На тој бази дошло је до споразума. Томаш се у јануару 1459. налазио у Угарској и учествовао је на сабору у Сегедину. Мађари су потом дали пристанак, да се Босна уједини с деспотином, пошто би обе, посредно, остале под њиховом врховном влашћу. Матија је Томашу обећао и помоћ против Турака. Саветовао му је, да одмах пожури у Србију и сврши ствар.

Томаш га је послушао, јер је и сам то желео. За тринаест дана стигао је усред зиме из Сегедина у Јајце лицем 31. јануара. Журба је била потребна и иначе. Турцима се, с обзиром на њихове добре везе у земљи, није могло сакрити о чему се ради. Кад су чули за краљев одлазак у Мађарску упале су у Босну четири њихове војводе са врхбосанског подручја и из Бихора, па су је похарали. Опсели су и сам Бобовац, у ком се налазио младожења Стеван, и град Врандук. Једва се Стеван искрао из опсађеног града и, кријући се, одјурио у Смедерево што је брже могао. Томаш је 10. фебруара послао о свему том поруку Матији молећи га да га не остави сама и стављајући му на срце да брани Босну "не мање него своју властиту земљу угарску".

Са Стеваном Томашевићем пошао је у Смедерево и његов стриц Радивој. Кад су стигли тамо примио је Стеван владу 21. марта, а свадба је обављена 1. априла. Да је до спајања босанске и српске снаге дошло раније оно би, вероватно, могло бити од извесне користи; ако ни због чега другог а оно бар ради јачања моралне снаге за отпор. Сада је тај акт био без икакве користи. Српске земље биле су потпуно ослабљене и растројене. Ни Босна сама није имала праве вере у себе, а она је требала да води. Херцеговина и Зета нису улазиле с њом заједно ни у какву тешњу сарадњу. А према њима, завађеним и у узајамним борбама обневиделим, стајала је силна Турска, вођена једном вољом, понесена успехом, неодолјива.

Ако се питање Србије није могло решавати без Угарске још мање се могло решавати без Турске. А за њих је било јасно, да неће дозволити да Србију добију њихови противници или неко ко би био противничко оруђе. Још током 1458. год. они су узели читав низ градова и области у Србији и свели деспотовину на врло уску област око Смедерева. Сада, кад је на смедеревски престо дошао један мађарски штићеник, они су решили да прекурате нејасне односе и да српској самосталности учине крај.

У самој Србији долазак босанског краљевића појачао је унутрашњу кризу. Слепи деспот Стеван није се мирио са мишљу, да деспотско наслеђе своје куће уступи Босанцу. С тога је брзо дошао с њим у сукоб и већ 8. априла морао напуштати Србију. Туркофилска странка добила је услед тога и нешто легитимистичког оправдања и узела је осетног маха.

Турску злу вољу изазвао је и краљ Томаш, кад је, да олакша положај сину, почео офанзиву против турских посада у Босни. Извесног успеха имао је при нападу на Ходидјед, који је попалио и похарао, а становништво му одвео у ропство. Али се Турци у Србији нису дали збунити. Млади нови деспот дознао је за времена шта му се спрема, па је молио за помоћ и оца и Мађаре. Али му нико не прискочи у прави час. Мађари су били заузети унутрашњим борбама, а краљ Томаш није много могао. Обратио се папи, али без успеха. У једном извештају доминиканца Николе Барбуђија, писаном у Јајцу 31. маја, каже се искрено и јасно како је уопште био очајан краљев положај. Томаш је признавао да му је веома тешко без помоћи са стране водити борбу против Турака. Јер он нема да се носи само са њима. У његовој земљи већина је "манихеја", која више воли Турке него католичке силе, и он се, у случају борбе, не би смео на њих ослонити. Ево и сад, устао је против њега херцег Степан као турски вазал. Херцег је једва дочекао, да због заузетости

краљеве добије слободне руке, па да прошири своје границе у северној Далмацији. Тако је средином јуна заузео тврди град Чачвину.

Кад су Турци стигли пред Смедерево млади деспот нашао се сам према огромној турској сили, а у једном граду где је имао много начелних противника. Да олакша и себи и њима он се предао без борбе 20. јуна 1459. Турци су га пустили да с породицом и пратњом изиђе слободно из града, али нису хтели да ослободе и малу мађарску посаду. Овако брзи пад Смедерева деловао је у Мађарској да не може бити горе. Краљ Матија оптуживао је и Стевана и нарочито његова стрица Радивоја као издајце, или, у најмању руку, као кукавице. Али су ти прекори били неосновани. И Радивој и Стеван већ раније су објављивали да ће се морати предати, ако им не стигне за времена достојна помоћ. Без ње је сваки покушај опирања Турцима био унапред осуђен на неуспех.

Тако је у лето 1459. завршила свој политички живот средњовековна Србија. Напори који су чињени да се она спасе и дигне, од Косова до пада Смедерева, показују један огроман виталитет и много државничке вештине. Држава је била, нема сумње, тешко подрована саблажњивим сценама борбе за власт и себичним прохтевима утицајних чланова династије и веће властеле; било је, исто тако, политичке кратковидости у односима између суседа династа Србије, Босне, Херцеговине и Зете; било је, нарочито у последњим фазама, више обесхрабрујуће вере у друге него у себе сама; али, у основи и да није било свих тих грехова и већих и мањих, судбина Србије после Марице и Косова не би могла бити много друкчија. Њен је удес, као и сличан удес осталих балканских држава, био предодређен свим оним што је претходило Марици и Косову. То је цео државни склоп, који је носио феудални белег. Под утицајем Византије с истока и Мађарске са севера у нас се развио управни систем, где су, сем двора, сву власт и моћ имала два сталежа: властела и црква. У Србији црква је, поред свих себичних тежњи, била и остала увек у додиру с народом, али је зато у Босни под њеним утицајем несумњиво и настао и одржан онај дуги страховити раздор, који је отуђио велик део народа од државне идеје. Властела је, у исто време, на свима странама вршила разорни утицај. И према двору горе, и према народу доле, она је знала само за своје интересе. Да ојача себе она, добрим делом, није зазирала ни од чега; у неким областима не чак ни од спреге са очевидним државним непријатељима. Јачање себе ишло је увек на рачун државне заједнице, а уз то и на рачун могућности сарадње са суседима. У целој првој половини XV века ми немамо ни једног јединог случаја где би се наши династи и наша водећа властела нашли на једној линији, а било их је више, где су, у одлучним часовима, једни другима забијали нож с леђа. Ауторитет централне власти, који је у извесној мери, у другој половини своје владе, био постигао деспот Стеван није могао да се одржи под његовим наследницима. Деспота Ђурђа, који је био јака личност, ломиле су многе недаће; а његови наследници страдали су на првим корацима, јер нису претстављали никакву снагу. Чедомиљ Мијатовић имао је у доброј мери право кад је једном приликом казао, да су Турци у Европи "имали да се боре управо са инвалидским државама".

Према њима тако растројеним стајала је турска снага, свежа, понесена успесима, вођена једном вољом која је знала шта хоће. Турци су прешли у Европу као војничка организација и као такви постигли су све успехе. У акцији они су учествовали сви, сви без разлике, свесни да је успех дело целине и да припада свима. Повезани у једну азијатски покорну заједницу врховној вољи, они су, у исти мах, знали, да лична вредност доноси све услове за напредак и да начелно нема никакве препреке, да се од обичног јаничара дотера до везира. Борба за веру и њено ширење доносила је награду и на земљи и на небу; постати газија и шехит то су највећи успеси које је један правоверни могао зажелети.

Кад су добро осматрали прилике на Балкану они су с планом, који су наши касно прозрели, пошли за тим да од њега створе, како се то данас каже, свој животни простор. Преношење њихове престонице у Једрене казивало је очигледно, да су они још тада били на чисто, да ће ту, на европском терену остати, бацити корен, и почети ширити своју власт. Успеси против Грка и Бугара били су релативно лаки; са Србијом је било више тешкоћа, али је срушена и она. Од краја XIV века против њих се јавља као нови непријатељ и као организатор отпора северних и северозападних балканских народа мађарска држава Средње Европе. Осетивши мађарске тежње, потекле из самоодбране, Турци су онда, сасвим природно, пошли да најпре с тим народима изведу чист рачун, да их учине политички безопасним и да, потом, преко обезбеђеног подручја поставе своје нове мете и границе. Срби су се нашли на најважнијем месту. С њима су рачунали и Турци и Мађари; њихова земља претстављала је главно подручје одбране за Мађаре и најпогоднију базу за Турке. Са српским бедемом дала се најбоље бранити Средња Европа; без Србије није био довољно сигуран турски посед не само у моравској долини, него ни у Бугарској.

Постављени између Турака и Мађара Срби нису могли водити никакву независну политику. Могли су само да или читаво време "балансирају" између њих, или да се, у одлучним моментима, придруже било једној било другој страни. Срби су, видели смо, покушавали све. Али политику неутралности нису дали ни Турци ни Мађари. Они су хтели чисте односе. У својој политици, зазирући од турске опасности, Срби су од почетка XV века прилазили више Мађарима. Било је ту и хришћанске солидарности и уверења да их Мађари могу заштитити. На жалост, тај је рачун био скроз погрешан. И Мађарска је патила од исте унутрашње болести од које и балканске државе; од Сигисмунда до Матије Корвина сви су њени владари имали да преброде тешке кризе. Сем тога, Мађарска тога времена, мада је Турчин био скоро на прагу, није ипак у довољној мери и на време обраћала пажњу на њих и на балканску ситуацију уопште, него се била заплела и на другим странама. Своје балканске потезе Мађари су изводили на махове, али нису од тог направили доследан и трајан систем. Срби су се ослонили на силу (у колико је то Мађарска могла бити), која није била довољно чврста, и природно је да је морала настрадати. Са доласком борбеног и енергичног султана Мехмеда II, који је био прегао да Балкан направи потпуно својим, морала је престати сва политика српског лавирања. У осталом, кад је он предузео одлучни корак да учини крај самосталности српске деспотовине, српско питање било је у основи давно

решено. Огромна већина српског народа налазила се већ од раније под султаном; 1459. год. угашена је само привидна власт српске деспотовине, која је била сведена на непуну два-три среза.

Пад Босне

Напад Турака на Србију није прошао без штете и за суседно босанско, зетско и херцеговачко подручје. Турски одреди залетали су се и у суседне области и вршили пљачке и отимачине. До папске курије пронела се вест, да је краљ Томаш дошао у везу с Турцима и да их је чак позвао у помоћ против свог таста Херцега Степана, с којим се, баш у ово критично време, носио око града Чачвине. Ова је вест узбудила самог папу и појачала је раније сумње на Боснаце ширене поводом пада Смедерева. Наређујући хварском бискупу да испита целу ствар, папа га је овластио да на краља баци проклетство ако нађе да је достава истинита, па је ту поруку, после неколико недеља, у априлу 1460., и поновио. Кардиналу Карвајалу, који је из Мађарске слао у Рим веома неповољне извештаје о Томашу, папа Пије II писао је 7. јуна исте године, да је и он о њему стекао исто мишљење.

Међутим, Турци су узимали све више маха. У њихове руке пала је Мореја, а 9. новембра 1460. заробили су у борби ујака краља Матије, Михаила Силађија, несудбоног деспота Србије. У Мађарској се дигла права буна против краља, а сам Матија заплео се у дуги рат с царем Фридрихом III и трошио снагу на више страна. Мађари сами нису крили, да без помоћи запада не могу издржати борбу против Турака и да ће бити присиљени да се нагађају с њима. То нису биле просте претње, него су они доиста и почели неке преговоре. Папа Пије предузимао је све што је могао да крене хришћански свет на неки већи подвиг против Турака. Сазвао је за то и нарочити сабор у Мантови и намењивао цару Фридриху улогу хришћанског капетана. Али је све било узалуд. Шта се могло постићи кад су цар Фридрих и краљ Матија сматрали један другог као непријатеља не много мржњег од Турчина?

Папска курија посматрала је ствар више идеолошки него стварно; али и да није било тако, она је, као главна духовна сила, сматрала за своју дужност и хришћанску и политичку да утиче на све кругове да ублаже своје противности и да се уједине у борби против турског освајача. С тога је папа стално тражио од Босне да се приближи Мађарској и веже што чвршће за њу. Краљ Томаш је по целој својој дотадашњој политици био за западну оријентацију, али је имао пред очима и турску опасност. Турци су већ били закорачили у Босну и могли су прећи у напад кад год су хтели; помоћ Мађара и запада била је, међутим, "на дугу штапу". С тога је сасвим појмљиво што се колебао. Тој општој несигурности ваља још додати и домаћу. У то тако мутно време, пуно зле слутње, мржња између Томаша и Херцега Степана није попуштала. Херцегов изасланик у Млечима говорио је јавно, да би, данас заборављени град, Чачвину, око кога су се крвили, волео пре видети у рукама Турака, него у краљевим. Сав свет је видео, да та ситничарска борба, која црпе снагу, не води ничем. Млечани су им то говорили без устручавања, наглашавајући им у исти мах, да то крвављење може завршити једино катастрофом обојице, као што је био случај са Грцима у Мореји. Али та њихова борба може да буде опасна и по остали хришћански суседни свет, а нарочито за Далмацију, до које је Млечанима било много стало.

Почетком 1461. год. стигло је у Млетке Херцегово посланство доносећи једно његово изванредно важно писмо. Оснивачу Херцеговине било је сасвим јасно какава га судбина чека. Болно, и са горким искуством, он је говорио о "неверном поганину", који је сломио редом Византију, Србију, Влашку и Мореју. Није далеко време када ће и њега "прождерати". Предвиђајући ту могућност он је молио Републику, да му уступи неки град на ком острву или и неко острво, на ком би се могао склонити. Млечани су га тешили и умиривали, али су му и обећали уточиште на острву Ластову. Сем тога, Млечи су му обећали, по жељи, да ће и посредовати на Порти у његову корист. На Херцега су нарочито тешко деловали поновна свађа и сукоб са сином Владиславом, који се на њ дигао позивајући у помоћ Турке и можда не без неке везе са краљем Томашем.

Краљ Томаш је, међутим, предузимао све што је могао, да поправи свој глас у Риму. Мађари су радили стално против њега, али не само из старе мржње, него и због тога што су били чули да краљ жели добити круну од папе. Они су у том, са разлогом, гледали тежњу босанског владара да постане вазал Свете Столице, а да се ослободи непосредне везе с њима. С тога су поручивали у Рим, да би они то давање круне сматрали као акт непријатељства против себе и да би у том видели изједначење босанског краља дотадашњег свог вазала са мађарским, што не би могли примити. Краљ Томаш је доиста то желео, али у овај мах било му је прече да поправи свој положај у Риму, него да га отежава. И у том је успео. Свакако на основу распитивања и извештаја, на курији се почело увиђати да Томаш и његова акција нису били тако црни како их је представљао Будим. Сем тога није се хтело да се краљ одбијањем отера у турски табор, јер се, очевидно, не би могао одржати неутралан између две тако опасне комбинације. Да охрабри краља и народ папа је 23. марта 1461. наредио сплитском надбискупу, да одмах објави његову булу о крсташком рату, ако би Турци напали било краља било Херцега. Краљ није сачекао све резултате ове акције и његових преговора. Умро је средином јула 1461., пошто је боловао неколико недеља. Причања о његовој насилној смрти, која су после ширена, немају никаква ослонаца у изворима.

Његов наследник, бивши српски кратковремени деспот, Стеван Томашевић изменио је у неколико политику свог оца. Још истог лета дошао је у везу са Херцегом и измирио се с њим. То је био несумњиво врло важан преокрет, иако није донео већих последица. Док се измирио с њим краљ Стеван је наставио непријатељства у Хрватској, нарочито са баном Павлом Сперанчићем, кога је мрзео као и Турке. Против њега склопио је савез са Херцегом и крбавским

кнезовима. Млечани су сами признавали да је Павле био напад од човека и да је изазвао против себе све суседе, али су ипак посредовали за њ. Босанцима посебно нису дали да узму град Клис означавајући га као град њихове сфере.

Краљ Стеван се обратио и у Рим, настављајући тамо где му је отац стао. Његови посланици изнели су, како је краљ добио вести да се Турци идуће године спремају на њ и да је он већ тражио помоћи код суседа, Мађара, Млечана и Арбанаса. Природно је, да је тражи и у Риму, чији је ауторитет у хришћанском свету тако велик. Његов отац није био довољно енергичан с обзиром на турску опасност с поља и богумилску унутра, али он у односу према Риму жели ићи до краја. То уверавање Стеван је давао износећи у исти мах жељу, да му папа пошаље краљевску круну. С том круном, уверавао је он, добиће више ауторитета и према својим поданицима и према Турцима, који ће иза њега видети значајан хришћански фронт. Папин утицај помоћи ће му и код Мађара и код Млечана. Турци у његовој земљи раде с планом. Подижу нове градове, а у исто време буне сељаке обећавајући им ослобођење од поседника. С том агитацијом постижу и успехе. Босна је сад, после Србије, прва на удару Ако њу сломе они се неће ту зауставити. После Босне долазе на ред Угарска и Далмација, Крањска, па чак и Италија и сам Рим.

Папа Пије желео је истински да појача краљев положај. С тога се и решио да му испуни жељу и пошаље краљевску круну. Краљ Матија био је стављен пред готову чињеницу, коју му је папа, истина, јавио, али коју овај није више могао изменити. У новембру 1461. краљ Стеван се свечано крунисао у Јајцу, у присуству свих великаша земље и херцеговића Влатка као очеви заменика. Наљућен правећи се да нема поверења у Стевана, краљ Матија је тражио, да му овај уступи своје градове на турској граници. Стеван је ушао у преговоре, али не са намером да их изврши него да би добио времена. Надао се и помоћу курије. Тамо су већ раније били пристали да даду круну босанском краљу и још 1446. год. она је била израђена од злата и упућена у Сплит. Сад, кад је папа, најзад, испунио њихову жељу Босанци су веровали, да ће он знати наћи пута и начина да разбије неповерење Мађара. Мађари су, доиста, дошли у тежак положај. Због папе нису могли ништа предузети што би могло показати њихову злу вољу, али нису могли ни поднети без поговора, да се Босанци на неки начин ослобађају будимског туторства и привијају се уз Рим. Тако се догодило да крунисање није донело Стевану очекивану корист. Мађари су остали кивни на њ и нису му добро мислили, а код Турака то је крунисање створило уверење, да Босна прилази њиховим непријатељима и да је с тога час пре треба онеспособити.

Доследан у својој политици измирења папа је настојао да се уреде односи између Босне и Мађарске. Краљ Матија је наглашавао, да курија није могла доносити никаквих одлука у погледу Босне без претходног споразума са Мађарима, пошто је она њихова вазална земља. С тога је цена споразума морала бити само та, да се Босна и даље сматра као подручје угарске круне, а босански краљ као мађарски вазал. Тако је крајем маја 1462. дошло до измирења, које, ипак, није било сасвим искрено. Стеван је чак пристао, да и новчано помогне краљу Матији, да би могао откупити од немачког цара круну Св. Стевана. Отказао је и плаћање данка Турцима, да би само разбио све сумње о себи. У преговорима на будимском двору учествовао је и претставник херцега Степана.

У ово време, гоњен сплеткама и грабљивошћу, херцегов син Владислав, који је у борбама с оцем 1461. год. имао мало среће, отишао је султану и вероватно оптужио оца ради сарадње са Мађарима и западним силама. Са турском војском кренуо је блудни син на оца коме Турци нису више веровали. Владислав је тражио пола Херцеговине, а Турци 100.000 дуката или три града: Чачвину и код Требиња Мићевац и Клобук, и прекид свих веза са куријом и Млечима. У борби код Плеваља Херцегова војска претрпела је у лето 1462. осетан пораз. Уплашени за себе, а огорчени на Владислава, Дубровчани су потајно помагали Херцега. Касније су и они и Млечани живо настојали да дође до измирења. Херцег је уступио сину четвртину земље и тим га је некако смирио, али турску напад није више могао отклонити. Као посредници они су се учврстили у источној Херцеговини и сад су само чекали прилику да дођу напред.

Крајем јануара 1463. стигли су у Дубровник посланици краља Стевана и Херцегови са предлогом, да заједно с претставницима Републике пођу краљу Матији и да му саопште узнемиравајуће вести о турским припремама и намерама. Босански посланици отишли су и Скендер-бегу. Опрезни Дубровчани нису хтели да учествују у том посланству извињавајући се на све начине. Краљ Стеван је током фебруара обавестио о турској опасности и Млетке и папу, молећи помоћ.

Већ у марту почели су упади турских чета у Херцеговину и извиднички залети по Босни. Босанци и Херцеговци спремали су се на све стране. Први пут у историји тих области није било значајније личности, која би јавно водила своју политику и тражила изузетног додира с непријатељем, иако се сви нису слагали с краљем. Није се издвајао чак ни толико непоуздани Владислав Херцеговић. Али сва снага Босне и Херцеговине није била дорасла Турцима. Она се с њима не би ни усудила сама ухватити у коштац. И краљ и великаши рачунали су само са помоћу са стране. Али од те помоћи не би никаква озбиљнијег гласа ни од папе, ни од Млетака, ни од Мађара. Стизале су само утехе, храбрења и обећања. Видећи то краљ Стеван се уплаши и реши да понуди Турцима споразум. Он, колико се чини, није уопште био неки борбен човек, а пред оваквом опасношћу имало се и разлога бити крајње опрезан. По причању Константина Јаничара босански посланици дошли су на Порту у пролеће и молили су примирје на петнаест година. Султан им није дао никакав одговор и отишао је у Једрене, а његове паше намерно су преварили Босанце. Пристали су тобоже на примирје, да се ови не би даље спремали, а одмах су за њима, иза четири дана, упутили војску. Константин казује, да је он сам случајно чуо тај договор паша и да је о том обавестио босанске посланике, али да му ови нису хтели веровати. Противници краљеве политике, који су хтели да Босна извуче неку корист из искуства

које је имала Србија са својом политиком против Турака, нападали су га сад јавно због незгоде у коју је уплео земљу. У Босни је била стално јака антикатоличка опозиција. Сад је она добила маха, кад је видела како је краљ, под утицајем Рима, довео земљу пред ратну опасност, а како од обећаване помоћи нема ништа. Говорило се после, и то није невероватно, да их је било и који су обавештавали Турке о краљевим преговорима и који су позивали султана да посредује. Између Мађара и Рима с једне и Турака с друге стране један део Босанаца определио се за ове друге. То нису били, колико сад знамо, војводе и кнезови, него по свој прилици нижа лица.

Султан је доиста био чврсто решен, да, као у Византији и Србији, рашчисти положај и у Босни. Он је лично повео војску и кренуо преко Скопља и Косова. Али-бегу, турском заповеднику у Србији, би наређено да на Сави и Дунаву изводи разне војничке операције, како би Мађари поверовали да се спрема упад на њихово подручје. Краљ Матија је био обавештен да се султан спрема и сам је, на самом почетку 1463. год. поручивао краљу Стевану и Херцегу да се, ради бољих изгледа у борби, држе заједно. Млечани су му још у току јануара и марта препоручивали да он сам предухитри Турке. Али Матија нити је могао нити је смео то учинити. Његови посланици у Млечима говорили су још у мају 1463., да нису сигурни да у том потхвату не би прошли рђаво и тражили су од Републике помоћ не у флоти, него баш у копненој војсци. Кад се видело да се султан креће Матија је послао на југ свог рођака Јована Понграца с нешто војске, да би заштитио јужне угарске границе. Турци из Србије беху за то време продрли све до Темишвара. Ту их је Понграц сузбио. Али су Турци могли бити задовољни, јер су унели забуну међу Мађаре и лишили Босну сваке помоћи са те стране. Али-бег је и после тога, задржавајући Мађаре, вршио демонстративне испаде по Срему и Бачкој.

Султан је међутим из Сјенице ударио на Дрину. Упао је најпре у области херцега Степана и браће Павловића, војводе Петра и брата му Николе. Не знамо ништа поузданије о том, да ли су му они дали ту каква отпора и да ли су настрадали приликом тог прелаза или касније, на султанову повратку, како бележе неки не баш много сигурни хроничари. Сигурно је само то, да их је нестало у току ове године, у овом походу. Твртко Ковачевић-Диничић, господар средњег Подриња, предао се Турцима и био је погубљен. Удовица краља Томаша спасла се код свог брата херцеговића Владислава, који се био склонио у западну Херцеговину, исто као и отац му, херцег Степан с целом породицом. На херцеговачком подручју Турцима се активно није одупро нико с већом снагом, него су се неке војводе и кнезови затворили у своје тврде градове и бранили се отуда. Турци су продрли и у Херцеговину, све до иза Љубушког, и преотели су више градова. Целу земљу, и Босну и Херцеговину, обузела је страховита паника. Глас о султановој сили ишао је као планински пожар испред ње и избезумљивао и мало и велико.

Главна султанова војска ишла је право у срце Босне. Пала је најпре пред тврди Бобовац. Тамо је већ 20. маја стигао и сам султан. Добро утврђен, на тешко приступачном месту, град се сматрао као један од најсигурнијих. Ту се чувала краљевска круна и главни део државне благајне. Султан је сам, зачуђен његовим положајем, спремао ту нарочите топове, да би га што сигурније савладао. Али му је даљи посао уштедео заповедник града Радак, који је, заплашен и намамљен обећањима, предао град. Султан је, међутим, вероломног издајцу дао погубити презревши и њега и његово дело. Из Бобовца журили су Турци одмах даље. Претходницу од 20.000 људи водио је Махмуд-паша Анђеловић, добар познавалац прилика не само у Србији него и у Босни. Сам султан упутио се на босанску престоницу, на лепо и тврдо Хрвојево Јајце. На путу Турцима важно и утврђено Високо предало се само.

Краљ Степан није га смео сачекати, него је хитао према западу. Константин Јаничар, сам учесник у овом походу, прича, да је "радио и дању и ноћу о том, да би могао хитно скупити некакву војску. "На том путу краљ се задржао у тврдом граду Кључу. Чудновато је да није ишао према Сави, Мађарима, или у Далмацију, Млечанима, него је отишао баш у Крајину, на крајњу границу своје државе према Хрватима, од којих, у тај мах, није могло бити никакве самосталне помоћи. Махмут-паша, који је гонио краља, дознао је од једног издајце да се Стеван налази у Кључу и одмах је понудио преговоре краљу. Обећавао је, да ће му поштедети живот под условом да му се преда сам и да преда и своје градове. Махмуд је тако поступао раније и са грчким деспотом Димитријем. Желео је, да краљевом предајом скрати цео процес и постигне очигледан успех. Има причања да је краљ покушао и да се бори под Кључем, али оно није много поуздано. Сигурно је само да се предао. За краљева стрица Радивоја казује се, да је био заробљен у граду Звечају.

Краљ Стеван је поверовао, да ће Турци и овог пута имати обзира према њему онако, како је било и приликом пада Смедерева. Хтео је да се спасава сазнавши за општу панику, а видећи да има и издајства и пасивности. Од мађарске помоћи није било никаква гласа. Краљ Матија га је можда и намерно оставио, да се сам понесе с Турцима. У самој земљи није било примера пожртвовања, који би га опомињали да не попусти, нити је било правог страдања за неку већу идеју. Рационално је господарио над сентименталним и идеалним. У осталом, с ким је могао наставити борбу? И какви би могли бити изгледи те борбе? Видећи да је све изгубљено, краљ је повио главу и пристао на турске услове. Махмуд га је, као заробљеника, повео султану под Јајце. Турски хроничар XV века, Дурсун бег, који даје доста појединости о босанској катастрофи, у којима се легенда испреплиће са истином, прича, да је краљ Стеван био "огроман", "стаса као Хезбег", и да је много пио.

Султан је узео Јајце, пошто га је опседао неколико дана, без великих жртава. Као и други градови предало се и оно, кад се видело да је отпор узалудан. Под Јајцем он је судио и несрећном босанском краљу. Мехмед II био је љут на њега због целе његове несталне политике. Налазио је, да се краљ показао не само непоуздан, него и незахвалан на указаној милости. И с тога сад није хтео да му поштеди живот, нити је признао Махмутово обећање. Случај Стеванов

има да послужи као свирепа опомена другима. Ашик-паша, турски хроничар, изрично каже, да је султан рекао: "Ако неке градове дамо овом краљу, извор за рат остаће!" И с тога је издао наредбу да отсеку главу и њему, као и краљеву стрицу Радивоју, који је с њим заједно, од Смедерева, водио политику нелојалну према султану. Предање каже, да је верски поглавица и пратилац султанов дао Мехмеду и савет и образложење за такав поступак упозоривши га, да не треба дозволити да га два пута уједе иста змија. С краљем заједно Турци су заробили и двоје Томашеве деце од друге жене, Сигисмунда и Катарину, и њих је султан одвео са собом.

Читав овај поход и све са њим у вези било је свршено за једва шест недеља. Већ крајем јуна султан се кретао натраг и 7. јула налазио се поново у Сјеници. У Босни је, у свима главнијим градовима, оставио своје мале посаде. Босанска краљевина била је уништена и обезглављена, преживевши Србију само за четири године.

Босна је пропала не баш "шапатам", како се после фигуративно говорило, али без и једне борбе достојне помена и запамћене у народној традицији. Она нема ни своје Марице, а камо ли величанственог Косова. Ниједна држава на Балкану није пала са мање отпора и брже! И у Бугарској, која је исто тако подлегла без достојнијег самопрегора, било је ипак нешто више трагике у отпору, иако је њен положај према блиским турским средиштима био тежи од босанског. Какав се отпор могао пружити у непроходним босанским прашумама и тврдим орловским градовима. Очигледна је ствар, да је земља, због унутрашње трулости, била склона паду и да у њој самој народ није био васпитан за жртве за неке велике идеале. Скендер-бег је у својој малој врлетној Албанији задивљавао свет својим прегалаштвом; чак се мали и увек рачунски Дубровник спремао на борбу до истраге. Завађена верски; лишена осећања праве државне независности због сталног мађарског притиска и угрожавања; са незадовољним сељаштвом; затрована грађанским ратовањем, коме је циљ био само лични грабеж и отимање за власт; са пољуљаним породичним и сваким другим моралом, Босна је морала тако завршити. Она, као држава, није имала никакве веће идеје водиле, а одавно је напустила своју хисториску мисију, која јој је случајно пала у део.

С Босном је 1463. год. нестало једне државе, која је не само настала него и читав свој век провела само као географска јединица. Њена прошлост заборавила се скоро потпуно у властитом народу и на сопственом подручју. У нашој тако богатој епској народној поезији њени јунаци и толики догађаји потонули су у заборав, или певач можда није ни осетио правог надахнућа да се на њима задржи.

Стварање нове српске деспотовине

Вести о паду Босне и погибији краља Стевана изазвали су изненађење и бол у целој средњој Европи. Турске чете залетале су се и пре тога до мора и на северозапад до Љубљане и изнад ње, а кроз јужну Угарску све до Темишвара. Сад је, после заузећа Босне, опасност од њих постала непосреднија. Они су дошли не само на линију Дунава, него и на линију Саве, Сане и чак Уне. Нарочито је пукло пред очима сваком Мађару шта су изгубили падом Србије и падом Босне. Сад је њихова граница постала широм отворена. С тога је сасвим разумљиво што је папа, и иначе потресен катастрофом земље коју је сам гурао у катастрофу, са сузама у очима говорио у кардиналском колегију; "Босна је пала, краља њеног убише, дршћу Мађари и дршћу сви суседи."

Док су Турци освајали Босну краљ Матија се налазио у Бати и Бачу, а од 6. јуна до средине јула у Футогу. Он лично није ништа предузео да олакша положај Босне и спасе њеног краља. Није се чак кренуо ни онда кад је добио сигурне вести да се Турци повлаче. Зашто? На то питање могу бити два одговора. Један је, да није био довољно спреман и да се бојао упустити у борбу са самим султаном. А други је, да се није можда ни хтео залагати за босанског краља, према коме се од почетка односио хладно, и да је хтео покушати интервенцију у Босни чисто за мађарски рачун. По свој прилици у његовој политици одлучивала су у комбинованој мери, оба ова момента.

Босански слом запрепастио је и Млечане. Они су писали папи 10. јуна 1463., да је тај пораз "од таквог значаја и такве тежине за спас хришћанског имена, да се то једва даде толико проценити колико заслужује." Четири дана потом они су јављали у Рим, да је султан опустошио Босну и добио њене градове силом или предајом. Земља је потпуно растројена. Турске чете провалиле су у Крбаву и упале све до Сиња. Том приликом заробиле су и хрватског бана Павла Сперанчића. Млечани су сад тражили од папе, да на очиглед опасности покуша већ једном остварити оно што је намеравао. Они су нарочито полагали на то, да хришћанска акција почне чим пре, док још има времена за спасавање. Сами су били вољни ући у такву сарадњу, а предузимали су све да би одбранили Далмацију. Обећавали су и искрену помоћ уплашеном Дубровнику. Млечани су живо радили, да у велику хришћанску лигу уђу не само народи средње Европе, него, са папиним посредовањем, и Талијани и Французи и још ко други. Са Мађарима су сами пожуривали савез из очигледне потребе да и једни и други заштите своје подручје, које је било прво на ударцу. И склопили су га 12. септембра 1463. У исто време они су живо радили на том, да у тај савез увуку и преостале балканске државе Херцеговину, Зету и Албанију.

Херцег Степан је одмах по одласку Турака пошао у источну Херцеговину, да прибере људе и поврати предате или отете градове. Средином јула добио је поново град Кључ код Гацка, а у западној херцеговини Љубушки. Али брзо потом избила је поново распра у Херцеговој породици. Његов син Владислав устао је поново на оца тражећи трећину земље за себе, пошто је Херцег имао три сина. Млетачка Република, желећи да се пред тако очигледном опасношћу страсти смире и да се већ и иначе оштећена земља не упропашћује даље, решила је била да сама посредује између

њих. На то их је потицала и прилично многобројна босанска емиграција, која се била спасла на млетачко подручје и од које су извесна угледнија лица била отишла и у саме Млетке. И Херцегу и свима другим требало је ставити у изглед преотимање Босне од Турака и тим повратак и личног угледа, и имања, и утицаја. Поручивало се, да не треба чекати док се Турци учврсте у Босни, него да треба живо радити, а успех не изгледа ни мало неостварљив.

У Зети Млечани су помагали свог човека Стевана Црнојевића и помогли су му, да преотме тврди Медун. Код Скендербега су деловали исто тако и он је био сасвим ушао у њихове идеје.

После склопљеног савеза између Мађара и Млечана кренута је одмах, почетком јесени 1463., комбинавана офанзива против Турака. Млечани су с флотом почели акцију у Мореји, а Мађари су кренули на Босну. Мађарска војска прешла је Саву код Градишке почетком октобра. Одатле се, у две колоне, кретала према Јајцу. Једну је водио Имбро Запоља, а другу, која је ударила преко Кључа, сам краљ. Краљу Матији придружио се са хрватским четима и Мартин Франкопан. Око 10. октобра почели су први хришћански јуриши против Јајца, али је турска посада град јуначки бранила преко два пуна месеца, све до Божића, кад је била принуђена да се преда.

За то време почела је акција Владислава Херцеговића, која је уносила у земљу нову смутњу. Он је био понудио Млечанима, да они, а не Мађари, обнове босанско краљевство и премда су му они понуду примили с пуно резерве и оставили је без правог одговора, он је, ипак, ушао с војском у Босну и почео да заузима извесна места, изјављујући да то чини у име Млетачке Републике. То је, природно, довело до објашњавања између Мађара и Млечана. Млечани су одбијали, да су одговорни за ту акцију, за коју нису дали пристанак. Владислава је само помогао сплитски кнез, који му је дао три заставе Св. Марка, али не да ради против Мађара, него да само поврати оно, што је сам био изгубио. Кад је увидео, да би то могло имати непријатних последица по њега Владислав је пришао Мађарима. Његова војска држала је линију од Прозора до Доњег Вакуфа и спречавала је Турцима прилазак Јајцу с те стране. То је било корисно и с моралне стране, јер је уједињавало све хришћане земље у борби против Турака. Други син Херцегов, Влатко, повратио је за то време на истоку Херцеговине један део подручја Павловића и Ковачевића са девет градова. Краљ Матија је с пуно пажње прихватио сарадњу са Херцегом и Владиславом. Овог другог је, за награду, учврстио у ред мађарских барона и уступио му жупе Ускопље, Раму и Лијево са свима границама које је преотео од Турака. Владислав се опет обавезао Мађарима на верну службу и савезништво и уступио им је буковачки град са нетрванском облашћу.

Пошто је заузео Јајце крајем 1463. год. Краљ Матија је прекинуо даље ратовање те зиме. То годишње доба доиста није било погодно ни за какве акције у босанским планинама. За "губернатора" Босне би именован Имбро Запоља, далеки потомак старог босанског бана Борића. У исто време краљ му је дао и част бана Хрватске, Далмације и Славоније, да би што тешње везао освојени део Босне са суседним областима, како би се што боље могла организовати заједничка одбрана.

Идуће године Краљ Матија није могао да настави почето дело ослобађања, иако су га Млечани стално пожуривали и нудили му своје услуге и политичке и финансиске. Изгледа да су му сметале и политичке прилике у земљи и оскудица средстава. Млечани су, скоро с очајањем гледали како узалуд пролази време. Већ 1. јуна 1464. они су јављали у Рим, да Турци спремају нову војску и да ће је упутити на Мађаре. Млечани нису крили своју бојазан, да Мађари, остављени сами, неће моћи издржати турски налет. Средином јуна стигле су у Босну прве турске извидничке чете, свега око 3.000 коњаника, које су пустошиле све ослобођене крајеве, ширећи страх и ужас. Допрле су у свом залету све до Сплита.

Видећи турске припреме и несумњиву опасност за хришћанство решио се, најзад, сам папа да лично крене неку врсту крсташког похода. Веровао је, да ће његов пример потстаћи и друге да се одлуче на енергичније мере. Прешао је с тога из Рима у Јакин, да се стави на чело савезничке флоте. У Јакин се за њим спремао и млетачки дужд. Али усред тих припрема већ остарели и узбуђењима изморени папа Пијо II, велики непријатељ Турака и главни проповедник хришћанске солидарности, умире 15. августа 1464. С његовом смрћу падоше у воду и сви велики офанзивни планови. Млечани и Мађари остадоше сами, да се носе са Мухамедовом Турском.

За то време турска војска је 12. јула поново приспела под Јајце. Том граду, као бившој босанској престоници, која се налазила скоро усред земље, давали су нарочит значај и Турци и Мађари, већи можда него је место само по себи и заслуживало. Турска претходница, коју је водио Махмуд паша, бројала је око 20.000 војника. Али овог пута узалудни су били сви турски напори да заузму град. Мађарска посада у њему борила се храбро и пожртвовано и сасвим друкчије него босанска војска прошле године. И кад је опсадној војсци дошао у помоћ сам султан, бодрећи је на све нове јурише, ситуација се није много променила.

Док се султан бавио под Јајцем стиглоше му вести, да се мађарска војска спрема на нападај и да су одељења Имбра Запоље прешла Саву и да оперишу око Бање Луке. На глас о том султан је 22. августа наредио општи јуриш на Јајце, а кад тај није успео султан је наредио опште и брзо повлачење. Значи, да је заморена војска претрпела осетне губитке и да се султан није усуђивао примити с њом борбу са Мађарима. Вест о турском повлачењу добио је краљ Матија у Горјанима, на Дунаву, и одмах је наредио да и остала војска пређе Саву и пође за Турцима. Он сам пошао је за њом тек почетком октобра, и то уз Дрину, према граду Зворнику, преносећи ратиште и у источни део Босне. Успех Мађара под Јајцем дигао је њихов углед и сад су се извесни босански великаши сами враћали под њихову власт.

Турски намесник у Босни Мухамед Минетовић није имао довољно војске на расположењу, али је ипак одлучио да брани турске положаје колико год може. Сву је пажњу обратио на то, да очува градове на Дрини, како Мађари не би пресекли везе Босне са осталим деловима нове турске империје. С тога је снабдео Зворник храном и муницијом и додао му једно одељење мале али одабране војске. Мађари беху, под Запољиним вођством, у једном смелом залету допрли све до Сребренице и опљачкали је, али Зворника нису могли освојити. Кад је Запоља сам био рањен под тим градом и кад је и њему и другима постало јасно, да га не могу заузети, они су средином новембра журно кренули натраг, гоњени од охрабрених Турака, који су им нанели доста губитака. Тим је завршена ова експедиција и сваки даљи мађарски покушај, да великом и систематском офанзивом протерају Турке из Босне. Од тада, за дужи низ година, источну половину и средишњи део Босне држе Турци, а западни и северни Мађари. У тим деловима са средиштима у Јајцу и граду Сребренику, Мађари су основали две бановине са потпуно војничком организацијом, да им послуже као нека врста мртве страже.

За то време у Херцеговини се настављала стара породична свађа. Оба суседа, и Млечани и Дубровчани, употребљавали су све начине да измире оца и сина, међу којима је однос био не само пун неповерења, него и дубоке мржње. Њихову распру искористили су Турци који упадоше у Херцеговину, али не више да тобоже посредују за једну или другу страну, него да је освајају за себе. Уплашено становништво склањало се куд је знало не показујући много воље да се залаже за толико очигледно себичне интересе својих господара. Сам Владислав Херцеговић морао је да бежи из земље и склањао се на дубровачка острва Шипан и Колочеп, јер му Дубровчани нису дозвољавали да се задржава у самом њиховом граду. Год. 1465. Турци су били заузели Благај и допрли до Требиња. Други херцегов син Влатко отишао је да тражи помоћи код краљ Матије. Кад су чули за могућност да Турци узму и Херцег Нови наредили су Млечани у Котор, да се тамо упути једна њихова ратна лађа, која би узела град у заштиту. То је довело до објашњавања између Матије и Млечана, који им је пребацивао што се мешају у његове послове "босанског краљевства". Међутим је сплитски кнез посео подручје око ушћа Неретве и Макарску Крајину, немајући времена да тражи претходно одобрење своје Републике. То показује како је процес распадања Херцеговине ишао брзо и скоро неодољиво. Млечанима поступак сплитског кнеза није био непријатан, а тумачили су га тако, да им се предао народ тих области сам од своје воље.

Краљ Матија налазио се од октобра 1465. код Градишке на Сави и пратио је догађаје у Херцеговини. За одбрану Лијевна и његове жупе упутио је Јана Витовца "кнеза загорског", далматинско-хрватског бана Степана Франкопана, и Јаноша Розгоњија. Витковцу и Розгоњију дао је Матија 3. новембра и пуномоћ, да могу у његово име преговарати са Херцегом, очевидно о односу Херцеговине према Угарској. Исто тако, да могу војнички помагати и угрожени Дубровник. Стари Херцег, видеши очевидни слом земље, гледао је да нађе помоћи гдегод може. Преговарао је и с Млечанима и са Мађарима, али није веровао ни једним, ни другима. Издајства и у рођеној породици, и у земљи, пропасти Византије, Босне и Србије, које је сам доживео беху га учиниле потпуно утученим, али и неповерљивим. Он је осећао како се гаврани грабе око његове лешине. Али шта је могао? Ваљало је гледати да се спасе што се може. Између Мађара и Млечана било је не само неслагања, него и праве свађе око Херцеговине. Млечани нису могли пристати, да им се Мађари увуку у Боку Которску, а Мађари су због далматинског залеђа и западне Босне нерадо гледали Млечане у Неретванској Крајини.

У преговорима с Мађарима, вођеним тајно у Дубровнику, Херцег је пристао да они поседну Почитељ на Неретви. Томе су много допринели и Дубровчани, који су зазирали од Млечана у том крају. Они су пристали, да о свом трошку подигну и велики мост преко Неретве код тог места и почели су с радовима одмах од почетка 1466. год. Владислав Херцеговић држао се, међутим, сад с Млечанима и 4. фебруара именован је од њих, по својој жељи, за "генералног капетана" са годишњом платом од 500 дуката. Он је тражио од њих помоћ од 2.000 људи, или бар новац да би их могао сам набавити, јер, како је наглашавао, дошло је дотле, да "сад нико неће да служи него само за плаћу." И стари Херцег определио се пред крај живота за Млечане. Од толиких преговора с краљем Матијом није, на крају крајева било ништа; он је сам упутио краљу 12.000 дуката да добије помоћ у војсци, па је и то отишло узалуд. Млечанима је понудио оба своја града у Боки, Нови и Рисан, а ови су му 10. марта 1466. у замену за то, обећали дати острво Брач и једну кућу у Сплиту или у ком другом граду и слободно становање у Млецима. Херцег им је, сем тога, дао пристанак, да се могу, поред Мађара, учврстити и у Неретванској Крајини. Али, у исто време, Херцег је настављао преговоре и са Мађарима. Међутим, није дочекао да види даљи развој ствари. Сломљен дугим борбама и интензивним животом пуним сталних узбуђења он је умро у Новом 22. маја 1466., после дуже болести.

Турци од 1464. год. нису предузимали у Босни никаквих већих акција; ове борбе у Херцеговини извођене су са малим бројем снага и имале су за Турке чисто локалан карактер. Да би Босну придобио више за себе и сузбијао у њој мађарски утицај султан се решио, да земљу даде новог краља. За краља је поставио Матију Шабанчића, сина несуђеног краља Радивоја, брата Томашева. То је први такав потез у политици султана Мехмеда II, који није примењивао ни у Византији, ни у Бугарској, ни у Србији. То је учинио очевидно због изузетног положаја Босне, која се налазила на крајњој западној тачци његове државе, изложена агитацији и Мађара и Млечана, и у којој он, и поред личног залагања, није успео да у целини вастпостави своју власт. Сем тога, он је у Босни, више него и у једној другој земљи, нашао доста утицајних људи, који су, из опозиције према Мађарима и њиховом сталном вршљању међу њима, били вољни да прихвате турску власт, нарочито ако би она показивала извесне добре воље према њима. Шабанчић је именован за краља крајем 1465. год.

У вези са овом политиком Турака у Босни морали су и Мађари мењати своју политику према Србима. Морали су то чинити и у свом сопственом интересу, да би Србе добили као пријатеље. Дотле и двор и извесни њихови магнати дозвољавали су себи понекад грубе испаде. Знамо поступке Силађије према деспоту Ђурђу и његовима, видели смо држање краља Матије према несрећном Стевану Томашевићу. Имања породице Бранковића у Угарској делио је краљ Матија као пустоловину. Али, кад је турска опасност постала очигледна за све, после пада Србије и Босне, краљ се труди да што више бољих Срба придобије за себе и да тако делује и на остале. Кад су синови војводе Јакше прешли из Јагодине у Угарску, краљ им је 1464. год. поклатио у чанадској жупанији нађлачко властелинство, а после су добили и друга имања и у жупанијама клушкој и арадској. Идуће године он је успео да задобије и сјајног јунака Вука Бранковића, сина слепог Гргура, кога је народна песма опевала са пуно симпатије и дала му необично име Змај Огњеног Вука. Он је био дотле у турској служби, следећи политику своје тетке, султаније Маре, па је као такав ушао и у састав турског посланства, које је са Мађарима имало у Београду да преговара о условима мира. Ти преговори, о којима се и тад и после дуго дискутовало и у Будиму и у Млечима, нису довели до резултата. Међутим је краљу Матији пошло за руком да Вук привуче на хришћанску страну. Узео га је као свог човека, поклатио му градове Сланкамен и Купиник код Саве, и именовао га за заповедника српских ратника. Вук се брзо рашчуо као редак јунак, па је то и његово породично име прикупило око њега добар број вредних и одлучних српских ратника. Њега и српске борце употребио је Матија у први мах не против Турака, него против чешког краља Јурја Подјебрада, с којим је водио дуг рат. Како се у том рату Вук истакао у великој мери стекао је поверење краљево и овај га је потом обасипао знацима своје пажње.

Султану Мехмеду боло је очи пркосно држање албанског Скендер-бега, исто као и његово наслањање на напуљски двор и везе с Млечима и Мађарском. С тога је он лично повео 1466. год. војску на њ хотећи да га сатре. Скендер-бег, чија је сестра била удата за Стевана Црнојевића, добио је нешто помоћи из Зете и од Млечана, и одржао се са крајњим напором снаге и те и идуће године, али је, одмах из његове смрти (1468.), наступио слом и албанске државе.

Владислав Херцеговић, превртљив и без икаквог моралног упоришта, видећи незаушастљиво напредовање Турака и сасвим јалову такозвану хришћанску политику, обратио се султану и ставио се у лето 1466. год под његову заштиту. Султан га је примио и као свог харачара препоручио пажњи Дубровника. Његов млађи брат Влатко, који се сматрао очевим наследником и узео титулу херцега, наставио је везе са Мађарима. Између браће није било никакве љубави. Сем у политици они су се разилазили и у другим питањима, а у последње време још и нарочито због поделе очеве оставштине. Та их је подела завадила потпуно и отерала чак и у нове таборе. Да би постигао у Дубровнику, у месту где је Херцег оставио своје благо, своја материјалне циљеве Владислав се обратио краљу Матији као дубровачком заштитнику, што је Влатка отерало у крило Млечића и напуљског двора. Слом Албаније изазвао је живљу политичку активност Млечића и погоршање њихових односа са Турцима, али је то у извесној мери деловало и на несрећне Херцеговиће. Они су обојица повили главе и прихватили се султанова скута. На султаново посредовање извршена је у Дубровнику и подела њихова наследства. Њихова сестра Мара удала се 1469. год. за Ивана Црнојевића, али од те везе није било никаквих значајнијих политичких последица. Пошто се поделио с браћом, сит борбе, и са тежњом да се уклони из непосредне турске близине, Владислав Херцеговић је напустио Херцеговину и отишао у Славонију. Тамо му је краљ Матија дао градове Велики и Мали Калник, који су штитили подручје реке Лоње. Те градове с њиховим имањима добио је Владислав пре пролећа 1470.; тада је, вероватно, и преселио.

За то време Босна је изненада добила још једног новог краља. Угледни мађарски великаш Никола Илочки, који се од 1438. год. јавља као мачвански бан и који је важио као један од најутицајнијих и најбогатијих магната краљевства, беше 1471. год. отворено приступио великој опозицији против краља Матије. Опозиција се та носила мишљу, да Матију просто свргне с престола, а да доведе једног пољског принца. Да разбије ту опасну дружину Матија је понудио амбициозном Николи босанску краљевску круну, за којом је овај одавно жудео. Мађарски сабор, сазван у септембру 1471., примио је ту понуду. С босанском "круном" Илочки је добио на управу и хрватску и славонску бановину и градове франског приората. Дотле он се звао "вечни кнез" Теочак и мачвански бан. Али Илочки је стварно добио више титулу него власт. Као своју област имао је Теочак са зворничким крајем, док су у Јајцу и даље управљали банови, које је постављао краљ Матија. Задовољивши се том високом чашћу Илочки се, наравно, издвојио из опозиције и постао је један од стубова Матијиних, све до смрти (1477.).

Исте ове године обновио је Матија и српску деспотовину у Срему. Још од лета 1471. Турци су се, с великим бројем радника, утврђивали на Дунаву и против Београда. Тад су подигли и град Заслон, а доцнији Шабац. Мађарима је било јасно, да се против Турака, поред градова и утврда, мора стварати и жив бедем одане људске снаге, који ће им штитити границу. Погоднијег и бољег бедема од борбених Срба тешко да се могло добити, а без великих финансиских издатака. Њих су могли задовољити обновом њихове деспотовине, која би опет окупила око себе све народне снаге и која би им давала наде, да могу поново доћи до своје старе државе. За српског деспота би постављен Вук Бранковић, човек међу Србима тада највећег гласа и од прве куће. Њему је народ дао надимак Змај Огњеног Вука, можда по том што је био носилац и витез мађарског ордена Змаја, а можда и због изузетне личне храбрости. Има и врло вероватно тумачење, да је он то име могао добити и по једној војничкој справи XV века, коју су јунаци носили на глави у облику змаја, да би њом, сипајући ватру и дим, застрашивали непријатељске војнике и коње.

У Зети Стевана Црнојевића наследио је 1465. год. његов син Иван. Дошао је на управу Зете у часу кад је Херцег Степан, дуго времена непријатељ њихове куће, преживљавао своју пуну тегобу последњу годину, и кад се султан био околио и на његова другог суседа Скендер-бега. Иван је, млад и неодмерен, своју владавину почео одмах нападом на

млетачко подручје у зетском приморју око Бара и Котора. Њему су се придружили и Паштровићи и нека друга суседна племена. Млечани су против њега радили преко свог човека Леке Дукађина, а 22. априла 1465. оглашавали су га као свог "перфидног непријатеља" и уценили га са 10.000 либара. У лето Котор је био тако притешњен од Црногораца, да је тражио помоћи од Млетака. Међутим, било је јасно, да ће се Зета моћи тешко одржати између Турака и Млечана, ако се завади са обојима. Како су и Албанија и Херцеговина држале тада са хришћанима, односно са Млечанима, решио се и Иван да се измири с Републиком. У пролеће 1466. затражио је преко Херцега Степана споразум и до њега је, после дужих преговора, и дошло. На Ивана је свакако утицао упад Турака у Албанију, изведен почетком лета те године, и извесна солидарност са јуначким Скендер-бегом. Ипак потпун споразум између Ивана и Републике склопљен је тек у новембру 1466. Иван је, као и отац му Стеван, постао плаћени млетачки "капетан" у Зети. Уплашио се био, вероватно, да би могао, као и Скендер-бег, остати без земље, гоњен од Турака, а неприхваћен од Млечана. Скендер-бег је бар код ових налазио извесне подршке и макар не много обилате помоћи, а он би био потпуно осамљен. После Скендер-бегове смрти он се потпуно придружио Млечанима и постао је поуздан хришћански бранилац на тој угроженој страни. Из свог Жабљака он је будно пратио ствари и одржавао везе и са суседним албанским главарима. Као награду за такво своје држање добио је Иван 24. фебруара 1473. са својим законитим наследницима млетачко племство, "као најодабранији и најисправнији пријатељ".

Турци су за то време вршили у главном мање препаде на целом подручју од северне Далмације до Албаније. Ако би наишли на јачи отпор они би се повлачили, а где су могли да што освоје ту би се одмах учвршћивали и остајали. У свим тим случајним и ненадним акцијама било је с турске стране несумњивог система. Поштеђен није био нико, ни пријатељ ни непријатељ. Год. 1471. било је напануто дубровачко подручје у Жупи, иако је Република дотле уредно плаћала свој харач од 5.000 дуката. Од 1472. год. тај је данак удвостручен. Те године преотели су Турци од Мађара и град Почитељ на Неретви, а Дубровчани су сами, по захтеву султанову, порушили свој град Посредњицу. Из страха од заплета на тој страни Дубровчани су почели напуштати и своју стару трговачку колонију у Дријеву на Неретви и повлачити се на Пељешац и у Стон, и од тада је то старо насеље, раније од великог прометног и трговачког значаја, почело осетно да пада.

Између преостале браће Херцеговића, ни после Владислављева одласка, није било праве слоге. Млади Стеван, најмлађи Херцегов син, разишао се с братом Влатком ради поделе очеве наследства. Год. 1473. или почетком 1474. год., са седамнаест година, он је љутит отишао на Порту и од 24. септембра 1474. јавља се као муслиман Ахмет. Сам султан се потом заинтересовао за његов део наслеђа и слао свог посебног човека у Дубровник да извиди ствар. Ахмет је међу Турцима стекао високе положаје и у Цариграду је вршио изванредан утицај, али га Турци, ипак, нису никад слали у Херцеговину, да би им и тамо био од користи. Његов брат Влатко оженио се, међутим, по други пут унуком краља Алфонза V, која је потекла из једне његове незаконите везе. Тим браком он је ухватио доста веза са неколико угледних талијанских породица, а нашао је заштите и на папској курији. Преко њих Влатко је поново покушао да заинтересује страни свет за судбину хришћанских народа на Балкану. Нарочито му је за то дала прилике огорчена борба око Скадра, који су бранили Млечићи, Срби Ивана Црнојевића и нека суседна албанска племена. Турци су се тад спремали да обнове Подгорицу и да у њој нацеле 5.000 турских кућа. Исто су тако хтели да обнове и Балеч између Скадра и Дриваста, очевидно с намером да би разбили везе између Зећана и Арбанаса. Млечани су, наравно, помагали Ивана Црнојевића да то спречи.

Кад су Мађари 1474. год. завршили с успехом своје борбе с Чесима и Пољацима обратили су поново пажњу на балканска питања. Млечани су још 1473. год. опомињали херцега Влатка, да се споразуме с босанским краљем и деспотом Вуком, па да раде против Турака заједнички. Кад су Мађари 1475. год. отпочели нови рат с Турцима дало му се довољно прилике за то. Краљ Матија је с јесени те године дошао лично под Шабац и заузео га, после неколико недеља опсаде, 15. фебруара 1476. Наша народна епска поезија запамтила је све до XIX века тај догађај и доводила га тачно у везу са Змај Огњеним Вуком. Одатле је деспот Вук кренуо долином Дрине до Сребренице, да оскудном краљу прибави плен. Пут је изводио авантуристички, ноћу и кришом, да би изненадио и запрепастио противника. Од својих људи изабрао је њих 150, преобукао их у турска одела, и упутио их у град, у ком се тога дана држао вашар. Њихов препад унео је невероватан метеж међу Турке и потпуно их онеспособио за одбрану. Плен је био велик; уграбљено је пет товара сребра и 127.000 аспри, сем других ствари. Одатле је деспот провалио до Кучлата, па, пошто га је похарао, удари на повратку и на Зворник. Ту је био рањен у ногу, па с тога прекиде даљу борбу. Уз пут је све опленио, попалио и опусто. Обавештен да се у мађарској војсци налази лично краљ Матија султан му је био понудио мир за дужи низ година, тражећи за Турке само слободан пролаз кроз Хрватску и Далмацију против Млечана. Али Матија није пристао на те услове. У то време и турски краљ у Босни, Матија Шабанчић, био се понудио Мађарима, верујући да ова њихова офанзива има веће смерове. Мађари су га доиста прихватили и упутили су једну своју војску у Босну, која је спасла Матију од Турака, али која није иначе постигла никаквих других одлучних успеха.

Мађарима је било много стало до тога, да у овом рату поврате и Смедерево. Испред Смедерева Мађари су на Годоминском Пољу подигли три утврђења или "бастие", од којих се једна звала Витешка Трпеза. Одатле су опседали Смедерево и проваљивали у Србију. У лето 1476., беше упао смедеревски санџак Али-бег са 5-6.000 људи у Банат. За њим се одмах натиснуо деспот Вук и сломио му је код Пожежене војску, иако је имао много мање људи са собом. Самог брата Али-бегова Скендера натерао је у Дунав. Уз Вука се истакао и чувени јунак Дмитар Јакшић и Петар Доци, у песмама популарисани Дојчин Петар "варадински бан". Мађарска и српска војска затворила је потом Турке у смедеревском граду. Кад је Мухамед II добио вести о том, он се, пошто је сјајно победио молдавског војводу Стевана

Великог, обрнуо одмах према Србији. По љутој зими 1476. стигла је његова војска на Дунав и Мађаре са Србима делом потиснула, а делом побила.

У Мађарској се тада налазило неколико угледних српских војвода и великаша, који су краљу Матији са својим људима направили лепих услуга и који их је зато обасипао признањем и наградама. Чувена су била два брата Јакшића, Стеван и Дмитар. Дмитар Јакшић је знатно допринео да се горња Угарска очисти од Пољака, а иначе се прославио у више борби с Турцима. Уз њих јавља се у Угарској од прилике од 1470. год. и чувени стари војвода деспота Ђурђа Милош Белмужевић, који је добио град Шашвар и коме је краљ Матија 1483. год. поклонио Мајшу и Познад у темишварском крају.

Кад се краљ Матија 1477. год. упустио у дуги рат с царем Фридрихом III напустио је даљу акцију у Србији, а своје српске помагаче упутио је на северозапад и запад. Српска снага трошила се немилосрдно за туђ рачун. Данас је јасно, да је цела политика краља Матије значила стварно расипање и мађарске снаге и да је била, поред свих тобожњих великих линија, кратковида. Краљ је водио Угре на Чехе, Пољаке и Немце, док су Турци подривали његове положаје на југу и стезали све јачи ланац против њега. Тако је обнова српске деспотовине донела Србима врло мало стварне користи; она је постала једна врста војне границе, у којој је Србима постепено давана улога добровољних најамника. Мађарима самим српска деспотовина је могла бити драгоцен, да су пустили Србе да се ту учврсте и развију, јер јаки Срби били су у исто време и извесна гаранција за Мађаре. Овако растрзани, гинући по аустриским лединама, Срби су, истина, односили победе за Матију, али су се топили и губили, а од свих тих победа, на крају крајева, испао је и за њих и за Мађаре негативан обрачун. Мало више од четврт века иза Матијине смрти цела Мађарска постала је турски плен, и Срби са њом заједно.

Пад Херцеговине

Несметан ни од кога, незаморен годинама и толиким подвизима, султан Мухамед II беше решио, да 1478. год. сврши коначно са Албанијом и да узме упорно брањени Скадар, који је био средиште млетачке власти и утицаја у том крају и у суседној Зети. Год. 1478. пала је Скендер-бегова Кроја и сам султан примио је градске кључеве. Годину дана потом клонуо је и Скадар, пред којим је султан, као пример застрашивања, дао посећи 300 грађана из освојеног Дриваста. Иван Црнојевић је поштено помагао Млечанима, али им није могао помоћи. Шта више, навучао је на се гнев неумољивог Мухамеда. Иза Албаније дошла је одмах на ред и Зета. Турци су без велике муке заузели његов Жабљак, а после и његову земљу. Да не пане у ропство Иван је, као и много његових албанских суседа, пребегао у Италију, да, жељан отаџбине, једе емигрантски хлеб.

У тај мах изгледало је, да је дошао судњи час и Дубровнику и Херцеговини. Султан беше издао и заповест, да се дубровачка област подвргне његовим суседним санџак-беговима. Херцеговачки намесник и провали потом у Конавље и оплени га. Уплашени Дубровчани послаше посебне људе на Порту, који измолише поштеду признавајући султана и повисивши му данак. Султан им је на то 30. новембра 1480. признао "државу коју држите и владање и људе". Херцеговима је овог пута, у колико је још постојала на приморју, остављена на миру.

Док се краљ Матија носио с царем Фридрихом Турци су, званично, били неутрални, али су суседне паше искоришћавале сваку прилику да уграбе штогод у својој близини или да и иначе постигну штогод за себе и своје. Да би што више нашкодио цару Фридриху Матија је чак пристајао, да Турци преко Хрватске нападају цареve земље, да би му паралисале снаге и изазивале пометњу међу поданицима. Да такви турски походи нису могли проћи с миром и за Матијине земље разуме се само по себи. Такав је један од тежих случајева био и 1480. год., кад је босански паша Дауд, по повратку из Штајерске, опустошио и суседне угарске области. Кад су преговори о накнади штете остали јалови нареди Матија брзу казнену експедицију против Босне. Почетком новембра прешла је његова војска Саву и стигла без тешкоћа до близу Јајца. Пре тога је један одред коњице од 3-4.000 људи, под вођством деспота Вука, јајачког бана Петра Доција и хрватско-славонског бана Ладислава Егерварија, у брзим маршевима јурнуо према Сарајеву. Упао је у изненађени град несметано и харао га три дана. Турци су били збуњени целом том акцијом и повукли су се у врхбосанске планине. Пошто су се прибрали од првог страха организовали су отпор и стали су нападати Матијину војску кад се с пленом враћала према Јајцу. Доста оштре борбе водиле су се око Лашве. Краљ Матија је сам о њима јављао папи претстављајући их као велику хришћанску победу. О тој авантури, која није ништа променила у стању земље, сачувала се и једна занимљива песма, прва уметничка песма једног муслимана на српском језику, која се приписује у Босни још увек веома популарном Ајваз-деди. У Италији на такве се радосне вести у овај мах чекало с нарочитом чежњом, јер је тамо, после турског искрцавања у Отранту, у августу, био завладао велик страх. Сав је свет са зебњом чекао каква даља судбина чека јужну Италију и можда сам Рим.

Хришћански страх смирила је ненадна вест о смрти силног и опасног Мехмеда II, који је завршио живот од колере, 3. маја 1481., управо у време кад је спремао напад на Родос и његове јоханитске витезове. Одмах иза његове смрти почела је дуга борба између два му сина, Бајазита и Џема, која је у прво време спречила Турке да предузимљу нове подвиге. Једно време се међу хришћанима чак веровало, да би та борба могла изазвати крупне поремећаје у тобоже још неконсолидованом Турском Царству. Међутим, све су те наде остале празне. Турска војничка снага чврсто је држала власт и осигурала престо Бајазиту. Против ње нису смели ништа да покушају заплашени и скрхани хришћански поданици, а растројени суседи више су рачунали с турским међусобицама, него са сопственом снагом.

Колико Турци нису били озбиљно поколебани тим сукобом између браће види се најбоље по том, што су несметано настављали своје акције на Балкану. Хтели су, да коначно реше и питање Херцеговине. Херцег Влатко је можда поверовао, да су мађарски упад у срце Босне и међусобне борбе међу Турцима, и њихово повлачење из Отронта, били знак да турска звезда тамни. Он је у пролеће, 1481., упао у Босну, у исто време кад је и Никола Дукађин почео акцију у Албанији, очевидно с потицајем напуљског владара краља Фердинанда, који је хтео да одбије турски интерес од јужне Италије. Али за свој покрет Влатко није нашао никаква одзива. Није га помогао нико, ни у земљи ни са стране. Даут-паша босански намесник, оборио се на њ свом снагом и разбио га потпуно. Влатко се једва, с нешто војске, спасао у Нови. Тамо му је тек стигла у помоћ једна чета мађарских војника, које му беше упутио краљ Матија.

На тужбу херцеговачког намесника Ајаз-паше, да Дубровчани снабдевају храном и другим потребама Влатка и Мађаре у Новом, запретио је нови султан Бајазит II Републици врло озбиљно. То је допринело да се она тргне и да град, опкољен од Турака, морадне попустити можда и пре него што је мислио. Крајем јануара 1482. његова је судбина била решена. Изасланик Ајаз-пашин, војвода Ферхат, тражио је од Републике три барке, да би се у њима превезли они Мађари који су предали град. Херцег Влатко склонио се раније. Град се предао по споразуму, пошто су Турци пристали да мађарска посада слободно изиђе и пошто су се они сами побринули за превоз. Ти Мађари дошли су 31. јануара у Дубровник, а одатле су отпремљени даље.

Од целе Херцеговине остала су само још два-три мала утврђења на ушћу Неретве, које су држали Мађари. Међу њима је било понајважније данас скоро сасвим заборављени Кош. Сва остала Херцеговина дошла је у турске руке. Њено административно средиште било је најпре у Хочи (Фочи), која је пала под Турке вероватно 1471/2. год., а онда се постепено померало према западу, односно са Дрине на Неретву.

Народно предање очувало је много помена о Херцегу Степану, далеко више него о његовим немирним синовима. Његова крупна личност, сасвим природно, обузела је скоро цео народни интерес. У тим поменима он не изгледа увек лепо; много недела, и материјалних и моралних, везано је за његово име; у извесним његовим поступцима наслуђује се и види извор целе доцније несреће. Али је он, нема сумње, једна од најкрупнијих личности наше хисторије из друге половине XV века, неморалан не само по личним склоностима, него као производ времена и средине у којој се развио. Он је типичан претставник времена, кад је лично и себично владало над општим, у једној земљи где је идеалног и идеалисаног у породичном и државном животу бивало све мање, и где примери личног пожртвовања за нешто Велико и Светло нису могли да засијају и крену људе на епске подвиге. И с тога је Херцеговина пала више као тежак и кужан болесник, него као јунак чија погибија значи у исто време и нови живот.

Пад Црне Горе

Док је Иван Црнојевић лутао по Италији тражећи помоћи Млечани су преговарали с Турцима о границама његове државе гледајући да спасу бар Грбаљ и Паштровиће које је султан хтео да присвоји. Иванови људи, међу њима и један његов рођак, покушали су да изведу неку побуну у Црној Гори, али је турска снага била и сувише јака, да би они могли постићи каква успеха. Гласови које је Иван добијао из отаџбине и суседства нису били много утешни; напротив, доживео је да види чак како се султанова војска искрцава и у Италији. Скрушен, он се у Лорету, пред чувеном Богородичном сликом, заветовао да ће подићи храм у својој држави Мајци Божијој, ако се бар она смиљује на њ и помогне му да се врати у отаџбину.

На глас о смрти султана Мехмеда и о нередима у Турској пожурили су у своје земље и Скендер-бегов син, Лека Дукађин и Иван Црнојевић. Прошли су кроз Дубровник средином јуна. То је онај час, кад су многи поверовали да ће се моћи нанети осетни ударци турској сили, која се трошила у грађанском рату. Иван Црнојевић био је боље среће него Влатко Херцеговић. Турци нису против њега употребили никакве веће снаге и он се, после нешто борбе, могао учврстити у земљи. Али не више у зетској равници нити у Жабљаку, него у врлетном и тешко приступачном Кршу под Ловћеном, одакле му је била старина и где је, у непосредној близини, имао млетачку границу. Само, да би могао несметано оправдати земљу и обезбедити се за нешто дужи период, Иван је признао турску врховну власт. Отуд му вероватно и народни назив Иван-бег. На Цетињу он је искупио свој учињени завет и подигао је манастир Богородичин, који ће, као ниједан други у нашој прошлости, имати током више векова изузетан и културни и политички значај. Манастир је био готов током 1484. год., а посвећен је рођењу Богородичином. Иван му је 4. јануара 1485. доделио посебном ктиторском повељом извесне поседе од ловћенске планине до Обода и одредио је, да ту у будуће буде седиште зетске митрополије.

Али је за то време покварио Иван своје односе са Млечанима. Он је био љут на њих не само с тога, што га, по његову нахођењу, нису довољно помагали, него и с тога, што су били присвојили неке области на које је он полагао право (Паштровиће, Чимпицу и Грбаљ). После извесне борбе споразум је постигнут на основи, да му Млечићи у име најма за те земље плаћају 600 дуката годишње. Али је сукоба бивало и после тога, понајвише због солила на Приморју, важних за Иванову сточарску земљу, и због личних зајевница и крвних освета. Млечани су се 1489. год. тужили на Порти против Ивана као турског подложника, али нису постигли много, јер султан није правио никаква притиска. Односи су се поправили тек у лето 1490., кад је Иван затражио дозволу да његови људи дођу у Млетке као сватови, који би повели Јелисавету Ерицо, њихову племићку, за његова најстаријег сина Ђурђа. Тај брак имао се извршити тек пошто је Иван добио за њ претходно одобрење од Порте. Република је пристала на ту везу у жељи да њом поправи своје суседске

односе са Иваном, а и ради будућности. Али Иван није дочекао да поздрави своју снаху на Цетињу. Умро је док су сватови били на путу, изненада, крајем јула 1490.

Иван Црнојевић је био један од последњих наших династа, који је умро у извесној средњевековној традицији. Он помиње свој "двор" на Цетињу, има свог дворског војводу, и придворице, и чак и кефалију. Уза њ се помиње његова "властела", која је била претставник разних црногорских племена, а чијих потомака има још и данас. Сем свог двора на Цетињу Иван је имао свој двор и на Ријеци, у Ободу, са малим манастиром Св. Николе. У традицији средњевековних владара подигао је и своју задужбину и помагао, врло скромно, убогу писменост у свом крају.

Ђурађ Црнојевић је, као млетачки зет, поправио донекле односе са Републиком, али је до локалних граничних сукоба, и то доста оштрих, долазило и за његова времена. Република је чак 1493. год. била присиљавана да употреби и врло опоре претње. Ђурђева жена није оставила у Црној Гори добар глас. Налазило се да није била подесна за тамошње прилике и да је доста допринела раздору међу Црнојевићима. У својој званичној титули Ђурађ се зове само "благверни и богом храними војвода Зети", а за своје поданике био је "господин" и ништа више.

У нашој културној историји Ђурађ се овековечио тим, што је први донео у наше земље једну ћирилку штампариију из Млетака. Кад је, каже он сам, видео како су наше цркве остале празне због агаренског грабежа и како нас тешко сатире измаилска "железна палица", решио се да помогне књижевној обнови. "Саставих форме", вели, на којима је осам људи за годину дана свршило октоих. На челу тих радника налазио се као интелектуални претставник монах Макарије, доста учени писац књишких поговора. Штампариија је радила на Цетињу при тамошњем манастиру. Да је била смештена на Ободу, како тврде извесни црногорски писци на основу врло несигурних предања, нема потврде нигде, ни у једном извору. У тој штампариији штампано је од 1493-5. год. неколико црквених књига: цео октоих, псалтир, један молитвеник и можда једно еванђеље. Од тих књига очуване су у целини прве две (од октоиха само прва половина), а за последњу се зна само по једном препису из XVI века. Цетињска издања са крупним и лепо резаним словима и млетачким вињетама била су у употреби по многим нашим странама и била су на високој цени и тада и много година доцније.

Када је француски краљ Карло VIII, освојивши напуљску краљевину 1495. год., стао радити на спремању једног антитурског савеза, он је, међу осталима, помишљао и на сарадњу са Ђурђем Црнојевићем, последњим нашим, макар и полуслободним, династом. Везе између Карла и Ђурђа створио је Ђорђевић ујак Константин Аријанит, који је живео у Италији. Међутим, против тог савеза били су одлучно Млечани, који су зазирали од француског учвршћивања у Италији, па су тога ради склопили савез против Француза, у који су ушли још и Шпанија, Аустрија, Милан и сам папа. Тој коалицији успе да не само потисне Карла из Напуља него и да конпромитује све његове планове на Балкану. Рођени брат Ђурђевић Стеван одао је на Порти братове преговоре и донео му крајем 1496. од султана поруку: да дође у Цариград да се оправда или да иде из земље. Ђурађ, осећајући се кривим, напустио је са женом и децом Црну Гору и преко Будве отишао за Млетке. Био је, гласи један савремени извештај, "веома леп човек и висок, с хаљином од злата по грчком". Власт у Зети примио је његов брат Стеван, везан потпуно за Турке. Покушај Млечана да посредују код Турака за Ђурђа остао је безуспешан.

У Млечима Ђурађ је добио 400 дуката годишње плате, и то као вођа најамника, па је упућен на дужност у Равену. Да он није могао бити задовољан ни том улогом ни тим местом разуме се само по себи. Он се надао да би помоћу Млечана могао поново доћи у Црну Гору и бити једна врста господара, а сад је требало да врши дужност кондотјера. Тужио се с тога на млетачку владу и грдио је јавно. Влада га је с тога у јулу 1498. дала затворити и пустила га је тек на посредовање француског краља.

Крајем 1498. год. Стеван Црнојевић беше онемогућен код Турака. Скадарски заповедник, енергични Фериз-бег, даде га чак затворити у свом граду, не знамо тачно због кога узрока. Биће, по свој прилици, да су Турци добили какве вести с његовим везама са Млечанима, са којима су те године ушли поново у рат. Од новембра 1498. спомиње се турски субаша, 'governador di statof di Zernovich', а од јануара 1499. налазио се Стеван у Албанији. У марту се већ знало, да је Црна Гора припојена скадарском санџаку и да је престала да постоји као држава. Крај XV века донео је слом и последње балканске хришћанске државе сем мале Дубровачке Републике, које, по турским схватањима, зато што није имала свог владара и што није водила никакве отворене спољашње политике, и није била сматрана за праву државу.

Како је мирно примљена турска управа у Црној Гори, наглашава Јован Томић, који је посебно испитивао овај период, "види се из факта да за време млетачког турског рата од 1499-1502. год. у Црној Гори није било ни једног озбиљног покушаја млетачког противу Турака, јер су ови тамо имали више присталица него Млечићи. Да су о томе знали Млечићи, поред сенатског необраћања пажње предлогу да се у Црној Гори отпочне акција противу Турака за доказ служи и појав, што нека села, која су била под млетачком влашћу, приђоше Турцима. Которска властела својим понашањем према становништву тих села допринела су, да је ово претпостављало турско господство њиховом, а омразе с Приморцима и бољи изглед на плен од млетачких поданика него од султанових, одржаше Црногорце у већој наклоности према Турцима него према Млечићима".

Ђурађ је покушао изградити код Млечана да га помогну у његовој експедицији против Турака у Црној Гори. Али сенат није био за то. Нешто из разлога које је горе поменуо Томић, а нешто и због тога што није веровао Ђурђу. Ђурађ се

тад решио да предузме нешто на своју руку. Пред полазак написао је врло занимљив тестамент, упућен жени. У њему јој је он препоручивао, да, у случају ако би је Млечићи гонили или напустили, старијег сина Константина упути мађарском краљу, а млађег сина Соломона Ђурђеу брату Станиши у Стамбол, који се тамо потурчио и постао Скендер-бег. Тај пример осветљава, у необичној мери, морал и психу једног дела наше средњовековне династичке властеле. Да би се спасла могућност власти и бољег живота, жртвовало се начелно и доследност, цепала се рођена породица и упућивала да служи на два сасвим противна фронта, крсту и полумесецу, злу или добру. Из овог случаја, и све чешћег примања ислама од наших великаша види се у исто време како се у њиховим редовима губи вера у победу хришћанске ствари и како се, ради личне користи, тражи наслон на победнике. Народну свест, и веру, и морал јуначке патње, остао је да чува, поред дубоко националног свештенства, само убоги пук, који је свикао да све сноси и подноси, као зле године и све ћуди времена, а да дубоко поштује своје наслеђе старине и образа.

Из Италије, преобучен као фратар, Ђурађ је у фебруару 1500. год. прошао за Црну Гору кроз Трасте код Котора. Одатле се јавио Млечанима, а онда отишао Фериз-бегу. Овај га је примио врло љубазно, па потом послао у Цариград. Већ 17. марта био је Ђурађ на Порти, дочекан лепо и од самог султана. Међутим, није могло бити ни говора о том, да га султан врати као владара у Црну Гору. Место тога он му је дао једну област у Анадолу са 25.000 аспри годишњег прихода, пошто се Ђурађ и формално одрекао својих права на Црну Гору. Ђурђева жена, која је једно време живела тамо с њим, вратила се, још за његова живота, крајем 1503. год. у Млетке. После тога о Ђурђу нема више вести. Помиње се, али није сигурно, да је у Цариграду примио чак и ислам.